

Deveraux, Jude - Horský samet
Název: Horský samet - 2. díl tetralogie
Autor: Jude Deverauxová
Nakladatelství: Baronet, 1992
Stav: naskenováno, Bastir

* * *

Sčt.

Tě nevědomosti anglického krále se musela usmát. Náčelníkem klanu MacArranu byla ona a žádný muž ji její moci nezraví. Ten hloupý král si myslí, že její muži budou poslouchat cizince, Angličana, namísto svého vlastního náčelníka, a to všechno jenom proto, že Bronwyn je žena. Jak málo toho Jindřich zná o skotech!

S otevřenými ústy hltal pohledem její
ňadra s růžovými vrcholky a oblé boky s kůží jako slonovinově
zbarvený satén. 'Tak za tohle tě zabiju!' vyprskla Bronwyn.
Stevena její krása očarovala natolik, že přehlédl, jak se dívka natáhla po noži,
ležícím na stole vedle ovoce. Nůž byl sice
tupý, ale špička zůstala pořádne ostrá.
Záblesk čepele si uvědomil teprve zlomek
vteřiny před tím, než mu ostrí
zajelo do ramene.

Baronet Books

Jude Deveraux: Highland Velvet

Copyright © 1982 by Deveraux inc.

AU rights reserved.

Published by arrangement with Pocket Books, New York.

Translation copyright © 1992 by Petra Štechová

Cover art copyright © 1992 by Václav Rytina

Printed and bound in Czechoslovakia by Zlínské tiskárny, a.s.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována,
kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného
povolení.

ISBN 80-85621-01-0

BONUS PRESS Praha 1992

n JUDE

Deveraux

Horský samet

Úe

V4*=it-3ká knihovna knih. 29 odd. 1

Aá 31669/2

() ex.: 21

BONUS PRESS Praha 1992

PROLOG

I po dlouhé noční jízdě seděl Steven Montgomery na svém koni zpřímá jako svíčka. Nelákalo ho pomyšlení na nevěstu, která na něho na konci této cesty čeká - a čekala už celé tři dny. Jeho švagrová Judita mu také značně nevybíravými slovy sdělila, co si myslí o muži, jenž se neobtěžuje dostavit se na vlastní svatbu a dokonce není ochotný ani vzkázat, že svého opoždění lituje.

I přes Juditiny výtky a vědomí urážky, již se na své budoucí ženě dopouští, Steven se svým odjezdem z území krále Jindřicha neustále otálel. Nechtělo se mu opustit švagrovou. Judita, krásná zlatooká manželka jeho bratra Gavina, spadla ze schodů a přišla o vytoužené dítě, které nosila. Celé dny se Judita zmítala mezi životem a smrtí. Když se probírala z bezvědomí a zjistila, že se dítě nepodařilo zachránit, jedna z jejích prvních starostí platila někomu jinému než sobě samé. Steven na datum své svatby úplně zapomněl a myšlenkami na nevěstu se neobtěžoval. I ve svém zármutku a bolesti mu Judita připomněla jeho po\innost a tu skotku, s níž se měl oženit.

Nyní, o tři dny později, si Steven prohrábl svou temně plavou kštici. Nejradši by zůstal u svého bratra Gavina, na kterého se Judita nesmírně hněvala. Její pád ze schodů nebyla náhoda, na svědomí ho měla Gavinova milenka Alice Chatworthová. -Můj pane."

Steven zpomalil a obrátil se ke svému panošovi.

"Vozy zůstaly daleko za námi. Nemohou nám stačit."

Beze slova přikývl a zamířil s koněm k úzkému potůčku, který bublал podél rozježděné cesty. Sesedl z koně a poklekl, aby si opláchl obličej studenou vodou.

Byl tu další důvod, proč se Stevenovi nechtělo na cestu, jež vedla k nevěstě, kterou v životě neviděl. Král Jindřich se rozhodl odměnit rod Montgomerů za letité věrné služby, proto druhému z bratrů obstaral bohatou nevěstu ze Skotska. Steven věděl, že by měl cítit vděk, ale po tom všem, co se o ní doslechl, to nedokázal.

Byla právoplatnou nositelkou titulu mocného skotského klanu.

Pohlédl tam, kde se potůček ztrácel v zelené louce. Aby tak kat spral skoty s tím jejich absurdním přesvědčením, že pouhá žena má tolik inteligence a síly, aby dokázala velet mužům. Její otec si měl za dědice vybrat raději nějakého mladíka.

Zašklebil se při představě, co to asi může být za ženu, když svému otci mohla vnuknout myšlenku postavit se do čela klanu. Musí jí být nejmíň ke čtyřicítce, vlasy bude mít v barvě ocele a tělesně bude zdatnější než on. Při jejich svatební noci dojde nepochybně k zápasu, kdo z nich bude nahoře... a on prohraje.

»Můj pane,« polekal se chlapec. "Vy ale vypadáte nezdravě. Nejspíš vám je špatně po té dlouhé jízdě."

"To není jízda, z které se mi zvedá žaludek." Steven se zvolna a bez sebemenšího úsilí narovnal. Silné svaly mu pod oděvem jenom hrály. Byl urostlý, vysoko přečníval svého panoše a tělo měl štíhlé a vypracované mnohaletým usilovným cvičením. Husté vlasy mu ležely na krku v propocených prstýncích, čelisti měl silné a ústa pěkně vykrojená. Teď mu však pod zářivě modrýma očima ležely temné kruhy. "Pojďme zpátky ke koním. Vozy mohou dojet až za námi.. Už se mi tu popravu nechce dále odkládat."

••

Popravu, můj pane?"

Steven neodpověděl. Ještě má před sebou mnoho hodin, než dorazí k té hrůze, jež na něj čeká v podobě podsadité a neforemné Bronwyn MacArranové.

1. kapitola

Bronwyn Mac Arranová stála u okna anglického zámku a shlížela dolů na nádvoří. Otevřené okenice vpouštěly dovnitř teplé letní slunce. Lehce se vyklonila, aby zachytila závan svěžího větríku, jenže sotva to udělala, dolehl k ní zezdola výsměšný chechtot jednoho z vojáků.

Rychle ucouvla a s prudkým prásknutím okno zavřela. Rozzlobeně se odvrátila.

"Ta anglická prasata!" zasykla polohlasně. Její něžný hlas vyvolával představu vřesu a mlhy na Vysočině.

Přede dveřmi se ozvaly těžké kročeje a ona zatajila dech. Pokračovaly však dál, a tak se uklidnila. Byla vězeň, byla v zajetí na nejsevernější hranici Anglie hlídaná muži, které odjakživa nenáviděla, těmi muži, kteří na ni s úsměvem mrkali, jako kdyby podrobně znali její nejdůvěrnější myšlenky.

Zamířila ke stolu, který stál uprostřed místnosti s dubovým ostěním. Křečovitě sevřela hranu jeho desky, až se jí dřevo zařezávalo do dlaní.. Byla ochotná podstoupit cokoli, jen aby ti lidé nepoznali, co cítí. Angličani byli jejími nepřáteli. Viděla, jak zabili jejího otce a tři z jeho náčelníků. Viděla, jak její bratr málem přišel o rozum z marného úsilí splatit Angličanům stejnou minci. A celý život pomáhala žít a šatit ty členy svého klanu, kterým Angličani zničili úrodu a vypálili domy.

Před měsícem ji Angličani uvěznil. Bronwyn se usmála při vzpomínce na ty rány, jež se svými muži zasadila anglickým vojákům. Čtyři z nich později zemřeli. Nakonec ji však na rozkaz anglického krále Jindřicha VII. zajali. Ten

člověk prohlašoval, že si přeje mír, a proto že do čela klanu Mac Arranů jmenuje Angličana. A domníval se, že toho dosáhne, když jednoho ze svých rytířů ožení s Bronwyn.

Té nevědomosti anglického krále se musela usmát. Náčelníkem klanu MacArranů byla ona a žádný muž ji její moci nezbaví. Ten hloupý král si myslí, že její muži budou poslouchat cizince, Angličana, namísto svého vlastního náčelníka, a to všechno jenom proto, že Bronwyn je žena.

Jak málo toho Jindřich zná o Skotech!

Rab zavrčel a ona se prudce otočila. Rab byl irský vlčák, největší pes na světě, statný a silný se srstí jako z ocelově zbarveného sametu. Otec jí toho psa daroval před čtyřmi lety, když se vrátil z výpravy do Irska. Jamie zamýšlel psa vycvičit jako ochránce své dcery, ale to nebylo potřeba. Rab a Bronwyn se do sebe na první pohled zamilovali a Rab nejednou předvedl, že by za její

zbožňovanou paní položil i život.

Když Rabovo vrčení ustalo, Bronwyn se uvolnila - takhle reagoval pouze na přítele. Pohlédla zvědavě ke dveřím.

Dovnitř vstoupila Morag. Byla to malá, sukovitá stařena, která víc než lidskou bytost připomínala pokroucený kořen. Oči měla jakoby z černého skla, jiskřivé a pronikavé, jež dokázaly na člověku vidět více než jenom jeho zevnějšek. Dokázala využít předností svého nepatrného pružného těla, které jí umožňovalo nepozorovaně vklouznout mezi lidi s očima a ušima dokořán.

Morag přešla neslyšně místností a otevřela okno.

„Co je?“ naléhala Bronwyn netrpělivě.

„Viděla jsem, jak jsi zabouchla okno. Smáli se a vykládali, že si sami vezmou na starost svatební noc, o kterou jsi přišla.“

Bronwyn se od stařeny odvrátila.

„K takovým řečem jim sama zavdáváš příčinu. Měla bys chodit s hlavou vztyčenou a vůbec je nebrat na vědomí. Jsou to jenom Angličani, zatímco ty jsi MacArranová!“

Bronwyn se zuřivě otočila. „Nepotřebuji od nikoho rady, jak se mám správně chovat!“ utrhla se. Rab si uvědomil zoufalství své paní a postavil se vedle ní. Zabořila prsty do jeho kožešiny.

Morag se na ni usmála a sledovala, jak dívka míří k sedátku pod oknem. Položili ji Morag do náruče po porodu ještě neoschlou. Morag chovala toho drobečka a přihlížela, jak jeho matka umírá. A byla to Morag, kdo děvčátku vyhledal kojnou, kdo je pojmenoval po velšské babičce a kdo o ně pečoval, dokud mu nebylo šest let a výchovu nepřevzal jeho otec.

Teď na svoji téměř už dvacetiletou schovanku hleděla Morag s pýchou. Bronwyn byla vysoká, vyšší než většina mužů, a přitom rovná a ohebná jako stéblo rákosy. Vlasy si na rozdíl od Angličanek nezakrývala, ale nechala je splývat po zádech v bujném vodopádu. Byly černé jako havran a tak těžké a husté, že bylo až s podivem, jak její útlá šíje může takovou tíhu unést. Měla na sobě atlasové šaty šité podle anglické módy. Jejich barva připomínala smetanu, jakou dávaly krávy na Vysočině. Čtverhranný výstřih byl hluboký a těsně přiléhal k Bronwyniným pevným mladičkým prsům, jež štědře odhaloval. V útlém pase ji látka obepínala jako druhá kůže a přes boky se zvonovitě rozšiřovala v bohatých záhybech. Kolem výstřihu a v pase běžela výšivka z tenkých zlatých nití, jež v umných vlnovkách pokračovala dolů po celé délce sukně.

„Schvaluješ můj vzhled?“ zeptala se Bronwyn ostře, ještě pořád rozjitřená jejich hádkou ohledně anglického oděvu. Ona dávala přednost kroji z Vysočiny, ale Morag ji přesvědčila, aby si oblékla šaty podle anglických zvyklostí. Zdůvodnila to tím, že nepřítel nebude mít důvod vysmívat se jí kvůli tomu, co nazývali „barbarským oděvem“.

Morag se suše uchechtla. „Jenom mě tak napadlo, jaká je to škoda, že tě dneska večer z těch šatů nesvlíkne žádný mužský.“

„Angličan!“ usápala Bronwyn. „To už jsi na to zapomněla? To už ti před očima vybledla krev mého otce?“

„Však ty víš, že ne.“ odvětila Morag potichu.

Bronwyn se ztěžka posadila na podokenní sedátko a atlasová sukně se jí rozprostřela kolem nohou. Prstem přejela po husté výšivce. Ty šaty byly velice drahé, ty peníze mohla využít pro svůj klan. Jenomže věděla velice dobře, že by si její lidé nepřáli, aby si před těmi Angličany připadala zahanbeně, proto si tedy koupila šaty, které by mohly být chloubou leckteré královny.

Až na to, že tyto šaty měly být její svatební.

Vztekle škubla za zlatou nitku.

„[No tak!“ napomenula ji Morag. „Přece si nezničíš šaty jenom proto, že se zlobíš na nějakého Angličana! Třeba ho zdrželo něco závažného, a tak promeškal i vlastní svatbu!“

Bronwyn se rychle zdvihla a Rab jí ochranně přiskočil k noze. „Co mi je do toho, jestli se ten člověk vůbec objeví? Nejraději bych, kdyby hnil někde ve škapě s proříznutým hrdlem!“

Morag jen pokrčila rameny. „Tak by ti našli jiného manžela. Nevyjde tedy nastejno, jestli tenhle bude žít? Čím dřív budeš mít anglického manžela, tím dřív se vrátíme zpátky na Vysočinu.“

„To se ti snadno řekne!“ odsekla Bronwyn. „Ty si ho nemusíš vzít a...a...“

Morag vzhledla a černá očka jí jenom hrála. „A spát s ním? Tak tohle tě tedy trápí? Já bych s tebou hned měnila, jen kdyby to šlo. Myslíš, že by si tenhle Steven Montgomery povšíml, kdybych mu vklouzla do postele já?“

„Copak já vím o Stevenu Montgomerym kromě toho, že si mne neváží ani tolik, aby mne nenechal čekat tady ve svatebních šatech? Říkáš, že se mi muži vysmívali. To

Deveraux, Jude - Horský samet

ten člověk, který se má stát mým manželem, mne vystavil jejich posměchu!" Pohlédla ke dveřím. "Kdyby sem teď vstoupil, s chutí bych na něj vytáhla nůž!" Morag se usmívala. Jamie MacArran by na svoji dceru byl hrdý. Přestože byla pořád ještě ve vězení, uchovala si svou hrdost a odvalu. Bradu vysunula nahoru a z modrých očí jí šlehaly ledové blesky.

Bronwyn byla až neuvěřitelně krásná. Vlasy měla černé jako bezměsíčná noc ve skotských horách a oči sytě modré jako hladina sluncem zalitého jezera. Tohle spojení bylo neodolatelné. Nebylo mezi lidmi žádnou výjimkou, když při prvním pohledu na ni - to se stávalo především mužům - dočista ztratili řeč. Řasy měla husté a temné, pleť jemnou a smetanově bílou. Její sytě rudé rty seděly nad bradou, kterou zdědila po otci, silnou, čtverhrannou, s náznakem dolíčku uprostřed.

»Pokud se budeš dál ukrývat v tomhle pokoji, budou tě považovat za zbabělce.

Cožpak si Skot něco dělá z pošklebování nějakých Angličanů?"

Bronwyn se napřímila a potom shlédla na svůj smetanově zbarvený šat. Když si jej ráno oblékala, myslela, že se v něm bu-

10

de vdávat. Od doby určené k vykonání svatebního obřadu už uplynuly celé hodiny a její ženich se dosud neukázal, dokonce ani neposlal vzkaz vyjadřující omluvu či vysvětlení.

„-Pomoz mi tohle rozepnout," rozhodla se Bronwyn. Šat musí zůstat jako nový, dokud se v něm nevzdá. Jestli ne dnes, tak jindy. A možná i za jiného muže. Ta představa ji pobavila.

•!Copak to chystáš?" vyptávala se Morag s rukama za Bronwyninými zády. "Tváříš se jako kočka, která smlsala smetanu."

"Moc se vyptáváš. Přines mi ty šaty ze zeleného brokátu. Angličani si třeba představují, že se nevěsta může uplakat ze svého ponížení, ale brzo se přesvědčí, že Skoti jsou mnohem odolnější."

Ačkoliv byla v roli vězně, a ta trvala už více než měsíc, měla Bronwyn povolený svobodný pohyb po celém panství Thomase Crichtona. Směla se procházet kolem domu a s doprovodem i po okolních pozemcích. Panství bylo důkladně a ustavičně střeženo. Král Jindřich vzkázal lidem Bronwynina klanu, že pokud dojde k pokusu o její záchranu, bude Bronwyn popravena. Nechce jí nijak ublížit, pouze zamýšlí učinit jejich hlavou Angličana. Klan byl nedávno svědkem smrti Jamie MacArrana včetně tří jeho náčelníků. Skotové tedy z povzdálí sledovali, jak jejich nová zemanka upadá do zajetí, a rokovali o tom, co podniknou, jestli se královi muži opovíží vydávat jim rozkazy.

Bronwyn zvolna sestoupila po schodech do síně v přízemí. Věděla, že lidé z jejího klanu čekají trpělivě těsně u pozemků tohoto panství, kde se na té věčně rozbouřené anglicko-skotské hranici ukrývají v lese.

Kdyby šlo jenom o ni, raději by zemřela, než by se dobrovolně provdala za toho anglického psa, jenže její smrt by v klanu vyvolala třenice. Jamie MacArran sice jmenoval svoji dceru do role svého nástupce, měla se však provdat za jednoho z těch náčelníků, kteří zahynuli spolu s jejím otcem. Pokud by Bronwyn měla zemřít bez potomků, pak by nepochybně došlo ke krvavým pŕůtkám ohledně osoby nového zemana.

"To já věděl odjakživa, že ti Montgomeryové jsou pěkně

11

mazaní!" zasmál se muž, který stál od Bronwyn sotva pár kroků.

•Jen si vezmete, jak se ten nejstarší oženil s dědičkou Revedounova jmění! Ještě ani nestačil vylézt ze svatebního lože, a už jejího otce zabili a on tak zdědil celé hrabství!"

••A Steven teď jde v bratrových šlápějích. Nestačí, že je tahle Bronwyn krásná, ale navrch má ještě stovky akrů půdy!"

-Říkejte si co chcete," prohlásil třetí muž. Měl prázdný rukáv, chyběla mu levá paže. "Ale já Stevenovi ani dost málo nezávidím. Ta ženská je nádherná, ale jak dlouho si s ní bude moci užívat? O tohle mne připravili v bojích ti ďáblové ve Skotsku. Jsou to napůl divoši, věrte mi. Od dětství se neučí nic jiného, než jak loupit a drancovat. A rvát se dovedou spíš jako zvířata než lidé. Je to surová a divoká čeládka!"

-Slyšel jsem, že jejich ženské páchnou, až to je do nebe volající, " poznamenal ten první.

••Kvůli té černovlasé Bronwyn bych si klidně zacpal nos!"

S tváří zkrivenou vztekem vyrazila Bronwyn směrem k nim. Čísí ruka ji však chytla za paži a ona vzhledla do tváře mladého muže. Byl pohledný, tmavooký, s pevnými ústy. Oba měli oči ve stejné výšce.

-Dovolte, má paní," nabídl pokojně.

Přikročil k hloučku. Silné nohy měl obepnuté přiléhavými nohavicemi a sametová

Deveraux, Jude - Horský samet

kazajka jen zdůrazňovala šířku jeho ramen. "To nemáte na práci nic lepšího, než tady klepat jako staré báby? Žvaníte o věcech, kterým nerozumíte ani za mák!" Jeho hlas zněl velitelsky.

Trojice mužů vypadala polekaně. "Hele, Rogere, co je to s tebou?" zeptal se jeden, potom se podíval Rogerovi přes rameno a spatřil Bronwyn s očima planoucíma zuřivým hněvem.

-Tak si myslím, že by se měl Steven ukázat co nejdříve, aby si ten svůj majetek dobře pohlídal," zasmál se další muž.

-Vypadněte!" nařídil Roger. -Nebo mám vytáhnout dýku. aby vám to bylo víc jasné?"

"Od horkokrevného mládí jdu radši o kus dál," řekl jeden z mužů otráveně. -Tak si za ní běž. No jen jdi, venku bude chlad-

12

něji. Vášeň je nutno vynést ze stavení, má-li se pořádně rozko-šatět."

Když muži zmizeli, obrátil se Roger opět k Bronwyn. -Smím se vám omluvit za chování svých krajanů? Ta neotesanost má původ v jejich nevědomosti. Oni vám nechtěli ublížit."

Bronwyn se na něj chladně podívala. "Obávám se, že tím nevědomým jste tady vy. Oni chtěli ublížit co nejvíc, či snad vraždění Skotů vy za hřích nepovažujete?" -To se tedy musím ohradit! Velice mi křivdíte. Za celý život jsem zabil jen velice málo lidí a vůbec žádného Skota!" Odměl se. "Směl bych se vám představit? Jmenuji se Robert Chatworth." Smekl z hlavy svou sametovou čapku a hluboce se jí uklonil.

••A já, pane, já jsem Bronwyn MacArranová, zajatkyně Angličanů a teď nejnověji i zhrzená nevěsta."

-Lady Bronwyn. neprošla byste se se mnou po zahradě? Třeba sluneční svit od vás zažene ty chmury, které vám Steven způsobil."

Obrátila se a kráčela vedle něj. Přinejmenším jeho přítomnost zamezí strážím, aby za ní pokřikovaly ty své hrubé žerty. Sotva vyšli ven, promluvila tentokrát ona. "Vyslovil jste Montgomeryho jméno, jako kdybyste ho znal osobně."

"Vy jste se s ním ještě nesetkala?"

Bronwyn se na něj hněvivě obořila. "Cožpak mi váš anglický král kdy prokázal nějakou laskavost? Můj otec měl o mně tak vysoké mínění, že mne jmenoval zemankou klanu MacArranů, ale podle vašeho krále jsem natolik slaboduchá, že si nedokážu sama vybrat manžela! Ne, s tím Stevenem Montgomerym jsem se ještě nesetkala a nevím o něm ani to nejmenší: Jednou ráno mi oznámili, že se mám za něj vdát. Od té doby ještě neráčil vzít moji existenci na vědomí!"

Roger jen povytáhl své pěkné obočí. V nenávisti jí oči jiskřily jako modré drahokamy. Jsem si jist, že pro svoje zpoždění má nějaký vážný důvod."

"Třeba tím důvodem je snaha potvrdit si svou moc nad všemi Skoty. Tím nám chce ukázat, kdo je tady pánem."

13

Roger chvíli mlčel, jako kdyby o jejích slovech uvažoval. "Někteří lidé jsou toho názoru, že Montgomeryové jsou arogantní."

"Říkáte, že toho Stevena Montgomeryho znáte. Jak vypadá? vždyť ani nevím, jestli je malý nebo velký, jestli je starý nebo mladý."

Roger pokrčil rameny, jako kdyby se myšlenkami toulal bůhvídkde. -Je docela obyčejný." Zdálo se, že se mu tohle téma nechce rozvádět. "Lady Bronwyn,

prokázala byste mi tu čest a vyjela si se mnou zítra do parku? Přes pozemky sira Thomase teče malý potůček, třeba bychom tam mohli i něco pojíst."

"A to se nebojíte, že se pokusím připravit vás o život? Na tomhle panství jsem uvězněná už přes měsíc."

Usmál se na ni. "Rád bych vás přesvědčil, že existují vychovanější Angličani než jen ti, kteří - jak říkáte - zhrdnou nevěstou v den její svatby"

Při zmínce o ponížení, které jí způsobil Steven Montgomery, Bronwyn celá ztuhla. "Projížďka s vámi by mne velice potěšila."

Roger Chatworth se pousmál a kývnutím pozdravil muže, který je míjel na úzké zahradní cestičce. Horečně přemýšlel.

O tři hodiny později se Roger vrátil do svých pokojů ve východním křídle zámku sira Thomase Crichtona. Přijel sem už před dvěma týdny, aby se sirem Thomasem prohodil otázku verbování mladých mužů z tohoto kraje. Sír Thomas byl však příliš zaneprázdněn starostmi se skotskou dědičkou a na nějaké hovory mu nezbýval čas. Nyní se Roger začal domnívat, že ho sem přivedl osud.

Odkopl stranou stoličku, o níž si opíral nohy jeho spící panoš. -•Mám pro tebe práci," přikázal, když si svlékal sametový kabátec a hodil ho přes postel.

"Někde tady se povaluje starý Skot jménem Angus. Vyhledej ho a přiveď sem.

Nejspíš ho najdeš tam, kde teče něco k pití. A potom doneseš půl sudu piva. Rozuměl jsi?"

»Ano, můj pane," řekl chlapec a vycouval ze dveří, přičemž si nepřestával protírat rozespalé oči.

14

Když se Angus objevil ve dveřích, byl už napůl opilý. Zastával sice u sira Thomase nějaké postavení, ale obvykle se nevěnoval ničemu než pití. Vlasy měl špinavé a zkroucené. Po skotském způsobu mu spadaly hezký kus pod ramena. Na sobě měl dlouhou plátěnou košili převázanou v pase. nohy měl holé a byl bosý. Roger znechuceně pohlédl na muže v tak pohanském ustrojení.

••Volal jste mne, můj pane?" zeptal se Angus s typicky skotskou výslovností. Očima sledoval soudeček piva, který Rogerův panoš právě přinášel do místnosti. Roger propustil chlapce, nalil si pivo. posadil se a pokynul Angusovi, aby učinil totéž. Nečistý stařec si sedl a Roger spustil. -Chtěl bych se dozvědět něco o Skotsku."

Angus povytáhl své ježaté obočí. -Myslíte tím, kde je ukryté zlato? My jsme jen chudá země, můj pane, a-

"Nech si ty svoje proslovy! Tyhle lži si schovej pro někoho jiného! Potřebuji se dozvědět, co by měl znát člověk, který se chce oženit s náčelnicí klanu!"

Angus na něho chvíli koukal celý tumpachový a potom si ucpal ústa džbánkem plným piva. -Eponymus, co?" zamumlal galsky. -Být přijat členy klanu není zas tak jednoduché."

Roger dlouhým krokem přistoupil k muži a vyškubl mu džbánek s pivem. -Na tvoje názory jsem se neptal! Odpovíš mi na moji otázku, nebo tě mám skopnout ze schodů?"

Angus se nešťastnýma očima zavěsil na vychlazený džbánek. "Musíte se stát MacArranem," vzhlédl ke stojícímu Rogerovi. "Za předpokladu, že máte na mysli právě tento klan."

Roger krátce pokývl.

"Musíte vzít za své jméno zemanky toho klanu, jinak by vás muži nemohli přijmout. Musíte se oblékat jako Skot, jinak by se vám smáli. Musíte milovat Skoty a jejich zem."

Roger postavil džbánek. »A co s tou ženou? Co musím udělat, aby se mi oddala?"

"Bronwyn nezajímá nic kromě jejích lidí. Radši by dala přednost smrti před sňatkem s Angličanem, ale dobře ví, že kdyby

15

zemřela, vypuknou uvnitř klanu krvavé třenice. Pokud se vám tu ženu podaří přesvědčit, že s jejím lidem smýšlíte jen dobře, pak máte vyhráno."

Roger podal starci jeho džbánek. "Potřebuji vědět ještě víc. Co je to vlastně klan? Proč je tam náčelníkem žena? Jaké má klan MacArranů nepřátele?"

••Při dlouhém povídání vysychá v hrdle."

•-Naliji ti tolik, kolik jen dokážeš vypít, jen když mi odpovíš na všechno, co se chci dozvědět."

Příštího dne časně zrána přišla Bronwyn na schůzku s Rogerem Chatworthem. Přes veškeré své dobré úmysly byla představou projíždky po lese tak rozrušena, že v noci málem nespala. Morag jí pomohla obléknout světle hnědé sametové šaty a celou tu dobu pronášela výstražná varování před Angličany, kteří rozdávají dárky.

-Já se chci jenom projet," opakovala Bronwyn tvrdohlavě.

"Aha, a copak stejně nicotného chce asi tenhle Chatworth? Přece je mu známo, že se máš vdát za jiného!"

"Víš to tak jistě?" vyjela si na ni Bronwyn. -Tak kdepak mám toho ženicha? To snad chceš, abych tu ve svatebních šatech proseděla další den a čekala na něj?"

-Pořád by to bylo lepší než se honit za nějakým horkokrevným hrabátkem!"

"Hrabě? Roger Chatworth je anglický hrabě?"

Morag na to odmítla odpovědět. Ještě jí naposled urovnala šaty a potom ji vystrčila ze dveří.

A nyní na hřbetě koně a s Rabem běžícím po boku si po mnoha týdnech připadala zase naživu.

"Do tváří se vám vrátily růže," zalichotil jí rozesmátý Roger.

Oplatila mu úsměvem a ten jí zjemnil bradičku a rozzářil oči. Pobídla koně do rychlejšího klusu. Rab jí svými dlouhými plavnými skoky docela dobře stačil.

Roger se na vteřinku ohlédl po mužích, kteří jeli za nimi. Tři byli z jeho osobní družiny, pak dva panoši a soumar naložený jídlem a stříbrným nádobím. Znovu se podíval za Bronwyn. Zamračil se, když se ohlédl a pobídla koně k ještě rychlejšímu

16

cvalu. Byla vynikající jezdce a lesy nepochybně byly plny lidí z jejího klanu, kteří nadšeně vítali jakoukoliv příležitost dopo-moci jí k útěku.

Zdvihnutím paže pokynul svým mužům, aby si pospíšili, a sám svému koni nasadil

ostruhy.

Bronwyn svého koně přiměla téměř k letu. Vítr ve vlasech a pocit naprosté svobody, to všechno bylo tak povznášející! Nepolevila v plné rychlosti, ani když dorazila k potoku. Neměla ponětí, jestli ten kůň už někdy předtím skákal, ale přinutila ho ke skoku bez ohledu na možné nebezpečí. Zvíře prolétlo vzduchem, jako by mělo křídla. Na druhém břehu koně zastavila a ohlédla se dozadu.

Roger se svými lidmi zrovna dojížděl k potůčku.

"Lady Bronwyn," volal Roger, -jste v pořádku?"

-Samozřejmě!" zasmála se a potom s koněm přebrodila proud k místu, kde na ni Roger čekal. Sklonila se a polaskala koně po šíji. -To je dobré zvíře. Skočil to výborně!"

Roger sesedl a přistoupil k ní. "Strašlivě jste mě vyděsila. Vždyť jste si mohla ublížit!"

Jenom se šťastně smála. <• Skotky si na koňském hřbetě nikdy neublíží!"

Roger vztáhl paže, aby jí pomohl dolů z koně.

Náhle mezi ně skočil Rab a za staženými pysky mu svítily dlouhé, ostré tesáky. Z hrdla mu vycházelo výhružné vrčení. Roger instinktivně ucouvl.

•Rabe!" Pes se okamžitě podřídil Bronwyninu rozkazu. Odplížil se stranou, ale nepřestával sledovat výstražně planoucíma očima. -On mě chce jenom chránit," vysvětlovala. "Nemá rád, když se mne někdo dotýká."

••Budu si to propříště pamatovat," slíbil opatrnicky Roger, když pomáhal Bronwyn sesednout z koně. "Nepřála byste si po té jízdě trochu odpočinku?" navrhl. Luskal prsty a panoši přiběhli se dvěma židlemi potaženými rudým sametem. "Má paní," uklonil se Roger.

Pousmála se v údivu nad židlemi stojícími uprostřed lesa. Tráva pod jejími chodidly připomínala sametový koberec.

17

Potůček vyhrával svoji píseň a přesně v tom okamžiku, kdy ji napadlo tohle přirovnání, začal jeden z Rogerových mužů brnkat na loutnu. Na chvíli zavřela oči.

••Stýská se vám po domově, má paní?" zeptal se Roger.

Povzdychla si. "Ani si to nedokážete představit. Nikdo, kdo není z Vysočiny, nemůže pochopit, jaké to je být Skot."

••Moje babička byla Skotka, což mne možná opravňuje mít pro vás jisté pochopení."

Prudce zvedla hlavu. "Vaše babička? Jak se jmenovala?"

"MacPhersonová z klanu MacAlpinů."

Bronwyn se usmála. Těšilo ji, že zas jednou slyší ta známá jména. -MacAlpinová. To je dobrý klan."

"Ano. Mnoho večerů jsem proseděl na babiččině klíně a naslouchal příběhům, které mi vyprávěla."

"A jaké to byly příběhy?" vyzvídala Bronwyn nedůvěřivě.

"Vdala se za Angličana, a tak často srovnávala kulturu obou zemí. Vyprávěla, že skotové jsou mnohem více pohostinní, že muži nestrkají ženy jenom do kuchyně a nepředstírají, že na víc nestačí, jako mívají ve zvyku Angličani. Tvrdila, že skotové zacházejí se ženami jako se sobě rovnými."

"Ano," přisvědčila Bronwyn tiše. »Mne můj otec učinil zemankou." Odmlčela se. -Jak s vaší skotskou babičkou zacházel váš anglický dědeček?"

Roger se uchechl, jako by ho pobavil nějaký rodinný žert. "Můj dědeček žil jistou dobu ve Skotsku a dobře věděl, že moje babička je velice inteligentní žena. Vážil si jí po celý život. Neexistovalo rozhodnutí, ke kterému by nedospěli společně."

••A vy jste nějaký čas strávil u těchto prarodičů?"

••Vlastně většinu svého života. Moji rodiče zemřeli, když jsem byl ještě malý."

"A jaký je váš názor na ten způsob jednání se ženami, který se tolik liší od anglických zvyklostí? S přibývajícimi léty jste nepochybně zjistil, že ženy se hodí jenom do postele a k rození dětí."

Roger se hlasitě rozesmál. "I kdyby mě něco takového vůbec napadlo, duch mojí babičky by mne pořádně vytahal za uši."

18

Ne," dodal již vážnějším tónem, »zamýšlela mne oženit s dcerou svého bratrance, ale dítě zemřelo dříve, než se sňatek mohl uskutečnit. Od dětství jsem se sám označoval jménem Mac Alpinu."

•Jakže?" úplně se polekala.

Roger se zatvářil překvapeně. "Ve svatební smlouvě stálo, že se stanu MacAlpinem, aby bylo jejímu klanu učiněno zadost."

-A vy byste to vážně udělal? Zmínila jsem se před sirem Thomasem, že se můj

manžel bude muset stát Mac Arranem, ale on prohlásil, že je to naprosto vyloučeno, že žádný Angličan se nikdy nevzdá svého starého rodového jména, aby je nahradil jménem pohanských Skotů!"

Rogerovy oči se hněvivě zablýskly. "Vůbec nic nechápou! K čertu s těmi Angličany! Myslí si, že jejich zvyky jsou ty nejlepší na světě! Vždyť dokonce i Francouzi!"

"Francouzi jsou našimi přáteli," skočila mu do řeči Bronwyn. ••Navštěvují naši zemi a my zase navštěvujeme je. Neničí nám úrodu a nekradou nám dobytek, jako to dělávají Angličani!"

"Dobytěk." Roger se usmál. »To je další zajímavé téma. Povězte mi, zdalipak klan MacGregorů ještě pořád vykrmuje tak nádherně tučné kusy?"

Bronwyn se prudce nadechla. "Klan MacGregorů je naším nepřitelem!"

"Ale jistě," nepřestával se usmívat, -ale přesto vám hovězí pečené z jejich dobytka musí připadat mnohem štavnatější než jakákoliv jiná!"

Překvapeně se na něho zadívala. MacGregorové patřili k jejich nepřítelům už celá staletí.

"Pochopitelně že od dob, kdy moje babička ještě jako dívka žila na vysočině, mohly nastat velké změny," pokračoval Roger. "Tehdy nejmilejší zábavou mladých mužů byly krádeže dobytka za měsíčních nocí."

Bronwyn se na něj usmála. "Všechno zůstalo při starém."

Roger se otočil a luskl prsty. "Uvítala byste něco k snědku, má paní? Sir Thomas má francouzského kuchaře a ten pro nás přichystal malou hostinu. Povězte, jedla jste už někdy granáto-

19

vé jablko?"

Na to jen zavrtěla hlavou a s úžasem sledovala, jak muži vykládají obsah košíků a Rogerův panoš jí servíruje pokrmy na stříbrných talířích. Poprvé v životě ji napadlo, že Angličan se může chovat lidsky, že se může naučit, a dokonce ochotně naučit, skotské zvyky. Zdvihla kousek paštiky vymodelovaný do tvaru růžičky a položila ho na plátek chleba. Celý dnešek byl pro ni jako zjevení.

"Lorde Rogere, prozraďte mi svůj názor na systém našich klanů!"

Roger si smetl drobečky z kabátce ze zlatého brokátu a v duchu se usmál. Na všechny její otázky byl dokonale připravený.

Bronwyn stála v místnosti, kde během posledního měsíce strávila nejvíc času. Po rychlé ranní jízdě měla tváře ještě celé zardělé a oči rozzářené.

»Je úplně jiný než ostatní muži," vykládala Morag. "Věř mi, byli jsme spolu celé hodiny a pořád jsme si měli o čem povídat. Umí dokonce i několik slov galsky."

"Ono zas není tak složité jich tady pár pochytat. I někteří z Nížiny umějí galsky." Tohle byla od Morag ta největší urážka. Obyvatele Nížiny považovala za skotské zrádce, víc za Angličany než za Skoty.

••A jak mi pak vysvětlíš to ostatní, co jsem se dozvěděla? Jeho babička byla Skotka. Měla bys slyšet ty jeho názory! Prý by poslal králi Jindřichovi žádost, aby zarazil Angličanům nájezdy na Skoty, to že by přineslo větší mír, než věznění Skotek a nucení je do sňatku proti jejich vůli!"

Morag sešklebila svou tmavou vráscitou tvářičku, která tak připomněla nevábny vzhled ořechu. "Dnes ráno jsi odjížděla plna nenávisti ke všem Angličanům a vrátíš se s tím, že se před jedním uctivě klaníš. Zatím jsou tohle všechno jenom slova. Ještě jsi neviděla žádný čin. Proč si má ten člověk zasloužit tvoji důvěru?"

Bronwyn se unaveně posadila na sedátko pod oknem. • Cožpak opravdu nechápeš, že chci jen to, co by nejvíc prospělo mému lidu? Pokud jsem už přinucena vzít si Angličana, tak

20

proč ne nějakého, který je částečně Skotem jak myšlením tak i původem?"

..Ty tolik manželů na výběr zas nemáš," odsekla jí Morag rozvztekle. ..To ti ještě nedošlo, že jsi docela pěkný úlovek? Mladí muži napovídají cokoli, jen aby se hezké ženské dostali pod sukně. A pokud jsou ty sukně navíc pošíité perlami, tak jsou kvůli nim schopni nechat se i zabít."

..Tak tedy tvrdíš, že mi lhal?"

»Copak já vím? Vždyť jsem toho člověka sotva zahlédla. Ale zatím jsem ještě neviděla Stevena Montgomeryho. Dost možná, že měl skotskou matku!

Třeba se tu ukáže v kostkovaném tartanu a s dýkou u pasu!"

-Těžko mne potká takové štěstí," povzdychla si Bronwyn.

»I kdybych potkala tisíc Angličanů, žádný z nich nebude rozumět mému klanu jako Roger Chatworth." Postavila se. "Ale máš pravdu. Budu trpělivá. Třeba bude ten Montgomery výjimka, chápavý člověk, který Skotům důvěruje."

"Doufám, že si neděláš příliš velké naděje," prohlásila Morag. ..Snad tě vliv Rogera Chatworthe nepřiměje k příliš vysokým nárokům."

2. kapitola

Celý den a ještě hluboko do noci ujížděl Steven rychle a bez zastávky, než konečně dorazil k hranicím, kde se nalézalo sídlo sira Thomase. Steven už dávno nechal za sebou vozy a družinu. Pouze členové jeho osobního doprovodu mu vytrvali po boku. Před několika hodinami je zastihla bouře a do cesty se jim postavila řeka vylitá z břehů. Steven se ztěžka přebrodil bahnem. Když teď vjížděl do dvora, byl i se svými muži pokryt vrstevami bláta. Přes oko jej švihla větve a v ráně zaschla krev, celou tvář měl groteskně opuchlou. Rychle seskočil z koně a hodil otěže vyčerpanému panošovi. Rozlehlá obytná budova byla osvětlena myriádami svíček. Zevnitř k nim zaznívala hudba. Steven chvíli postál ve dveřích, aby oči přivykl na světlo.

21

„Steven!“ vykřikl sir Thomas a přikulhal k němu. „Už jsme si o tebe dělali starosti! Ráno jsem zamýšlel vyslat lidi, aby se po tobě podívali!“ Za staříčkým a dnou pokrouceným rytířem se objevil další muž. »Tak tady máme toho zatraceného ženicha!“ usmál se a prohlížel si Stevena od hlavy až k patě. Neušel mu zašpiněný a potrháný šat. „Starosti si však nedělali všichni, sire Thomasi!“

„No jistě!“ zasmál se někdo. | • Mladý Chatworth si v ženichově nepřítomnosti vede velice dobře!“

Sir Thomas položil Stevenovi ruku na rameno a vedl ho do místnosti vedle hlavní síně. „Pojd sem, můj hochu. Musíme si trochu promluvit.“

Vešli do rozlehlé místnosti s vyřezávaným dubovým ostěním. Na jedné stěně byla řada knih, pod nimi stál dlouhý stůl s trnožemi. Nebohaté vybavení zahrnovalo ještě čtyři židle před obrovským krbem, v němž vesele plápolal nízký oheň.

„Co to má znamenat s tím Chatworthem?“ dožadoval se okamžitě Steven.

„-Nejdřív se posaď. Vypadáš vyčerpaně. Nechtěl bys něco k jídlu? Nebo snad víno?“

Steven odhodil polštář ze židle z ořechového dřeva a s úlevou se posadil. Sáhl po číši, kterou mu sir Thomas nabídl. „Omlouvám se, že jsem se opozdil. Moje švagrová upadla a přišla o dítě, které čekala. Málem to nepřežila. Bohužel jsem nějak nesledoval čas a vzpomněl jsem si až s třídenním zpožděním. Jel jsem co nejrychleji, abych to všechno stihl.“ Ze šíje si odloupl kus spečeného bláta a hodil ho do krbu.

Sir Thomas přikývl. „To je na tobě znát už na první pohled. Kdyby mi někdo neřekl, že se sem blížíš s korouhví, na níž jsou krácející lvi rodu Montgomerů, v životě bych nerozeznal, že jsi to ty. Ta rána nad okem je opravdu tak vážná, jak na první pohled vypadá?“

Steven si roztržitě ohmatl zraněné místo. „Většinou to je jenom zaschlá krev. Jel jsem tak rychle, že mi ani neštěkla po tváři dolů,“ zažertoval.

Sir Thomas se zasmál a posadil se. „Jsem rád, že tě zase ví-

22

dím. Jak se vede tvým bratrům?“

»Gavin se oženil s dcerou Roberta Revedouna.“

i. Revedoune? Tak to přišel sňatkem k pěkným penězům.“

Steven si s úsměvem pomyslel, že manželčino bohatství je tou poslední věcí, o níž se Gavin zajímá. > | A Raine pořád ještě vede řeči o těch svých nesmyslných názorech na zacházení s nevolní-ky.“

..Amiles?“

Steven dopil víno až do dna. -Miles nás minulý týden obdařil dalším ze svých parchantů. Takže už jsou tři nebo čtyři, přestal jsem to počítat. Kdyby byl plemenným hřebcem, tak jsme boháči.

Sir Thomas se smíchem dolil dvě kovové číše.

Když stařec znovu zdvihl nápoj k ústům, Steven si ho prohlédl. Sir Thomas býval přítelem jeho otce, vážený strýček, který chlapcům přivázel dárky ze svých cest do daleké ciziny. Před šestadvaceti lety byl na Stevenově křtu. -Takže tohle už máme za sebou,“ prohlásil Steven pomalu, »a teď mi snad konečně řekneš, co to přede mnou vlastně tajíš.“

Sir Thomas se potichu hrdelně zachechtal. „Vyznáš se ve mně velice dobře! Nejde ve skutečnosti vůbec o nic, jen malá nepřijemnost, nic vážného. Roger Chatworth strávil po boku tvé nevěsty spoustu času, to je vše.“

Steven se zvolna zdvihl a přistoupil až k ohni. Při každém pohybu z něho padaly kusy bláta. Sir Thomas nemohl tušit, co pro Stevena Chatworthovo jméno znamená. Celé roky byla milenkou jeho bratra Alice Valencová. Gavin ji opakovaně žádal o ruku, ale ona ho odmítla a raději se provdala za bohatého Edmunda Chatwortha. Zanedlouho po svatbě byl Edmund zavražděn a Alice se v Gavinově životě objevila nanovo. Byla to proradná žena, a proto si vlezla do postele k opilému spícímu Gavinovi a postarala se o to, aby je spolu našla Judita. Omámena svým

zoufalstvím spadla Judita za schodů, což ji stálo očekávané dítě a málem i život.

Roger Chatworth byl švagrem této Alice. Už při pouhé zmínce jeho jména musel Steven skřípět zuby.

23

<-To jistě není všechno," řekl konečně.

•i Včera večer Bronwyn nadhodila, že by ji možná jako manžel potěšil více Roger než člověk, který je tak... nezdvořilý."

Steven se s úsměvem vrátil ke svojí židli. »A jak se k tomu všemu staví sám Roger?"

••Vypadá to, že mu to vyhovuje. Každé ráno ji bere na projíždku, doprovází ji večer k večeri, tráví s ní dlouhé hodiny na zahradě."

Steven dopil zbytek vína a pomalu se uklidňoval. "To přece vědí všichni, že ti Chatworthové jsou chamtivá cháska, jenom jsem netušil, jak to může dojít daleko. Musí být v pěkné nouzi, když snese společnost takové ženské."

»Snese?" užasl sir Thomas.

••Vůbec není nutné mi cokoli zastírat. Slyšel jsem, že v obklíčení bojovala jako muž. A co hůř, i v očích svého otce byla mužem natolik, že ji jmenoval svojí nástupkyní. Skoro je mi toho Rogera líto. Patřilo by mu, abych mu tu ohavnou ženskou přenechal!"

Sir Thomas stál chvíli s ústy dokořán, ale potom mu to v očích pomalu začalo hrát. »Takže říkáš ohavná?" uchechtl se.

-A jaká jiná by asi mohla být? Nezapomínej, že jsem ve Skotsku nějaký čas byl. V životě jsem nenarazil na surovější a divočejší sebranku! Ale co jsem mohl odpovědět králi Jindřichovi? Myslel si, kdovíjakou mi to dává odměnu. Kdybych ustoupil a nechal ji Rogerovi, zůstal by navždycky mým dlužníkem. A potom bych se mohl oženit s nějakou něžnou a milou ženuškou, která by si nepůjčovala moje brnění. No ano," dodal rozzářeně, »myslím si, že to provedu přesně tak!"

"Souhlasím s tebou," prohlásil sir Thomas rázně. "Bronwyn je vážně ošklivá.

Vůbec nepochybuji o tom, že Rogera zajímá jenom její půda. Ale neměl by ses na ni přece jen podívat, abys mohl králi Jindřichovi tvrdit, žeš byl v právu? Stejně je zřejmé, že jí bude stačit jediný pohled, jak tady stojíš zašpiněný, a sama ten sňatek s tebou odmítne."

"Ano." Steven ve smíchu ukázal zuby a vedle jejich bělosti vyhlížela jeho tvář ještě zamazanější. »Hned zítra já i ta žena

24

sdělíme Rogerovi naše rozhodnutí. Potom můžu klidně odjet domů. Ano, sire Thomasi, tohle je vynikající nápad!"

Siru Thomasovi svítily oči jako nezbednému chlapci; doslova mu v nich hrálo. -Na tak mladého muže jednáš nesmírně moudře. Tak tady počkej a já ji sem přivedu po zadním schodišti."

Steven tiše hvízdal. "Po zadním schodišti, říkáš? Tak to musí být ještě hroznější, než jak jsem si ji představoval!"

"Však uvidíš, můj hochu. Však sám uvidíš," pronesl sir Thomas při odchodu z místnosti.

Bronwyn seděla až po krk ponořená v kádi s kouřící vodou. S očima zavřenýma si představovala návrat domů. Pojede s ní Roger a společně pak budou řídit klan. Tenhle obrázek si v posledních několika dnech vykreslovala stále častěji. Roger byl jediný Angličan, který jí byl schopen porozumět. Jakoby toho o Skotech věděl každým dnem víc a víc.

Když Morag vtrhla do místnosti, Bronwyn otevřela oči. -Už je tady!" oznamovala stařena.

»Kdo že je tady?" zeptala se Bronwyn trucovitě, přestože přesně věděla, koho Morag myslí.

Morag si její otázky nevšímalá. -Teď mluví se sirem Thomasem, ale za pár minut tě určitě zavolají, tak honem z vody ven a začni se oblékat. Hodily by se ty modré šaty!"

Bronwyn zaklonila hlavu. -Ještě nejsem se svojí koupelí hotová a rozhodně nemám v úmyslu se s ním setkat jen z toho důvodu, že se obtěžoval vůbec ukázat. Nechal mne čekat celé čtyři dny, takže já ho nechám čekat ten pátý."

"Sama dobře víš, že se chováš jako malá. Podomek říkal, že své koně uštvali málem k smrti. Takže je zřejmé, jak sem pospíchal."

"Nebo třeba jen vždycky špatně zachází s koňmi."

•Ještě pořád nejsi dost velká na to, abych ti nenařezala! Ať už jsi z té kádě venku, nebo ti na hlavu vyliju vědro studené vo-

Než však mohla Morag přikročit k činu, dveře se náhle roz-

25

letěly a v nich se objevili dva ze strážců.

•Jak se můžete opovážit!" zaječela Bronwyn a nořila se hlouběji do své kádě. V mžiku se ze svého místa u kádě zdvihl Rab a připravil se k útoku.

Muži neměli ani čas si Bronwyn prohlédnout a už je k zemi srazilo sto dvacet liber vážící psisko, které při vrčení odhalovalo ostré tesáky.

Morag popadla Bronwyninu tenkou plátěnou košili a hodila ji k dívce. Ta se v kádi postavila a spěšně si ji natáhla na mokré tělo, lem košile přepadl až do vody. Při vylézání z kádě si od Morag rychle vzala kostkovaný vlněný pléd.

»Ticho, Rabe!" poručila Bronwyn. Vlčák okamžitě poslechl a postavil se k jejímu boku.

Oba strážci se pomalu zvedali a třeli si zápěstí i ramena v místech, kde si s nimi Rab pohrál. Netušili, že pes zabíjí jen na výslovný příkaz od Bronwyn a jinak že ji chrání, aniž by jiným způsobil vážnější újmu. Muži viděli, že do Bronwyniny místnosti přinášeli kád, slyšeli šplouchat vodu, a tak využili rozkazu sira Thomase jako příležitosti prohlédnout si Bronwyn při koupeli. Ta však teď byla od hlavy až k patě zabalená do skotského plédu, pod kterým nebylo možno rozeznat jedinou křivku jejího těla. Viděli jenom tvář s očima rozzářenýma smíchem.

"Co si přejete?" ptala se Bronwyn celá rozesmátá.

"Máte se dostavit do pracovny sira Thomase," oznámil jeden ze strážců nazlobeně.

»A jestli ten pes ještě jednou-

Nenechala ho dopovědět. -Jestli vy ještě jednou vstoupíte do mého pokoje bez vyzvání, pak Rabovi dovolím, aby vám šel po krku. A teď mne veďte!"

Pohlédli z Bronwyn na toho obrovského vlčáka a potom se otočili. Bronwyn je následovala po schodech s hlavou vysoko vztyčenou. Nikomu nedopřeje spatřit ji rozhněvanou nad ne-zdvořáctvím toho Stevena Montgomeryho. Na svatbu se opozdil o celé čtyři dny, a potom ji před něho táhnou jako tu poslední děvečku v tu samou chvíli, co se ráčí objevit!

V pracovně pohlédla Bronwyn nejprve na sira Thomase a po-

26

tom na muže, jenž stál poblíž krbu. Byl urostlý, ale špinavý až k nevíře. Vůbec se nedalo poznat, jakou má tvář. Na jedné straně jí připadala opuchlá a ona se v duchu ptala, jestli je to znetvoření trvalé.

Náhle jednoho ze strážců napadlo, jak Bronwyn splatit ten kousek s Rabem. Popadl volně visící cípek dlouhého kostkovaného tartanu a prudce na Bronwyn strčil. Dívka padla na kolena a strážce z ní trhnutím strhl tartan.

"Ty!" zařval sir Thomas. "Zmiz mi z očí! Jak se opovažuješ zacházet takhle s dámou! I kdybys utekl třeba na padesát mil, za tohle budeš viset!"

Oba strážci se obrátili a bleskově zmizeli z místnosti právě v okamžiku, kdy se sir Thomas shýbal pro pléd.

Bronwyn to vyvedlo z míry jen na vteřinku a znovu se rychle postavila. Tenká košilka se jí přilepila na dosud mokré tělo, jako by dívka byla nahá. Nejdřív se chtěla zakrýt rukama, ale nechala toho, když pohlédla na Stevena. Ten už se dávno přestal nešalantně opírat o krb a místo toho tu stál v pozoru a se spodní čelistí pokleslou v nevěřícím úžasu. Oči měl vyvalené tak, až mu bělmo kolem zřítelnic jasně svítilo, a ústa dokořán tak široce, že mu jazyk málem vypadl ven.

Ohrnula na něj ret, ale zřejmě si toho vůbec nepovšiml. Dokázal vnímat jenom to, co měla od krku dolů. Spustila paže volně podél těla a pozorovala ho.

Zdalo se, že uplynula neuvěřitelně dlouhá doba, než sir Thomas jemně zahalil Bronwynina ramena do plédu. Přitáhla si látku těsně kolem těla.

»Nu, Stevene, neměl by ses pozdravit se svojí nevěstou?"

Steven několikrát zamžikal, než zase našel ztracenou rovnováhu. Pomalu došel k dívce.

Bronwyn byla hodně vysoká, ale když mu chtěla pohlédnout do očí, musela hledět vzhůru. V tom matném světle vypadal ještě hůř. Světla svíček házela po jeho tváři zamazané zaschlým blátem a krví strašidelné stíny.

Uchopil prstýnek vlasů, který jí ležel na prsou a promnul ho mezi prsty.

-Nespletl jste se, sire Thomasi?" zeptal se tiše a při-

27

tom jí nepřestal hledět do očí. »Tohle je opravdu zemanka klanu MacArranů?"

Bronwyn ucouvla. "Mám vlastní jazyk i vlastní mozek. Není třeba mluvit, jako kdybich tu ani nebyla. Já jsem skutečně ta MacArranová z klanu MacArranů a přísahala jsem, že budu nenávidět všechny Angličany, zvláště pak ty, kteří urážejí můj klan i mne samotnou tím, že se přede mnou ukážou pozdě a navíc nemytí." Obrátila se na sira Thomase. "Zjistila jsem, že na mne dolehla nesmírná únava. Ráda bych poprosila o propuštění, pokud ovšem takovému ubohému zajatci dovolíte vznést tak smělou žádost."

Sir Thomas se zamračil. »Vaším pánem je od nynějška Steven."

Dívka vrhla na Stevena pohled plný šířavé nenávisti a potom místnost opustila i bez dovolení.

Sir Thomas se na mladíka podíval. "Obávám se, že je trochu nevychovaná. Tihle Skotové by měli svým ženám častěji přitáhnout uzdu. Ale pokud necháme stranou tu její prostorekost, ještě pořád si myslíš, že je ošklivá?"

Steven jen bezmocně zíral na dveře, za nimiž Bronwyn právě zmizela. Před očima mu tančil její obraz - tělo, o němž se domníval, že existuje jenom ve snu, černé vlasy a safírové oči. Vystřkovala na něho bradičku takovým milým způsobem, že měl sto chutí jí políbit. Pod mokrou a přiléhavou látkou viděl její baculatá nadra a její boky a stehna byly oblé, vyzývavé a přímo k zešílení krásné.

»Stevene?"

Ten se na svou židli málem zhroutil. "To kdybych tušil," zašeptal, "kdybych měl jenom ponětí, přijel bych o celé týdny dříve, než mi ji král Jindřich vůbec zaslíbil."

"To znamená, že v tvých očích obstála?"

Steven si protřel zrak. -Myslím, že se mi to jenom zdá. Přece žádná žena nemůže vypadat takto a přitom být z masa a kostí! V tom musí být nějaký zádrhel.

Nechystáš se náhodou přinést ke svatebnímu obřadu jinou, skutečnou Bronwyn MacArranovou, viď, že ne?"

28

..Ujišťuji tě, že je opravdová. Proč si myslíš, že tu mám tolik stráží? Moji lidé jsou kdykoliv schopni se o ni porvat jako psi. Postávají tady a pořád omílají historky a proradných Skotech, ale ve skutečnosti jeden každý z nich by se ušlechtilé nabídl, že převezme tvé místo v dívčině posteli."

Steven se zašklebil. »Ale tys ji před nimi uchránil."

..Rozhodně to nebylo snadné."

><A co ten Chatworth? Ten mne snad u mojí ženy nahradil?"

Sir Thomas se jen uchechtl. »Tak se mi zdá, že žárlíš, a tos byl ještě před chvíličkou ochotný ji Rogerovi přenechat. Ne, Roger s ní bez doprovodu nestráví ani chvíličku. Dívka je vynikající jezdkyne a on by si s ní na projíždku sám netroufl ze strachu, aby mu neupláchla ke svým Skotům."

Steven si posměšně odfrkl. »Spíš to vypadá, jako kdyby nositelé jména Chatworth měli příliš mnoho nepřátel, než aby si mohli dovolit projíždět se bez ochrany."

Zdvihl se. ><Měls ji držet v pokoji pod zámek a ne jí dovolit projíždky s každým, kdo se namane."

•Ještě nejsem tak starý, abych dokázal odolat tvářičce, jako má lady Bronwyn. Stačilo, aby mne o něco požádala a já jí s radostí vyhověl."

»Teď už si na ni dohlédnu sám. Dostanu zase ten pokoj s okny k jihovýchodu? A mohl bys mi nechat donést káď a něco k jídlu? Zítra ji můj vzhled už ničím nepopudí."

Sir Thomas se Stevenově sebejistotě jen usmíval. Zítřek bude věru velice vzrušujícím dnem.

Když do pokoje zasvitlo časně ranné slunce, stála Bronwyn u stolu, v ruce držela vzkaz a čelo měla celé zamračené. Oblékla si sametové šaty v barvě páví modře. Nabírané rukávy byly na-střižené a v nástřihu byly vsadky ze světlozeleného tylu. Z prostrižené sukně vpředu vykukoval další pruh zelenavé jemné látky. Obrátila se na Morag. "Žádá mne, abych se s ním sešla v zahradě." »Na to jsi docela přijatelně oblečená."

Bronwyn zmačkala papírek v dlani. Ještě pořád ji nepřešel

29

ten hněv nad způsobem, jakým si minulého večera vymohl její přítomnost. A dneska ráno jí nevzkázal ani omluvu ani vysvětlení, proč se tolik opozdil. Jednoduše předpokládal, že ona učiní přesně to, co se mu kdy zachce.

Pohlédla na služku, která čekala na odpověď. »Vyřiď lordu Stevenovi, že schůzku odmítám."

»A proč, má paní? Necítíte se dobře?"

•Cítím se výborně. Vyřiď to tak, jak ti povídám, a potom běž za Rogerem Chatworthem a řekni mu, že se s ním uvidím za deset minut v zahradě."

Dívka úžasem vykulila oči a odešla z pokoje.

»Že ty se ale snažíš usmířit se svým manželem!" zlobila se Morag. "Jedině ho tím pohněváš!"

"Můj manžel! Můj manžel! Nic jiného neslyším! Ještě mým manželem není. To mám snad přiběhnout na každé jeho zapískání, když mne předtím tolik dní vůbec nebral na vědomí? To kvůli němu se mi tu všichni vysmívali, a přesto mu mám jako poslušná manželka padnout k nohám, sotva se ráčí objevit! Nepřeju si, aby došel k názoru, že jsem poddajná a zbabělá žena. Chci mu dát znát, jak strašně nenávidím jeho i celý ten národ!"

"A co mladý Chatworth? Je to Angličan."

Bronwyn se usmála. "Přinejmenším je alespoň z části Skot. Možná ho odvezu na Vysočinu a tam z něj uděláme Skota celého. Poběž, Rabe, máme schůzku!"

"Dobré ráno, Stevene! zvolal sir Thomas. Ráno bylo skutečně nádherné, slunce jasně svítilo a vzduch byl po nočním deštíku krásně svěží. Zahradou se vznášela vůně růží. "Vážně vypadáš o moc lip než včera."

Steven měl krátký kabátec z hnědé vlněné látky, který podtrhl šířku jeho ramen a mohutný hrudní koš. Nohy mu vězely v nohavicích, jež lnuly ke každické svalnaté křivce jeho silných steh. Temně plavé vlasy se mu vlnily přes límec a oči mu nad mohutnými čelistmi jenom jiskřily. Byl to výjimečně pohledy muž.

"Odmítla setkání," prozradil bez okolků.

30

..Však jsem ti říkal, že je velice rázná."

Najednou zdvihl Steven hlavu. Blížila se k němu Bronwyn. Rogera po jejím boku si nejdřív ani nevšiml, měl oči jenom pro ni. Těžké husté kadeře jí splývaly po zádech nesvázané a nezakryté. Slunce se od nich odráželo, takže se blýskaly jako posypané zlatým prachem. Šaty měla modré jako vlastní oči a její brada vyhlížela na denním světle stejně zatvrzele jako včera večer.

..Dobré ráno," pozdravil Roger nevzrušeně, když se na okamžik zastavili. Bronwyn pokývla siru Thomasovi a oči jí na chvíli ulpěly na Stevenovi. Nepoznala ho. Napadlo jí pouze, že v životě neviděla člověka s takovým pohledem. Jako kdyby do ní ten zrak hluboko pronikal. Jen s námahou pohlédla jínám a pustila se dál po zahradní pěšince.

Když se Steven vzpamatoval natolik, že si konečně uvědomil přítomnost Rogera Chatworthe po boku ženy, s níž se on má oženit, vydralo se mu z hrdla tiché zavřčení a pokročil směrem k nim.

Sir Thomas ho chytil za paži. -Takhle bys na něj neměl jít. Věřím tomu, že nic by Roger neuvítal tolik jako pŕtku. A ostatně, Bronwyn určitě také.

»Můžu si to vyřídít s oběma!"

"Stevene! Tak poslouvej přece! Tys to děvče urazil. Opozdl ses a vůbec nic jsi nevzkázal. Ta žena je velice hrdá, rozhodně víc, než na co má jako žena právo. Za to může její otec, protože ji ustanovil svojí dědičkou. Dej jí čas. Vezmi ji zítra na vyjíždku a trochu si s ní promluv. Je to doopravdy chytré děvče."

Steven se uklidnil a pustil jílec svojí dýky. "Promluvit si s ní? Cožpak si můžu povídat se ženou, která vypadá jako ona? Včera jsem málem neusnul, jak jsem byl z toho celý divý. Ano, vezmu ji na vyjíždku, ale na trochu jinou, než si myslíš."

"Datum svatby je určeno na pozítří. Nech do té doby dívku netknoutou!" Steven pokrčl rameny. »Je moje. Můžu si s ní dělat, co se mi zlíbí."

Sir Thomas jen potřásl nad touhle domýšlivostí hlavou. "Pojď, ukážu ti své nové sokoly."

31

»Moje švagrová Judita navrhla Gavinovi nový druh vábidla. Možná by tě to zajímalo."

Odešli ze zahrady a zamířili ke klecím.

Při procházce s Rogerem se Bronwyn pořád ohlížela po muži, s nímž se včera večer setkala. Viděla však pouze jediného cizince, který si povídal se sirem Thomasem. Ostatní muži byli zdejší, a když je mījela, vysmívali se jí stejně ponižujícím způsobem jako dřív.

Žádný z nich však nepřipomínal šeredného špinavého člověka, před kterého ji přivlekli. Jednou se přes rameno ohlédla směrem, kde stál sir Thomas, ale ztratil se i s tím cizincem. Mužovy oči ji nepřestaly pronásledovat. Jako by ji nutily utéci co nejdále a současně ji ochromovaly. Zamrkala, aby tu představu zaplašila, a obrátila se k Rogerovi, který teď pro ni znamenal jistotu. Jeho oči byly usměvavé, laskavé a nevyváděly ji z míry ani v nejmenším.

"Povězte mi, lorde Rogere, co dalšího byste mi mohl o Stevenovi Montgomerym prozradit, pokud necháme stranou skutečnost, že je to nesmírně ohyzný muž?"

Rogera ta její otázka zaskočila. Nikdy by ho nenapadlo, že žena představená Stevenovi by jej mohla považovat za šeredného. Začal se usmívat. »Montgomeryové bývali bohatí, ale jejich zpučnost jim zneprátelila krále, který jim odňal většinu jejich bohatství."

Zachmuřila se. »Takže se musejí oženit hodně bohatě."

»S těmi nejbohatšími ženami, které se jim podaří nalézt," zdůraznil Chatworth. Bronwyn si připomněla muže, kteří zahynuli společně s jejím otcem. Měla si vybrat za manžela jednoho z nich, a tak by získala muže, který by ji miloval, který by toužil po něčem jiném, než jen po jejích pozemcích.

Morag vytahovala ze studny vědro vody a přitom nespouštěla oči ze zamlklého mladíka, který se opíral o zahradní zídku. Během posledních několika dní nebyvala Morag od Bronwyn nikdy příliš daleko, ačkoliv dívka většinou neměla o

její přítomnosti ani tušení. Ani dost málo se jí nezamlouvalo, jak

32

Bronwyn vystavuje své přátelství s Rogerem Chatworthem na odiv. Navíc se Morag nezamlouval samotný Chatworth, muž, který se dokázal dvořit ženě, která se má co nevidět provdat za jiného.

Morag slyšela Bronwynin záchvat vzteku, když se vrátila z večerního setkání se Stevenem Montgomerym. Slyšela, že Montgomery je nestydatý a nechutný idiot.

Bronwyn ječela, že si ho v životě nevezme, toho odporného a prostého člověka!

Morag postavila vědro na zem. Už skoro hodinu přihlížela, jak modrooký muž pozoruje Bronwyn, jež zpívá k melodiím Rogerovy loutny. Cizinec ani nemrkal. Jenom tu stál a díval se na ni.

»Tak tys ten panáček, co si ho má vzít,« poznamenala Morag hlasitě.

Stevenovi dalo práci odtrhnout oči od Bronwyn. Pohlédl na malou sukovitou ženu a usmál se. »Jak jsi to poznala?«

••Podle toho, jak se na ni koukáš. Jako kdyby ti už patřila.«

Steven se rozesmál.

»Ona tvrdí, že jsi ten nejošklivější člověk na světě.«

Stevenovi se zablýskaly oči. »A co si o tom myslíš ty?«

Morag jen zavrčela. »Docela ujdeš. A nesnaž se ze mne mámit nějaké lichotky!«

»Tak teď, když jsi mne tak pěkně usadila, třeba bys mohla prozradit, co jsi vlastně zač. Podle přízvuku bych hádal, že jsi Skotka stejně jako moje Bronwyn.«

»Jsem Morag z klanu MacArranů.«

»Bronwynina služka?«

Morag se napřímila. »Ve vlastním zájmu by sis měl co nejdříve uvědomit, že ve Skotsku žijí jen svobodní lidé. Já se jen snažím vydělat si na chleba. Proč ses na tu svatbu tolik opozdil?«

Steven už zase pozoroval Bronwyn. »Moje švagrová byla těžce nemocná. Nedokázal jsem odejít, dokud nebylo jisté, že bude žít.«

»A tos nemohl poslat alespoň vzkaz?«

Steven se na ni provinile podíval. »Zapomněl jsem. Při těch

* 33

starostech o Juditu jsem dočista zapomněl.«

Morag se krákoravě uchechtla, jak už mívala ve zvyku. Ji samotnou tenhle urostlý rytíř začal okouzlovat. »Tak tos hodný, že jsi starostmi o jiného nevzpomněl na svoje vlastní záležitosti!«

Stevenovi oči zajiskřily. »Navíc jsem pochopitelně neměl ani potuchy, jak moje nevěsta vlastně vypadá.«

Stařena znovu vybuchla smíchy. »Jsi hodný a čestný hoch... tedy na to, že jsi Angličan. Pojď dovnitř a dej si se mnou krapet whisky. Doufám, že si takhle po ránu na nějakou skleničku troufáš?« Nabídl jí rámě. »Třeba se mi podaří tě opít a pak z tebe budu tahat rozumy o Bronwyn.«

Krákorání jejího smíchu se neslo přes celou zahradu. »Bývaly doby, mladíku, kdy se mě muži snažili opít z úplně jiných důvodů!« Společně vstoupili do domu.

Ten smích zkazil Bronwyn náladu. Velice dobře si uvědomovala, že ji ten muž neustále pozoruje, a zvláštním způsobem ji to zneklidňovalo. Tu a tam se po něm ohlédla a zaujala ji ta nenucená vznešenost, ta síla a energie, jež držel na uzdě bez zjevného úsilí. Ten důvěrný rozhovor, který s mužem zapředla Morag, jí dělal starosti. Stařena si většinou držela muže pěkně od těla, zvláště pokud se jednalo o Angličany, a Bronwyn si lámala hlavu, čím ji ten člověk tak rychle okouzľil.

»Kdo je ten člověk, co se baví s Morag?«

Roger se zachmuřil. »Myslel jsem, že jste se už viděli. To je Steven.«

Sledovala Stevenovu vzdalující se postavu, viděla, jak té vrásčité stařence nabízí své rámě. Morag mu hlavou nesahala ani k lokti.

Najednou Bronwyn pocítila svou urážku ještě hlouběji. Co jen to může být za člověka, který dokáže takhle přihlížet, jak se jeho nevěstě dvoří jiný muž? Byl od ní sotva pár stop, a přece se neobtěžoval pronést k ní jediné slovo.

••Lady Bronwyn, něco vás snad rozrušilo?« staral se Roger a vrhl na ni oddaný pohled.

••Kdepak,« usmála se. »Vůbec nic. Prosím, ještě mi zahřejte.«

34

S Morag se setkala málem až k večeru. Slunce se chýlilo k západu a v pokoji se zešeřilo. Rab stál po boku své paní, zatímco si pročesávala vlasy. »Vidím, žeš měla dnes odpoledne návštěvu,« prohodila jakoby mimochodem.

Morag jen pokrčila rameny.

••Probírali jste něco zajímavého?«

Další pokrčení ramen.

Bronwyn odložila hřeben a přešla k podokennímu sedátku, kde Morag odpočívala.

-Mohla bys mi odpovědět?"

»Jsi moc všetečná. Odkdy se ti musím zpovídat ze svých soukromých rozhovorů?"

"Zase jsi odpoledne pila. Je to z tebe cítit."

Morag se zazubila. "Ten chlapec se k whisky ale umí postavit! Vsadím se, že by v pití dostal pod stůl i skota!"

"Kdo?" naléhala Bronwyn.

Morag se po ní mazaně podívala. "No, kdo jiný než tvůj manžel. Cožpak by jiný chtěl o tobě vědět tolik?"

"Já nejsem...!" Bronwyn se ovládla. "Není to můj manžel. Zatím se neobtěžoval na mne ani promluvit, ani se ukázat na své vlastní svatbě."

"Tak tímhle se pořád žereš! Počítám, že jsi nás spolu viděla. To jsi ho chtěla potrestat tím, že ses držela mladého Chatworthe pod paží?"

Bronwyn neodpověděla.

"Vždyť jsem si to myslela! Tak tedy dovoľ, abych ti řekla, že tenhle Steven Montgomery není zvyklý nechat se urážet od žádné ženské, a pokud si tě chce vzít i po tom, jak ses chovala k Chatworthovi, tak bys měla být šťastím bez sebe!"

"Šťastím!" vyprskla Bronwyn. Víc na to říci nedokázala. Kdyby Morag řekla ještě jediné slovo, zakroutila by jí tím vychrtlým krkem. "Rabe, jdem!" přikázala a odešla z místnosti.

Rychle seběhla po schodech do zahrady. Mezitím se setmělo a na stromy a živé ploty dopadal jasný měsíční svit. Nějakou dobu se procházela po cestíčkách, než se konečně usadila na kamenné lavičce u nízké zídky. Zoufale toužila po návratu domů. Toužila utéci od těchto cizinců, zbavit se toho ne-

35

zvyklého oděvu, prchnout těm mužům, kteří v ní viděli pouze válečnou kořist.

Náhle Rab vyskočil a vyrazil temné varovné zavrčení.

••Kdo je to?" zeptala se.

Přistoupil k ní muž. "Steven Montgomery," řekl mírně. V měsíčním světle se zdál ještě vyšší, vysoko ji přečníval. "Smím se posadit vedle vás?"

"Proč ne? Což by moje slovo mělo u Angličana nějakou váhu?"

Steven si sedl a přihlížel, jak Raba zklidnila jediným pohybem ruky. Opřel se zády o zeď a dlouhé nohy natahl před sebe. Bronwyn se posunula k okraji lavičky, co nejdál od něho. "Jestli poposednete ještě o kousek, spadnete na zem."

Bronwyn se zatvrdila. "Řekněte, co mi říci chcete, ať už to máme za sebou."

•Já ale nemám, co bych řekl," pravil mile.

-A podle všeho jste neměl co říci ani Morag!"

Usmál se a měsíc ozářil jeho rovné bělostné zuby. "Ta ženská se mě pokoušela opít."

"A podařilo se jí to?"

"Těžko můžete vyrůstat mezi třemi bratry a nenaučit se pořádně pít."

• Takže jste jenom popíjeli a celou tu dobu mlčeli?"

Steven byl chvíli zticha. "Proč se ke mně chováte tak nepřátelsky?"

Rychle se postavila. »A to jste čekal, že vás budu očekávat s otevřenou náručí? Celých šest hodin jsem tu ve svatebních šatech čekala na váš příjezd! Na vlastní oči jsem viděla, jak mi Angličani vyvraždili celou moji rodinu, a pak dostanu přikázáno se za jednoho z nich vdát! Jedná se se mnou tak pohrdavě, jako kdybych ani neexistovala! A teď se mne místo omluvy budete vyptávat, proč že jsem tak nepřátelská?"

Odvrátila se a chystala se zamířit do stavení.

Popadl ji za paži a otočil si ji čelem k sobě. Nevídala příliš často muže, kteří by ji o tolik převyšovali. »A kdybych vám svoji omluvu přednesl, vy byste ji snad přijala?" Měl mírný a

36

hluboký hlas, který se linul jako tekuté stříbro měsíčního svitu. Bylo to vůbec poprvé, co se jí dotkl a co stál u ní tak blízko. Uchopil ji za zápěstí a potom jí rukama přešel nahoru po pažích, kde se pod sametem a hedvábím dotýkal přímo její pokožky.

-•Král Jindřich chce pouze nastolit mír," řekl. "Myslí si, že když pošle ke Skotům Angličana, sami se přesvědčí, že nejsme tak moc zlí."

Bronwyn pohlédla nahoru k jeho obličejí. Srdce jí bušilo jako zvon. Toužila se mu vytrhnout, ale tělo jí vypovědělo poslušnost. -Jste ješitný až hanba. Soudě podle vašeho vychování musíme my Skoti dospět k názoru, že jste ještě horší, než jsme se obávali."

Steven se tiše zasmál, ale podle všeho pustil její slova ihned z hlavy. Vztáhl levou ruku a pohládl ji po hrdle.

Bronwyn se snažila vykroutit z jeho sevření. -Pusťte mě! Nemáte právo mne takhle osahávat... ani se mi vysmívat!"

Steven ji pevně držel dál. "Vy jste vážně nádherná. Uvědomuji si, že kdybych

nezmeškal tu naši svatbu, hned teď bych si vás mohl odvést k sobě do pokoje. Nechtěla byste zapomenout na to, že nám zbývá čekat ještě celý den, a jít se mnou už dneska?"

Hrůzou se začala až zalykat a Rab výhrůžně na Stevena zavrčel. Prudce se mu vytrhla z rukou a Rab se okamžitě postavil mezi svou paní a toho muže, který se jí předtím dotýkal. "Jak se opovažujete?" drtila mezi zuby. "Buďte rád, že za tu urážku na vás nepoštvu Raba!"

Steven se v údivu rozesmál. "Ten pes si příliš cení svého života." Přistoupil blíž a psí vrčení zesílilo.

"Nepřibližujte se!" varovala ho Bronwyn.

Steven se na ni překvapeně podíval. "Bronwyn, já vás nezamýšlel urážet. Já-"

"Lady Bronwyn, mohu vám být nějak ku pomoci? otázal se Roger Chatworth, který vystoupil z úkrytu ve stínu živého plotu.

"Tak vy jste se teď začal věnovat po nocích špehování viďte, Chatworthe?" popíchl Steven.

37

Roger se jen nevzrušeně usmíval. "Radši bych to označil jako poskytování pomocné ruky dámám v nesnázích." Obrátil se k Bronwyn a nastavil jí rámě. -Přála byste si, abych vás doprovodil do vašich pokojů?"

"Chatworthe, já vás varuji!"

••Nechtě toho! Oba dva!" vykřikla Bronwyn, kterou ta jejich dětinská hádka znechutila. -Děkuji za vaši laskavou nabídku, Rogere, ale Rab mi jako doprovod docela stačí." Potom se otočila čelem ke Stevenovi a vrhla na něho mrazivý pohled. "A pokud jde o vás, pane, vřele vítám příležitost vzdálit se z vaší nechutné společnosti." Nechala tam oba muže stát a s Rabem v patách zamířila k domu. Roger a Steven se za ní dlouho dívali a potom se vydali každý jinam, aniž by na sebe vůbec pohlédli.

Bronwyn nemohla dlouho usnout. Steven Montgomery ji rozrušil na nejvyšší míru. V jeho blízkosti cítila neklid a když se jí dneska večer dotýkal, nedokázala ani pořádně přemýšlet. Tak tohoto muže by měla svému klanu představit jako nového vůdce? Vždyť nedokázal vůbec nic brát vážně!

Když konečně přece usnula, zdál se jí sen plný krve. Viděla muže svého klanu, jak bojují pod anglickou vlajkou a jeden po druhém jsou zabíjeni.

Steven Montgomery držel pevně korouhev a umírajících skotů si nevšiml ani v nejmenším, neboť se snažil sáhnout Bronwyn hluboko do výstřihu.

Ráno jí Stevenovo pozvání na projíždku náladu rozhodně ne-vylepšilo. Zmačkala lístek a Morag oznámila, že nikam nepojede. Ovšem Morag uměla lidi tak dlouho popíchnout, že nakonec stejně každý udělal přesně to, co chtěla. Stařena už dokonce z Bronwyn vytáhla, proč se na Stevena tolik hněvá.

Morag si jenom odfrkla. »Je to zdravý mladý muž a požádal tě, abys s ním strávila noc. Pokud mne paměť neklame, zvali tě kdysi i jiní, a to ses uraženě netvářila!"

Bronwyn jen mlčky myslela na to, jak Angličani učinili konec její svobodě i radosti ze života. Morag se Bronwyninou za-mlklostí nedala vyvést z míry. Věděla, za čím jde, a nedala

38

pokoj, dokud nedosáhla svého. -Poprosil tě, abys mu dneska dělala společnost. Koneckonců, svatba je určena už na zítřek."

..Ty toho nějak moc víš! Mně o tom novém datu nikdo neřekl."

..Dneska ráno mi to prozradil Steven," odpověděla Morag netrpělivě.

..Cože! Takže ty ses s ním znovu setkala! Co tě na něm, proboha, tak zajímá? Je tady plno mužů, a to počítám i Angličany, kteří jsou lepší než on!"

Morag se zatvářila opovržlivě. »Ne mezi těmi, které jsem potkala já."

«Roger Chatworth je laskavý a inteligentní muž a v jeho žilách koluje pořádný díl skotské krve!"

»Tak tohle ti napovídal?" odsekla Morag. "Třeba ti chtěl spíš naznačit, že se mu zamlouvá skotská půda. Podle mne by Roger Chatworth tvoje pozemky opravdu miloval."

Z dívčinyh očí vyšlehly blesky zuřivosti. "Cožpak po tomhle nepasou všichni Angličani? I kdybych byla stará a otlá, rvali by se o mne stejně!"

Morag znechuceně potřásla hlavou. "Nejdřív vyčteš Stevenovi jeho vášeň a okamžitě na to si stěžuješ, že mužům záleží jenom na tvém majetku a ne na tobě.

Tak mu dej přece příležitost, aby své provinění odčinil! Promluv si s ním, pobuď dneska v jeho společnosti, zeptej se, proč se tolik opozdil."

Bronwyn se zamračila. Netoužila spatřit Stevena ani dneska ani kdy jindy, pokud by to tedy bylo možné. Dokázala si představit, jak po jejím boku ujiždí Roger, ale připadalo jí vyloučeno, aby Steven někdy splnil jediné její přání, ať už by se týkalo čehokoliv. Podívala se na Morag. "Zkusím s ním tedy promluvit... pokud

mne nezačne osahávat dřív, než se k nějakému povídání vůbec dostaneme." Morag se krákoravě zasmála. -Skoro mi připadá, že by sis něco takového přála!"

39

3. kapitola

Přes veškerou nechuť strávit se snoubencem celý den se Bronwyn oblékla zvlášť pečlivě. Vzala si jednoduše střižené vlněné šaty. Na jejich tmavě vínové barvě se hezky vyjímalá řádka drobných perliček, které lemovaly hluboký čtverhranný výstřih. Rukávy měla úzké, takže prozrazovaly linii jejích paží. Když s Rabem těsně po boku sestupovala po schodech, nesla hlavu pyšně vztyčenou. Rozhodla se poskytnout Stevenu Mont-gomerymu příležitost dokázat, že smýšlí dobře s ní i s jejími lidmi. Třeba se ve svém úsudku ukvapila, třeba ten člověk opravdu chce jen blaho jejího klanu. A že se opozdil na svatbu, to by mu klidně odpustila. Co nakonec záleží na jejích osobních výhradách? Hlavní je přece Stevenův postoj k jejímu klanu, skutečnost, jestli ho přijmou nebo odmítnou. Mír mezi skoty a Angličany si přála stejně horoucně jako král Jindřich - vlastně ještě víc, protože ti zavraždění byli členy její vlastní rodiny. Pod schody chvíli postála a vyhlédla do sluncem zalité zahrady. O kamennou zídku se opíral Steven, už tu na ni čekal. Musela si přiznat, že je to velice hezký muž, že ji přitahuje až neuvěřitelně, na druhou stranu přece nemohla dovolit osobním citům - ať lásce nebo nenávisti - převládnout nad potřebami klanu.

••Dobré ráno," pozdravila tiše, když došla až k němu. Vrhla na ni pohled plný vášně. Důvěrně uchopil prstýnek vlasů, který jí spadal na ramena.

"Ve Skotsku je zvykem, že si ženy nezakrývají vlasy?" Obtočil si ten hedvábný pramínek kolem prstu.

••Dokud žena neporodí dítě, tak si vlasy nezakrývá. Pouze když nosí tartan," vysvětlila a pátrala, jaký úsudek o tomto zvyku dá najevo.

"Dítě, hm," usmál se Steven. "Uvidíme, co se s tím dá udělat." Pokývl ke vzdálenému konci zahrady. "Tamhle nás čekají dva koně. Jste připravena?"

Zatřásla hlavou, aby musel pustit ten pramen jejích vlasů. "K jízdě jsou skotky připravené vždycky." Pozdvihla sukně a

40

vykročila jako první, aniž by si všímala jeho pobaveného uchechtnutí. Vedle Stevenova grošáka tam postávala krásná černá klisna. Samou nedočkavostí se vzpínala a kopyty hrabala vysoko do vzduchu. Než jí Steven stačil nabídnout pomoc, Bronwyn se lehce vyhoupla do sedla. Těžká nabraná sukně jí překážela a ona už po sté proklínala ten anglický způsob odívání. Byla však ráda, že Steven nevezal jedno z těch nemožných sedel, jako to dělával Roger. Steven ještě ani neseděl na koni a ona už vyrazila vpřed. Zvíře bylo plné ohně a dychtilo po projíždce stejně jako Bronwyn. V plné rychlosti se s koněm řítila ke stezce, kterou jí Roger už dříve ukázal. Předklonila se v sedle a vychutnávala vítr ve tváři i ve vlasech.

Najednou koutkem oka zachytila nějaký pohyb. Pohlédla dozadu a spatřila, že Steven je velice blízko a že se vzdálenost mezi nimi dále zmenšuje. Hlasitě se rozesmála. V koňském sedle se Skotkám nemůže rovnat žádný Angličan! Vybídla klisnu a ještě ji švihla bičíkem. Kůň vyrazil, jako kdyby měl křídla. Bronwyn zaplavil pocit síly a vzrušení.

Ohlédla se a tentokrát zachmuřeně zjistila, že Steven ji vytrvale dohání. Před ní se cesta zužovala tak, že oba koně by vedle sebe projet nedokázali. Pokud ji bude chtít předjet, pak mu nezbude než opustit cestu, zajet do lesa a riskovat, že si kůň zlomí nohu v králičí noře nebo že najede do stromu. Navedla klisničku do středu cesty. Věděla, jak by se v případě takhle zablokované cesty zachoval skot, ale tihle Angličani jsou příliš zženštilí, chybí jim odvaha a rozhodnost. Klisna letěla, co jí síly stačily. Steven byl už těsně za ní a Bronwyn se bavila představou jeho rozpaků. Tu však klisna prudce zvolnila pronikavě zaržála. Bronwyn měla co dělat, aby se udržela v sedle. Stevenův kůň tužený ve válečné vřavě se klisně, jež mu překážela v cestě vpřed, zahryzl do zadku.

Bronwyn horko těžko uklidňovala koně a proklínala Angličany, kteří jí jejího koně nedovolili ponechat. Tohle zvíře

41

neznala, a proto na její příkazy nereagovalo příliš ochotně.

Když ji hřebec hryzl podruhé, klisna opět zařičela a navzdory Bronwyninu úsilí uhnula stranou. Steven se přeřítíl kolem ní. Vrhla na ni pohled, který Bronwyn přiměl k vyřknutí strašlivé galské kletby. Trhla uzdou a navedla klisnu znovu doprostřed cesty.

Po celou následující zběsilou jízdu nedovolila Bronwyn klisně zvolnit tempo. Jen díky své neobvyklé znalosti koní byla schopná ovládat zvíře, které uskočilo do lesa z dosahu útočného hřebce.

Deveraux, Jude - Horský samet

Když dorazila k potoku a jedním skokem ho přeskočila, Steven už na ni čekal. Seděl a klidně postával u koně, který právě pil z potoka. "Nebylo to vůbec špatné," zazubil se na ni. ••Sice máte trochu sklon táhnout otěž příliš doprava, ale po menším výcviku byste mohla být docela dobrá." Z očí Bronwyn vyšlehly modré blesky. Výcvik! Vždyť měla svého poníka už od čtyř let a od osmi jezdila s otcem krást v noci dobytek! Uměla jezdit ve tmě přes bažiny, po skalách na mořském pobřeží... a on jí tady bude něco povídat o výcviku!

Steven se rozesmál. "Přestaňte se tvářit tak ohromeně. Pokud vám to udělá dobře, tak musím uznat, že lepší jezdce jsem v životě neviděl. Skoro všechny Angličanky by se od vás mohly učit."

"Cha, Angličanky!" vybuchla opovržlivě. «Já bych musela učit všechny Angličany!" »Co já vím, právě jste s jedním Angličanem prohrála závod. Teď radši slezte z koně a vytřete ho do sucha. Nemůžete ho nechat stát zbroceného potem."

A teď jí ještě bude radit, jak se má postarat o svého koně! Ušklíbala se na něho a zdvihla bič, aby po něm sekla, ale Steven jen ustoupil stranou, krátce a bolestivě jí zkroutil zápěstí, a bič v tu ránu ležel na zemi. Tím nečekaným pohybem ztratila Bronwyn rovnováhu. Nohy se jí zamotaly do těžkých anglických šatů, takže jí chodidlo vyklouzlo ze třmene a ona začala přepadat dolů. Hrábla sice po hrušce sedla, ale to už ji Steven držel kolem

42

pasu. Táhl ji k sobě a ona se od něho vší silou odtahovala. Chvilí to bylo kdo s koho, ale Bronwyn rozběsnilo zjištění, že se Steven její ponižující situací nádherně baví. Pohrával si s ní, zdánlivě se poddával, aby ji zase stáhl k sobě dolů.

Nakonec se zasmál a jediným mocným trhnutím ji zdvihl ze sedla a podržel si ji vysoko nad hlavou. -Jestlipak víte, že když jste rozhněvaná, tak máte ten důlek v bradičce ještě hlubší?"

..Důlek!" zasyčela a rozmáchla se něhou, aby ho kopla.

Uvážíme-li, že nohy měla víc než loket nad zemí a jedinou oporu jí poskytovaly Stevenovy ruce objímající ji v pase, pak tento čin nebyl ani dost málo rozumný. Stevena to znovu rozesmálo, vyhodil ji do vzduchu a sotva začala padat k zemi, opět ji chytil do náruče. Přitiskl ji k sobě a na ucho ji vlepil polibek.

"Povězte, takhle zábavná býváte pořád?" prohýbal se smíchy.

Odvrátila hlavu, ačkoliv ji pořád ještě držel ve vzduchu. Paže měla přitisknuté k bokům, protože jinak by se neovládla a musela by ho udeřit. -Takhle neuctivě se chováte pokaždé?" opáčila. "Cožpak neumíte nic jiného, než pořád jen osahávat ty ženy?"

Otřel se tváří o její jemné líčko. "Vy ale krásně voníte." Znovu se na ni zadíval. "Přiznávám, že jste první žena, která na mne tak silně zapůsobila. Ale nakonec jste i moje první manželka, žena, která mi cele a bezvýhradně patří." Ztuhla mu v ruce ještě víc, pokud to tedy bylo možné. "Tak žena pro vás znamená jen tohle? Váš majetek?"

S úsměvem zavrtěl hlavou, postavil ji na zem a ruce jí položil na ramena.

"Samozřejmě. K čemu jinému by se ženy mohly hodit? A teď si natrhejte pár trsů trávy a vytřete koně do-sucha."

Byla ráda, že se může odvrátit. Odsedlali koně a začali je třít. Oba mlčeli.

Steven se nijak nenabídl, že by jí s tím těžkým sedlem pomohl, což Bronwyn potěšilo, jelikož by ho stejně odmítla. Je sice jenom žena, ale zdaleka ne tak bezbranná, jak ú ten člověk podle všeho namlouval.

43

Uvázali oba koně a ona se po něm podívala.

"Je vidět, že o koních přece jen něco víte," pochválil ji. Zasmál se jejímu výrazu a postavil se vedle ní. Přejel jí dlaní přes celou paži a obličej mu zvažněl.

»Bud'te tak hodný a dejte mi už pokoj!" utrhla se na něho. "To vážně nedokázete nic jiného?"

Oči mu zajiskřily. »Ne, když jste vy nablízku. Určitě jste mne nějak začarovala. Docela rád bych vám přednesl jistý návrh, ale posledně vás to příliš nahněvalo."

Tahle zmínka o výstupu na zahradě přiměla Bronwyn, aby se kolem sebe rozhlédla. Rab ležel klidně u potoka. Bylo jí divné, proč na Stevena nevrčí, když se jí ten muž dotýká. Ještě pořád nepřestával vrčet, pokud se k ní Roger příliš přiblížil.

"Kde jsou vaši lidé?"

"Předpokládám, že u sira Thomase."

"Vy snad nepotřebujete jejich ochranu? A co ti mí skoti? Cožpak jste neslyšel, že cíhají tady v lese na příležitost, jak by mne osvobodili?"

Steven ji vzal za ruku a odtáhl ji k malé skalce. Přiměl ji, aby se mu usadila po boku, načež se natáhl a hlavu si podložil pažemi. Zřejmě ho ani nenapadlo, že

by jí mohl něco odpovědět. Namísto toho vzhlížel skrze koruny stromů na zářivě modrou oblohu. "Jak to, že váš otec postavil do čela klanu zrovna vás?" Bronwyn se na chvíli zarazila, ale potom se pousmála. Takhle si to přála, hovořit s ním o skutečnosti, která pro ni byla nejdůležitější na světě - svých lidech. »Měla jsem se provdat za jednoho z trojice mužů. Kterýkoliv z nich by uměl být vynikajícím náčelníkem, žádný však nespadal do jediného z devíti příbuzenských vztahů, z nichž se náčelník může vybírat. Můj otec mne tedy jmenovat nástupkyní MacArranů, přičemž předpokládal, že uzavřu sňatek s jedním z nich."

••A co je s těmi muži?"

Bronwyn hněvivě nakřivila ústa. "Zabili je společně s mým otcem. Angličani!" - Steven na to neřekl nic, jen trochu svažtil obočí. "To

44

znamená, že ať si vezmete kohokoliv, stane se dotyčný zemanem?"

..Zemankou MacArranů jsem já!" prohlásila neústupně a začala se zdvihat. Popadl ji za ruku a stáhl zase k zemi. "Moc bych si přál, abyste se na mne nezlobila při každém druhém slově. Jak se mám o vás něco dozvědět, když mi neustále někam utíkáte?"

»Já od vás neutíkám!" Vyškubla mu dlaň z ruky, protože ji začal líbat na konečky prstů. Bronwyn se mocí přinutila nevnímat vzrušení, které jí projelo paží až k ušnímu lalůčku.

Steven si s povzdechem zase lehl na záda. "Bojím se, že dívat se na vás a povídat si s vámi současně nedokážu." Odmlčel se. »Ale váš otec měl jistě další příbuzné, kteří mohli ten titul podědit!"

Bronwyn se uklidnila. Věděla naprosto přesně, jak to ten hloupý Angličan vlastně myslí. Totiž, že jakýkoliv muž by vyhovoval lépe než pouhá žena. Raději se ani nezminila, že má staršího bratra Daveyho. "Skotové věří, že žena má rozum i pevný charakter. Nečekají, že bychom kromě rození dětí nedokázaly už nic jiného."

Steven něco zabručel a Bronwyn si představila, jak by mu s chutí roztrískla hlavu velikým kamenem. Při tom pomyšlení se blaženě usmála. Rab zdvihl hlavu a tázavě se na ni podíval, jako kdyby jí četl myšlenky.

Steven si zřejmě jejich němou výměnu významných pohledů ani neuvědomoval. "Jaké budou moje zemanské povinnosti?"

Zaskřípala zuby a snažila se zůstat trpělivá. "Já jsem náčelníkem MacArranů a moji lidé poslouchají jedině mne. Než začnou poslouchat i vás, musejí vás nejprve přijmout mezi sebe."

"Přijmout mne?" zeptal se a obrátil se k ní tváří. Její ňadra nad perličkami zdobeným výstřihem jej však natolik vyváděla z míry, že se raději přinutil dívat se jiným směrem, aby se dokázal na rozhovor soustředit. "Spíš bych řekl, že snad záleží více na mně, jestli já přijmu je!"

"Takhle dokáže mluvit jenom Angličan!" ušklíbla se. "Vy si

45

zkrátka myslíte, že místo vašeho narození vám dává právo se vyvyšovat nad všechny ostatní. Myslíte si, že vaše zvyky a názory jsou mnohem lepší, než těch ubožáků Skotů! Pak není divu, že nás považujete za surovou a pohanskou sběr! My však nebereme vaše ženy do zajetí a nenutíme je ke sňatkům se Skoty, ačkoliv by z nich byli mnohem lepší manželé, než z kteréhokoliv Angličana!"

Stevena její výbuch nezarazil. Pokrčil jenom rameny. -Myslím, že každý člověk svou vlast považuje za tu nejlepší. Abych se přiznal, o Skotsku a tamním lidu toho vím pramálo. Sice jsem nějakou dobu strávil v Nížině, ale to se jistě s Vysočinou nedá srovnávat."

"Obyvatelé Nížiny jsou spíše Angličany než Skoty!"

Chvilí mlčel. "Mám ale dojem, že být náčelníkem klanu -promiňte, být manželem náčelnice klanu - znamená mít určitou zodpovědnost. Co musím udělat, aby mne klan přijal mezi sebe?"

Bronwyn přestala být tak ve střehu. Jelikož se na ni nedíval, mohla si ho prohlédnout po libosti. Byl nesmírně vysoký, mnohem vyšší než většina mužů, se kterými se kdy setkala. Jeho dlouhé tělo leželo těsně u ní a ona tu blízkost vnímala celým tělem. Ať už povídal cokoliv, seděla tu vedle něho ráda, s potěšením si ho prohlížela, jeho svalnaté nohy, široký hrudník i temně plavé vlasy kadeřící se přes límec. Zamlouvalo se jí, jak střízlivě je oblečený, nic křiklavého, jak mívá spousta Angličanů ve zvyku. V duchu si představovala, jak by mu asi slušel tartan odhalující holé nohy od poloviny stehů až pod kolena. "Musíte se oblékat jako Skot," řekla mu vlídně. "Kdybyste odmítl nosit pléd, muži by si byli neustále vědomi přítomnosti nepřitele."

Steven se zamračil. "To myslíte běhat s nahýma nohama? Na Vysočině prý bývá pěkně chladno."

••Pochopitelně, jestli se na to necítíte být dost zmužilým." zarazil ji jediným zpupným pohledem.

"A co ještě?"

46

..Musíte se stát Mac Arranem, být MacArranem. Mac-Gregorové se stanou vašimi nepřáteli a vy sám přijmete jméno klanu MacArranů. Musíte."

..Cože!" Steven vyskočil a teď se nad ní tyčil v celé své výšce. ..Změnit si jméno? To si myslíte, že já, muž, se mám přejmenovat podle své manželky?" Odvrátil se. -Takový nesmysl jsem v životě neslyšel! Víte vy vůbec, kdo já jsem? Já jsem totiž Montgomery! A rod Montgomeryů už přežil stovky válečných let a mnoho králů! Ostatní rody vzkvetly a zase upadly, zatímco jméno Montgomery žije dál! Moje rodina vlastní tytéž pozemky, které vlastnila už před čtyřmi sty lety!"

Otočil se k ní zády a rukou si prohrábl vlasy. »A teď byste na mně chtěli, abych se kvůli ženě vzdal jména Montgomery?" Odmlčel se a potom se krátce zachechtal.

"Moji bratři by mě svým výsměchem dohnali až k šílenství, kdybych jen na chvíli uvažoval o něčem takovém."

Bronwyn se pomalu zdvihla a rozvážně počala volit svá slova. »Vy máte bratry, kteří dál ponesou vaše rodové jméno. Máte však vůbec ponětí, co by se mohlo přihodit, kdybych domů přivezla Angličana bez špetky dobré vůle porozumět našim zvykům? Nejdříve by ho moji lidé zabili a potom by se čekalo, že si vyberu nového manžela. Víte vy, jaké by to mohlo mít následky? V klanu je několik mladých mužů, kteří by po této poctě určitě bažili. Mezi nimi by se rozpoutal boj."

"Aha! Takže já se mám vzdát svého jména, abyste zvládla lidi svého klanu? A co kdyby mne i tak odmítli přijmout? Třeba si budu ještě muset začít barvit vlasy nebo si useknout paži, jen abych se jim nějak vetřel do přízně. Nikdy! Budou mne poslouchat, nebojím dám okusit tohoto!" Vztekle vytrhl z pochvy na boku svůj dlouhý meč.

Bronwyn na něho zírала plna úžasu. Vždyť on hrozil vy-vražděním jejího lidu, jejích přátel, jejích příbuzných, lidí jejichž životy měla ona ve svých rukou! S takovým šílencem Přece do Skotska odjet nemůže!

"Já se za vás nemohu provdat," oznámila mu klidně a upřela na něho neústupné a smrtelně vážné oči.

47

"Mám dojem, že nemáte na vybranou," usadil ji Steven, když zastrkával meč zpátky do pochvy. Původně se nechtěl tolik rozčílit, ale ta žena si musí být od samého začátku vědoma, kdo je tady pánem... stejně jako ti Skoti, které nazývala "svými" lidmi. -Já jsem Angličan," prohlásil důrazně, -a Angličanem také zůstanu, ať už budu žít kdekoliv. Sama chápete, že ani vy byste nebyla ochotna měnit své skotské obyčeje."

Přestože byl teplý podzimní den, při její odpovědi ji zamrazilo po celém těle.

"To přece nemůžete srovnávat. Vy byste mezi mými lidmi žil ve dne i v noci, celá léta. Cožpak opravdu nechápete, že by vás nedokázali přijmout, kdybyste se tam natřásal v těch svých nazdobených anglických šatech se svým starobylým anglickým jménem? Pokaždí, když by se na vás podívali, museli by si připomenout své děti zabité Angličany, mého otce, jehož Angličani zavraždili v rozkvětu sil!" Její výmluvnost Stevena trochu obměkčila. -Budu se oblékat do skotského oděvu. S tím tedy souhlasím."

Najednou místo předchozího chladu zalil Browynino tělo žár prudkého hněvu. "Tak vy tedy souhlasíte, že budete nosit pléd a dlouhou košili! Nejspíš se nemůžete nabažit představy, jak před ženami budete předvádět své pěkné svalnaté nohy!" Steven v úžasu pootevřel ústa, ale potom se mu tvář roztáhla do širokého úsměvu, jen tak tak, že se nepřetrhla vedví. -Na tohle jsem sice ani nepomyslel, ale je docela příjemné vědět, že vy ano." Vystrčil nohu a napnul mohutný sval, který mu od kolena běžel nahoru. Myslíte si, že v tomhle se vaše ženy s vámi shodnou?" Oči mu nezbedně zaskvítily. »A budete žárlit?"

Bronwyn ho překvapeně pozorovala. Tenhle člověk nevydrží být vážný ani na chvíličku! Škádlí ji a směje se jí, zatímco ona tady probírá otázky života a smrti. Popadla sukně a rozběhla se k potůčku.

"Bronwyn!" vykřikl Steven. "Počkejte přece! Já vaše slova nechtěl nijak zlehčovat! V mžiku totiž pochopil, kde se dopustil chyby. Stiskl jí zápěstí a prudce ji k sobě otočil. "Prosím," žadonil a jeho oči byly upřímnost sama. »Já vážně nezamýšlel

48

dopustit se na vás urážky! To jen že jste tak krásná, že prostě nevydržím rozumně uvažovat. Podívám se vám na vlasy a zatoužím se jich dotýkat. Chtěl bych zlíbat vaše oči. Ty zatracené šaty mají tak hluboký výstřih, že z nich div

nevypadnete, a já už z toho pomalu začínám přicházet o rozum! Jak potom můžete na mně chtít, abych tu s vámi vážně rozebíral spory Skotů a Angličanů?"

••Spory!" ucedila. "Snad jste chtěl říci války!"

"Války, to je jedno," pokračoval s pohledem upřeným na její ňadra a rukama ji hladil po pažích. "Panebože! Já prostě nevydržím stát vedle vás a přitom vás nemít! Už jsem v tom stavu tak dlouho, že se bolestí nakonec pomátnu!"

Proti své vůli se podívala dolů a v mžiku celá zrudla.

Steven se na ni s očima přivřenýma vědoucne usmál.

Ohrnula ret a ušklíbala se. Ten člověk byl vyloženě podlý a podle všeho se domníval, že ona je stejně bezcharakterní. Chtěla se vykroutit z jeho laskajících rukou, když však odmítl povolit sevření, prudce do něho strčila.

Steven se ani nepohnul, ale odrazem od jeho pevného hrudního koše ztratila Bronwyn rovnováhu. Neměla tušení, že stojí tak blízko u potůčku.

Začala padat naznak a zoufale kolem sebe mávala ve snaze se něčeho zachytit.

Steven natáhl ruku, aby ji přidržel, dokonce se už dotkl jejího zápěstí, ale ona ho do ruky vztekale pleskla. Nepatrně pokrčil rameny a ucouvl, jelikož nijak netoužil nechat se zmáčet vodou, která vystříkne při jejím dopadu.

Voda v potůčku určitě přitékala až z hor na její Vysočině. Jinak by těžko mohla být takhle ledová. Bronwyn z výšky dopadla do sedu a těžké vlněné šaty se

okamžitě nasákly tím tekutým ledem, jako by čekaly jenom na tuto příležitost.

Chvilí seděla bez hnutí tím pádem celá omámená a vzhlížela na břeh ke Stevenovi.

Zasmál se, když se jí u nosu zahoupala kapička studené vody. Vedle Stevena stál Rab, který se rozštěkal a s radostí z této hry začal švihát ocasem.

"Mohu vám nabídnout svoji pomoc?" zeptal se Steven rozveseleně.

Bronwyn si z tváře odhodila promočenou lokýnku. Co nevi-

49

! .vijovk,

ffffr,

Ba%

dět jí zimou začnou drkotat zuby, ale radši by si je všechny vyškubala, než se dát nychytat při takové slabosti. -Ne, děkuji vám," pronesla s takovou důstojností, jakou jí jen situace umožňovala.

Rozhlédla se po něčem, co by jí posloužilo jako opora, ale to by se musela odplazit ke skalce vzdálené několik stop. A před ním se plazit nikdy nebude!

-Rabe, sem!" rozkázala a psisko skočilo za svojí paní, až to cáklo.

Bronwyn si otřela umáčenou tvář a přitom se pečlivě vyhýbala pohledu na Stevenovu rozesmátou tvář. Opřela se psími o hřbet a začala se nadzvedat. Vlněné šaty byly těžké samy o sobě, ale nasáklé navíc vodou vážily jako cent. Ve spojení s kluzkými oblázkami na dně to bylo nad její síly.

Po dlouhých minutách se konečně vytáhla do předklonu, když pod ní znova ujely

nohy. Rab odskočil ještě dřív, než Bronwyn dopadla, tentokrát přímo na záda.

Obličej jí zmizel celý pod hladinou. Vynořila se a lapala po dechu.

Nejdříve zaslechla Stevenův smích a potom i štěkání toho zrádce Raba - štěkání, které naprosto nepochybně znamenalo psí výsměch.

-Táhněte oba k čertu!" zasyčela a hrábla po studící, ponížující sukni, která se jí lepila na nohy.-

Steven nad ní jen zakroutil hlavou a potom vstoupil do potoka. Než mohla cokoliv říci, zdvihl ji do náruče. Dala by první poslední, kdyby se jí podařilo stáhnout ho do vody vedle sebe, ale na to stál příliš jistě, když se naklonil, aby ji zvedl, nechal nohy napnuté a ohnul jenom záda, přičemž se pečlivě vyhýbal zbytečnému kontaktu s vodou.

••Přála bych si, abyste mne pustil," prohlásila pokud možno upjatě.

Steven pokrčil jedním ramenem a potom spustil paže. Ze strachu před novým pádem do ledové vody se až zalkla a popadla ho kolem krku.

»Tak je to mnohem lepší!" zasmál se a přitiskl ji k sobě tak pevně, aby ty paže musela na jeho šíji nechat.

Přebrodil se s ní ke břehu a pořád ji nepouštěl z náruče.

50

•i Ještě nikdy jsem neviděl modré oči s černými vlasy takhle pohromadě," zašeptal a pohledem se jí vpíjel do tváře. "Nedá se ani vypovědět, jak lituji, že jsem tu svatbu nestihl."

Věděla naprosto jasně hlavní důvod jeho lítosti, a to jí rozhodně náladu ne vylepšilo. -Je mi zima. Prosím, pusťte mě," řekla bezbarvě.

hJá bych vás zahrál," navrhl a přitom jí zuby stiskl ušní lalůček.

Bronwyn pocítila, jak jí paži přeběhlo zamrazení, které nemělo s promočenými šaty na jejím těle vůbec nic společného. Ten pocit ji vylekal, proto ho rychle zaplašila. -Buďte tak hodný a nechte mne už," poprosila tiše.

Steven prudce zvedl hlavu a starostlivě se na ni podíval. Vždyť vy se třesete

zimou. Honem si ty šaty sundejte a já vám půjčím svůj kabátec! Neměl bych rozdělávat oheň?"

"Radši bych, kdybyste mě pustil, abychom mohli odjet zpátky do zámečku!" Steven ji spustil na zem jen velice neochotně. "Celá se chvějete," zjistil, když ji pohladil po pažích. "Jestli si okamžitě ty šaty nesvléknete, tak to odstonáte."

Odtáhla se od něho. Promočené šaty jí pleskaly kolem nohou a pod tíhou rukávů jí podklesávala ramena.

Steven ji znechuceně pozoroval. "Ta zatracená látka ztěžkla natolik, že můžete sotva chodit. V životě nepochopím, proč si ženské vymyslely takovouhle módu! Mám vážné pochybnosti, jestli kůň tuhle tíhu unese."

Bronwyn se napřímila v ramenou, i když šaty ji nepřestávaly táhnout dolů.

"Ženské! Vždyť tyhle módy pro své ženy vymýšlejí právě Angličani! Chtějí jim tak znemožnit svobodný pohyb, protože se svobodnou ženou by si muži neuměli poradit! Nechala jsem si ty šaty ušít, abych nezahanbila svůj klan! Angličani totiž příliš často soudí podle oděvu!"

Uchopila látku mezi prsty. "Máte vy vůbec ponětí, na kolik mě to přišlo? Za cenu těchto šatů bych koupila stádo dobytka o stu hlavách! A přesto jste mi je úplně zničil!"

"Cože, já? Zavinila to vaše tvrdohlavost! Stejně jako teď."

51

Stojíte tu celá rozklepaná, protože raději zmrznete, než byste mne poslechla!"

Posměšně se ušklíbala. "No, přece jenom nejste tak docela hloupý. Občas vám něco i dojde."

Steven se pousmál. "Dochází mi toho mnohem víc, než si sama dokážete představit." Svlékl si kabátec a podával jí ho. "Jestli máte ze mne takový strach, tak běžte do lesa a převlékněte se tam."

••Strach!" odfrkla si Bronwyn a nabízenému oděvu nevěnovala jediný pohled.

Pomalu zamířila k sedlu, které leželo na zemi. Při chůzi musela mokrou sukni odkopávat. Z vaku, zavěšeného u sedla, vytáhla tartan. Už se ani neobtěžovala věnovat Stevenovi jediný pohled a s Rabem v patách zašla do lesa.

Nesmírně dlouho se hmoždila s háčky, na něž se šaty zapínaly na zádech. Než rozepnula ten poslední, byla úplně promodralá. Popadla sukni a zatáhla. Poslední háčky povolily a šaty jí sklouzly z ramenou a zůstaly ležet na jedné hromadě. Tenoučké plátno spodní košilky a kdysi naškrobené spodničky se od vínové vlny zbarvily do růžová. Toužila shodit i to spodní prádlo, ale v blízkosti člověka jako byl Steven Montgomery se toho neodvážila. Při tom pomyšlení se rozhlédla, jestli ji odněkud nešpehuje, potom si vyhrnula spodničku a stáhla si hedvábné punčochy. Když ze sebe svlékla všechno, k čemu měla odvalu, zabalila se do plédu a zamířila zpátky k potoku.

Po Stevenovi nebylo ani vidu ani slechu.

"Hledáte mne?" ozvalo se jí za zády.

Obrátila se spatřila, že celý rozesmátý nese její šaty přehozené přes loket.

Určitě se schoval a sledoval ji, jak se svléká.

Mrazivě se na něho podívala. «Tak vy si myslíte, kdovíjaký že nejste vítěz! Sebejistě se domníváte, že se vám budu kořit, a tak si se mnou pohráváte jako se svou hračkou. Ale já nejsem žádná hračka a hlavně nejsem vaše! Přes všechnu vaši anglickou ješitnost zůstávám Skotkou a pořád mi ještě nějaká

52

moc zůstává!"

Obrátila se ke své černé klisně. «A tu svoji moc také využiju!" Přestala si ho všimnout, vyhrnula si tartan až nad kolena, chytla se koňské hřívy a jediným pohybem se vyhoupla na koňský hřbet. Pobídla zvíře patami a kolem Stevena se přerýtila už v plném trysku.

Ani se nesnažil ji nějak zastavit, jenom skočil na svého od-sedlaného hřebce a vyrazil za ní. Pro sedla pak někoho pošle.

K panskému sídlu to byl pořádně dlouhý kus cesty a bolestné posezení na ostré koňské páteři mu připadalo jako trest za jeho nevhodné chování. Je to hrdé děvče a on s ní nezacházel slušně. Jenže ona s ním prováděla divné věci. Když se na ni díval, myšlenky se mu rozutíkaly. Snažila se s ním mluvit vážně a on neuvažoval o ničem jiném, než jak by ji dostal do postele. Později, říkal si, až budeme svoji a já se s ní párkrát vyspím, potom se snad dokážu na ni dívat bez toho, že by se ve mně vařila krev.

Bronwyn stála ve svém pokoji před zrcadlem. Po horké koupeli a promyšlení celé té situace jí bylo mnohem líp. Steven Montgomery se pro ni za manžela nehodil. Pokud by si zneprátelil lidi, jako si zneprátelil ji samu, pak by ho okamžitě zabili a Angličani by se na ně sesypali jako vosy. Nemůže se přece provdat za člověka, který by nepochybně způsobil válku a navíc i třenice v jejím vlastním

klanu.

Upravila si opět vlasy. Pramen z čela si sčesala dozadu a ostatní kadeře nechala volně splývat po zádech. Služka jí donesla čerstvě natrhané podzimní sedmikrásky a Bronwyn si z nich vzadu na hlavě upletla ozdobný věneček.

Na sobě měla smaragdově zelené hedvábné šaty. Vlající rukávy byly lemovány šedou veverčí kožešinou, která ladila s šedým hedvábím vykukujícím z předního dílu zvonovité se rozšiřující sukně.

"Chci vypadat co nejlépe," vysvětlila Bronwyn, když v zrcadle za sebou zahlédla Morag.

Morag si odchrchlala. "Moc ráda bych si namlouvala, že se tu strojíš kvůli siru Stevenovi, ale bojím se, že je to jinak."

53

"Kvůli němu se nikdy strojit nebudu!" -No, jak to vidím já, tak on tě stejně chce vysvělečenou," za-huhlala Morag.

Bronwyn se neobtěžovala s odpovědí a nenechala si ani zkazit náladu. Co se teď chystá udělat, může ovlivnit životy stovek lidí a ona své rozhodnutí nesmí učinit ve hněvu.

Sir Thomas na ni čekal v knihovně. Přivítal ji se srdečným, ale přesto odtažitým úsměvem. Ze srdce si přál, aby se té krásné dívky co nejdříve zbavil, protože jedině tak se jeho muži přestanou kvůli ní rvát.

Bronwyn usedla, odmítla pohár vína a začala hovořit. Naprosto přesně věděla, proč nemůže Stevena přijmout: protože odmítl přizpůsobit se skotskému způsobu života. Přesto však siru Thomasovi hodlala sdělit ještě několik důvodů

pochopitelných i pro Angličana.

••Moje drahé děvče," vybuchl rozhořčeně, "Stevena vám vybral sám král Jindřich!"

Bronwyn sklonila hlavu na znamení toho, že se podrobuje. -Však já jsem ochotna přijmout manžela vybraného pro mne králem Anglie, ale já nosím titul zemanky klanu MacArranů, zatímco Steven Montgomery je pouhý rytíř. Moji lidé by mi v případě tohoto sňatku mohli činit potíže.

"Vy se tedy domníváte, že by uvítali spíše lorda Rogera?" "Po nedávné smrti svého bratra se stal hrabětem, což lépe odpovídá mému postavení náčelníka klanu."

Sir Thomas se zašklebil. Na tyhle věci si připadal už moc starý. Kat aby spral ty Skoty, kteří dovolí svým ženám myslet samostatně. K něčemu takovému vůbec nemuselo dojít, kdyby Jamie MacArran neustanovil nástupcem svoji dceru. Přesel ke dveřím a nařídil, aby přivedli Stevena i Rogera. Když se oba mladíci usadili Bronwyn po boku, obeznámil je sir Thomas s jejím návrhem. Pozorně přitom sledoval jejich tváře. Spatřil, jak Rogerovi zaskvítilo v očích. Sir Thomas pak pohlédl na Stevena. Ten seděl naprosto klidně a jediný důkaz toho, že slyšel, o čem je řeč, skýtal temný mrak v jeho pohledu. Bronwyn se ani nepohnula, zelen jejich šatů propůjčovala jejím

54

očí ještě větší hloubku a s těmi sedmikráskami ve vlasech vypadala dětsky nevinně.

Sir Thomas domluvil a první se ozval Roger. "Lady Bronwyn má pravdu. Měli bychom její titul patřičně ctít."

Steven na něho vrhl plamenný pohled. «Je víc než zřejmé, že tento návrh budeš podporovat, protože jedině tobě by přinesl užitek!" Potom oslovil siru Thomase. -Králi trvalo rok, než pro mne vybral nevěstu. Zamýšlel tak odměnit můj rod za hlídání na hranicích mezi Anglií a Skotskem!"

Bronwyn se na něj vztekale vrhla. "Chtěl jste snad říci za vraž-dění a znásilňování!"

"Myslím to tak, jak říkám: za hlídání. Vraždili jsme jen velice výjimečně."

Očima se jí zavěsil na řadra a tišeji dodali "a skoro vůbec jsme znásilňovali."

Bronwyn se postavila. "Sire Thomasi, vy jste přece na Vysočině byl." Nevšímal si toho, že se při té nepříjemné vzpomínce celý otrásl. "Kdybych přivedla domů obyčejného rytíře, aby se stal zemanem, moji lidé by to cítili jako ponižující urážku. Král Jindřich si přeje mír. "Tento muž," ukázala prstem na Stevena, "by svým příchodem na Vysočinu vztahy mezi Skoty a Angličany ještě zhoršil!"

Steven se rozesmál, přistoupil zezadu k ní a položil jí silnou paži kolem pasu. Pevně ji k sobě přitiskl. "Roli tu totiž nehrají takového diplomatické

záležitosti, ale obyčejný dívčí hněv. Požádal jsem ji o vyspání příliš brzy, ještě před svatbou, a ona si myslí, kdovíjak jsem ji tím urazil."

Sir Thomas se s úlevou pousmál. Začal něco říkat.

Tu však se k němu přiblížil Roger. "Já protestuji! Názory lady Bronwyn by neměly být brány na tak lehkou váhu! V těch jejích slovech je hodně pravdy." Otočil se ke Stevenovi. "Měl byste strach podrobit své vítězství zkoušce?"

Steven zdvihl obočí. -Se jménem Montgomery se slovo zbabělec nerýmovalo nikdy.

Co chcete navrhnout?"

"Ale pánové! Prosím vás!" rozkřikl se sir Thomas už docela hlasitě. "Král Jindřich sem přece poslal lady Bronwyn na její svatbu, na okamžik plný štěstí!"

55

Bronwyn se vykroutila ze Stevenova sevření. •! Štěstí! Jak to jen můžete vyslovit, když se mám provdat za tohoto neurozeného a odporného chamtivce? Přisahám, že při první příležitosti ho ve spánku podřežu!"

Steven se nepřestal usmívat. »Pokud to bude až po svatební noci, pak nemám námitek."

Bronwyn se jen ušklíbla.

"Lady Bronwyn," vyzval ji sir Thomas. "Mohla byste nás nechat o samotě?"

Zhluboka se nadechla. Řekla všechno, co říci chtěla, a teď se jí Stevenova společnost stala doslova nesnesitelnou. Přepůvab-ně tedy uchopila svoje sukně a vyplula z místnosti.

••Steven, začal sir Thomas, || nerad bych zavdal příčinu ke tvému zavraždění."

••Z ženských řečí na mne nejde strach."

Sir Thomas se zamračil. »To říkáš jen proto, že nic nevíš. Nikdy jsi ještě nebyl tam na severu na Vysočině. Nemají tam žádného panovníka, nic podobného, co máme my. Zemaní tam vládou klanům, ale zemanům nevládne vůbec nikdo. Lady Bronwyn by stačilo o svojí nespokojenosti jen prohodit slůvko a každý muž stejně jako každá žena jejího klanu tě s největší radostí zbaví života!"

••Já jsem ochotný tohle riziko podstoupit."

Sir Thomas přistoupil blíž a položil Stevenovi ruku na rameno. "Znal jsem tvého otce a mám takový dojem, že by si nepřál, abych jeho syna poslal na jistou smrt."

Steven ustoupil z dosahu té přátelské ruky. V obličeji se mu objevil výraz vášnivé zuřivosti. "Já tu ženu chci! Nemáte sebemenší právo mi ji brát!" Prudce se otočil k Rogerovi, který se začal usmívat. "My dva se utkáme na kolbišti, a potom se uvidí, kdo si více zasluhuje postavení náčelníka celého klanu!"

"Výzvu přijímám!" vyštěkl Roger. "Zítra ráno. Vítěz se s ní odpoledne ožení a večer vyspí!"

••Ujednáno!"

••To nejde," zamumlal sir Thomas, ale už s vědomím své porážky. Oba to byli horkokrevní mladíci. Těžce si povzdechl.

56

"Jděte teď pryč, jeden jako druhý! Připravujte se na klání. Já s touhle záležitostí nechci mít vůbec nic společného."

4. kapitola

Steven stál vedle svého hřebce pokrytý ocelí od hlavy až k patě a jeho brnění se v slunci oslnivě lesklo. Svou vahou ho táhlo k zemi, ale on se už dávno naučil tu tíhu zvládat.

.-Můj pane," oslovil ho panoš, -slunce vám bude svítit do očí." Steven jen krátce pokývl. Už si tuto nevýhodu uvědomil. "Klidně to výhodnější postavení chatworthovi přejme. Bude ho mít zapotřebí."

Chlapec se usmál na svého pána plný pýchy. Však také obléknout Stevena do vrstev kožených a bavlněných vycpávek, které se nosily pod brněním, zabralo drahnou dobu.

Steven bez zjevné námahy nasedl na koně a potom si od chlapce vzal kopí a štít.

Nijak se neobtěžoval pohlédnout doprava. Dobře věděl, že tam stojí Bronwyn s tváří bílou stejně jako její šaty se zlatým lemováním. Pohled na ženu, která touží po jeho prohře či dokonce smrti by žádného člověka příliš nepovzbudil.

Dlouhé dřevěné kopí si opřel o brnění. S Rogerem spolu od včerejška ani nepromluvíli a sir Thomas dostal svému slovu a skutečně to klání nevzal na vědomí. Z toho důvodu nebyla stanovena žádná pravidla. Půjde tedy o obvyklý turnaj, o boj, kdo se z nich udrží v sedle déle.

Stevenův válečný oř, rozložitý černý hřbec s hustými chomáči srsti nad kotníky, se netrpělivě vzepjal. Tato zvířata byla sice pomalá, ale silná a energická.

Kolem Stevena se shlukli jeho lidé, a sotva se na vzdálenějším konci pískem vysypaného kolbiště objevil Roger, zase se rychle stáhli. Prostředkem kolbiště běžel nízký dřevěný plot.

Steven si spustil hledí. Nepočítáme-li štěrbinu pro oči, měl hlavu celou chráněnou. Mladík u kolbiště zdvihl korouhev a když ji spustil, oba šlechtici s pozvednutými kopími na sebe zaútočili. Nešlo o zkoušku rychlosti, nýbrž síly.

Jenom muž ve vr-

57

cholné kondici mohl vydržet náraz kopí tříštícího se o jeho štít.

Rogerovo kopí udeřilo mocně do Stevenova štítu a mladík pevně sevřel svými mohutnými stehny koňské boky. Kopí se roztránilo stejně jako Stevenovo. Steven

zamířil s koněm zpět ke kraji kolbiště.

•<Je to dobrý soupeř, můj pane," poznamenal jeden ze Steve-nových mužů, když mu podával nové kopí. "Tentokrát si hrot jeho kopí hlídejte, hádám, že zamýšlí mířit pod váš štít."

Steven jen pokývl a opět spustil hledí.

Korouhev byla spuštěna podruhé. Jediným Stevenovým úkolem bylo vyhodit svého soka ze sedla, načež by se podle turnajových pravidel stal vítězem. Při Rogerově dalším útoku nastavil Steven svůj štít níž a tím se mu účinně podařilo ztlumit Ro-gerovu ránu. Při zpětném nárazu si Roger nepovšiml, že Stevenovo kopí míří do jeho boku. Zakymácel se v sedle, ale i přes tento mohutný úder se mu podařilo na koni udržet.

•Je tou ranou celý omámený," tvrdil muž, který ke Steveno-vi přistoupil. "Ještě jeden zásah a je na zemi."

Steven opět jen s příkývnutím prudce spustil hledí.

Roger se tentokrát soustředil na útok a z toho důvodu se nestihl krýt. Když sklonil kopí, zasáhl ho Steven znovu a mnohem prudčeji než předtím. Rogera odhodil náraz v sedle dozadu a pak stranou, takže nakonec skončil v prachu u nohou Stevenova koně.

Steven věnoval svému na zemi ležícímu sokovi jen krátký pohled a potom se ohlédl po Bronwyn.

Roger Chatworth však nepatřil k lidem, k nimž je záhodno obracet se zády. Ze sedla svého koně vytrhl hřeby posázený kyj a rozběhl se.

»Stevenel!" zaječel nějaký hlas."

Steven sice reagoval okamžitě, ale přesto už bylo pozdě. Ro-gerův kyj dopadl ztěžka na jeho stehno. Část ocelového brnění se prohnula a zařízla se mu do masa. Neočekávaným úderem Steven ztratil rovnováhu a křečovitě svíraje hrušku sedla, svezl se z hřebce na zem.

Steven se narovnal a zjistil, že Roger se k němu přibližuje a

58

hotoví se k další ráně. Brnění skřípavě zasténalo, když se pokusil odkulit stranou.

Stevenovi hodili jeho kyj v okamžiku, kdy ho Rogerova rána zasáhla do ramene.

Steven zavrčel a zasadil Rogerovi ránu do boku. Roger zavrával a Steven se opět rozmáchl. Tenhle zápas byl pevně odhodlaný vyhrát.

Tentokrát zasáhl Rogera do pravé lopatky a srazil ho tak k zemi. Brnění sice chránilo oba muže před krvavým zraněním, ale obrovská síla každé z ran měla za následek chvilkové omráčení.

Roger ležel bez hnutí ještě celý omámený. Steven vytáhl meč, rozkročil se nad Rogerem a kopnutím otevřel jeho hledí. Potom si oběma rukama na jílcí podržel meč vysoko nad padlým sokem.

Roger pohlédl na vítěze. -Zab mě, ať už je po všem! Já na tvém místě bych se nerozmýšlel."

Steven shlížel dolů. "Zvítězil jsem a to mi stačí." Ustoupil vedle Rogerova nehybného těla a sňal si jednu rukavici. S dlaní vzhůru pak natáhl hořlou ruku ke svému ležícímu soupeři.

»To je urážka!" zasyčel Roger, pozvedl hlavu a plivl do Ste-venovy přátelsky vztažené dlaně. "Tohle ti nikdy nezapomenu!"

Steven si přejel dlaní po brnění. "Nepochybně i já si tohle budu pamatovat."

Zamířil přímo k Bronwyn, která tu stála s Morag po boku. Když se Steven přiblížil, Bronwyn celá ztuhla. Zastavil se před ní a pomalu si sundal helmu, kterou pak hodil Morag do náruče. Stařena ji s úsměvem zachytila.

Bronwyn ucouvla.

-Tentokrát mi už neutečeš," prohlásil Steven a chytil ji za paži rukou stále ještě schovanou v rukavici. Přitáhl si ji k sobě. V jediné paži měl sílu větší než ona v celém těle.

Potom si její něžné tělo pevně přitiskl k brnění. Tvrdá ocel Bronwyn zastudila, až dívka lapla po dechu. Další studené pláty se jí však přitiskly i na záda, když ji vzal celou do náručí.

"A teď jsi jen moje," zašeptal jí Steven v okamžiku, kdy se

59

svými rty- blížil k jejím.

Nebylo to poprvé, co se Bronwyn líbala s mužem. Při nočních výpravách za dobyt看em se na vřesovišti dalo ukrást pár vzrušujících chvil.

Ovšem takovýto polibek ještě nikdy nezažila.

Byl něžný a jemný, ale současně ji okrádal o cosi, co ještě nikdy nikomu nenabídla. Jeho rty si s těmi jejími pohrávaly, hladily je a mazlily se s nimi, přitom z nich však i bezohledně kořistily. Stoupala si na špičky, aby na něho lépe dosáhla, a hlavu naklonila do ostřejšího úhlu. Vycítila jeho touhu, aby

rozevřela rty, a tak ho poslechla. Ledový žár, kterým se špička jeho jazyka dotkla jejího, jí podél páteře rozčeřil vlnky rozechvění. Celé tělo jí zvláčnělo, a když zaklonila hlavu, Steven její pohyb sledoval zcela přirozeně. Držel ji tak v mocnějším zajetí, než by dokázaly sebesilnější řetězy. Náhle se Steven od ní prudce odtáhl a po otevření očí spatřila, jak se na ni drze zubí. Uvědomila si, že je podepírána pouze jeho sevřením, že při tom polibku se na něj pověsila celou svou vahou. Napřímila se a opět se postavila na vlastní nohy.

Steven se uchechl. „Jsi moje víc, než máš sama tušení.“ Pustil ji a postrčil k Morag. „Teď bež a připrav se na svatební obřad... jestli tak dlouho vûbec ěekat vydržíš!“

Bronwyn se prudce odvrátila. Nechtěla, aby on ěi kdokoliv jiný spatřil její krvavě zardělou tvář ěi slzy na krajíčku. Co nesvedla žádná z těch jeho urázek, to dokázal jeho polibek. Rozplakal ji.

••Co pořád jenom řukáš?“ obořila se na ni Morag, jenom co v pokoji osaměly. „Tvůj budoucí manžel je pěkný a pohledný mužský! Prosadila sis svou a on musel kvûli tobě zápasit! Předvedl se jako zdatný a útočný bojovník. Co bys chtěla víc?“

„Zachází se mnou jako s hospodskou děvkou!“

••Zachází s tebou jako se ženou! Ten druhý, ten Roger, tě kvûli tvým pozemkûm ani nebral na vědomí. Nejspíš mu ani nedošlo, že jsi taky ženská.“

„To je lež! On je jako... Ian!“

Při vzpomínce na chlapce zavražděného v necelých pětadv-

60

ceti letech se Morag zachmuřila. „Ian byl pro tebe spíše bratrem. Vyrûstala jsi s ním. Kdyby se dožil vařeho sňatku, nejspíš by se v posteli s tebou cítil provinile, jako kdyby spal se svou vlastní sestrou.“

Bronwyn se uškľíbla. „To tedy Steven Montgomery si rozhodně žádný pocit viny nepřipouští. Ten asi ani neví, co to slovo znamená.“

„Co ti vlastně pořád vadí?“ rozkřikla se Morag tak hlasitě, že Rab se pustil do štěkání, aby dal na vědomí, že se něco děje. Pak se zarazila a její vrásěitá tvář se zase upokojila. Tišeji řekla: „To ta dnešní noc?“

Bronwyn vrhla na Morag pohled plný takověho zoufalství, že se tomu Morag musela až usmát.

„Tak ty jsi panna! Já to nikdy nevěděla napevno, když tě zeman nechal s chlapci divoěit na blatech.“

„Sama víš, že mne vřdycky někdo chránil.“

••Někdy vřak mladý muž není nejvhodnějším strážcem dívěí cti,“ usmála se Morag.

„Tak teď přestaň vyvádět. ěeká tě příjemná zkušenost. A musela bych se moc plěst, jestli to ten Steven neumí ženě napoprvé hodně ulehěit.“

Bronwyn přeřla k oknu. „Není tak těžké si tohle představit. Kdybych měla

usuzovat podle jeho chování, tak se musel vyspat nejmíň s pûlkou Anglie.“

Morag ji pozorovala zezadu. „Máš strach, že se mu svojí nezkušeností znelíbíš?“

Bronwyn se hněvivě otočila. „Žádná bledolící Angliěanka se nemûže měřit se Skotkou!“

Morag se zachechtala. „Už jsi zase ve své kûži. A teď honem ven z těchle řatû a oblékneme ty svatební. Za pár hodin už půjdete do kostela.“

Bronwyn znovu smrtelně zbledla, ale bez odporu se podrobila zdlouhavému procesu převlékání.

Steven si hověl ponořený do kádě s horkou vodou. Na stehně a na rameni ho pálily rány zasazené Rogerem. Unaveně zavřel oěi a potom uslyšel, že dveře se otevřely a někdo vstoupil. „Jdi

61

pryě,“ zavrěel. „Až tě budu potřebovat, tak zavolám!“

„A co bys asi zavolal?“ otázal se ho pobaveně známý hlas. Steven prudce zdvihl víěka a v přířtím okamžiku už nahý a mokrý letěl přes místnost a hlasitě se smál. „Chrisi!“ popadl přítele do náruěe.

Christopher Audley ho krátce objal, ale pak Stevena odstrěil. „Celěho mne promoěíš! A já bych se na tu tvou svatbu už nechtěl znova převlékat. Nebo jsem ji snad už proměřkal?“

Steven si vlezl zpátky do kádě. „Sedni si tak, abych na tebe viděl. Jsi jeřtě hubenější než dřív. Francie ti snad nesvděčí?“

„Až moc. Ale ty ženské jsou tak nároěné, že by mne uřtvaly k smrti.“ Postavil si řidli těsně u kádě. Byl to nevysoký, útlý snědý muž s drobným nosem i ústy a s krátkým, úhledně zastřiženým vousem. Oěi měl velké a hnědé, skoro jako laň.

Jejich něžným a cituplným výrazem dovedl upoutávat ženskou pozornost.

Pokývl směrem ke Stevenově noze a rameni. „To je nějaké nové zranění? Neměl jsem tušení, že máš před sebou nějaké klání.“

Steven si opláchl rány. "Musel jsem s Rogerem Chatworthem bojovat o ženu, s níž se mám dneska oženit."
"Bojovat?" divil se Chris. "Před odjezdem jsem mluvil s Ga-vinem a ten tvrdil, že jsi se z vyhlídky na tohle manželství málem roznemohl." Usmál se. "Viděl jsem Gavinovu manželku. Je to krasavice, ale podle toho, co se o ní povídá, je to i pěkná divoška. Svými husarskými kousky pobláznila kdekoho."
Steven nad tím jen mávl rukou. "Vedle Bronwyn je Judita učiněné jehňátko."
"Bronwyn je tedy ta dědička, kterou si máš vzít? Gavin říkal, že je šeredná a tlustá."
Steven si mydlil nohy a přitom se pochechtával. "Jen počkej, až spatříš Bronwyn, nebudeš věřit vlastním očím. Vlasy má černé tak, že se v nich vidíš jako v zrcadle. Slunce jí od nich hází blesky. A má modré oči a bradičku, kterou trucovitě vystrčí pokaždé, když na ni promluví."
-A co ostatní?"

62

Steven si jenom povzdychl. "Pohádka!"
Chris se rozesmál, když uslyšel, jakým tónem to Steven řekl.
..Dva bratři přece nemůžou mít tolik štěstí jako ty s Gavinem. Ale proč jsi musel o ni bojovat? Myslel jsem, že král Jindřich ji dal tobě."
Steven se postavil a zachytil ručník, který mu Chris hodil. "Přijel jsem na svatbu o čtyři dny později a bohužel musím přiznat, že Bronwyn jsem se... no, znelíbil. Tvrdila totiž takový nesmysl, že pokud se s ní kdy ožením, musím se stát skotem včetně změny svého jména. Nevím to jistě, ale Chatworth jí zřejmě naznačil, že když si vezme jeho, že on ji vyhoví naprosto ve všem."
Chris si jen odfrkl. "A ona mu samozřejmě věřila. Roger to se ženami uměl odjakživa, ale já osobně bych mu nevěřil ani slovo."
"Nakonec kvůli ní došlo ke klání, ale když jsem ho vyhodil ze sedla, vrhl se na mne s válečným kyjem."
"Ten parchant! Vždycky jsem si lámal hlavu nad tím, kolik má v sobě z povahy svého bratra. Edmund byl darebák. Předpokládám, žeš zápas vyhrál."
"Když mě napadl., byl jsem vzteky tak bez sebe, že jsem ho málem zabil. Vlastně mne o to sám prosil, tvrdil, že jinak to bude chápat jako smrtelnou urážku."
Chris se na chvíli zadumal. "Takže sis ho zneprátelil. Z toho nemůže pojit nic dobrého."
Steven zamířil k posteli, kde měl rozloženo svatební oblečení. "Já mu ale nemůžu mít za zlé, že o Bronwyn tolik usiloval. Pro ni by nejspíš bojoval každý."
Chris se zazubil. "Ještě jsem nezažil, aby ses k nějaké ženě choval takhle."
"Taky jsi ještě neviděl žádnou Bronwyn." Zarazil se, protože kdosi zaklepal na dveře. "Dále!" křikl.
Ve dveřích se objevila služtička a přes natažené paže jí ležely třpytivě lesklé stříbrné šaty. Zůstala koukat na Stevenův obnažený hrudník.
"Co to má znamenat?" zabouřil. "Proč jsi ty šaty nedonesla

63

1/
lady Bronwyn?"
Dívce se rozechvěl spodní ret.
Steven si natáhl košili a potom si od děvčete šaty vzal. "Klidně mi to lřuvěz," vybídl ji vlídně. <Já vím, že lady Bronwyn má ostrý jazyk. Přece tě nubudu bít za to, co jenom opakuješ."
Děvče zvedlo hlavu. "Našla jsem ji ve velké síni, můj pane, a kolem už byli lidé. Dala jsem jí šaty a podle všeho se jí moc zalíbily."
"Dobře, A dál?" Děvče to ze sebe vychrlilo. -Jenomže když jsem jí řekla, že je posíláte vy, aby v nich mohla jít k oltáři, hodila mi je nazpátek. Že prý svatební šaty už má a ty vaše že na sebe nikdy nevezme. Ach, můj pane, bylo to hrozné! Mluvila velice hlasitě a všichni kolem se smáli." Steven vzal šaty a služtičce podal měněný penízek. Jakmile dívka zmizela, vyprskl Chris smíchy.
»Ostrý jazyk jsi povídal? Mně to spíš připomíná nabroušený nůž!"
Steven celý vzteklý strčil paže do rukávů kabátce. "Teď už mám toho ale dost. Je nevyšší čas, aby tu slečinku někdo konečně naučil slušnému chování.!"
Přehodil si šaty přes rameno a dlouhými kroky opustil místnost směrem k hlavní síni. Obstarání těchto přepychových šatů mu způsobilo hodně starostí. Bronwyn si stěžovala, že má po tom pádu do potoka zničené šaty, proto se Steven pokusil tu škodu nahradit - ačkoliv on sám její pád do vody v nejmenším nezavinil. Zajel tedy do města, vyhledal tuto stříbřitou látku a potom zaplatil čtyřem šickám, aby nad ní proseděly celou noc. Látka byla jemná a v její osnově se vlněná vlákna střídala se stříbrnými nitkami. Byla těžká a dokonce i v zešeřelé chodbě se oslnivě leskla. S největší pravděpodobností stála ta látka víc než všechny Bronwyniny šaty dohromady. A přesto si je odmítala obléci.

Spatřil ji hned, jak vstoupil do sálu. Byla usazená na vycpané židli a na sobě měla šaty v barvě slonoviny. Po boku jí stál mladík, který se probíral strunami cimbálu. Steven si stoupl mezi ně. Počekaně se na něj podívala a hned zase hleděla jinam. "Byl

64

bych rád, kdyby sis oblékla tyhle šaty," řekl jí tiše. Nevěnovala mu jediný pohled. "Já ale svatební šaty mám." Poblíž Stevena se někdo uchechtl. "Zase máš problémy se ženskými, Stevene?" Steven ještě chvíli mlčky stál a potom jediným škubnutím postavil Bronwyn na nohy. Neřekl žádné slovo, ale jeho zachmuřený výraz postačil, aby ani necekla. Pevně jí prsty stiskl zápěstí a vlekl ji za sebou. Nohy se jí zaplétaly do sukní a jednu chvíli málem upadla, protože nestačila volnou rukou šaty nadzvedat. Bylo jí jasné, že kdyby zakopla, Steven ji potáhne dál. Do prázdného pokoje ji doslova vhodil. Prásknutím zavřel dveře a šaty položil na postel. "Obleč si je!" nařídil. Bronwyn se nevzdávala. "Ani teď ani jindy si od tebe nedám poroučet!" Upíral na ni neústupný a chladný pohled. "Udělal jsem, co jen bylo v lidských silách, abych své zpoždění odčinil!" "Zpoždění?" ušklíbla se. "To si myslíš, že tě nemohu vystát jenom kvůli tomu? To o mne víš tak málo, to mě považuješ za natolik ješitnou, že bych si lámala hlavu jen kvůli takové neote-sanosti? Dneska jsem si přála, abys prohrál, ale jediné proto, že Roger Chatworth by byl pro můj klan větším přínosem! Tou svojí zpupností a vystupováním, jako kdyby ti všechno patřilo, si vysloužíš jediné jejich nenávisť! Vždyť ty si myslíš, že mi můžeš dokonce i nařídít, v jakých šatech mám jít na svoji vlastní svatbu!" Steven k ní přistoupil a pevně ji uchopil za bradu. Palec a prsty se mu zaryly do její tvářičky. "Už mám plné zuby těch řečí o tvém klanu a zrovna tak mám plné zuby toho, jak pořád omíláš jméno Rogera Chatworthe. Nechal jsem ti ty šaty ušít jako dárek, ale tys příliš tvrdohlavá, příliš rozvztekaná, než aby sis tohle uvědomila!" Snažila se vyprostit se mu, ale marně. Zesílil sevření a jí stouply slzy do očí. "Jsi moje žena," prohlásil -a proto mě také budeš poslouchat. O tvých lidech nevím vůbec nic a budu s nimi jednat tehdy, až je uvidím. Zato ale dobře vím, jak by se měla chovat

65

manželka. Obstarat ti ty šaty pro mne vůbec nebylo jednoduché a ty si je tedy oblékneš!" --Nikdy! Já tě poslouchat nebudu! Já jsem MacArranová!" "K čertu s tebou!" zaklel, popadl ji za ramena a začal s ní lomcovat. "Tohle přece není spor mezi Anglií a Skotskem nebo mezi zemanem a prostým příslušníkem klanu! Tohle je spor pouze mezi námi dvěma - mezi mužem a ženou! Ty si ty šaty oblékneš, protože jsem ti to poručil jako tvůj manžel!" Přestal s ní trást a zjistil, že na ni neudělal vůbec žádný dojem. Shýbl se a přehodil si ji přes rameno. "Okamžitě mě pusť!" Nezatežoval se odpovědí a mrštil s ní na postel tváří dolů. "Nech toho! Vždyť mi ubližuješ!" <>Tys mi toho provedla mnohem víc, než tohle," ucedil a svými velkými prsty rozepínal titěrné knoflíčky na zadním dílu šatů. Přitom seděl rozkořmo nad ní. "Dneska večer ti ukážu ty rány, které mi zasadil Roger. Nemrsej se, nebo ty zatracené šaty na tobě roztrhám na kusy!" Bronwyn se v mžiku uklidnila. Steven věnoval jejím zádům jeden znechucený pohled. "Tak se mi zdá, že nejvíc budeš poslouchat, když ti bude hrozit, že přijdeš o peníze. "My jsme jen chudá země a nemůžeme si dovolit takové plýtvání, které vidím tady v Anglii." Odmlčela se a Steven zatím pokračoval v rozepínání. "Tys ... dneska bojoval velice zdatně." Na chvíli nechal knoflíky na pokoji. "To asi pro tebe není lehké přiznání, pokud se uváží, že sis přála moji smrt." "Ničí smrt jsem si nepřála! Chtěla jsem jenom-" "Radši mlč! Já vím moc dobře, co jsi chtěla! Rogera Chat-worthe!"

Byla to zvláštní situace. Steven připadal Bronwyn najednou důvěrně známý, jako kdyby ho znala už celá léta. Věděla, že on v životě nepochopí, proč vlastně o Rogera tolik stála. Tolikrát už se to pokoušela vysvětlit! Ale teď jí náznak žárlivosti v jeho hlase působil téměř uspokojení. Tak ať si tedy myslí, že k Ro-gerovi vzplála láskou. Však mu to jenom prospěje!

66

..Hotovo. A teď vstaň a koukej si ty šaty sundat." Když se ani nepohnula, sklonil se k ní a rty jí přejel po krku. ..Pojď ke mně, nebudeme čekat až do večera."

Tohle vlilo do Bronwyn nový život. Rychle se zpod jeho těla odkulila a přitom si

přidržívala předek šatů, který jí padal z řader. "Obléknu se, ale nejdřív odtud odejdi."

Steven se vleže podepřel o loket. »Ani mne nenapadne, abych odcházel."

Bronwyn se začala hádat, ale dobře věděla, že zbytečně. Kromě toho ji už dvakrát viděl v mokřinách spodního prádla. Tentokrát jí může skutečnost, že je prádlo suché, skryt před jeho zraky alespoň pomyslnou ochranou. Vykročila tedy ze šatů a pečlivě je uložila na dřevěnou truhlu.

Steven ji sledoval lačným pohledem. Když si přišla pro stříbrné šaty, podržel je tak, aby musela přistoupit až těsně k němu, takže jí stačil na rameno vtisknout polibek dřív, než zase uskočila do bezpečí.

Těžká stříbrná látka byla skutečně nádherná. Než si šaty přetáhla přes hlavu, obdivně pohladila trpytivou sukni. Padly jí naprosto dokonale, obepínaly ji kolem jejího útlého pasu a ze záhybů na bocích vyšlehávaly blesky. Urovnala si je a s údivem se otočila ke Stevenovi. Neměly ten hluboký čtverhranný výstřih, který byl teď v módě, ale sahaly jí až ke krku, kde je zdobil malý krajkový límeček.

Nad jejím úžasem Steven jen pokrčil rameny. »Nerad bych svůj majetek předváděl ostatním mužům, to je celé."

»Tvůj majetek!" zalkla se vzteky. »To zamýšlíš řídit celý můj život? To už si ani nebudu smět sama vybírat svoje šaty?"

Zasténal. "Já věděl, že dlouho tak milá nezůstaneš. Pojď sem, já tě zapnu."

"Já to umím sama."

Chvilku ji pozoroval, jak zápolí se zapínáním, a potom ji k sobě přitáhl.

"Myslíš, že někdy dojdeš k názoru, že vážně nejsem tvůj nepřítel?"

"Ale ty jsi můj nepřítel! Pro můj klan i pro mne jsou všichni Angličani našimi nepřáteli."

67

Přidržel si ji mezi stehny a pustil se do zapínání drobných knoflíčků. Když skončil, otočil ji tváří k sobě a znovu ji sevřel mezi kolena. "Doufám, že se mi podaří ti jednou objasnit, že jsem víc než pouhý Angličan." Přejel jí dlaněmi vzhůru po pažích. »Moc se těším na dnešní večer."

Bronwyn se mu snažila vykroutit a Steven si tedy jen povzdechl a nechal ji být.

Chvilí jen stál a potom ji vzal za ruku. »Kněz a hosté už dole čekají."

Bronwyn jeho ruku váhavě přijala. Měl suchou a teplou dlaň, od letitého výcviku plnou mozolů. Před dveřmi čekal Steve-nův panoš, který svému pánovi podal kabátec ze silného sametu. Bronwyn přihlížela, jak Steven děkuje chlapci, který pyšně vzhlížel ke svému pánovi a přál mu hodně štěstí a spokojenosti. Steven s úsměvem zdvihl Bronwyninu ruku ke rtům. "Štěstí," opakoval. "Myslíš, že my dva spolu mužem dosáhnout štěstí?" Pohlédla stranou a neodpověděla. Ruku v ruce sestupovali ze schodů. Stříbrné šaty ji tížily a na každém kroku jí připomínaly převahu tohoto cizího člověka.

Pod schody se shromáždilo mnoho lidí, čeleď, členové všech družin i všichni přátelé sira Thomase, kteří se kdy zúčastnili bojů proti obyvatelům Vysočiny. Svoji nenávisť ke Skotům nikterak nezastírali. Rozchechtaně se bavili o tom, jak večer Steven přemůže jejich společného nepřítele. Vysmívali se i tomu, jakým způsobem se Bronwyn bránila, když padl její otec. Vyprávěli si, že jestli bude v posteli jen z poloviny tak divoká, tak si bude se Stevenem pohrávat jako kočka s myší.

Bronwyn hrdě vztyčila hlavu a opakovala si, že je MacArra-nová a že nesmí zahanbit svůj klan. Že Angličani jsou surová chvastounská cháska a ona že se nesníží na jejich úroveň natolik, aby jim na ty jejich nechutné průpovědky cokoli odpovídala.

Stevenův stisk zesílil a ona k němu překvapeně vzhlíдела. Tvářil se vážně a ústa měl zachmuřeně sevřená. Na čelisti mu vyvstal napjatý sval. Vida, a ona si myslela, že mu poznámky jeho krajanů dělají radost, neboť svědčí o tom, jak pěknou kořist ulovil. Otočil se k ní a pohlédl jí do tváře očima tak smutnými.

68

jako kdyby se jí chtěl za ně omluvit.

Svatební obřad se odehrál velice rychle. Popravdě jí to jako svatba ani nepřipadalo. Bronwyn stála před knězem a náhle si během jediné vteřinky uvědomila, jak je opuštěná. Kdysi si představovala, že svoji svatbu bude mít na Vysočině a zjara, kdy celá země ožívá, že bude obklopena členy své rodiny i svého klanu. A že jejím manželem se stane někdo, koho bude dobře znát.

Pootočila se k Stevenovi. Klečeli bok po boku v malé kapli na zámku sira Thomase. Steven měl hlavu pokorně skloněnou. Připadal jí nekonečně vzdálený, nedosažitelný. Každý z nich vyrůstal v úplně jiném světě, každý je navyklý na naprosto odlišný způsob života. Vždyt o tom člověku neví téměř nic! Celý život ji učili, že má svá práva a povinnosti, že lidé z jejího klanu budou u ní

Deveraux, Jude - Horský samet

vyhledávat pomoc i radu. A tenhle Angličan poznal pouze společnost, v níž se ženy učí nanejvýš šít a vystupovat jako přívačky svých mužů.

A přesto všechno je Bronwyn odsouzena ke společnému životu s tímto cizím člověkem. Už jí stačil dát najevo, že ji považuje za svůj osobní majetek, za cosi, co mu náleží a co může ovládat, jak se mu jen zlíbí.

A dneska večer ... Radši ty myšlenky honem zahna! protože pomyšlení na večer jí připadalo nesnesitelné. Vždyť tento muž byl pro ni úplně cizí! Neví o něm ani to nejmenší! Nemá zdání, co rád jí, jestli umí číst nebo zpívat, jaké má vlastně příbuzenstvo. A přes to všechno si k němu měla vlézt do postele, aby s ním sdílela ten neintimnější zážitek svého života! A každý z přítomných zřejmě zastával názor, že by z toho měla mít potěšení!

Steven na ni pohlédl. Uvědomil si, jak upřeně si ho prohlíží a měl z toho radost. Z jejího krásného čela vyčetl zmatek a rozpaky. Zkusil ji uklidnit mírným pousmáním, ale ona se odvrátila a se zavřenýma očima se naklonila nad svoje sepjaté ruce.

Celý ten den se Bronwyn zdál nekonečným. Mužská část svatebních hostů se nijak netajila s tím, že je zajímá její svatební noc. Celé hodiny jen seděli u dlouhých stolů a jedli a pili. A čím

69

více pili, tím hruběji žertovali. S každou poznámkou, s každým tím prisprostlým posměškem rostla Bronwynina nenávisť vůči všemu anglickému. Nezajímalo je nic než to, že je žena. Představovala pro ně pouze trofej, kterou se mohou potěšit. Když jí chtěl Steven vzít za ruku, ucukla mu, což vyvolalo kolem další výbuch opileckého chechotu. Přestože se na Stevena nedívala, všimla si, jak zhluboka se napil silného červeného vína.

Sluneční paprsky dopadající do síně oknem se začaly pozvolna prodlužovat. Dva opilí muži se pustili do hádky a nakonec spolu začali zápasit. Nikdo jim v tom nezabráňoval, protože byli natolik opilí, že si nemohli nijak ublížit.

Bronwyn téměř nic nejedla a skoro vůbec nepila. S blížícím se večerem jí začala útroby svírat úzkost. Morag měla pravdu: trápila ji vyhlídka na dnešní noc.

Snažila se přesvědčovat sama sebe, že je přece odvážné děvče. Kolikrát už velela loupežné výpravě, jejímž cílem byl dobytek klanu MacGregorů! Přespala ve sněhové bouři zabalená jen tak do plédu. Dokonce po boku svého otce i bojovala proti Angličanům. Ale nic z toho jí ne-nahánělo tolik strachu, jako pomyšlení na dnešní večer. Fyzickou stránku aktu sice znala, ale co k tomu všemu ještě patří?

A dozná ona nějaké proměny? Bude jí tento Steven Montgome-ry po tom aktu vlastnit, jak tomu zřejmě sám věří? Morag tvrdila, že spaní s mužem je moc příjemné, ale Bronwyn zatím měla zkušenost jen s mladíky, kteří měkli jako rosol, protože se považovali za zamilované. Viděla, jak se ze šťastných a přitažlivých žen stávají obtloustlé a ustarané hospodyňky, sotva jim manžel navlékl prstýnek. Během svatební noci jde ale zřejmě o více než jen o pouhý fyzický akt a ona ve své nevědomosti cítila čirý děs.

Když k ní zezadu přistoupila Morag a připomněla jí, že se přiblížil čas přichystat se do postele, Bronwyn smrtelně zbledla a zaťala prsty do vyřezávaných lvích hlav na opěradle křesla.

Steven ji uchopil krátce za paži. "Oni žálí, víš. Nevšímej si jich, prosím tě. Za chvíli odtud vypadnu a nechám je všechny tady."

70

..Raději bych tu zůstala," utrhla se na něho Bronwyn a po tom následovala Morag ven ze slavnostního sálu.

Morag jí rozepínala stříbrné šaty a celou tu dobu mlčela. Bronwyn vklouzla nahá do pokrývek, jako by se z ní stala poslušná loutka. Rab se uložil vedle postele co nejbližší své paní.

..Pojď, Rabe," vybědla ho Morag. Pes se ani nehnu. "Bronwyn! Pošli Raba ven! Dneska v noci by se mu to u tebe moc nezamlouvalo."

Bronwyn na ni vyvalila oči. "Takže o psa se bojíš a o mě ne? Cožpak jsem zůstala úplně sama? Rabe, zůstaň!"

•<Ty se, děvče, moc lituješ, to je všechno. Až to budeš mít za sebou, však on tě smutek přejde." Zastavila se, protože dveře se náhle prudce rozlétly.

Dovnitř skočil Steven a práskl za sebou dveřmi. "Honem, Morag," naléhal. "Odejdi co nejrychleji. Až zjistíš, že jsem jim utekl, tak budou pořádně rozvzteklí! Já je však už nedokážu snášet ani minutu a nemohu dopustit, aby Bronwyn musela zažít nějaké další hrubosti. K čertu s nimi!"

Morag se zazubila a položila mu ruku na rameno. «Jsi hodný hoch." Předklonila se. "A dej si pozor na toho psa!"

Naposled ho pohládila po paži. Otevřel jí dveře a okamžitě je za ní zase zavřel. S úsměvem se Steven obrátil k Bronwyn. Seděla na posteli a černé vlasy padaly do

pokryvek jako vodopád. Byla bledá a dívala se na něho velikýma, poplašenýma očima. Klouby na prstech jí až zbělely, jak křečovitě svírala pokrývku vytaženou až po bradu.

Steven se ztěžka posadil na pelest a stáhl si boty, potom odložil kabátec a halenu. Pustil se do rozepínání košile. "Moc mě mrzí, že naše svatba neměla slavnostnější ráz. Sídlo sira Thomase se nachází příliš blízko u hranic, proto se většina manželek pozvaných mužů bála dostavit."

Zarazil se, když venku hosté začali bušit na dveře.

»To se nedělá, Stevene!" řvali. »My si chceme prohlédnout nevěstu! Ty si ji budeš užívat celý život!"

Steven se postavil a odepínal si meč a malou dýku. Přitom po-

71

hlédl na Bronwyn. -Však oni odejdou. Jsou příliš opilí, než aby něco provedli." Nahý pak vklouzl pod přikrývku vedle ní. Usmál se, když si povšiml jejího skelného pohledu upřeného do prázdna. Vztáhl ruku a chtěl ji pohladit po tváři. -To vypadám tak hrozně, že se na mě nedokážeš ani podívat?"

Najednou vjel do Bronwyn život. Vylítla z postele a stáhla s sebou i přikrývku. Opřel se zády o zeď. Polekaný Rab se před ní postavil. Upřeně pozorovala Stevena, který zůstal ležet v posteli. Jeho nahé tělo a především svalnaté nohy pokryté svět-lounkými chloupky vyhlížely podivuhodně zranitelně. Hrudník měl dokonce ještě širší, než jak se jevil v oděvu. Celým tělem se přitiskla ke zdi. "Nedotýkej se mne," zašeptala.

Zvolna a s nekonečnou trpělivostí přehodil Steven nohy přes okraj postele.

Nespouštěla z jeho tváře oči a bylo jí jasné, že tuhle scénu považuje jen za jakousi bezvýznamnou nepříjemnost. Přešel kolem ní ke stolu, kde vedle mísy s ovocem stál džbán s číši. Do jedné z nich nalil trochu vína. "Tumáš, vypij to a uklidni se."

Vyrazila mu sklenku z ruky tak prudce, že ta odlétla na druhý konec místnosti, kde se roztránila. <Já nestrpím, aby ses mne dotkl," stála dál na svém.

"Bronwyn, ty jsi jenom rozrušená. Poprvé se bojí každá nevěsta. " Poprvé zaječela. -To si vážně myslíš, že pro mne je to poprvé? Já se vyspala s dobrou polovinou všech mužů mého klanu! Já prostě nechci, aby se mne dotýkal kdejaký špinavý Angličan, víc v tom není."

Steven si zachoval svůj trpělivý úsměv. "Vím stejně dobře jako ty, že teď mi lžeš. Kdybys měla nějakého muže už předtím, tak bys tu teď nestála takhle vyděšená. Buď tak hodná a uklidni se. Vždyť děláš všechno ještě horší. A kromě toho, co ti zbývá jiného?"

Ta jeho samolibá domýšlivost, že tu je před ním dočista bezmocná, ji doháněla k šílenství. Ze srdce ho nenáviděla. Stál tu s tak vyrovnaným výrazem! Dokonce i když byl nahý, vyzařova-

72

la z něj síla a vědomí převahy. Bronwyn mu tentokrát úsměv oplatila, protože v záloze měla něco, co jeho úsměv jistojistě zažene.

..Rabe!" rozkázala. |• Vem si ho!"

Obrovský pes zaváhal nejvýš na vteřinu, potom se odrazil a letěl Stevenovi přímo do obličeje.

Steven reagoval ještě rychleji než pes. Uskočil stranou a jak kolem něj to vrčící zvíře s vyceněnými tesáky letělo, Steven mu zaťatou pěstí zasadil mohutný úder do čelisti. Směr Rabova skoku se okamžitě změnil a pes prudce narazil do zdi, načež se sesunul na podlahu.

••Rabe!" vykřikla Bronwyn a odhodila přikrývku, aby k němu doběhla rychleji.

Pes se pokoušel postavit, ale jenom se potácel, celý omráčený.

•Ty jsi ho zranil!" zanaříkala Bronwyn, když se k nim Steven přiblížil.

Steven se jediným zběžným pohledem přesvědčil, že se psovi nic nestalo, ale potom už měl oči jenom pro Bronwyn. S otevřenými ústy hltal pohledem její ňadra s růžovými vrcholky a oblé boky s kůží jako slonovinově zabarvený satén.

»Tak za tohle tě zabiju!" vyprskla Bronwyn.

Stevena její krása očarovala natolik, že přehlédl, jak se dívka natáhl po noži, ležícím na stole vedle ovoce. Nuž byl sice tupý, ale špička zůstala pořádně ostrá. Záblesk čepele si uvědomil teprve zlomek vteřiny předtím, než mu ostří zajelo do ramene. Uhnul a nuž mu protal kůži.

••Zatraceně!" zaklel a přitiskl si ruku na řeznou ránu. Najednou na něho padla únava. Krev mu vytékala mezi prsty. Posadil se na postel, odtáhl dlaň a ránu si prohlédl. -utrhní kousek z toho prostěradla, ať si to můžu ovázat."

Bronwyn stála bez hnutí, nuž ještě pořád v hrsti.

Steven se ohlédl a chtivě se zadíval na její tělo. "Bude to!" přikázal. Potom přihlížel, jak dívka pokleká a trhá dlouhý kus plátna. Do zbytku prostěradla se zabalila.

Steven ji nepožádal, aby mu s ovázáním rány pomohla. Když
73

obvaz pomocí jedné ruky a zubů připevnil, obrátil se k psovi. "Rabe, k noze!" vyběhl vlídně. Pes okamžitě poslechl. Steven zvířeti prohmatával hlavu, ale žádné zranění neshledal. Popleskal psa a Rab se mu hlavou třel o ruku. «Hodný, no tak. Tamhle si lehní a spi." Pes šel na určené místo a natáhl se.

"Bronwyn," řekl Steven stejně vlídným hlasem, "pojď si sem lehnout."

"Já nejsem Rab, abych tak rychle odpouštěla svým nepřátelům."

"K čertu s tebou!" zařval Steven, jediným dlouhým krokem se dostal až k ní a popadl ji za zápěstí. Strhl z ní prostěradlo a odhodil ho na zem. »Ty mne budeš poslouchat, i kdybych tě kvůli tomu musel bít!" Přehnul si ji přes nahé stehno zadečkem nahoru a přes ty tuhé oblé hýždě jí důrazně a bolestivě naplácal. Když konečně přestal, zůstaly na každé plici rudé obtisky jeho dlaní. Odhodil Bronwyn na druhou polovinu postele. Aniž by si všimal toho, že dívka pláče bolestí, objal ji rukou kolem pasu a jedno stehno si přehodil přes její nohy. Steven pak chvíli ležel velice tiše a vnímal dotek Bronwyniny jemné kůže na svém těle. Nesmírně toužil po milování s ní, jenže byl velice neuvěřitelně unavený. Dnes ráno bojoval s Roge-rem a po zbytek dne zase s Bronwyn a s jejím psem. Zalil ho prudký pocit uspokojení. Patří jen jemu a on se z ní může těšit až do konce svých dnů. Celý se konečně uvolnil.

Bronwyn ležela pod Stevenovým tělem celá strnulá, obrněná vůči všemu, co teď přijde. Zadek ji po tom výprasku pálil a jednou tiše zafňukala. Když ucítila, jak napětí v jeho svaích povoluje a po chvíli zaslechla pravidelné oddechování, jež nepochybně svědčilo o tom, že usnul, pocítila značnou úlevu - ale potom i pocit urážky. Začala se od něj odtahovat, ale držel ji v natolik pevném sevření, že jí málem drtil žebra. Nakonec zjistila, že se musí s touhle polohou smířit, a zvolna se uklidnila. Pak náhle shledala, že se jí dotek jeho nahé pokožky docela zamlouvá. Rameno měl svalnaté a pevné, tak se k němu přitiskla tváří. Svíčky na stole čadivě blikaly, a když se Steven zavrtil obličejem do jejích vlasů, Bronwyn se jen rozespale usmála.

74

5. kapitola

Příštího rána se Steven probudil velice časně. Nejprve si uvědomil bolest a strnulost v pohmožděném rameni i v řezné ráně nahore na paži. Místnost byla temná a tichá, vysokými okny sem dopadal téměř nezřetelný náznak růžového svítání.

Potom ho zaplavila Bronwynina vůně. Její hustá černá kštice se mu ovíjela kolem paže a její stehno spočívalo mezi jeho stehny. V mžiku zapoměl na jakékoliv nepříjemné pocity. Dýchal zhluboka a pomalu a přitom si ji zblízka prohlížel. Uvolněná spánkem na něho z modrých očí nesršela nenávistné blesky, bradičku měla poddajně skloněnou, celá vyhlížela něžně a nesmírně žensky.

Opatrně vztáhl ruku, aby ji pohladil po tváři. Plet měla jemnou jako malé děcko, tvářičku oblou a spánkem celou zružovělou. Zabořil prsty do té jemné hřívy a díval se, jak se mu černé kučery zachytávají na chloupkách předloktí jako šípkový keř pnoucí se po mřížích. Připadalo mu, že celý život toužil jenom po ní. Ona byla tou ženou, o které sníval. A teď nijak netoužil uspěchat ono potěšení, jež mu poskytne. Když už čekal tak nekonečně dlouho, není proč spěchat. Teď ji chtěl vychutnat.

Dobře si všiml, kdy poprvé otevřela oči. Neudělal žádný rychlý pohyb, nic, čím by ji mohl vykat. Veliké modré oči zabíraly v obličejí spoustu místa a jemu připomínaly pohledy laní v lesíku jeho otce. Jako chlapec se Steven dokázal přiblížit až k nim, a potom jen seděl a díval se, dokud se zvěř nezbavila časem své počáteční nedůvěry.

Pohládl ji po paži a pak sjel dlaní dolů k její ruce, kterou pevně stiskl. Zvolna si ji pozdvihl ke rtům, a když si jeden prstík vložil do úst, s úsměvem se jí podíval do očí. Sledovala ho s velice ustaraným výrazem, jako kdyby se bála, že ji připraví o mnohem víc než jenom o panenství. Toužil ji uspokojit, ale dobře věděl, že toho nedosáhne žádnými slovy, že jediný způsob, jak ji o tom přesvědčit, je probudit v ní odezvu na jeho laskání.

Posunul se tak, aby si uvolnil obě paže, a ucítil, jak se vedle

75

něj celá napjala. Jednou rukou si v ústech přidržoval konečky jejích prstů, se kterými se mazlil něžnými doteky zubů a jazyka. Druhou rukou jí přejel po hrudníku, objal ji v pase, polaskal na bocích. Měla pevné tělo, pod jemnou pokožkou se rýsovaly vypracované tuhé svaly. Když se dotkl jejích nader, vtáhl prudce vzduch do plic. S převelikou něžností se palcem mazlil s růžovým vrcholkem, ale přestože cítil, jak pod jeho dotekem narůstá a tvrdne, Bronwyn zůstávala dále ve střehu. Steven se lehce zamračil, protože bylo jasné, že

takhle se nikam nedostane. Všechny jeho něžnosti v ní probouzely pouze napětí a ostražitost.

Přejel jí dlaní od řader ke stehnu. Sehnul hlavu a dotkl se ústy její šíje, načež jí sklouzl rty přes rameno až k řadru. Volnou rukou si zatím pohrával s jejím nádherně tvarovaným kolenem. Cítil, jak jí proběhla vlnka rozkoše, a s úsměvem se přesunul ke druhému řadru. S rozčarováním však zjistil, že mu v náručí celá ztuhla.

Odtáhl se od ní. Zůstala ležet na zádech a udiveně k němu vzhledla. Prstem jí pohladil na spánku v místech, kde začínala čára vlasů. Pod sebou měla vlasy rozprostřené jako vodopád černých perel.

Je jiná, pomyslel si. Liší se od ostatních žen. Je neobyčejná a výjimečná. Zazubil se na ni a potom odhodil přikrývku, která ji zakrývala nohy až dolů.

»Ne, M zašeptala Bronwyn. -Prosím tě, ne.«

Nohy měla přenáděrné, dlouhé, štíhlé a ušlechtilé tvarované. Celý život strávila v sedle, vybíhala na vysoké kopce a chodila pěšky skrze údolí. Nohy byly tedy citlivé, vnímavé. Steven si uvědomil, že ten drobný záchvěv rozkoše nevyvolalo laskání prsů, ale jeho ruka položená na dívčím koleně.

Přesunul se proto k nohám postele a přitom si Bronwyn nepřestával prohlížet a těšit se z její krásy. Předklonil se a přiložil dlaně na její kotníky, načež jimi pozvolna přešel ke kolenům a výše na stehna. Bronwyn sebou trhla, jako by se jí dotkl řeřavým uhlíkem.

76

I

Steven ze sebe vyrazil hluboký hrdelní smích a opět sjel rukama k jejím chodidlům. Jedno z nich uchopil do dlaní a potom k jejím nohám přitiskl rty. Líbal je a jazykem objížděl obrys jejího kolena.

Bronwyn se pod ním nepřestávala vrtět. Celým tělem jí vystřelovaly záchvěvy rozkoše, které se jí přelévaly pažemi a přes ramena do celého těla. Nic podobného ještě nezažila. Celá se trásla a dýchala rychle a přerývaně.

Steven ji prudce obrátil na břicho a přiložil ústa k dolíčku v podkolení.

Bronwyn málem vyletěla z postele, ale Steven ji přidržel rukou položenou na jejím zadečku. Zaryla obličej do polštáře a sténala, jako kdyby měla bolesti. A Steven v tom mučení neustával. Rukama i ústy prozkoumával každíčku píd jejích citlivých nohou.

Teď už však po ní toužil tak mocně, že se dál nedokázal ovládat. Otočil jí tentokrát k sobě tvář a ústy vyhledal její rty. Na ten výbuch její vášně však nebyl připraven. Přimkla se k němu, a pažemi ho sevřela jako ve svěráku. Jako by z něho chtěla ústy vyssát život. Pochopil, po čem touží, ale současně věděl, že ona sama to ještě netuší.

Když ho začala stahovat k sobě na postel a rukama mu zběsile jezdila po zádech nahoru a dolů, něžně ji stlačil zpátky. Obkročil ji a její boky se rozevřely samy od sebe. Byla připravena ho přijmout. Vstoupil do ní a ona rozevřela doširoka oči a zalapala po dechu. Potom však spustila víčka a s úsměvem zaklonila hlavu. "Ano," zašeptala. "Ach, ano!"

Steven měl strach, že mu praskne srdce. Pohled, který mu nabízela, její hrdelní hlas, to všechno ho vzrušovalo víc než jakákoliv milostná báseň. Tohle je ale žena! Žena, která se před mužem netřeše, která se mu vášní zcela vyrovná.

Začal se na ní pohybovat a ona bez váhání sledovala jeho rytmus. Rukama ho laskala po celém těle, hladila ho po vnitřní straně stehna tak dlouho, až Stevena nápor vzrůstající touhy málem oslepil. A Bronwyn vycházela vstříc každému jeho pohybu, rozdávající a přijímající zároveň. A když v jejím těle konečně vyvrcholil, nevídaný stupeň rozkoše jej rozechvěl tak

77

MB

zběsile, jako by se jeho tělo v příštím okamžiku mělo rozletět na kusy.

Zpocený a vyčerpaný se zhroutil na Bronwyn. Tiskl ji k sobě tak silně, že ji málem rozdrtil.

Bronwyn ani nevadilo, že nemůže dýchat. Na okamžik se domnívala, že už je po smrti. Nikdo přece nemůže zažít něco podobného a nezemřít! Celé její tělo jí prudce pulsovalo a na nohou by se nedokázala udržet, i kdyby na tom závisel její život. S rukama a nohama stále ještě obtočenýma kolem Stevenova těla upadla zpátky do spánku.

Když se probudila, zahlédla jeho pobaveně se usmívající modré oči. Pokoj byl zalit slunečním jasnem a ona si vmžiku připomněla všecičko, co se mezi nimi odehrálo. Cítila, jak se jí do obličeje hrne rozpálená krev. Podivné, ale teď už si nedokázala vybavit, jaké pocity ji přiměly k tak zahanbujícímu konání. S rozesmátým pohledem ji pohladil po tváři. »Já věděl, že stojíš za to si tě vybojovat,« zašeptal.

Odtáhla se od něho. Cítila se dobře. Po pravdě řečeno se tak dobře necítila už celé věky. To jistě proto, že poznala, že se v ničem nezměnila. Strávila noc s mužem a zůstala pořád stejná. Pořád ho ještě nenáviděla, pořád byl pro ni nepřítelem. Pořád zůstal tím nesnesitelným a zpupným chvastounem. »Nic jiného pro tebe neznamenám, víš? Pro tebe budu vždycky jenom děvka na zahřátí tvé postele!"

Steven se líně pousmál. "Málem jsi tu postel podpálila." Pohládl ji po paži.

••Pust mě!" prohlásila rozhodně, vyskočila z postele a popadla župan ze zeleného sametu.

Na dveře kdosi krátce a hlasitě zatukal, načež vstoupila Morag s konví vroucí vody. "Tu vaši hádku jsem slyšela až pod schody," zlobila se.

-Tos tedy musela slyšet i něco jiného," zazubil se Steven a dal si ruce za hlavu.

Morag se k němu otočila s tak širokým úsměvem, že jí oči ve vějířcích vrásek málem zmizely. "Vypadáš sám se sebou spokojený, co?" Obdivně si prohlédla jeho postavu, snědou plet na

78

bílých poduškách, svaly na hrudníku a pažích tuhé i ve chvílích naprostého uvolnění.

..Víc než spokojený, řekl bych. Není divu, že muži z Vysočiny se nikdy nevypraví k nám na jih." Pohledem zabloudil k Bronwyn, která ho pozorovala s nezastíranou nenávistí.

Ve dveřích se objevil Chris Audley.

..Cožpak nemůžeme mít chvíličku soukromí?" vyštěkla Bronwyn a obrátila se k oknu. Rab jí stál po boku, ale ona se ho ani nedotkla. Vždyť on ji zradil, včera večer a nanovo dneska ráno, když Stevena nechal, aby... aby... Tváře se jí znovu celé rozhořely.

Steven se na Chrise pousmál. "Se mnou je nejraději o samotě, víš."

«Co se ti stalo nahore na paži?" divil se Chris a pokývl směrem k obvazu ztvrdlému zaschlou krví.

Steven pokrčil rameny. ..Smůla. A teď, když jste se oba přesvědčili, že jsme se ještě navzájem nepozabíjeli, byste snad mohli mne i mou manželku zanechat o samotě, aby mi mohla ránu ošetřit."

Morag a Chris věnovali Stevenovi úsměv a s letmým pohledem na Bronwynina odmítavě otočená záda odešli.

Bronwyn se prudce otočila k Stevenovi. "Doufám, že vykrvácíš k smrti!" vyprskla vztekla.

»Pojď sem," vybidl ji něžně a přátelsky a vztáhl k ní obě paže.

Poslechla ho, přestože nechtěla. Chytil ji za ruku a přitáhl si ji vedle sebe na pelest. Překulil se k ní a přitom se z něj svezla přikrývka, která mu zakrývala pas a boky. Bronwyn mu honem pohlédla do tváře. Musela se ovládnout, aby se ho nezačala dotýkat.

Držel v obou dlaních jednu její ruku a druhou se dotkl její tvářičky. "Možná jsem tě škádlil přece jen trochu moc. Dnes ráno jsi mi způsobila veliké potěšení."

Sledoval, jak se jí obličej pozvolna zardívá. "A teď mi řekni, co by zas přineslo radost tobě, pokud ovšem vynecháme skok z okna ven?"

79

"Chtěla bych se vrátit domů," řekla tiše a něžný hlas měla plný touhy a stesku.

-Ráda bych se vrátila na Vysočinu ke svému klanu."

Naklonil se a políbil ji na rty jemně a něžně jako jarní déšť. -Tak tedy dneska vyrazíme."

Usmála se na něho a začala se zdvihat, ale Steven její ruku nepouštěl. v okamžení nasadila mrazivý výraz.

"Ty mi doopravdy příliš nedůvěřuješ, víš?" Pohlédl na krvavý obvaz na své paži.

<>Mělo by se to vymýt a pořádně ovázat."

Vykroutila se mu. "To ti může udělat i Morag, a podle toho, jaký je do tebe blázen, vyhoví ti s největší radostí!"

Steven odhodil přikrývku úplně a postavil se. Přitáhl si ji do náruče. -Docela by mne potěšilo, kdybys žárlila. Ale já nechci, aby mi obvaz vyměnila Morag.

Způsobilas to ty, tak se toho také musíš ty ujmout!"

Tak blízko u něho se Bronwyn nedokázala ani pohnout, natož přemýšlet. Vzpoměla si na ten pocit, když jí líbal do důlečku pod kolenem. Odstrčila ho. "No dobrá, já to tedy udělám. Nejspíš to bude rychlejší, než se s tebou pořád dohadovat. A potom pojedeme domů."

Posadil se na podokenní sedátko a zády se opřel do polštářů, přičemž si zřejmě nepovšiml, že je úplně nahý. Natáhl k ní paži a usmíval se, když nevěděla kam s očima.

Bronwyn nesnášela tu jeho samolibost a sebejistotu, s jakou předpokládal, jak silně na ni svou tělesnou blízkostí působí. A co víc, nedokázala se smířit s tím, jak jí pohled neustále sklouzával k jeho krásnému tělu. Se zlomyslným úsměvem mu servala obvaz. Z rány se spolu s ním odtrhly kousky kůže a čerstvých strupů.

»K čertu!" vykřikl Steven a vyskočil ze sedátka. Popadl ji za krkem a přitáhl ji až k sobě. "To budeš jednou litovat! Jednoho dne poznáš, že jediná kapka mojí krve má pro tebe větší cenu, než celá ta tvoje ješitnost, na níž si dáváš tolik záležet!"

••Tohle je tedy tvoje nejvroucnější přání? Tak toho se nikdy nedočkáš! Provdala jsem se za tebe, abych zamezila pŕtkám ve svém vlastním klanu, a nezabiju tě jenom proto, že by váš starý

80

král můj klan krutě potrestal!"

Steven ji od sebe odstrčil tak prudce, že narazila do postele.

"Tak ty mne tedy nezabiješ!" ušklíbl se. Ze znovu otevřené rány se mu po paži řinula krev. Z podlahy zdvihl svoje šaty. hMoc si o sobě myslíš," hněval se, když strkal nohy do nohavic a krátkých jezdeckých kalhot. Halenu s kabátkem si přehodil přes ruku. "Za hodinu buď přichystaná," oznámil jí rázně a práskl za sebou dveřmi.

Po jeho odchodu jí pokoj připadal nepřirozeně ztichlý a najednou i příliš rozlehlý a prázdný. Samozřejmě, že byla ráda, když konečně odešel. Na chvíličku pocítila starost, kdo že mu tu ránu asi ošetří, ale pak nad tím jen mávla rukou. Proč by si nad tím měla lámat hlavu? Šla ke dveřím a zavolala Morag. Během té jedné hodiny musely stihnout spoustu práce.

Celý den až do večera ujížděli bez oddechu. Čím více se blížili k severu, tím lehčeji bylo Bronwyn na těle i na duchu. Nedokázala spolknout, že za nimi jede velké množství vozů s nákladem, jelikož jejímu skotskému smyslu pro hospodárnost připadala ta spousta věcí naprosto zbytečná. Skot by si vzal jenom to, co sám unese na zádech, a jídla jenom do ranečku. Angličani se dokonce v poledne zastaví, aby si uvařili. Bronwyn byla příliš netrpělivá, než aby to jídlo ocenila.

-Zůstaň sedět!" nařídil jí Steven. "Tím svým věčným vyskakováním mi rozčiluješ moje lidi!"

"Tvoji lidé! A co moji lidé, kteří mne vyhlížejí?"

»Můžu se starat jen o jednu skupinu lidí najednou!"

"Ty můžeš-" nakousla, ale pak se zarazila. Několik lidí ze Stevenovy družiny jim se zájmem přihlíželo. Christopher Audley se na ni usmíval a v očích mu jen hrálo. Bronwyn sice poznala, že ten mladý muž je velice příjemný, ale teď se jí nikdo nezavděčil. Chtěla se z téhle proklaté Nižiny dostat co nejrychleji. Večer pak překročili Grampiany. Bylo to nízké pohoří přerušované širokými údolími. Jakmile se dostali na druhou stranu, vzduch jakoby se citelně ochladil, krajina se stala divočejší a Bronwyn se začalo svobodněji dýchat. Ramena se jí uvolnila a z tváře jí zmizel napjatý výraz.

81

•!Bronwyn!" zavolał na ni vedle jedoucí Steven. Musíme zastavit na noc."

•.Zastavit? Ale-" Sama však věděla, že pokračovat dál nemá smysl. Jenom Morag mohla cítit totéž, co ona. Ostatní si před další cestou musejí odpočinout.

Zhluboka nabrala do plic vzduch a uvědomila si, že blízkost domova jí přinese klidný spánek. Seskočila z koně a od sedla odvázála vak. Když nic jiného, alespoň se zbaví toho nepohodlného anglického oděvu.

"Co je to?" dotkl se Steven plédu, který si přehodila přes ruku. "Tohle jsi na sobě měla ten večer, kdy jsem tě uviděl poprvé?" zeptal se a oči se mu při té vzpomínce rozzářily.

Vyškubla mu pléd z prstů a zmizela ve tmě mezi stromy. Nebylo nijak snadné rozepnout si ty anglické šaty bez cizí pomoci, ale byla pevně odhodlaná se jich zbavit. sotva těžký samet pečlivě složila na výčnělku skály, svlékla se úplně donaha. Skotský způsob oblékání byl velice prostý a nijak člověka neomezoval v pohybu. Přes hlavu si navlékla jemnou bavlněnou košilku a potom šafránově žlutou košili s dlouhými rukávy. Ty byly u ramen nabrané a v zápěstí se zužovaly do manžety. Sukně byla střižená do širokého zvonu, úzká přes boky, dole však rozšířená natolik, aby nepřekážela v běhu či v jízdě na koni. Měla světlounce modrou barvu rozkvetlého vřesu. Kolem útlého pasu si připjala široký pásek s velkou stříbrnou sponou. Přes ramena si místo pláště zručně přehodila šest yardů široký pléd, který sešpendlila velkou ozdobnou sponou. Tahle těžká stříbrná brož se dědila z matky na dceru už celé generace.

"Ukaž, ať se podívám," ozvalo se za ní ze tmy.

Obrátila se tváří ke Stevenovi. "Tak ty mne zase špehuješ?" oslovila ho mrazivým

tónem.

„Já bych to raději chápal tak, že ti poskytnu ochranu. Těžko říct, co by se mohlo osamělé dámě v lese přihodit.“

Ucouvla. „Řekla bych, že k nejhoršímu už došlo.“ Nechtěla ho mít u sebe, nechtěla, aby ji znovu spoutal tou mocí, které podlehl minulou noc. Otočila se a rozběhla se k táboru.

„Nezapomělas tady něco?“ zavolal Steven a zdvihl její střevíce. Ani se neohlédla a on se rozesmál.

82

Bronwyn dokulhala do stanu, který jí označili jako Stevenův. Jeho lidé dokázali postavit tábor, který připomínal městečko. Když šlápla na okraj koberce rozprostřeného na té dobré skotské půdě, jenom zamrkala. Vůbec si totiž nevzpomněla, že od doby, kdy běhala venku přes pole a louky bosá, uplynulo už hezkých pár měsíců. Chodidla jí zjemněla a tak si je i při tom krátkém běhu pořežala a zhmoždila.

Posadila se na okraj širokého lůžka a sehnula se, aby si rány prohlédla. Steven nadzdvihl plachtu a vstoupil do stanu, načež ona bleskově vyskočila, přestože poraněné nohy jí vháněly slzy bolesti do očí.

Steven odhodil její střevíce do kouta a sedl si na lehátko.

„Ukaž, já ti je prohlédnu.“

„Nemám sebemenší tušení, o čem to vlastně mluvíš,“ prohlásila hrdě a poodstoupila.

„Bronwyn, to vážně musíš být pořád takhle tvrdohlavá? Poranila sis chodidla, to vím najiště, tak sem teď pojď, ať se na ně podívám.“

Uznala, že nohy stejně bude muset dřív nebo později ošetřit. Neochotně se tedy posadila vedle něho.

Trochu nazlobeně se shýbl a položil si její nohu doklína. Bronwyn se pololežíc opírala o lokty. Steven si zachmuřeně prohlédl pořezané paty, jedna z těch ran byla poměrně hluboká. Zavolal na panoše, ať donese mísu horké vody a čisté obvazy.

„Strč si nohy dovnitř,“ vybídl ji, když potom postavil nádobu s vodou na podlahu.

Sledovala, jak jí jemně vymývá a osušuje rány, jak si potom její chodidla klade do klína a ovíví je obvazy. „Proč se tak o mne staráš?“ zeptala se tiše. „Vždyť jsem přece tvůj nepřítel.“

„To rozhodně nejsi. To jenom ty se mnou neustále bojuješ, ne já s tebou. Já toužím jediné po tom, aby byl mezi námi mír.“

„Jak ale může být mezi námi mír, když nás odděluje krev mého otce?“

„Bronwyn-“ začal, ale pak se zarazil. Přesvědčovat ji je úplně zbytečné.

Přesvědčit ji mohou pouze jeho činy, které jí doká-

83

É

žou, že smýšlí dobře jak s ní, tak s jejím klanem. Pohládl obvaz na její levé patě. „Chvilí to snad bude držet.“ Chtěla se odtáhnout, ale on její chodidla nepouštěl. Oči mu ztmavly, když ji pohládl po lýtkách. „Máš nesmírně krásné nohy.“ zašeptal.

Bronwyn mu toužila uniknout, protože pochopila, co ten pohled znamená, ale byla jím jako uhranutá, tiše držela, i když ji přestal pevně svírat. Oběma rukama jí vjel pod její dlouhou sukni a ona zůstávala ležet na zádech, když jí hladil po nohou i hýždích.

Lehl si vedle ní, přitáhl si ji do náruče a začal jí líbat obličej, ouška i ústa. Zkušeně rozepnul sponu brože i přezku u opasku. Vyklouzla ze šatů dřív, než si stačila uvědomit, že ji začal svlékat. Steven se vlastním svlékáním zdržel jen několik vteřin. Když k němu Bronwyn vztáhla paže a stáhla ho k sobě, vyrazil mu z hrdla hluboký smích.

Přimkl se ústy k jejím rtům a okusil sladkost jejího jazyka. „Kdo jsem?“ zašeptal, když jí přejížděl zuby po linii krku.

Neodpověděla, ale třela si stehna o jeho dlouhé nohy. Srdce jí divoce bušilo a přesto, že venku byla chladná noc, objevil se jí na pokožce tenký povlak potu. Popadl ji za hustou hřívu, v níž se mu ruka doslova utopila. „Kdo jsem? Chtěl bych, abys vyslovila moje jméno!“

„Steven,“ řekla potichu. „A já jsem členka klanu MacArranů!“

Oči se mu rozzářily a on se začal smát. Ani když byla přemožena vášní, neztrácela nic ze své neuvěřitelné pýchy. „A já jsem přemožitel člena klanu MacArranů!“ smál se jí.

„Nikdy!“ zašeptala chraptivě a hrábla mu do vlasů. Prudce mu zvrátila hlavu dozadu a na hrdlo mu přitiskla vyceněné zuby. „Kdo je teď tím přemožitelem,

aha?"

Steven ji vytáhl nad sebe a nepřestával ji hladit. "Mít všechny nepřátele, jako jsi ty, tak všichni Angličani beznadějně prohra-jou."

Náhle ji zdvihl do vzduchu a zvolna ji v sedu spustil na svůj připravený úd. Bronwyn vydechla překvapením, potom však zasténala roz-

84

kosí a v předklonu se na něm začala pohybovat nahoru a dolů. Steven ležel téměř bez hnutí a nechal jí, aby míru své rozkoše řídila ona sama. Když vycítil, že se Bronwyn blíží k vrcholu, převálil ji na záda a ona ho obemkla svými svalnatými rukama i nohama. Oba vyvrcholili současně v jediném oslepujícím výbuchu vášně. A v této poloze oba usnuli vyčerpáním. Kůže se jim navzájem spekla potem a vášní. Bronwyn probudilo zahoukání sovy. Vzbudila se s nastraženými smysly a ihned otevřela oči dokořán. Ležela uvězněná pod Stevenovým tělem, které ji z poloviny zakrývalo. Zachmuřené si připomněla jejich vášnivé milování. To už teď ale bylo pryč a neposlušnému tělu velel nyní chladný rozum.

Soví hlas jí byl velice povědomý. Tohle znamení slýchala po celý svůj život.

"Tam!" zašeptala tichounce. Zvolna a mnohem něžněji než sama sobě přiznávala, odstrčila Stevenovy spánkem bezvládné paže a nohy ze svého těla.

Ve tmě se rychle a nehlučně oblékla. Nalezla střevíce v rohu, kam je Steven odhodil, a hmatem si našla cestu ze stanu. Chvilíčku jen tiše stála a s Rabem po boku pozorně naslouchala. Steven ustanovil stráž, které obcházely po obvodu celého tábora. Bronwyn jim věnovala jen pohrdavý pohled a proklouzla kolem nich do lesa. Vřesově zabarvený pléd a její tmavé vlasy ji učinily téměř

neviditelnou.

Rychle a s jistotou procházela tiše temným lesem. Najednou se zastavila.

Vycítila, že nablízku je člověk.

••Dobře tě Jamie vycvičil," pochválil ji zezadu známý hlas.

Obrátila se úsměvem celá rozzářená. "Tame!" vzlykla a vletěla mu do náruče.

Přitiskl ji pevně k sobě a ona se mu doslova pověsila na krk. -Zacházeli s tebou slušně? Neublížili ti?"

Poodstoupila. »Ukaž, ať si tě prohlédnu." V měsíčním světle se Tamovy vlasy zdály ještě stříbrnější než ve skutečnosti. Byl průměrně vysoký, Bronwyn nijak nepřevyšoval, ale měl rozložitou postavu s pažemi a hrudníkem tak mohutně stavěnými, že by mu mohl závidět i vzrostlý dub. Tam byl bratranec jejího ot-

85

ce a celý svůj život ho považovala za přítele. Jeden z Tamových synů patřil do

té trojice mladíků, mezi nimiž si měla vyvolit svého budoucího manžela.

Tam se dunivě rozesmál. "Tvůj zrak je lepší než ten můj starý. Nepoznám, jestli jsi v pořádku či nikoliv. Chtěli jsme se pro tebe vypravit, ale zabránil nám v tom strach o tvoji bezpečnost."

•-Pojď se na chvíli posadit."

"A máš čas? Slyšel jsem, že teď máš manžela."

Viděla, jak se zatvářil starostlivě, a všimla si, že kolem očí mu zase přibýlo vrásek. "Ano, mám manžela," souhlasila, když se bok po boku usadili na obrovský kámen. <Je to Angličan."

»A jaký je? Zamýšlí usadit se s tebou ve Skotsku nebo se vrátit nazpátek do Anglie?"

••Copak já vám? Je to velice zpupný muž. Pokoušela jsem se s ním zavést řeč o svém klanu, ale on nikdy nevydržel poslouchat. Nemá nejmenších pochybností o tom, že anglický způsob života je ten jediný možný."

Tam ji pohladil po tváři. Tolik let už myslel na toto děvče jako na svoji dceru.

"A ublížil ti nějak?" zeptal se starostlivě.

Bronwyn byla vděčná, že ve tmě mohla skrýt svůj ruměnec. Steven jí ublížil tím, že ji donutil, aby se svíjela pod jeho tělem i nad ním. Uchovala si rozvahu pouze do okamžiku, než se jí dotkl. Tohle však nemohla vyprávět člověku, který jí byl druhým otcem. "Ne, neublížil mi. A pověz, co dělá můj klan? A měli jste s MacGregory hodně starostí?"

"Ne. Během tvé nepřítomnosti byl klid. Všichni jsme se o tebe moc báli. Anglický král příslibil, že se ti nic nestane." Rab přistoupil až těsně k němu a Tam ho roztržitě podrbl na hlavě. "Ale ještě jsi mi nic neodpověděla ty. Jaký je tedy ten tvůj manžel?"

Bronwyn vyskočila. "Já ho nenávídím! Zapříčiní více trápení, než máme zapotřebí. Když jsem mu řekla, že se musí vynasnažit, aby ho můj klan přijal, tak se mi vysmál! Cestuje s celou armádou mužů a se spoustou zavazadel!"

"Však jsme vás slyšeli z pořádné dálky!"

86

..Mám strach, že svojí neznalostí a hloupostí mým lidem jenom uškodí. Vůbec není pochyb o tom, že se je bude snažit pře-vychovat podle sebe. Někdo mu jednou

vrazí dýku do žeber a anglický král pak pošve na můj klan vojáky!" Tam se postavil a uchopil Bronwyn za ramena. Na tu tíhu odpovědnosti, kterou musela unést, byla ta ramena příliš útlá a křehká. -Třeba to tak nebude. Třeba postačí, když přijde o pár kousků kůže, a to mu pomůže pochopit náš způsob života."

Bronwyn k němu vzhledla s úsměvem. "Myslíš to dobře. Angličani o nás vykládají, že jsme surová a dovoká sběr. Kdyby tě slyšeli, jenom by se v tom názoru ještě víc utvrdili."

»Ze jsme divocí, říkáš?" škádlil ji Tam.

"Ano, a také říkají, že ženy jsou zrovna tak hrozné jako muži."

"Chm!" zamručel Tam. "Tak pojď zkusit, jestli si ještě pamatuješ, jak jsem tě vycvičil! "Než stačila mrknout, vytasil dýku a namířil ji dívce na krk. Celé roky ji učil, jak se bránit před útoky silnějších mužů. Bronwyn se bleskově vrhla do strany, ale nebyla dostatečně rychlá. Čepel se jí přitiskla na hrdlo. Náhle z houštiny stromů vylétla mužská postava a jediným mohutným skokem se přenesla k Tamovi, jehož udeřila do boku. Bronwyn uskočila a Tam zavrával. Byl to rozložitý a silný muž, který využíval své schopnosti stát pevně i proti nejprudšímu útoku. Jednou viděla Bronwyn, jak se na něj vrhli čtyři silní muži zároveň, a přesto ho k zemi nesrazili.

Tam se jen otrásl a muž spadl na zem. Stařec si ho zvědavě prohlížel.

Bronwyn pobaveně sledovala, jak Steven leží na zádech. Dobře mu tak, že teď prohrál. Zvítězil sice nad Rogerem Chatworthem, ale Roger byl Angličan

proškolený v pravidlech rytířskosti a čestného boje. Tam však byl zápasník se vším všu-dy.

Steven neztrácel čas přemýšlením o svém soupeři. Věděl jen tolik, že tento muž napráhl dýku k hrdlu jeho manželky. Podle toho usoudil, že Tam ohrožuje jejich životy. Popadl na zemi těžký klacek, a když se Tam v údivu otočil po Bronwyn, Steven ho

87

prudce udeřil do podkolení.

Tam chraptivě zasténal a skácel se k zemi. Steven se vytáhl na kolena a vší silou udeřil velkého muže do tváře. Cítil, jak se mu pod zaťatými prsty bortí starcova nosní chrupavka. Tam pochopil, že Steven nemůže být nikdo cizí, jinak by Rab nezane-dbal varování, ale když ucítil, jak se mu láme nos, přestal si s osobou útočníka lámat hlavu, zdvihl ruce a šel mu po hrdle. Steven věděl, že proti tak silnému muži nemá sebemenší naději, ale měl zase výhodu svého mrštného mladého těla. Uhnul Tamovým prstům a potom starce prudce udeřil do svalnatého břicha. Tam však Stevenovy rány vůbec nebral na vědomí. Popadl mladého muže za ramena, zdvihl ho do vzduchu a udeřil jím o strom - jednou, podruhé. Steven byl těmi údery napůl omráčený, ale přesto se mu podařilo přednožit a opřít se chodidly Tamovi o hrudník. Silou svých stehů Tamovi zabránil, aby jej utloukl k smrti.

Steven provlékl paže pod Tamova zápěstí a prudkým trhnutím starce donutil uvolnit sevření. Ve vteřině se Tam na něj sápal znova a opět mu šel po krku. Stevenovi zbýval jen okamžik. Vymrštil nohy do vzduchu a pozpátku předvedl ukázkový přemet.

Tam zůstal na chvíli v předklonu. Teď tu nepřítel ještě byl a zčistajasna se ztratil. Než se však stačil vzpamatovat, ucítil na hrdle chladné ocelové ostří.

••Ani hnout," vydechl těžce Steven, "nebo tě podřežu!" ••Nech toho!" křičela Bronwyn. "Steven! Okamžitě ho pusť!"

"Pustit ho?" žasl Steven. "Pokoušel se tě zabít!" Zamračeně poslouchal Tamův smích.

"Zabít mne?" rozčilovala se Bronwyn. "V životě jsem nepotkala většího hlupáka! Kdyby mi hrozilo sebemenší nebezpečí, už by ho Rab držel pod krkem! Koukej ten nůž honem schovat, než s ním někomu ublížíš!"

Steven dal pomalu nůž zpátky do pochvy. "Ten zatracený pes ležel tak potichu, že mohlo být docela dobře i po něm." Opatrně si ohmatal zátylek. Měl pocit, že má páteř na dva kusy.

88

!•Má pravdu, Bronwyn," uklidňoval ji Tam. "Zachoval se naprosto správně. Já se jmenuji Tam MacArran," řekl a napráhl ruku ke Stevenovi. "Kde jsi se naučil takhle zápasit?"

Steven starcovu ruku přijal jen po kratičkém zaváhání. Nejvíce ze všeho toužil přehnout si Bronwyn přes koleno za to, že ho nazvala hlupákem, když se jí pokoušel ochránit. "Steven Montgomery," potřásl Tamovi rukou. "Mám bratra, který se ti podobá postavou. Zjistil jsem, že porazit ho můžu jedine s využitím rychlosti. A od jednoho akrobata jsem se naučil pár kousků, které se mi už mockrát hodily."

"To bych řekl!" prohlásil Tam a třel si pohmožděný nos. "Možná je zlomený."
"Ach, Tame!" vykřikla Bronwyn a vrhla na Stevena pohled plný nenávisti. "Pojď do tábora, ať tě můžu ošetřit!"

Tam se ani nepohnul. "Mysím, že nejdřív bys měla pohádat manžela o svolení. Je to přece tvůj manžel?"

Steven pocítil k muži sympatií. "Na důkaz toho ti mohu předvést svoje rány."

Tam se zachechtal.

••Pojďme, třeba tam najdeme trochu piva. A taky bych si rád podal ty svoje stráže. Jak jen pro všechno na světě mohly přeslechnout Bronwynin odchod z tábora, to tedy v životě nepochopím. Muž v plné zbroji by toho rámusu nadělal mňíh!"

"Mňíh rámusu!" vyprskla Bronwyn. "To vy Angličani!"

Tam jí položil ruku na rameno a zarazil ji. "Ostatní tě sice nezaslechli, ale tvůj manžel ano. Teď jdi napřed a přichystej mi trochu teplé vody, abych se omyl. Myslím, že jsem plný zaschlé krve." Laskyplně se otočil ke Stevenovi. "Ty máš v těch pěstech nějakou sílu!"

Steven se zazubil. "Ještě jedna rána o ten strom a měl bych páteř vejpůl."

"To ano," připustil Tam. "Nemáš na sobě žádné maso, které by tě mohlo ochránit."

"Chal!" odfrkl si Steven. "Kdybych měl vážit jako ty, nejspíš bych se nedokázal vůbec pohybovat."

Oba muži se na sebe přátelsky ušklíbli a zamířili za Bronwyn a Rabem zpátky do tábora.

"Steven!" přiběhl Chris, sotva tam dorazili. -Slyšeli jsme nějaký hluk, ale chvíli nám trvalo, než jsme zjistili, že jste oba pryč. No tohle! Co se ti to přihodilo? A kdo je tohle?"

Kolem se rozsvěcely pochodně, jak se muži vyrušení okolním hlukem postupně probouzel. -Jen zase běž spát, Chrise, uklidňoval ho Steven. || Stačí, když nám pošleš někoho s horkou vodou a otevřeš soudek piva. Budeš tak hodný, víd? A ty pojď dovnitř, Tame."

Tam se ve stanu pořádně rozhlédl. Stěny byly ze světle modrého hedvábí a na podlaze ležel orientální koberec. -Nemáte to tu vůbec špatné," prohlásil.

»Je to vyhazování peněz!" utrhla se Bronwyn. "Tady hladoví lidé a-"

•Já lidem za výrobu toho stanu zaplatil a předpokládám, že za stržené peníze si nějaké jídlo pořídili," odtušil Steven.

Tam se díval z jednoho na druhého. Viděl, jak Bronwyn sálá hněvem a nepřátelstvím, zatímco na Stevenově straně shledával spíše trpělivost a dost možná i cit. A Steven ho napadl právě proto, že se bál o Bronwyn.

Donesli jim horkou vodu a oba muži se vysvlékli do pasu a začali se omývat.

Bronwyn prohmatala Tamův nos a ujistila ho, že zlomený není. Stevenova záda byla v místech, kde se odřel o kůru stromu, jednou zkrvavělou masou.

"Myslím, že záda tvého muže potřebují ošetřit," upozornil ji mírně Tam.

Bronwyn jen na Stevena vrhla pohrdavý pohled a s Rabem v patách odešla ze stanu. Tam sebral kousek hadříku. "Sedni si, chlapče, já to obstarám."

Steven uposlechl. Tam mu jemně vymýval rány a Steven se pustil do hovoru. |• Asi bych se ti měl za chování své ženy omluvit."

"Není potřeba. Podle mne bych se měl já omlouvat tobě, protože jsem se spolupodílel na tom, že je dneska právě taková."

Steven se zasmál. -Vidím, že jsem měl ke rvačce s tebou více

90

důvodů, než jsem sám tušil. Pověz mi, myslíš, že se na mne už nikdy hněvat nepřestane?"

Tam vyždímal zkrvavělý klůcek. »Těžko říct. Ona i Davey mají proč Angličany upřímně nenávidět."

.. Davey?"

-•Její starší bratr."

Steven se prudce otočil. "Bratr! Takže Bronwyn má bratra a přesto její otec jmenoval do čela klanu svou dceru?"

Tam se jen uchechtl a otočil si ho zase zády k sobě, aby dokončil ošetření jeho ran. -Skotské obyčeje ti musejí připadat hodně divné."

Steven si odfrkl. "Divné je jen velice mírné označení pro takové jednání. Co byl ten Bronwynin otec zač?"

"Lepší by bylo, kdyby ses ptal, co je zač ten bratr. Davey je velice nezkrotný chlapec, se kterým byly potíže už od jeho narození. Je to moc pěkný mládenec a dokáže lidi okouzlit, proto také vždycky dosáhne svého. Jediný problém je však v tom, že nejspíš nikdy nechce dosáhnout toho, co by prospělo jeho klanu."

"To Bronwyn samozřejmě ano! Nestará se o nic, než o ten svůj klan - a snad ještě o toho svého zatraceného psa!"

Tam se za Stevenovými zády poušmál. "Její otec, Jamie, si o své dceři nikdy velké iluze nedělal. Je značně horkokrevná a jen tak snadno neodpouští." Nevšímal si pohledu, který na něj Steven vrhl. "Ale jak jsi sám řekl, svůj klan opravdu miluje. Jeho zájmy staví nad vše."

"A proto se tedy stala zemanem namísto svého bratra."

"Ano, máš pravdu, ale takhle jednoduché to zas nebylo. Se svým otcem měla dohodnuto, že se provdá za muže, kterého jí zvolí on. Mohla si vybrat mezi třemi mladíky. Každý z nich byl silný a rozvážný, což by poněkud utlumilo Bronwyninu prudkost." Tam hodil do mísy hadřík a posadil se.

"A ti muži?" vyzvídal Steven, když si oblékal košili.

"Všichni tři zahynuli společně s Jamiem."

Steven chvíli mlčel. Slyšel, že Angličani opravdu zabili čtyři muže.

91

»A Bronwyn jednoho z nich milovala? Už se stačila rozhodnout? " Když Tam dlouho neodpovídal, udiveně se na něj podíval. Během těch posledních pár minut jako by stařec zestárl o celé desetiletí.

Tam zdvihl hlavu a pokusil se roztáhnout své výrazné rysy do úsměvu.

•• Rád si představuji, že se už rozhodla, že opravdu jednoho z těch mužů měla raději než ostatní." Zhluboka si vzdychl a pevně se Stevenovi zadíval do očí. Jedním z těch zabitých mladíků byl i můj nejstarší syn."

Steven na něho překvapeně zíral. Setkali se před pár hodinami, celé tělo měl od Tamových úderů rozbolavělé, a jemu se přesto zdálo, že se znají už celé věky. Ty silné čelisti, široký nos, tmavé oči a dlouhé šedivé vlasy mu připadaly důvěrně známé. Vycítil Tamův žal nad smrtí jeho syna.

»A co David?" ptal se dál. "Ustoupil ušlechtilé stranou ve prospěch své mladší sestřičky?"

Tam si odfrkl a pohled se mu zase vyjasnil. «Žádný Skot nedovede jednat bez vášně. Davey vyhrožoval, že obrátí část klanu proti svému otci, když se poprvé dozvěděl jeho rozhodnutí."

"Vážně? A Bronwyn?"

Tam se smíchem zdvihl dlaň. "Ta mi tvrdila, že jsi úplně hloupý. Mně tedy takový nepřípadáš."

Steven se na něj podíval tak, že bylo jasné, jaký má názor na tento Bronwynin úsudek.

Tam se pustil do dalšího vyprávění. »Daveymu se opravdu podařilo pár lidí převést na svoji stranu, ale ti by v životě nedokázali bojovat se členy vlastního klanu. Stáhli se tedy do hor, kde žijí v naprosté samotě."

"A co na to Bronwyn?"

••Ten miláček nešťastný! Zbožňuje svého bratra. Však jsem ti říkal, že ten chlapec má zvláštní kouzlo. Oznámila otcí, že odmítá přijmout, co právem náleží Daveymu. Ale Jamie se jí jen vysmál a zeptal se jí, jestli chce zůstat stranou a pozorovat třenice ve svém vlastním klanu."

Steven se postavil. «A Bronwyn pochopitelně udělala to,co

92

bylo dobré pro její klan," dokončil trochu jedovatě.

..Samozřejmě, jak jinak. To děvče by se rozkrájelo, kdyby to *j jejímu klanu mohlo nějak posloužit."

..Anebo by zůstalo naživu a snášelo osud horší než je smrt." Tam se na něj pronikavě zahleděl. ..Ano, i to by dokázala." Steven se usmál. "Doprovodíš nás k Bronwyninu domovu?" Tam zvolna zvedl svoji rozložitou postavu. "Bude mi ctí." ..A mohu ti nabídnout místo ve svém stanu?" Tam jen povytáhl obočí. "Na takový přepych nejsem zvyklý. Není třeba, abych se k stáru nechal rozmazlovat. Mám tady svůj pléd, ale i tak ti za pozvání děkuji."

Poprvé si Steven povšiml Tamova oblečení. Měl na sobě košili s dlouhými rukávy a dlouhou prošívanou halenu, která mu sahala do půli stehů. Na nohou měl hrubé střevíce a tlusté vlněné punčochy, které mu sahaly po nahá kolena. Přes rameno měl přehozený velký kus kostkované látky. Halenu měl přepásanou širokým opaskem, u něhož se houpala dyka.

Tam se Stevenově prohlídce podrobil klidně a očekával jednu z obvyklých poznámek rodilých Angličanů. "Mohl by ses nachladit," řekl Steven.

Tam se jen zazubil. "My Skotové nejsme žádné měkotiny. Uvidíme se ráno." Po tomhle odešel ze stanu.

Steven chvíli tiše postál a potom zamířil k plachtě zakrývající východ. Tiše a dlouze zahvízdal, načež se objevil Rab. "Bronwyn," poručil mu Steven potichu. Pes v běhu olízl Stevenovu ruku a potom zamířil k temnému lesu. Steven ho následoval.

Bronwyn spala až po uši zachumlaná do svého plédu. Usmál se na ni, protože tahle schopnost spát na tvrdé chladné a vlhké zemi byla docela roztomilá. Sehnul se a

zdvihl jí do náruče. Na vteřinku otevřela oči, ale on ji políbil do koutku úst a to ji podle všeho uklidnilo. Přitulila se k němu a on s ní zamířil zpátky ke stanu, kde čekala postel.

93

6. kapitola

Příštího dne pozdě odpoledne dorazili k cíli své cesty, jímž byl hrad Larenston. Bronwyn, která se už nemohla dočkat, pobídla svého koně do klusu.

>Jeď za ní," naléhal Tam na Stevena. "Sázím se, že něco jako Larenston jsi ještě neviděl."

Hnán zvědavostí, jak asi bude vyhlížet jeho příští domov, rozletěl se Steven nahoru po travnatém svahu.

A Tam měl samozřejmě pravdu, Larenston byl vsutku nevidaný. Kopec, na němž stál, se pod kopyty jeho koně prudce svažoval do širokého a hlubokého údolí, kde se popásal huňatý skot a ležely chaloupky skotských kopaničářů. Údolím se vinula úzká stezka, která na vzdáleném úbočí mířila zase nahoru. Na vzdáleném konci údolí se rozkládal vysoký a plochý poloostrov z rudého kamene, který trčel do moře jako obrovská opacéřovaná pěst. S pevninou jej spojovala pouze skála, jež nebyla širší, nežli ta úzká stezička. Po obou stranách cesty se skála nořila téměř kolmo pod hladinu. Vstup na poloostrov střežila dvě dvoupatrová strážná stavení.

Celý hrad sestával z několika kamenných budov. V prostřední z nich byla rozlehlá síň. Kolem se netyčily žádné hradby, neboť jich nebylo zapotřebí. Ostré útesy vyrůstající z moře stačilo ohlídat několik mužů s luky a šípy.

Bronwyn se k němu obrátila s tak planoucím očima, jaké u ní ještě nikdy neviděl. "Nikdy ho nedobyli," řekla prostě, než se rozjeli dolů do údolí.

Steven neměl vůbec představu, jak se o jejím příjezdu dozvěděli, ale najednou se u všech chatrčí rozletěly dveře a lidé jí vybíhali s otevřenou náručí v ústrety. Steven musel pobídnout koně do trysku, aby nezůstal pozadu. Když však seskočila na zem a začala se s lidmi objímat, držel se kousek stranou. Hladila je všechny - muže, ženy, děti, dokonce i jejich ochočenou husu. Tento výjev Stevena dojal. Zatím ji zažil výhradně jako rozhněvanou mladou ženu. Sice mu vyprávěla, co její klan pro ni znamená, ale on si neuměl čle-

94

ny tohoto klanu představit. Zřejmě je všechny dobře znala, každého oslovila jménem, ptala se na děti, na zdraví, jestli se jim něčeho nedostává.

Zdvihl se v sedle a rozhlédl se kolem dokola. Půda byla neúrodná. Jeho kůň ji rozhrábl kopytem a ukázal se jen mech, jaký obvykle roste jen na rašeliništích. Přesto tu pár políček bylo. Na nich rostlo zakrnělé, ale houževnaté žito.

Chaloupky byly malé a vyhlížely převelice chudě.

Stevena napadlo, že tihle lidé jsou na tom jako nevolníci na panství jeho bratra. Bronwyn tu půdu vlastní a oni ji obdělávají. Úplně jako nevolníci.

Ohlédl se ve chvíli, kdy od nějaké ženy přijímala kousek syra. Jsou to nevolníci a ona se k nim přitom chová jako k členům své vlastní rodiny. Žádná z těch dam, které znal, by se nevolníka ani nedotkla, natož aby se s ním objímala. A říkali jí jenom Bronwyn, ne paní Bronwyn, jak bylo jejich povinností.

»Ty se ale mračíš, mladíku," pronesl Tam po jeho boku. "Kterýpak z našich zvyků se ti znelíbil?"

Steven si sundal klobouk a prohrábl si husté vlasy. "Nejspíš se budu muset hodně učit. Podle všeho jsem vůbec nepochopil, co to klan vlastně je. Domníval jsem se, že členové klanu jsou něco jako moje družina. Moji muži jsou bez výjimky urozeného původu."

Tam se na něj zadíval. "Klan je galské slovo a znamená děti." V očích mu rozverně zajiskřilo. "A pokud jde o urozený původ, každický skot ti na požádání vyjmenuje svůj rodokmen sahající až k prvním skotským králům."

"Ale co ta chudoba..." začal Steven, ale pak ze strachu, aby Tama nějak neurazil, raději přestal.

Tam stiskl čelisti. "To Angličani a ta půda, již nám přidělil bůh, nás ožebračili. Ale tady ve Skotsku bys měl soudit lidi podle toho, jací jsou, a ne podle množství zlata, jež mají po kapsách."

••Děkuji ti za radu. Budu si to pamatovat." Pobídl koně a dojel až k Bronwyn, která se na něj jen krátce podívala a dál naslouchala nějaké stařeně, jež mluvila o nových barvách na lát-

95

ky.

Jeden po druhém však lidé začínali umlkat a upírali na něj oči. Lišil se od nich svým oblečením. Většina skotů neměla na nohou vůbec nic, žádné nohavice ani střevíce, jen pár jich mělo punčochy jako Tam.

Ale Steven nemohl spustit oči z žen. Neměly bledou a pěstěnou plet anglických

dam, byly však dozlatova opálené pobýtem na čerstvém vzduchu. Pohled měly jiskřivý a k útlým pasům převázaným opasky jim spadaly nádherné vlasy. Steven se mrštěně svezl dolů z koně, levou rukou pevně uchopil Bronwyninu dlaň a pravou ruku napřáhl dopředu. -Dovoňte, abych se představil. Jmenuji se Steven Montgomery."

-Angličan!" sykl vedle Stevena nějaký muž a hlas se mu třásl záští.

••Ano, Angličan!" přisvědčil Steven důrazně a upřel svůj modrý pohled pevně do skotových očí.

!•No tak!" vložil se do toho Tam. "Dejte mu pokoj. Když myslel, že chci ublížit Bronwyn, tak se na mne vrhl."

Pár lidí se tomuto nesmyslu poušmálo. Vždyť bylo naprosto zřejmé, kdo z těch dvou by zvítězil, jelikož Tam vážil přinejmenším o šedesát liber víc než štíhlý Steven.

••A zvítězil on," pokračoval Tam rozvázně. "Málem mi zlomil nos a nakonec mi nasadil nůž na krk."

Lidé na chvíli zmlkli, jako by Tamovým slovům nedokázali uvěřit.

"Vítej, Steven," řekla nakonec hezká mladá žena a potřásla jeho napřaženou pravici.

Když uslyšel svoje křestní jméno, Steven překvapením až zamrkal, ale pak se usmál a začal potřásat dalšíma rukama.

"S mými muži to nebude tak snadné, jako se ženami," řekla mu Bronwyn, když bok po boku ujížděli po cestě spojující poloostrov s pevninou. Víc než dva jezdci se na tu úzkou stezku nevešli. Steven se trochu neklidně ohlédl po příkrém srázu, jenž měl na své levé straně. Stačí jediný chybný krok a přepadne dolů. Bronwyn tudy jezdila celý svůj život a zřejmě toto ne-

96

bezpečí už dávno přestala vnímat.

..Mé muže si nezákáš tak lehce jako ženy," pronesla Bronwyn zpupně. Ohlédla se po něm a všimla si, jak se neustále dívá na moře dole pod nimi. Usmála se a se svým koněm prudce uhnula na jeho stranu.

Stevenův hřebec se jejího koně polekal a jak uskočil, hrábl kopytem do prázdna mimo stezku a začal splašeně couvat. Steven se chvíli zoufale snažil koně zvládnout a zabránit mu v pádu do propasti, která se rozevírala po jejích boku.

"K čertu s tebou!" zaklel Steven, když se mu podařilo hřebce uklidnit. Bronwyn se mu přes rameno smála. «Že by byly naše skotské zvyky na tvůj vkus přece jenom moc divoké?" dráždila ho.

Steven nasadil koni ostruhy. Bronwyn sice viděla, že se na ni řítí, ale nestačila reagovat dostatečně rychle. Steven ji popadl kolem pasu a přetáhl ji na svoje sedlo před sebe...Okamžitě mě pusť!" poručila. ..Moji muži se na nás dívají!"

..Výborně. To pak jistě viděli, jak jsi se pokusila udělat ze mne hlupáka. Nebo že bys opravdu doufala, že přepadnu přes okraj té cesty?"

..Aby se na nás sesypaly vojenské jednotky krále Jindřicha? Ne, nechci, abys zahynul na skotské půdě."

Stevena její upřímnost pobavila. "Nejspíš jsem si o to sám říkal." Když však začala zase mluvit, položil jí přes rty ukazováček. "Ale přesto jsem se neprosil, abys mne zesměšnila, takže tě čeká odplata. Pověz, kolik mužů už přijelo do Larenstonu se zemankou klanu MacArranů ve svém sedle?"

"Převáželi jsme mnoho mrtvých, většinou zavražděných těmi-"

uzavřel jí ústa polibkem.

Bronwyn se k němu proti své vůli přitiskla a objala ho pažemi okolo krku. Její rty hladově hledaly jeho ústa. Přitáhl si ji těsně k tělu a rukama ji hladil po zádech. Pod látkou její košile cítil teplou kůži. Dospěl k názoru, že se mu skotská móda zamlouvá. Skrz těžkou anglickou látku by pokožku nenahmatal. Steven se ze vzájemného opojení probral jako první.

97

je

1

Uvědomil si, že je někdo pozoruje. Otevřel oči a se rty stále na Bronwyniných ústech pozdvihl nepatrně hlavu. Ušlo mu, že kůň pokračuje v cestě ke strážním stavením. Obklopilo je několik vážných zachmuřených mužů s neproniknutelným výrazem.

••Bronwyn, miláčku," řekl jí Steven něžně.

Bronwyn se v mžiku vzpamatovala. Odtrhla se od něho a rozhlédla se po mužích.

..Douglasi," zašeptala a sklouzla do mužovy nastavené náruče. Zdravila shromážděného jednoho po druhém.

Steven zvolna sesedl a vedl svého koně skrze bránu za ní. Vytáhli padací mříž s ostrými hroty, ale ani jediný z mužů se na Stevena nepodíval a nepromluvil.

Steven si však velice dobře uvědomoval, že z nich číší podezíravost a nedůvěra. Vpředu šla Bronwyn a vesele se bavila, kladla otázky a na jiné zase sama odpovídala.

Steven se mezi nimi připadal jako všemi přehlížený vetřelec. Muži po jeho boku se chovali velice ostražitě a nepřátelství z nich jen sálalo. Od mužů v údolí se odlišovali oděvem. Někteří měli punčochy a střevíce jako měl Tom, jiní zase nosili vysoké boty, které jim sahaly až po kolena. Všichni bez rozdílu však byli nazí od kolen až do půlky stehů.

Za vraty se poloostrov rozšiřoval a cestou k největší budově minuli několik menších stavení. Steven v nich rozeznal mlékárnu, kovárnu a stáje. Na jednom místě byla dokonce zeleninová zahrádka. Takové místo mohlo vydržet i značně dlouhé obléhání.

Vnitřek domu byl prostý a neokázalý. Kamenné stěny byly vlhké, nevybílené a bez dřevěného ostění. Malá okénka propouštěla jen málo světla. Uvnitř hradu bylo chladno, chladněji než ve venkovním studeném podzimním povětří, ale nehořely tu žádné ohně.

Bronwyn se posadila na tvrdou dřevěnou židli. "Tak teď mi, Douglassi, pověz, co se tu všechno přihodilo."

Steven se postavil stranou a přihlížel. Nikdo se nezajímal, jestli má Bronwyn pohodlí, nikdo jí nenavrh, že by si měla jít

98

odpočinout.

"MacGregorovic na nás opět udělali nájezd. Předevčírem nám odehnali šest kusů dobytka."

Bronwyn se zachmuřila. Později se s klanem MacGregorů musí vypořádat. «A uvnitř klanu jsou nějaké problémy?"

Muž zvaný Gouglas se rozpačitě zatahal za dlouhé vlasy.

»Zase vypukla hádka kvůli tomu pozemku u jezera. Robert tvrdí, že lososi patří jemu, zatímco Desmond prohlašuje, že za ně musí dostat zapláceno."

»Už na sebe vytasili dýky?" vyptávala se Bronwyn.

"Zatím ne, ale moc jim k tomu nechybí. Neměl bych tam snad poslat pár mužů, aby ten spor urovnali? Trochu krve prolité na správném místě by mohlo těm hádkám učinit přítrž."

Steven začal vstávat. Podobná rozhodnutí dělával často. Zarazila ho však Tamova ruka, jež se mu položila na paži.

"Cožpak nedokážeš vymyslet nic jiného, Douglassi, než je použití dýky?"

rozzlobila se Bronwyn. To tě vážně nikdy nenapadlo, že se ti muži nepřou pro nic za nic? Robert musí živit sedm dětí a Desmond má churavou ženu a žádné děti.

Jejich problém se dá jistě nějak vyřešit."

Muži na ni upírali nechápavé pohledy.

Vzdychla si. »Nařídte Robertovi, ať pošle svého nejstaršího a nejmladšího k Desmondovi, aby je živil. Robert se nebude muset domáhat ryb, aby měl jídlo pro děti, a Desmondova manželka nebude mít čas na sebelítost, že jí osud vlastní děti nedopřál. A co se přihodilo dalšího?"

Steven se usmál nad jejím moudrým rozhodnutím. vycházelo z lásky ke klanu, který tak dobře znala. Bylo to úžasné pozorovat ji v jejím domácím prostředí. Každou minutou jako by stále víc ožívala. Rozhlížela se po lidech kolem sebe a přitom už nevystřkovala zlobně svou hranatou bradičku. Pořád se držela zpříma, ale už to nevypadalo, že chce jenom odrazit rány a urážlivá slova.

Steven se rozhlédl po lidech, kteří ji obklopili. Vážili si jí, naslouchali jí, a každické rozhodnutí, které učinila, bylo moudré a sledovalo zájmy celého klanu.

99

I

•Jamie ji dobře připravil," pokývl Tam přátelsky.

Steven přisvědčil. Takovou ji ještě nepoznal, netušil, že existuje i tato Bronwyn. Znal ji rozzlobenou, prudkou, plnou nenávisti, neustále sahající po noži a kladoucí nesmyslné požadavky. Vzpomněl si, jak se jí smál, když spadla do potoka.

Najednou pocítil příval žárlivosti. Tu ženu, jež tu tak pokojně seděla před houfem mužů a činila rozhodnutí, jimiž se řídil jejich život, tuto ženu on nikdy nepoznal. Všichni ti muži ji znali z té stránky, o níž on neměl tušení.

Bronwyn se zdvihla a zamířila ke schodišti na vzdáleném konci místnosti. Steven ji následoval. Náhle ho napadlo, že ti muži zase nevědí vůbec nic o jejím důlku v podkolení. Tajně se usmál a zase se trochu upokojil.

"Tak se na něj podívej," řekla Bronwyn znechuceně. Bylo brzo po ránu a vzduch na přelomu podzimu a zimy mrazivě štiplavý. Z okna své komnaty ve druhém patře shlížela dolů na Stevena. On i Chris stáli na nádvoří v plné zbroji. Kolem nich

postávali Skoti a zachmuřeně přihlíželi. Od jejich svatby už uběhly dva týdny a během té doby se Steven pokoušel vycvičit muže v anglickém stylu boje. Slyšela, jak poučuje její lidi o tom, že nejdůležitější je umět se bránit. Vyhlásil, že mužům, kteří budou cvičit nejdéle a nejpilněji, koupí vlastní brnění. Ale Skotové se k tomu příliš nevyjadřovali a podle všeho se v nejmenším nezajímali o hodnotný dar v podobě těžké zbroje, jež nedovolí tělu ani dýchat. Zřejmě dávali přednost svému barbarskému odění, které jim odhalovalo polovinu těla. Jediný ústupek, k němuž je Steven pro případ války donutil, byla drátěná košile, kterou si oblékali pod své plédy.

Bronwyn se pobaveně odvrátila od okna.

„Nemusíš se tvářit tak samolibě!“ okřikla ji Morag. -Ti tvoji muži toho příliš nenadělají, jenom celý den posedávají. Steven je aspoň trochu zaměstná.“

Bronwyn se však nepřestávala usmívat. »Je strašně tvrdohlavý. Včera si dokonce troufl mé lidi poučovat o tom, že Skotsko

100

je země plná válečných konfliktů, a proto je naučí sebeobraně. Jako kdyby to dávno neovládali! Stejně za to můžou jenom ti Angličani, že-“

Morag ji však zarazila zdviženou rukou. -Tím svým věčným kázáním můžeš rozčilovat jeho, děvenko, ale na mne to nezkoušej! Co ti na něm vlastně tolik vadí? Že tě přiměje prokřičet celé noci? To se snad hanbíš za svoji vášeň, kterou v tobě ten nepřítel probouzí?“

„Já necítím-“ začala Bronwyn, ale přestala, když za Morag tiše klaply dveře.

Obrátila se a pohlédla na Stevena. Musela připustit, že nenávidí divokost, jíž její tělo reaguje na jeho dotečky. Kolikrát se už přistihla, že při západu slunce se nedočkavostí celá chvěje. Pečlivě se chránila dát Stevenovi poznat, co vlastně doopravdy cítí. Nikdy se k němu nepřiblížila jako první, nikdy ho něžně neoslovila. Koneckonců, zůstal přece jejím nepřítelem, pocházel z rasy vrahů jejího otce. Považovat ho za nepřítele nebylo ve dne vůbec obtížné. Oblékal se jako Angličan, mluvil jako Angličan, myslel jako Angličan. Rozdíl mezi ním a jejími muži doslova bil do očí. Ale v noci, když se dotkl jejího těla, rázem zapomínala, kdo je on a kdo je ona.

„Ty, Stevene,“ řekl Chris, když přecházeli přes zápasíště. U kraje poloostrova se zastavili a hleděli na moře. „Musíš s tím přestat. Cožpak sám nevidíš, že všechna ta tvoje snaha je ani trochu nezajímá?“

Steven si sundal přilbici. Vitr mu rozcuchal propocené kadeře. Každý den mu přinášel hlubší a hlubší zklamání z toho, jak marně se pokouší přimět Bronwyniny muže k aktivitě. Jeho vlastní družina prodělávala každodenní výcvik, při němž se učila ovládat těžkou zbroj a zbraně. Skotové stáli poblíž a přihlíželi, jako by Angličani byli jen zvířata ze zvěřince krále Jindřicha.

-Ale musí přece existovat způsob, jak se mezi ně zařadit!“ postěžoval si polohlasně.

Najednou za sebou zaslechl běžícího člověka.

„Muj pane!“ volal jeden z jeho mužů. „Někde na severu přepadli MacArranův stádo! Lidé už skáčou do sedel!“

101

I

Steven jen pokývl. Teď měl konečně příležitost těm Skotům ukázat, jakými bojovníky ti jeho angličtí rytíři vlastně jsou. Byl zvyklý na to, že musel své pozemky bránit před zloději a pytláky.

Těžké brnění mu znemožňovalo jakýkoliv rychlejší pohyb. Jeho panoš už na něj čekal s koněm, který byl rovněž v kovovém pancíři. Kůň byl těžký, celá staletí šlechtěný jen za tím účelem, aby unesl tíhu člověka v plné zbroji. Takový kůň nemusel nikdy rychleji běžet, ale čekalo se od něj, že bude pevně stát ve válečné vřavě a bude se řídit pokyny nohou svého pána.

Než Steven a jeho muži vyšplhali do sedel, byli už Skoti dávno pryč. Steven se jen zašklebil a v duchu si řekl, že je bude muset potrestat vyžadováním tvrdší disciplíny.

Uplynulo mnoho let, než Steven dokázal pomyslet na události oné noci na skotských blatech bez pocitu rozpaků a zahanbení.

Na místo, kde MacGregorové kradli dobytek, dorazil Steven se svou družinou až po setmění. Hluk, který je doprovázel, se rozléhal krajinou široko daleko. Jejich zbroj řinčela a podkovy koní doslova hřměly.

Steven se domníval, že MacGregorové na něj budou čekat, aby si to s ním vyřídili po anglickém způsobu v boji muže proti muži. Ke svému zděšení však spolu se svými lidmi přihlížel prapodivné bitvě. V životě nic podobného neviděl a nedokázal si to ani představit.

Skotové totiž seskočili z koní a ztratili se v lese. Z ramenou si odepjali svoje široké plédy, aby jim nepřekážely v běhu. Zůstali jenom ve svých nabraných

košilích. Z leša se ozýval křik a zvuky úderů skotských dvouručních mečů. Steven svým mužům pokynul, aby sesedli z koní a pustili se za hlukem vycházejícím z leša. Jenže mezitím se Skotové zase stačili přesunout úplně jinam. Ve své těžké zbroji se Angličani pohybovali příliš pomalu a neohrabaně. Steven se kolem sebe zmateně rozhlížel, když tu se ze stínu vynořil jeden z Bronwyniných lidí.

-Zahnali jsme je," oznámil mu Skot s lehce výsměšným

102

úsměvem.

„Kolik zraněných?"

„Tři ranění, žádný mrtvý," řekl muž a pak se pobaveně ušklíbl. "MacArrani jsou pro ty MacGregory příliš rychlími nepřáteli." Ještě byl vzrušením z toho boje celý zardělý. "Nemám sehnat pár lidí, aby vám pomohli do sedla?" vysmíval se Stevenově zbroji už nezakrytě.

-„Cože, ty-" vybuchl Chris. "Abych na tebe nevytáhl svůj meč!"

"Ale dej pokoj, ty anglický pse," poškleboval se Skot. »Než by jsi od té plechové rakve stačil zvednout víko, tak tě dávno podřežu!"

"Přestaňte!" nařídil Steven. "Chrisi, ty koukej schovat ten meč! A ty, Douglassi, běž dohlédnout na raněné!" Hlas mu zněl nesmírně unaveně.

„Přece mu nepromíneš takovou drzost!" rozčiloval se Chris. "Jak je potom chceš naučit, aby tě uznávali?"

„Naučit!" utrhl se Steven. Žádný člověk nemůže druhého naučit vážnosti ke své vlastní osobě! Vážnost si musí zasloužit! A teď se vrátíme do Larenstonu. Musím si něco řádně promyslet."

Bronwyn sebou v posteli házela a mlátila pěstmi do polštáře. Nepřestávala si opakovat, že jí je úplně jedno, když Steven tráví noc raději někde jinde. Že jí je jedno, jestli jí tráví třeba i s někým jiným. Vzpomněla si na příslušnice svého klanu. Margaretina dcera byla moc hezká a ona už zaslechla, že si pár mužů se smíchem pochvaluje, jak dobře se s ní poměli. Ráno si musí s Margaretou promluvit! Nedělá dobrotu, když tady pobíhá takovéhle děvče!

"Zatraceně!" vykřikla nahlas a Rab zavrčel. Posadila se na posteli a pokrývky sklouzly a odhalily její krásná hradra. Samotné jí v posteli bylo zima. Vždyť Morag přece povídala něco o krádeži dobytka! Na adresu MacGregorů nevybíravými slovy rozhodně nešetřila a jenom sykla, když Bronwyn poznamenala, že snad, proboha, Stevena nezabijou, protože jeho smrt by na ně poštvála vojska anglického krále.

A teď hleděla vyčkávavě na dveře a občas se zachmuřila.

103

Když se dveře začaly otvírat, zadržela dech. Třeba to bude Morag s nějakou zprávou. Dovnitř však vstoupil Steven a ona si oddechla. Vlasy a náprsenku u košile měl vlhké, jak se oplachoval u studny.

Steven se na ni skoro ani nepodíval. V modrých očích mu seděl temný stín a čelo mu přetínala vráska. Ztěžka se posadil na pelest a začal se odstrojovat. Zřejmě se nedokázal soustředit, protože chvíli přestával a teprve po dlouhé době pokračoval.

Bronwyn tápala, o čem začít řeč. "Nemáš hlad?" Neodpověděl, a tak se posadila blíž k němu. Pokrývka jí halila spodní část těla, ale horní zůstávala dále obnažená. "Ptám se tě, jestli nemáš hlad!" opakovala hlasitě.

-„Cože?" zamumlal Steven a vyzouval si botu. "Ani nevím. Nejspíš ne."

Bronwyn pocítila nutkání se zeptat, co se tady děje, ale něco takového pochopitelně udělat nemohla. Angličanovy starosti ji vůbec nezajímaly. "Byli snad mí muži při té krádeži dobytka poranění?"

A když Steven opět neodpovídal, zatřásla mu ramenem. "Jsi snad hluchý? Na něco jsem se tě ptala!"

Steven se k ní obrátil, jako kdyby se teprv teď její přítomnost uvědomil. Očima přelétl její nahé tělo, ale když se postavil, aby si rozepnul opasek, nedal znát sebemenší zájem. -Žádná vážnější zranění. Jeden z mužů má na paži pár stehů, to je všechno."

"A kdo? Komu jste museli sešít paži?"

Steven jen mávl rukou a nahý si vlezl do postele. Ruce si založil za hlavu a upřeně zíral ke stropu. Ani se nepokusil se jí dotknout. "Myslím, že to byl Francis," řekl konečně.

Bronwyn však zůstala sedět a mračila se na něho. Co se to s ním děje? "To tě tak vylekali Skoti, ty Angličane? Jsou snad moji muži na tebe příliš silní nebo příliš rychlí?"

K jejímu úžasu to Steven nevzal jako popíchnutí. "Příliš rychlí," přiznal naprosto vážně a neodtrhl oči od stropu. »Nic jim nebrání ve volném a rychlém pohybu. V Anglii by pochopitelně neobstáli, tam by jich pár ozbrojených rytířů

rozsekalo

104

třeba padesát. Ale tady-"

"Padesát!" vyprskla Bronwyn. V příštím okamžiku nad Stevenovou širokou odhalenou hrudí zatařala pěsti. "Toho se v životě nedočkáš, aby jediný Angličan mohl uškodit padesáti skotům!" zaječela hlasitě, když ho tloukla do hrudníku.

"No tak, koukej s tím přestat!" okřikl ji Steven a popadl ji za ruce. "Mám už dost modřin i bez tebe!"

»Ode mne to však nebudou jenom modřiny!" vyhrožovala a snažila se mu vykroutit. Stevenovi se rozsvítily oči. Za ruce si ji přitáhl k sobě, takže se nadry tiskla těsně k němu. "To já bych rád víc, než jenom modřiny," zašeptal chraptivě a konečně zase vnímal jenom ji. Uvolnil ji jedno zápěstí a pohladil jí po vlasech. "Ty mne vždycky vrátíš do skutečnosti, víd?" zeptal se a hladil ji po spánku.

-Mohl bych si lámat hlavu nad tím největším problémem, co jenom na světě existuje, a ty bys stejně mé myšlenky zavedla ke tvé nádherné pleti, k tvým očím," řekl a přejel k nim prsty, "ke tvým rtům."

Bronwyn cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Měl tak něžný a teplý dech! Vlasy mu ještě pořád zůstávaly provlhlé a jedna kučera se mu přilepila vedle ucha.

Toužila se té kadeře dotknout, ale ještě pořád se hlídala, aby mu nedala znát žádný ze svých pocitů. "A ty si snad lámeš hlavu nad nějakým velkým problémem?" zeptala se ledabyle, jako by na tom ani nesešlo.

Prsty mu znehybněly a pevně jí pohlédl do očí. "Že bych v tvém hlase uslyšel zájem?" podivil se přátelsky.

"Nikdy!" zasyčela a odkulila se o kus dál. Očekávala, že uslyší pobavený smích, musela se přemáhat, aby dál důstala ležet zády k němu a aby se na něj nepodívala. Ležel naprosto tiše a po chvíli k ní dolehlo jeho klidné a pravidelné oddechování, podle nějž poznala, že usnul. Zůstala úplně potichoučku a v očích se jí zvolna začaly sbírat slzičky. Tolikrát se cítila zoufale opuštěná a potom nevěděla, jak se má chovat. Manželství podle jejích představ vytvářeli dva lidé, kteří spolu sdíleli společný život i lásku. Jenže ona měla za muže Angličana!

Steven se náhle obrátil a položil přes ni svou těžkou paži, kte-

105

#a#r -

rou si Bronwyn přitáhl těsně k sobě. Ze všech sil se snažila zůstat odmítavá a chladná, ale proti své vůli se k němu zavrtala zadečkem a přitulila se co nejbliž.

••Takhle mi ke spánku rozhodně nepomůžeš," zašeptal Steven, zdvihl hlavu a políbil ji na kadeř. »A copak je tohle?" zeptal se. "Slzy?"

"Pochopitelně, že ne. Jenom mi něco vlétlo do oka."

Otočil jí v náručí tak, aby jí viděl do tváře. "Ty mi lžeš," řekl jí rozhodně. Pozorně pátral v její tváři a potom se dotkl důlku na bradě. -Navzájem jsme si cizí," zašeptal. «Kdy se už konečně sprátelíme? Kdy se o sebe se mnou podělíš? Kdy mi prozradíš, proč vlastně pláčeš?"

"Až z tebe bude skot!" prskla co nejzuřivěji, ale Stevenova blízkost způsobila, že ta slova zazněla velice podivně, spíš jako prosba než jako nesplnitelný příkaz.

••Ujednáno!" prohlásil tak spokojeně, jako kdyby se doopravdy mohl proměnit na skota.

Chtěla se mu vysmát, říci mu, že v životě se z něj nemůže stát skot ani její přítel. Jenže on si ji k sobě přitiskl ještě blíže a začal jí líbat. Vychutnával ten polibek, jako kdyby čas nebyl jejich pánem, lenivě, nekonečně dlouho.

Bronwyn cítila, jak jí krev zběsile uhání žilami. Toužila přitáhnout si Stevena blíž k sobě, ale on ji držel v napjatých pažích tak, aby se jejich těla nedotýkala. Tak ji mohl lépe hladit po nadrech, hrudníku i po bříšku.

Prohnula se dozadu a nohy si propletla s jeho, jedno stehno mu pevně sevřela mezi svými stehny. Stevenova ruka zabloudila k jejím nohám, a když lapala po dechu, láskyplně se na ni usmál.

»Ty moje nádherná, nádherná ženo!" zašeptal, když nehty něžně dráždil šlachy v jejím podkolení. "Kdybych tak věděl, jak tě potěšit i jinde než jen v posteli." Přesunula se opět až k němu, vyhledala jeho rty a potom mu ústy sklouzla po krku dolů. Jeho kůže měla příjemnou chuť, trochu slanou potem, ale byla jemná a pevná. Jazykem se mu dotkla ucha a ucítila, jak se prudce zachvěl. Hluboko v hrdle jí za-kloktal smích.

106

Steven ji prudce popadl za ramena. "Tak pojďte, zemanko klanu MacArranů."

Překulil ji pod sebe a naklonil se nad její tělo.

Prohnula se do oblouku, aby mu vyšla vstříc, a vysoko pozdvihla boky. Byla

Deveraux, Jude - Horský samet

Skotka a byla si s ním rovna. Proto nečekala, až k ní půjde sám, ale bez rozpaků mu vyšla naproti se stejnou mírou vášně, s jakou se jí přibližoval on sám. Později si usnuli v objetí tak těsném, jako by byli jediná bytost. Bronwyn otevřela rozespalé oči a všimla si kučery vedle Stevenova ucha. Předtím se jí zatoužila dotknout, a tak teď naklonila hlavu a kadeř lehounce políbila. Mezi rty ucítila Stevenovy jemné vlasy. Honem se zase celá zardělá odtáhla. Ten polibek jí najednou připadal mnohem důvěrnější, než celé to předchozí milování. Steven se pousmál a s očima zavřenýma, více spící než bdící, si ji přitiskl ještě blíže, takže na ní málem ležel. Bronwyn nemohla téměř ani dýchat, ale vůbec jí na tom nezáleželo. Kdepak, dýchání rozhodně nebyla ta věc, které teď měla plnou hlavu.

Steven stál v chatrči jednoho z kopaničářů a hrál si ruce nad ohníčkem krmeným rašelinou. Venku foukal lezavý vítr a ohně bylo zapotřebí. Tam na pár dní opustil Bronwynino sídlo a zajel navštívit svoji sestru. Mohutný stařec seděl na vzdálenější straně místnosti s kamennými zdmi a přes kolena mu ležela rozprostřená rybářská síť. Vázal oka sítě a svými velikými prsty soukal hrubý provázek.

»Tak ty na mě chceš, abych ti pomohl vypadat trochu méně jako hlupák,« pronesl Tam s naprostou vážností.

Steven se obrátil. Ještě pořád si nezvykl na to, že v jeho přítomnosti si Skotové sedali a vstávali podle libosti. Zřejmě si až příliš navykl na neustálé -vaše lordstvo". "No, zrovna tak bych to tedy neřekl,« ohradil se. Potom si ale vzpomněl na záležitost kolem krádeže dobytka a jenom potřásl hlavou. "Vlastně jsem doopravdy vypadal jako hlupák, jak před mými lidmi, tak i před Skoty. Skutečně jsem si připadal jako v plechové rakvi, přesně, jak se mi vysmíval Douglas."

107

Tam chvíli mlčel, protože dotahoval uzlík. "Douglas si odjakživa myslel, že bude mezi těmi muži, které Jamie vybral pro Bronwyn jako případné manžele." Uviděl Stevenův výraz a zachechtal se. »Jen klid, chlapče, Jamie dobře věděl, co dělá. Douglas není žádný vůdce, ten tak nejvíc plnit příkazy. A před Bronwyn má takovou úctu, že by nedokázal ovládat ani ji."

Tohle Stevena pobavilo. "Žádný muž není tak silný, aby ji dokázal ovládnout!"

Tam se na tohle prohlášení zdržel komentáře, ale pousmál se. Morag mladou dvojici nespouštěla z očí a se vším se Tamovi svěřovala. Tam se totiž chtěl ujistit, že Bronwyn od Angličana nehrozí nějaké nebezpečí. Podle toho, co mu vyprávěla Morag, byl však v nebezpečí Steven - že padne vyčerpáním.

Tam k němu zvedl hlavu. "Jako první by ses měl zbavit anglického oblečení."

Steven přikývl. Tohle očekával.

"A potom se musíš naučit pořádně utíkat, ať už jde o rychlost nebo o vytrvalost."

-Utíkat! Ale voják má přece stát a bojovat!"

Tam si jen odfrkl. "My to tu vedeme jinak. Myslel jsem, že ti to už dávno došlo. Pokud nejsi přístupný poučení, těžko ti budu nějak platný."

Steven rezignovaně souhlasil.

Už za hodinku si přál, aby svůj souhlas nevyslovil. Stál s Tamem v chladném podzimním větru a nikdy v životě si ještě nepřípadal tak odhaleně. Místo těžkých, prošívaných a teplých anglických šatů měl na sobě jenom tenkou košili a přes ni přepásaný pléd. Na nohou měl vlněné punčochy a vysoké boty, avšak i přes to se nemohl zbavit pocitu, jako by byl od pasu dolů nahý.

Tam ho popleskal po rameni. »Ale jdi, hochu, však ty si zvykneš. Ještě trochu delší vlasy a bude z tebe pomalu hotový Skot!"

"Na to, abych tu pobíhal s holým zadkem, je tenhle kraj zatraceně chladný," postěžoval si Steven, když zdvihl pléd i košili, aby předvedl jednu nahou hýžď. Tam se rozesmál. "Tak teď alespoň víš, co Skoti nosí pod plé-

108

dem." Potom však zvažněl. "Tenhle oděv má svůj účel. Pléd pomůže člověku splynout na vřesovišti s krajinou. A zbytek šatů se dá snadno shodit a zase rychle obléknout. Ve Skotsku pořád prší a člověk si nesmí dovolit promoknout tak, aby se mu oděv lepil na tělo. Jinak by zemřel na zápal plic. A v létě pléd zase chrání před horkem, zatímco v zimě se ti tře o kolena a tak ti je zahřívá." V očích mu to zahrálo. »A navíc ti umožňuje dobře vy-větrat nejdůležitější části těla."

••To bych řekl!" prohlásil Steven.

"No vida! Teď konečně vypadáš jako muž!" ozvala se za jeho zády Morag. Nezakrytě si prohlížela jeho nohy. "Od vzpírání té těžké zbroje máš docela pěkné svaly!"

Steven se na ni zazubil. "Kdybych už nebyl ženatý, možná bych ti začal dělat návrhy."

"A já bych se možná ani necukala. Ačkoliv porvat se o tebe s Bronwyn by se mi dvakrát nechtělo."

Steven na ni vrhl bezútěšný pohled. "Ta kdyby mohla, tak mne dá komukoliv."

"Kdyby mohla bez tebe vydržet v posteli, tak jsi to myslel?" uchechtla se Morag krákoravě a zamířila pryč.

Steven jen zamrkal. Tahle důvěrnost mezi příslušníky klanu ho ještě pořád nepřestala lekat. Jakoby každý viděl tomu druhému až do talíře.

"Ztrácíme čas," napomenul ho Tam. "Zkus doběhnout támhle k tomu kůlu." ukázal rukou.

Steven si myslel, že běhání je hračka. Nakonec běhají přece i malé děti a on byl ve vrcholné kondici. Jenže už po krátkém úprku začal mít dojem, že mu prasknou plíce. Až za několik minut se mu podařilo uklidnit bušící srdce a zase popadnout dech. Srdce mu v hrudi burácelo, až mu ušní bubínky zaléhaly.

"Tumáš, trochu se napij," podal mu Tam žejdlík vody.

»A teď už zase můžeš dýchat, tak si to zaběhni ještě jednou."

Steven v údivu povytáhl obočí.

•Jen pojď, hochu," vybídl ho Tam. "

"Poběžím s tebou. Přece se nenecháš zahanbit takovým starcem, nebo snad ano?"

109

Steven jen lapal po dechu. "Stařec by byl to poslední, za co bych tě považoval." odhodil žejdlík stranou. "Tak tedy poběžme."

7. kapitola

U schodů vedoucích na starou věž postávala osaměle Bronwyn. Oči měla suché a rozpálené, po předchozím prolévání slz téměř napuchlé. V hrsti svírala velkou stříbrnou přezku od opasku. Vzadu měla vyrytý nápis: »Ennisovi od Jamese MacArrana."

Asi před hodinou jí tu přezku donesl jeden z kopaničářů. Bronwyn si připomněla, jak její otec tyhle přezky předával oné trojici mužů, které si vyvolil jako možné následníky. Uspořádali tenkrát malou slavnost s pohoštěním, vínem, tancem a spoustou veselí. Každý Bronwyn škádlil, koho z těch tří si asi vybere za manžela. A Bronwyn s nimi koketovala a smála se a předstírala, že jejímu otci se nemohou ani zdaleka vyrovnat.

Byl to lan, Tamův syn. Nebyl sice vyšší než ona sama, ale byl stejně rozložitý jako jeho otec. Ramsey byl světlovlasý, se širokými rameny a s ústy, která Bronwyn chvílemi zneklidňovala. Ennis měl průzračné zelené oči a uměl zpívat tak sladce, že se člověku chtělo až plakat. Sevřela přezku tak silně, až se jí zařízla do dlaně. Ti všichni jsou teď mrtví. Silný lan, hezký Ramsey i milý Ennis - všichni jsou mrtví a pohřbení. Zavraždění Angličany!

Obrátila se a po schodech vyběhla nahoru na věž. Ze svazku klíčů, které jí visely po boku, vybrala jeden a odemkla jím dubové dveře. Nenamazané panty těžkých dveří zaskřípaly jakoby na protest.

Myslela si, že pohled na tuto místnost už snese, ale nebylo tomu tak. Měla dojem, že každou chvíli spatří otce, jak se jí usmívá v ústrety. Nevešla sem od jeho smrti, bála se tohle všechno vidět.

Vstoupila do místnosti a rozhlédla se kolem sebe. Přes židli

110

ležel přehozený pléd. Na okraji byl celý odřený a potrhaný. Na kamenných zdech visely zbraně. Sekery, dvouruční meče, luky. Pohládila roztřepené místečko na otcově oblíbeném luku. Pomalu došla až ke křeslu poblíž jediného okna ve věži. V kůži zůstal otisk Jamesova těla.

Bronwyn se do křesla usadila a kolem ní se rozvířil prach. Sem otec často přicházel přemýšlet a pobýt o samotě. Nesměl sem vejít nikdo kromě něj a jeho dvou dětí. Bronwyn si tu hrávala s otcovými šípy.

Prohlížela si ty drahé předměty jeden po druhém a cítila, jak jí začíná třeštit hlava. Všechno bylo najednou pryč. Otec byl mrtev, bratr se od ní odvrátil s nenávistí v srdci a ti krásní mladí muži, mezi nimiž si měla vybírat, teď tlejí někde v hrobě.

Z Larenstonu teď prchlo všechno veselí a láska. Anglický král ji provdal za jednoho ze svých zabijáků a všechno štěstí zmizelo do nenávratna.

Ti Angličani! pomyslela si. Myslí si, že jim patří celý svět. Nesnášela, jak Stevenovi muži před svým pánem stáli, jak se mu ukláněli a šoupali nohama a říkali mu "můj pane". Angličani byli nesmírně tvrdohlaví. Stokrát se pokusila přiblížit jim skotský způsob života, ale byli příliš namyšlení, než aby jí věnovali pozornost.

Usmála se. Přinejmenším její lidé nezapomínají, kdo je tady zemanem. Smějí se Stevenovi za zády. Celé dopoledne poslouchala historky o neúspěšném Stevenově zásahu při krádeži dobytka, k níž došlo předchozího večera. Steven musel v tom

svém hloupém brnění vypadat k popukání.

Povšimla si, že se z nádvoří ozývá nějaký hluk. Přistoupila k oknu a vyhlédla ven.

Nejprve Stevena ani nepoznala. Napadlo ji pouze, že tam stojí mimořádně pěkně urostlý muž se značně sebejistým výrazem. Kolem nohou mu bezstarostně povlával jeho přepásaný pléd. Když jí konečně došlo, že se dívá na Stevena, který se pyšně nese ve skotském kroji jako kdyby měl na to právo, rozhořčením se až zajíkala.

Na dvoře stálo několik mužů a ona si s povděkem všimla, že

111

III

se nijak nehrnou, aby ho uvítali. Samozřejmě že poznají podvodníka, když na to přijde.

Úsměv jí zmizel z obličeje, když jeden po druhém muži přistoupili ke Stevenovi. Viděla, že se usmívá a něco jim říká, načež zamával cípem svého plédu. Kolem se rozlehl smích.

Douglas - její Douglas - vykročil dopředu a napřáhl ke Stevenovi paži. Ten ji popadl a oba vzájemně zahákli zápěstí a předloktí, a vestoje se přetlačovali. Za chvíličku se Douglas rozplácl do prachu.

Znechuceně pozorovala, jak Steven postupně vyzývá všechny muže. Pak zlostí sykl, když se dopředu dostala Margaretina dcera a vyzývavě zavlnila boky. Zdvihla si sukně, aby předvedla pěkně modelované kotníky, a začala Stevenovi ukazovat několik kroků z jejich tanců z Vysočiny.

Bronwyn se odvrátila od okna a vyšla z místnosti, kterou za sebou hned zamkla. V každém kroku, jímž scházela po schodišti, se dal rozpoznat hněv. Steven tam stál, vlasy měl rozčuchané a tváře zaružovělé pohybem na chladném vzduchu. Za ním postávalo několik jeho i Bronwyniných mužů a skupinka pohledných mladých děvčat.

Tvářil se jako hoch, který se snaží zalíbit. Natáhl k ní jednu nohu. -Myslíš, že ujde?" škádlil ji.

Bronwyn na něho chvíli hleděla a jeho svalnatou nohu nevzala vůbec na vědomí.

»Tyhle kolem možná ošálíš, ale pro mne jsi Angličan a zůstaneš jím vždycky. To, že ses převlékl, neznamená, že ses změnil i uvnitř!" Otočila se a nechala je tam všechny stát.

Steven se chvíli mračil. Možná, že opravdu chtěl zapomenout, že je Angličan.

Možná ... Tam ho plácl do ramene. ••Netvař se tak nešťastně!"

Steven se ohlédl a zjistil, že Skoti za jeho zády se jen usmívají-

••I když je to dobrá zemanka, pořád je to jenom žena," pokračoval Tam. -Nejspíš se urazila, že jsi tu tančil s jinými ženami."

Steven se pokusil o úsměv. "Kéž by to byla pravda."

112

..Tak proč za ní nejdeš a neutěšíš ji?"

Steven chtěl něco odpovědět, ale pak si to rozmyslel. Tamovi nemělo cenu vykládat, že on se Bronwyn nezavděčí. Pustil se nahoru po schodech. Stála tam nad tkadlenou a navrhovala uspořádání vzoru na novém plédu.

..Steven!" zavolala jedna z žen, ..tobě to ale sluší!" Všechny ženy na něm v tom krátkém oděvu mohly nechat oči.

Steven se chtěl na ženu usmát, ale zahlédl Bronwyn, která na něj doslova zavrčela a vyrazila z místnosti. Dohonil ji až nahoře na schodech. ..Proč se tak zlobíš? Myslel jsem, že budeš z mých nových šatů mít radost. Přece jsi říkala, že se ze mne musí stát Skot."

..Skotské oblečení z tebe Skota neudělá!" Otočila se od něho.

Steven ji chytil za paži. »Tak co se děje? Hněváš se tedy kvůli něčemu jinému?"

••Proč bych se asi měla hněvat?" ušklíbla se jedovatě. »Jsem přece provdaná za svého nepřítele. Jsem."

Steven jí položil prst přes ústa. -Něco tě trápí," řekl vlídně. Hleděl jí do tváře, ale ona sklopila oči, aby neviděl, co je v nich bolesti. Uchopil ji za paže a potom sjel dolů k jejím dlaním. V zaťaté levé ruce cosi schovávala. "Co je to?" zeptal se něžně.

Snažila se odtáhnout, ale rozevřel jí ruku násilím. Prohlédl si přezku a přečetl věnování. "To jsi dostala dneska?"

Mlčky přikývla.

..Patřilo to tvému otci?"

Nepřestávala hledět k zemi a opět pouze přikývla.

"Bronwyn," řekl jí procítěně. "Podívej se na mne." Jemně ji vzal za bradičku a zdvihl její tvář. "Je mi to líto, nesmírně líto."

«Co ty můžeš vědět?" utrhla se na něho a odskočila pryč. V duchu proklínala, že mu málem uvěřila, že dovolila, aby ji okouzлил svým hlasem i tělesnou blízkostí.

"Vím, jaké to je, když člověk ztratí otce a vlastně i matku," vysvětloval jí trpělivě. "Urcitě mne to bolelo stejně tak, jako to bolí tebe."

"Ale já tvého otce nezabila!"

"Ani já jsem nezabil tvého!" vykřikl hněvivě. "Poslouchej

113

mě, alespoň jednou mě poslouchej jako člověka, ne jako králova poskoka. Jsme manželé. To je jednou dáno. Těžko to můžeme nějak vzít zpátky. Mohli bychom být šťastni, já jsem o tom nepochyboval, jen kdybys byla ochotná dát nám oběma příležitost!"

Rysy jí ztvrdly a ona se na něj mrazivě zadívala. A budeš se potom svým lidem chvástat, že ti Skotka zobe z ruky, ne? A budeš chtít nalákat moje muže i ženy na svoji stranu, jako ses o to pokusil dneska, že?"

"Nalákat!" vykřikl Steven. «K čertu s tebou! Celý den jsem běhal, a to dosloval, v tomhle studeném počasí s holýma nohama a taky s holým zadkem, jestli už tedy musíš vědět všechno, jen abych se vlichotil tobě a těm lidem, na kterých si tak zakládáš!" Odstrčil ji od sebe. -"Tak teď běž a kochej se tou svojí nenávistí. V noci ti bude dělat chladného společníka!" Otočil se a nechal ji tam stát.

Než se pomalu pustila ke schodišti, stála Bronwyn chvíli jako zkamenělá. Toužila po tom, moci mu uvěřit. Potřebovala manžela, kterému by mohla důvěřovat. Co by se stalo, kdyby na její panství podnikli nájezd Angličani? Mohla by od Stevena očekávat, že by otevřeně bojoval proti svým vlastním lidem?

Dobře si uvědomovala, jak na něho reaguje. Nebylo by nic jednoduššího, než podlehnout jeho něžným dotykům a příjemnému hlasu a zapomenout tak na všechno, co je dělí. Jenomže když by později potrebovala být ve střehu a ostražitá, všechny její smysly by byly otupeny. A to si nemohla dovolit. Nemohla dát v sázku životy lidí jenom z toho důvodu, že se jí zamlouvají vášnivé chvíle v posteli s mužem, který může být třeba špeh.

Posadila se v zahrádce za vysokým kamenným domem. Důvěřovat mu nemůže. Vždyť všechny ty jeho prosby, aby mu konečně uvěřila, mohou být prostředkem vedoucím k tomu, aby ji jenom využil. Věděla, že má bratry. Třeba by si je zavolał na pomoc, jakmile by zjistil průlom v jejím obranném postoji. Jestlipak by se vychloubal bratřem, že ji má vycvičenou poslouchat na slovo, že mu stačí políbit jí důlek v podkolení, aby mu v rukou roztála jak vosk?

114

Zdvihla se a rychlým krokem zamířila k okraji poloostrova. Moře bušilo do skal a ona dohlédla na míle daleko. Být zemankou klanu znamenalo nést velikou odpovědnost. Značné množství lidí od ní očekávalo ochranu a v případě nouze i jídlo. Tvrdě pracovala, aby svůj lid dobře poznala a pochopila. Ani na okamžik nemohla polevit ve své ostražitosti. Proto tedy, když ji Steven objímá a tiskne, musí se proti němu chránit, nesmí dovolit, aby jí city zatemnily rozum. A pokud někdy zjistí, že se mu skutečně dá důvěřovat, potom se teprve může ptát, co dřívě v jejím srdci.

"Bronwyn.

Obrátila se. "Co se děje, Douglasi?" Pohlédla do mladíkových hnědých očí. Přečetla si v nich stejnou nevyřčenou otázku, jakou viděla v pohledu všech svých lidí. Žádný z nich nevěděl, jestli má nebo nemá Stevenovi důvěřovat, a všichni čekali na její osud. A svými lidmi pak bude souzena i ona. Pokud se ve Stevenovi jejich zemanka zmýlí, přišla by o jejich důvěru i ona.

"Dostal jsem zprávu, že dneska v noci klan MacGregorů znovu vyrazí krást dobytek."

Bronwyn přikývla. Věděla, že Douglasovi nosí někdo zprávy. "Už jsi o tom někomu řekl?"

Douglas se zarazil, ale potom si její otázku správně vyložil tak, že myslí Stevena. "Nikomu."

Znovu se zadívala na moře. "Dnes v noci povedu své muže já a předvedeme těm MacGregorům, co jsou MacArrani zač! Znovu se vysmát nenechám!"

Douglas se usmál. "Bude pěkné zase si jednou s tebou vyjet."

Pohlédla na něj. "O našich plánech nikomu ani slovo. Nikomu! Rozumíš?"

<>Ano, rozumím." Zamířil ke hradu.

Dlouhý stůl prostřený k večeři se prohýbal pod nákladem jídla. Zpočátku na tu hojnost hleděl Steven podezíravě, poněvadž Bronwynin smysl pro hospodárnost jí většinou velel k co největší skromnosti. U večeře se na něho dokonce usmívala. To ho překvapilo, protože předpokládal, že po tom výstupu, co se odehrál dnešního odpoledne, se na něj bude hněvat. Ale třeba

115

skutečně poslouchala, co jí řekl, třeba mu skutečně chce poskytnout příležitost. Zvrátil se na opěradlo a pohládl ji dlaní po stehně. Usmál se, když sebou trhla.

Obrátila se k němu s očima něžnými a roztouženými, s pootevřenými rty, a Steven ucítil, jak mu celé tělo hoří. Naklonil se k ní blíž.

-Tohle není vhodná doba ani místo," pošeptala mu trochu smutně.

••Pojď tedy se mnou nahoru."

Svůdně se na něho usmála. "Hned, hned. Nejdřív bys možná rád ochutnal nový nápoj, který jsem sama připravila. Je to okořeněná šťáva z ovoce." Podala mu číši.

Steven si ani neuvědomil, co vlastně pije. Bronwyn se na něho ještě nikdy nedívala tak, jako teď a jemu zvolna začínala vřít krev. Husté řasy jí zaclonily oči, které se změnilly ve třpytné modré perly. Špičkou růžového jazyka si přelízla dolní ret a Stevenovi přeběhl po zádech mráz. Tak takhle tedy vypadá, když po něm touží!

Položil ruku na její dlaň a musel se přemáhat, aby jí stiskem nerozdrtil prsty.

"Pojď se mnou," zaseptal chraptivě.

Než však vyšplhali po schodech, padla na něho ospalost. A u dveří jejich ložnice se mu už oči samy zavíraly.

-Něco se se mnou děje," řekl šeptem a slova přitom vyslovoval jen s námahou.

»Jsi unavený, to je všechno," konejšila ho Bronwyn soucitně. "Celý den jsi svičil pod Tamovým dohledem a Tam dokáže člověka pořádně unavit. Ukaž, já ti pomohu." Uchopila ho kolem pasu a vedla ho k posteli.

Steven se do měkkých přikrývek doslova zhroutil. Údy mu ztěžkly a ochably.

"Promiň, ale já ..."

"Jen mlč," konejšila ho Bronwyn něžně. "Pořádně si odpočiň. Trochu se prospíš a budeš se cítit mnohem líp."

Stevenovi nezbývalo, než ji poslechnout, protože se propadl do spánku.

Bronwyn nad ním chvíli zachmuřeně postála. Doufala, že mu do nápoje nedala té uspávací třesť příliš mnoho. Najednou ji nad jeho poklidně spícím tělem přepadly výčitky svědomí. Jenže ona musí mít jistotu, že se dnes večer Steven nebude do ničeho plést. Musí dát MacGregorům jednu provzdu na srozuměnou, že jim ty krádeže dobytka nebudou pořád procházet.

Obrátila se k odchodu, ale ještě jednou se ohlédla. S povzdechem stáhla Stevenovi boty. Ani se nepohnul, ležel klidně, nedíval se na ni, nevyptával se vůbec na nic. Sklonila se, pohládila ho po vlasech a potom ho zčistajasna políbila na čelo. Prudce však ucouvla celá zružovělá a v duchu se za svoje bláznovství proklínala. Cožpak jí sejde na nějakém Angličanovi?

Její muži už na ni čekali v sedle. Povytáhla si dlouhou sukni a vyšvihla se na koně. Nemusela své muže pobídnout jediným slovem, všichni ji okamžitě následovali tou úzkou stezkou vedoucí na pevninu.

Douglasův zpravodaj měl o chystané krádeži dobytka naprostou pravdu. Bronwyn a její muži ujížděli bez oddechu celé dvě hodiny, potom své koně nechali stát a kradmo se vplížili do temného lesa.

Bronwyn zaslechla kroky přicházejících lidí jako první. Zdvihla ruku, aby své muže zastavila, načež jim naznačila, aby se rozptýlili, a Douglasovi ukázala, aby se držel u ní. Muži z klanu MacArranů se pohybovali mezi stromy tiše jako stíny. Podařilo se jim zloděje dobytka obklíčit.

Když Bronwyn usoudila, že její muži stačili zaujmout svoje místa, otevřela ústa a vyrazila ze sebe ječivý křik, po němž se dobytek začal poplašeně vzpínat.

MacGregorové pustili provazy a popadli své dvouruční meče. Jenže to už bylo pozdě, protože se na ně Bronwyniní muži doslova sesypali. Odhodili svoje plédy, aby jim nepřekážely v pohybu a pustili se do boje jenom ve svých volných košilích. Jejich divoký válečný pokřik se rozléhal po celé krajině. Bronwyn se vysvlékla ze sukně a zůstala jenom v košili a v plédu, který jí sahal jenom po kolena. Držela se vzadu, aby své muže řídila a nepřekážela jim svou nemohoucností. V takových chvílích proklínala nedostatky svých ženských svalů.

117

•Jarle!" zaječela právě včas, aby zachránila jednoho z mužů před úderem meče vedeným přímo na jeho hlavu. Nato přeběhla přes trávník, aby jednomu z MacGregorů zabránila skočit na dalšího jejího muže.

V měsíčním světle zahlédla záblesk dýky, která se zvedla nad Douglasovou hlavou. Všimla si, že Douglas zůstal neozbrojený. "Douglas!" vykřikla a hodila mu svojí zbraň. MacGregor, který stál za ním, se otočil po jejím hlase, a přesně v tom okamžiku mu Douglas vrazil dýku do žeber. Muž se pomalu sesul k zemi.

Boj jakoby ustal náraz. Bronwyn vycítila v chování svých mužů náhlou proměnu. Pohlédla na muže ležícího u jejích nohou. »To je zeman MacGregor," zaseptala.

»Je mrtev?"

»Ne," odpověděl Douglas. "Jen zraněn. Za okamžik zase přijde k sobě."

Rozhlédla se kolem sebe. Po pádu svého vůdce se ostatní MacGregorové poztráceli mezi stromy. Poklekla vedle ležícího muže. "Podejte mi moji dýku," poručila.

Douglas ji bez zaváhání vyhověl.

«Chtěla bych, aby si mě MacGregor po té dnešní noci navždycky zapamatoval. Myslíš, že se mu bude zamlouvat počáteční písmeno mého jména vyryté do masa?»

"Nejlíp na tvář," ožil okamžitě Douglas.

Bronwyn se na něj chladně zadívala. V měsíčním světle měly její oči barvu stříbra. "Nechci vyvolat další válku. A kromě toho se povídá, že MacGregor je pohledný muž." Rozepjala mu košili.

"Vypadá to, že v poslední době máš na hezké muže štěstí," poznamenal trpce Douglas.

••Ale hlavu si s nimi lámeš podle všeho ty. To tě užívá žárlivost nebo chamtivost? Dohlédni na mé lidi a dej pokoj s tím dětinským trucováním."

Douglas se odvrátil.

Bronwyn slyšela o MacGregorovi spoustu povídaček a dobře věděla, jak bude hodnotit jízvu způsobenou ženou, která ho přemohla. Špičkou své dýky lehounce vyryla do ramene slabý

118

obrys písmene B. Pojistila se tak před dalšími pokusy krást její dobytek. Skončila a rozběhla se ke svým mužům. Společně zamířili k místu, kde nechali koně. Byla to opojná zkušenost, její první vítězství jako zemanky celého klanu. "A teď k Tamovi! vykřikla, když se vyhoupla na koně. ••Vytáhneme ho z postele! Určitě si rád poslechne, že MacGregor bude nosit cejch MacAranů! Při pomýšlení, jak bude ten člověk běsnit nad jejím zlomyslným dárkem, se až rozesmála.

Nebylo jim však souzeno dostat se domů jen tak bez nesnází. Najednou se nebesa otevřela a na ně se vyřítila záplava ledové vody. Všichni si honem zabalili hlavy do plédů a Bronwyn si s lítostí připomněla teplou sukni, která zůstala ležet kdoví kde na zemi. Zabýsklo se a koně poděšení hromem i oslnivou září blesků začali střechovat.

Mířili do Larenstonu podél rozeklaného mořského pobřeží. Nebyla to nejbezpečnější cesta, zato byla nejkratší. Dobře věděli, že MacGregorové si netroufnou je pronásledovat po neznámé a nebezpečné stezce.

Najednou nebe zčistajasna protal oslepující blesk a sjel do země přímo před Alexandrem. Kůň se vzepjal a zběsile zahrabal kopyty ve vzduchu. Následující hřmění hromu jako by chtělo svrhnout všechna okolní skaliska přímo na jejich hlavy. Alexandrův kůň se rozběhl nazpátek a kopyto mu sklouzlo do prázdna přes okraj srázu. Na okamžik kůň i jezdec znehybněli mezi nebem a zemí, načež se náhle zřítili dolů. Alex vylétl ze sedla.

Bronwyn seskočila z koně jako první. Studený déšť ji švihl do obličeje. Nohy měla chladem celé promodralé.

•Je po něm!" zařval Douglas. "Pohltilo ho moře!"

Bronwyn napínala zrak a snažila se skrze tu temnotu dohlédnout dolů k moři. Ve světle blesku spatřila koňské tělo ležící nehybně na skalách. Po Alexandrovi však nebylo ani stopy.

••Pojďme dál!" dožadoval se křikem Douglas. "Stejně mu nijak nepomůžeš!"

119

Bronwyn se napřímila. Byla stejně vysoká jako Douglas a hleděla mu přímo do očí. -Snad bys mi nechtěl rozkazovat?" usadila ho a potom se ohlédla zpátky k vodě.

-Chyť mě za kotníky, ať se můžu podívat přes okraj útesu!"

Bronwyn si lehla na břicho a Douglas jí sevřel dlaněmi kolem kotníků. Vmžiku u něho stáli dva muži, aby mu podepřeli paže. Další muž přidržoval Douglasovi ramena.

Coul po coulu se Bronwyn sunula přes okraj útesu, aby se mohla rozhlédnout podél zkosené skalní stěny. Tenhle vis hlavou dolů byl nebezpečná záležitost, vždyť svůj život svěřila pouze dvojici silných rukou.

Ze všeho nejdřív ji napadlo oznámit, že nic nevidí, ale pokud zbývala nějaká naděje, že Alex zůstal naživu, nemohla ho tady přece nechat. Trpělivě čekala na vzplanutí dalšího blesku a pozorně si prohlížela okolí. Pomalu otočila hlavu, aby prozkoumala i druhou stranu útesu.

Z té obrácené polohy se jí už začínalo tmít před očima a žaludek měla strachem celý sevřený.

Když otáčela hlavu potřetí, měla dojem, že něco zahlédla. Než blesk skalní stěnu opět ozářil, uplynula celá věčnost. Připadalo jí, že si tím usilovným pozvedáním hlavy musí zlomit vaz.

Zablesklo se a najednou z ní všechna ta bolest spadla. Tam nalevo, asi v polovině vzdálenosti mezi ní a vodní hladinou, zahlédla zatřepetání Alexova oblíbeného červeného plédu.

Zamávala rukou a muži ji vytáhli nahoru. »Alex! Tam dole!" lapala vyčerpaně po dechu a ústa jí přitom zaléval déšť. Netrpělivě si předloktím přetřela zrak. "Je na takové úzké skalní římse. Uvažte mi kolem těla provaz. Myslím, že se k němu

dostanu." "Půjdu já!" prohlásil Francis. »Ty jsi moc těžký a velký. Na té římse není kam se postavit. Sežeňte mi kus provazu a já si ho uvážu pod ramena. Jasně!" Svoje příkazy zdůrazňovala rozmáchlými gesty.

Muži přikýkli a téměř v okamžiku si přehazovala provaz přes rameno. Jeden konec provazu pak podala Douglasovi. "Až škusnu dvakrát, vytáhni Alexe nahoru." Další provaz si přivá-

žala kolem pasu. -Až bude Alex v bezpečí, vytáhneš i mne!"

Zamířila k okraji útesu. Dolů do té děsivé prázdnoty se ani nepodívala. Na chvíličku se zarazila. "Mým nástupcem je Tam," řekla, aniž by musela dodávat, kdyby zahynula.

Těžký provaz se jí zařezával do pasu. Ačkoliv ji muži spouštěli zvolna a opatrně, několikrát se udeřila o skálu. Kolena i ramena jí nesnesitelně pálily a jak se křečovitě držela provazu, cítila, že se jí odírá kůže z dlaní. Myslí na Alexe, opakovala se v duchu, myslí na Alexe.

Trvalo dlouho, než se konečně dostala na onen skalní výstupek. Vedle Alexovy mohutné postavy jí stěží zbývalo místo na chodidla. Chvilí opatrně manévrovala a potom se jí podařilo posadit se rozkročmo na jeho tělo.

«Alexi!" křikla do bičujících proudů deště.

Mladý muž pomalu otevřel oči a pohlédl na Bronwyn, jako by byla anděl sestoupivší na zem. "Zemanka," zašeptal a znovu zavřel oči. Zvuk jeho hlasu nebylo v bouři téměř slyšet.

"No tak, zatraceně, probuď se přece, Alexi!" zaječela Bronwyn.

Alex opět zdvihl víčka.

•Jsi zraněný? Můžeš mi pomoci s tím provazem?"Najednou si Alex. uvědomil, kde vlastně jsou.

"Mám zlomenou nohu, ale myslím, že hýbat se můžu. Odkud ses tu vzala?"

»Na nic se nevyptávej! Utahuj uzle!"

Balancovala ve velice nebezpečné pozici, protože pro pohyb tam nezbýval téměř žádný prostor. Předklonila se s napjatýma nohama, protože jak s Alexem upevňovali provaz kolem jeho těla, neměla se kam přemístit. Uvázali jakousi primitivní smyčku, která mu procházela mezi nohama a ovíjela mu záda.

»Připraven?" vykřikla.

"Ty jdi první. Já počkám."

"Nehádej se se mnou, Alexi! Tohle je rozkaz!" Dvakrát prudce škusla provazem a podle napnutého lana poznala, že muži nahoře začínají táhnout. Zamračila se, když se Alex udeřil o skálu a pohmoždil si už stejně poraněnou nohu.

121

Sotva se jí dostal nad hlavu, sama se přilípla ke skále. Déšť jí bušil do tváří a zkosená skalní stěna za jejími zády jí připadala tvrdá a zlověstná.

Najednou si připadala nesmírně opuštěně - a nesmírně vylekaně. Její předchozí odvaha byla vyvolaná starostí o Alexe, ale teď už jí nezbylo ani to. Alex byl v bezpečí a ona tu zůstala tak osamělá a tak vyděšená. Hlavou jí blesklo, jak by si přála sedět teď Stevenovi na klíně, před sebou hořící krb a jeho paže kolem těla.

Provaz uvázaný kolem jejího pasu se napjal a na další myšlenky jí už nezbýval čas. A přestože se křečovitě držela provazu, kterým si omotala i chodidla, aby tak trochu ulevila tahu na svůj pas, představa Stevenovy tváře jí neopouštěla. A z toho důvodu nebyla ani příliš překvapená, když na vrcholku útesu zjistila, že ji vytáhl právě Steven s Tamem. Steven natáhl paže, uchopil ji pod rameny a postavil na pevnou zem. Přivinul ji k sobě v tak drtivém objetí, že málem nemohla dýchat, ale ona ten stisk vychutnala, těšila se z toho, že teď už není sama. Podržel si její obličej v dlaních kousek od své tváře a pozorně si ji prohlížel. Oči měl tmavé a neproniknutelné. Chtěla něco říci, třeba jak je ráda, že ho zas vidí, že je opět v bezpečí, ale jeho výraz jí to nedovolil. Prudce ji popadl za paže a začal jí je prohmatávat. Pak si ji přehnul přes loket a přešel jí dlaní po nohou. Nad zkrvavělými kolena se jenom zakabonil. Okamžitě z ní vyprchaly všechny ty něžné pocity. Jak se jen může opovážit takhle ji prohlížet před jejími muži!

<>Pustmě!M rozkázala.

Steven ji však nebral na vědomí. Místo toho vzhlédl k Tamovi, který se nakláněl nad nimi. -Nějaké tržné rány a pár modřin, ale nevypadá to na nic vážného."

Tam se napřímil a přikývl. Jako kdyby z něho spadlo deset let.

Bronwyn vykopla a začala se Stevenovi zmítat v náručí. •Jestli jsi tedy s prohlídkou u konce," prohlásila zpupně, »tak bych se ráda vrátila zpátky domů."

122

Steven se k ní otočil a pod tím pohledem najednou pochopila, co výraz v jeho tváři znamená. Byl rozhněvaný - nesmírně, strašně moc rozhněvaný. Déšť poněkud zeslábl a nebe se zjasnilo přicházejícím svítáním. Posadila se a opět se od něho

pokusila odtáhnout. «Musím se podívat na Alexe.»

••O Alexe je postaráno," usadil ji Steven se zaťatými zuby. Pevně jí sevřel zápěstí a jak se zdvihl, vytáhl zároveň do stoje i ji. Zamířil ke svému koni a vlekl ji přitom za sebou.

•Já tě žádám, abys mne okamžitě pustil," řekla co možná klidným hlasem, protože poblíž stáli všichni její muži.

Prudce se k ní otočil a jediným trhnutím ji přitáhl až k sobě. •Jestli řekneš ještě jedno jediné slovo, přehodím ti podolek košile přes hlavu a zmaluju ti zadek do modra! Alex je v bezpečí -ve větším bezpečí, než v jakém se teď nacházíš ty sama, takže mě okamžitě přestaneš pokoušet! Je ti to jasné?"

Vystrčila bradičku a chladně se na něj podívala. Přesto mu však nezavdala příčinu, aby mohl splnit svoji hrozbu. Obrátil se a odtáhl ji až k čekajícímu koni. Ani jí nedal čas, aby sama nasedla, ale zdvihl ji do vzduchu a vyhodil do sedla tak prudce, až jí zuby zacvakaly. Vmžiku se vyhoupl na svého vlastního hřebce.

V ruce držel uzdu Bronwynina koně. "Pojedeš za mnou sama nebo musím tvého koně za sebou vést já?"

Nesnesla by, aby ji odváděl jako zlobivé děcko. "Pojedu za tebou," oznámila mu s pozdviženou bradou a držela se přitom velice zpříma.

Pustili se pryč od houfu jejích mužů postávajících na úzké stezce mezi útesy, ale Bronwyn se ani neohlédla. Cítila se nesmírně pokořeně. Její muži si jí vážili a posouchali ji, zatímco Steven se z ní snažil udělat pouhé děcko. Za oběma koňmi běžel Rab, který jako vždycky svou paní neopouštěl.

Ujížděli déle než tři hodiny a Bronwyn poznala, že míří do nejsevernějších končin jejího panství. Krajina kolem byla divoká, kopcovitá, museli se brodit nescíslným množstvím potoků. Steven udržoval nepřiliš rychlé, ale vytrvalé tempo. Ani se po ní neohlédl, přesto však vycítil, kdy musí zpomalit, aby ho mo-
123

hla dohonit.

Bronwyn cítila obrovskou únavu. Nejedla už od večere před výpravou za zloději dobytka a teď jí připadalo, že od té doby uplynulo už několik dní. Měla tak hlodavý hlad, až se jí začínal zmocňovat pocit, že její žaludek začíná trávit sám sebe. Déšť se proměnil v chladné a lezavé mženi a ona byla prochládlá až na kost. Pořád se trásla a několikrát už kýchl. Nohy měla potlučené a zhmožděné, takže se mohla vrtět jak chtěla, sedlo ji stejně pořád tlačilo do nějakého bolestivě odřeného místečka.

Než by však požádala Stevena o chvilku odpočinku, to by raději rovnou zemřela.

K poledni zastavil a Bronwyn nedokázala potlačit úlevné povzdechnutí. Naž stačila seskočit z koně, stál už vedle ní a stáhl ji dolů. Byla tak nesmírně vyčerpaná, promrzlá a vyhládlá, že pomalu začínala zapomínat, co se vlastně té minulé noci všechno udalo.

Postavil ji na zem a zamířil pryč. Když se ohlédl, zjistila, že jeho hněv ještě zdaleka nevyprchal. "Proč?" zeptal se a z toho jediného slova mohla vycítit, kolik sebeovládání musí vynaložit, aby ji nezmrskal. "Proč jsi mne uspala?"

Pokusila se napřímít ramena. "MacGregorové chystali další krádež dobytka a já přece musela hájit majetek svých lidí."

Oči měl tvrdé a necitelné. "A to ti ještě nikdo neřekl, že velet houfu bojovníků se považuje za mužskou povinnost?"

Pokrčila rameny. "Tohle platí pro Anglii. Tady ve Skotsku se na to díváme jinak. Od sedmi let jsem byla vychovávána stejným způsobem jako můj bratr. Učila jsem se jezdit na koni a v případě potřeby použít i dýku."

"A ty sis myslela, že bych mužům velet nedokázal. Proto jsi se tedy svlékla - " uklíbl se na tu krátkou košilku, co měla na sobě - »a vedla jsi je sama. To mě považuješ za muže natolik neschopného, že mne podle tebe v tomhle předčíš?"

"Za muže?" vykřikla znechuceně. "Ničím jiným si hlavu nelámeš! Posledně jsi na zloděje dobytka vyrazil v brnění. Jestlipak víš, že se mi MacGregorové potom vysmívali? Vykládali, že MacAraranové mají za zemana ženu a za vůdce

124

ocelový sloup! Však on je po včerejší noci přejde smích! Vyřízla jsem MacGregorovi na rameno písmeno B."

"Cože jsi?" zakoktal Steven.

><Snad jsi mě slyšel!" prohlásila namyšleně.

"Ach bože!" vykřikl Steven a pročísl si prsty zmoklé vlasy. "Copak ty nemáš ani sebemenší ponětí o mužské hrdosti? Celý svůj život ponese cejch způsobený rukou ženy! Bude tě strašně nenávidět, tebe i celý tvůj klan!"

"Tak to se pleteš! A ostatně mezi MacArrany a MacGregory už stejně nenávisť dávno panuje!"

••Pokud mohu soudit, tak ne. Podle všeho se spolu jen kočkujete. Je to spíš hra

než skutečná válka."

••Vůbec nic o tom nevíš! Vždyť jsi Angličan," řekla a otočila se ke svému koni, aby z něj sundala sedlo.

Položil dlaň přes její ruku. "Chci tvé slovo, že mne už nikdy neuspíš!"

Ucukla před jeho dotekem. "Jsou chvíle, kdy-"

Popadl ji za ramena a obrátil obličejem k sobě. "Neexistují chvíle, kdy bys mohla rozhodovat o mém životě a o mém rozumu. Jak by to asi dopadlo, kdyby se něco přihodilo a bylo by mne zapotřebí? Uspala jsi mne tak tvrdě, že někdo mohl zbořit celý hrad a já bych si toho ani nepovšiml. Nemůžu žít s člověkem, na něhož se nelze spolehnout. Chci tvůj slib."

Pousmála se. "Já ti ho však nemohu dát."

Odstrčil ji od sebe. "Přece neohrozím životy svých lidí kvůli rozmarům hloupé holky," řekl jí docela klidně.

••Holky!" vyprskla. -Já jsem z klanu MacArranů! Mám stovky mužů a žen, kteří mne poslouchají a kteří si mne váží."

"A dovoluji ti prosazovat si svoji vůli trochu často. Jsi chytrá žena a tvoje rozhodnutí jsou dobrá. Ale pokud jde o boj, nemáš ve velení žádné zkušenosti. To přenecháš mě."

"Moji muži tě nebudou poslouchat."

"Ale ano, pokud budu bdělý natolik, abych se udržel v čele." Když neodpovídala, pohlédl na ni. "Požádal jsem tě o slib a teď ho dostanu. Pokud mě uspíš ještě jedinkrát, seberu ti toho psa."

Bronwyn samým úžasem až otevřela ústa. «Rab by se ke mně

125

stejně vždycky vrátil."

••Těžko, kdyby byl pár stop pod zemí."

Chvilí trvalo, než pochopila význam toho, co jí vlastně řekl. »Ty bys ho zabil?

Ty bys dokázal zabít psa, jen aby sis prosadil svoji?"

"Zabil bych třeba stovku psů nebo koní, pokud bych tím zachránil jediného člověka, ať už mého nebo tvého. Pokud je nebudu moci chránit, jsou jejich životy v nebezpečí, a já nemůžu trávit své další roky ve starostech, jestli se moje manželka rozhodne nechat mne bdít tu kterou noc. Vysvětlil jsem to dost jasně?"

••Velice jasně. Nepochybně ti zabití mého psa přinese značné potěšení.

Koneckonců jsi mi stejně sebral skoro všechno."

Steven se na ni rozhořčeně podíval. "Je zřejmé, že vidíš jenom to, co se ti hodí. Pokud máš tedy tohle zvíře ráda, tak si zapamatuj, že než mi zase začneš provádět s jídlem kdovíjaká kouzla, měla by sis to pořádně rozmyslet."

Najednou toho bylo na Bronwyn příliš. Dlouhá deštivá noc, ta hrůza, když ji spouštěli po útesu dolů, a teď zase představa, že by mohla přijít o Raba, to prostě bylo moc. Svezla se do pokleku na rozmáčenou zem a Rab přišel až k ní.

Objala toho obrovského psa oběma pažemi a zachumlala si tvář do zcuchané a provlhlé srsti. "Ano, moc ho mám ráda," zašeptala. "Vy Angličani jste mi už všechno ostatní vzali, takže si stejně dobře můžete vzít i Raba. Zabili jste mi otce a tři jeho oblíbené náčelníky. Zabili jste všechnu moji naději na šťastný život po boku muže, jehož bych mohla milovat." Pozdvihla hlavu a oči jí bolestí z neprolitých slz jenom hořely. "Tak si tedy Raba nevezmeš? A Tama k tomu? A když už jsi v tom, proč mi rovnou ne-vypálíš celý hrad?"

Steven nad ní jenom potřásl hlavou a potom jí podal ruku. •Jsi hladová a unavená, sama nevíš, co to vlastně říkáš."

Pohrdla jeho rukou a postavila se.

Steven ji zčistajasna popadl a přitiskl ji k sobě. Vůbec si nevšímal její snahy odstrčit ho pryč. "To tě opravdu ještě nikdy nenapadlo, že bys mne mohla milovat? Protože pokud ano,

126

ušetřilo by nám to oběma spoustu hašteření."

«Cožpak bych mohla milovat muže, jemuž nelze uvěřit?" zeptala se prostě.

Steven na to neřekl ani slovo, jen ji dál svíral v náruči a tiskl se tváří do jejích vlhkých kadeří. "Pojď," řekl po chvilce. "Co nevidět se zase rozprší.

Ještě máme před sebou pár mil, než se budeme mít kde schovat." Pustil ji a už se na ni ani nepodíval. Bronwyn prolétla hlavou myšlenka, že cítí hluboký smutek. Rychle ji zaplašila a vyhoupla se na koně.

8. kapitola

Teprve pozdě odpoledne zastavil Steven před starou kamennou budovou. Zadní stěna domu byla utopena ve svahu malého kopce a střecha byla pokryta travnatými drny. Znovu se rozpršelo a Bronwyniny šaty přitom ještě ani nezačaly pořádně schnout. Zastavila koně, ale ze sedla neslézala. Byla příliš unavená a vyčerpaná, než aby se zmožila na jakýkoliv pohyb.

Steven ji dlaněmi uchopil kolem pasu a dolů ji musel téměř stáhnout. "Hladová,

viď?" zamumlal, nadhodil si ji do náruče a odnesl ji dovnitř stavení. Hliněná podlaha byla vyhřátá teplem z rašelinového ohničku. U zdi stála lavice, na kterou ji posadil. "Počkej tady, já se jdu postarat o koně."

Byla tak unavená, že si málem ani nepovšimla, že už je Steven zase zpátky.

••To jsem si tedy myslel, že vy Skoti jste z odolnějšího těsta," zasmál se, když se s námahou posadila zpríma a přestala se zády opírat o zeď. "Pojď se podívat, co tady mám!" Otevřel skříňku stojící u stěny a začal z ní vytahovat jídlo. Byl tam kotlík plný nebesky voňavého a ještě teplého masa. Potom vysoký pecen tmavého chleba. A k tomu ryby a polévka, ovoce a zelenina.

Bronwyn si připadala jako ve snu. Zvolna se zvedla ze své lavice a šla si stoupnout vedle Stevena. Očima chtivě zkoumala každé jednotlivé jídlo a nespouštěla z něj oči, ani když všechno

127

položil na tu stranu, kam nedosáhla.

Když se pak natáhla po šťavnaté porci pečeného vepřového, Steven jídlo odtáhl ještě o kus dál.

"Tohle není zadarmo," oznámil jí mile.

Ucukla a upřela na něho tvrdý a neústupný pohled. Začala vstávat.

Steven zas maso postavil na stůl. »No tak," napomenul ji a popadl za ramena.

"Cožpak nerozumíš legraci?"

••Ne, pokud se jedná o anglického vraha," odbyla ho povýšeně. Najednou si ji přitulil do náruče. "Nedůslednost ti tedy vyčítat nemohu."

Nepatrně se odtáhl a kotníky prstů jí přešel po tváři. -Co si tak podle tebe za to jídlo můžu účtovat?"

-Ze ti já i se svými lidmi odpřisáhne poslušnost, že budeme bojovat třeba i proti vlastnímu lidu, když nám to přikážeš," prohlásila bez váhání.

•-Propáníčka! málem vykřikl Steven. "Ty mě ale musíš považovat za pěknou zrůdu!" Chvilíčku se na ni zamračeně díval, ale nakonec se usmál. •! Kdepak, ta splátka tě bude stát mnohem víc. Chci totiž, abys mne políbila. Jenom jednou a z vlastního rozhodnutí. Jenom jediné políbení, které si nebudu muset vybojovat." Prvním jejím popudem bylo okamžitě mu prozradit, co jí s tím jídlem i polibky může udělat, samozřejmě galsky, ale nepochybovala o tom, že by té radě velice dobře rozuměl. Pak se však zarazila. Když už nic jiného, praktický přístup k životu u Skotů jasně zvítězil. Přece by nemohla s čistým svědomím dopustit, aby všechno tohle jídlo přišlo nazmar.

"Dobře," zašeptala. "Tak já tě políbím."

Poklekla k němu a předklonila se. Přitiskla ústa k jeho rtům. Chtěl ji obejmout, ale ona odstrčila jeho paže pryč. "To je můj polibek!" zdůraznila majetnicky. Steven se s úsměvem opřel o lokty a dovolil jí, aby se nad jeho ústy chopila nadvlády.

Nesmírně něžně si začala pohrávat s jeho rty, hladila je ústy, klouzala po nich špičkami zubů i jazyka, aby propátrala nejtajnější končiny jeho úst.

128

Na chvilíčku se odtáhla, jen co by se na něj podívala. Venku lilo a tlumený zvuk deště jim vnukal pocit odloučenosti a naprostého soukromí. Nevztíravě nazlátlá barva plápolajícího ohničku mu na té hezké tváři vykreslovala něžné stíny. Víčka měl sklopená a rty pootevřené. Bronwyn cítila, jak jí začíná prudce bušit srdce. Byla to jen její představa nebo od jejich prvního setkání doopravdy zkrásněl? Najednou se jí jevil ve své mužnosti přímo dokonalý.

A přesto zůstával ležet bez hnutí a tiše vyčkával. Nebylo na něm znát sebemenší stopa toho vzrušení, jež pocítovala ona sama. Že nerozumím legraci? pomyslela si pobaveně. Tak teď se tedy přesvědčíme, kolik smyslu pro legraci se najde u tebe, ty Angličanku!

Než se k němu Bronwyniny rty snesly tentokrát, Steven na vteřinku otevřel oči.

Tentokrát to nebyl žádný něžný a sladký polibek, teď byl doslova lačně chtivý.

Hryzala ho do rtů a bolestivě mu je sála. Steven se přestal nedbale podepírat a spadl na tvrdou zem. Rukama sevřel Bronwyn kolem pasu a přitiskl ji na sebe. V hrdle jí zaklokotal hluboký smích a ona mu ruce ze svého těla opět odstrčila. Poslušně je nechal ležet podél boků.

Odtáhla hlavu, ale jeho rty nepustila a on ji tedy ústy následoval. Jednou rukou mu podložila hlavu a prsty zatahla do té jeho hřívky, druhou mu sklouzla ke koleni. Jak s ní pomalu přejížděla výš a výš, cítila, jak se mu rozechvělo celé tělo. Na sobě měl skotský úbor a pod košilí a plédem byl úplně nahý. Kousek po nekonečně malém kousku ho laskala po vnitřní části stehen pořád výš a výš. Když se dostala do rozkroku, Steven prudce otevřel oči a v následujícím okamžiku převálil Bronwyn na záda a přehodil nohu přes její tělo.

"Tak to ne!" prohlásila a odstrčila ho od sebe. "Cenu jsi stanovil na jeden polibek." Dýchala těžce a přerývaně, jako kdyby právě uběhla vzdálenost několika

mil.

Steven se tak rychle vzpamatovat nedokázal. Zůstal na ni vyjeveně civět. Oběma rukama se vzepřela proti jeho hrudníku. "Dal jsi slib, že po jednom polibku se můžu najíst! A já tvé přání splnila,"

129

prohlásila se vši vážností.

"Bronwyn," zažadonil Steven hlasem umírajícího.

Rozjařeně se zasmála a rázně ho odsunula, načež vyklouzla zpod jeho těla. << Nikdy si nedovol vykládat, že skotí neumějí držet dané slovo!"

Steven jen zasténal a na okamžik zavřel oči. »Co tě znám, tak jsem zestárl nejmiň o dvacet let. Večer mě uspiš, potom šplháš po skalách a teď mne zkoušíš dorazit. Tak co mne ještě od tebe čeká? Skřípec nebo mučení vodou?"

Zasmála se na něj a podala mu propečený kus vepřové peče-ně. Sama se už do jídla pustila, rty od polibku celé rudé se jí teď leskly mastnotou. Sotva si Steven maso vzal, sama popadla porci pečeného masa. "Jak jsi na tohle místo vůbec přišel? Kdo sem donesl jídlo? Jak ses dozvěděl, co se děje na útesu?"

Teď zase byl se smíchem na řadě Steven. Začal také jíst, ale bez Bronwyniny dravosti. Ještě pořád se nevzpamatoval z jejích doteků v rozkroku. Pokud jde o výhody skotského oděvu, pak měl Tam více než pravdu.

"Douglas s tím přijel za Tamem," prozradil po chvílce, ale pak se zamračil.

»Přál bych si naučit tvoje lidi chodit se vším rovnou ke mně," řekl otráveně. |• Podle všeho se každou věc dozvídám až z druhé ruky."

Bronwyn měla ústa i ruce plné jídla. »Douglas se projevil jako poslušný syn, nic víc za tím nehledej."

"Syn? Co to povídáš?"

Mrkla na něho. "Douglas je Tamův syn."

••Já ale myslel, že Tamův syn byl zavražděn!"

Znechuceně se na něho podívala a dál si mazala krajíc černého chleba máslem.

-Člověk může mít víc než jednoho syna. Můj otec tvrdil, že Tam si chce pořídit svůj vlastní klan. Má rovný tucet synů, alespoň měl do té doby, než mu Angličani jednoho zabili."

Steven zdvihl v obranném gestu. "A kteří to jsou?"

"Douglas, Alex, Jarl, a Francis jsou ti nejstarší. Pak přijde ještě několik hochů příliš mladých, než aby mohli bojovat. A Tamova nová manželka mu každým dnem porodí nového sy-

130

na.

Steven se zachechtal. Člověk by se měl mít na pozoru právě před těmi, kteří vyhlízejí mírumilovně.

..Tys ale neodpověděl na moji otázku," naléhala Bronwyn a ani na okamžik nezvolnila tempo, kterým do sebe házela jídlo. »A proč jsi mě sem vlastně přivedl?"

"Měl jsem dojem, že jízdou trochu ochladne můj hněv a navíc jsem nechtěl, aby se do toho pletli tvoji lidé," řekl jí, aniž by tím zodpověděl předchozí otázku.

"Tam se mě pokoušel probudit, ale bezúspěšně," střelil po Bronwyn zlověstným pohledem, ale ona ho nebrala na vědomí. "Morag do mě nalila nějaký odporný lektvar, po němž jsem málem vypustil duši. Než jsem se stačil úplně vzpamatovat, seděl jsem na koni a pádili jsme stezkou mezi útesy. Dorazili jsme ve chvíli, kdy vytahovali Alexe."

Položil kuřecí stehno, z něhož právě ukusoval, a pátravě se na Bronwyn zadíval.

"Proč jsi vůbec sestoupila tam dolů? Jak je možné, že ti to tví muži dovolili?"

Odložila nedojedenou placku. "Pochopíš to vůbec někdy? Já jsem zemanka

MacArranu! To jsem přece já, kdo tady dovoluje či zakazuje. Moji muži plní mé příkazy a ne naopak."

Steven vstal, aby na oheň přihodil další rašelinu. Bronwynino vysvětlení se jeho anglickému vychování jednoznačně příčilo. »Vždyť nejsi dost silná! Co kdyby byl Alex v bezvědomí a nemohl ti se sebou pomoci? Abys zvedala váhu bezvládného muže, na to tedy sílu nemáš!"

Byla trpělivá, protože viděla jeho snahu tu záhadu pochopit. "Šla jsem sama, jelikož jsem nejmenší. Na té římse bylo velice málo místa a bylo mi jasné, že se tam budu moci pohybovat lépe než vzrostlý muž. A pokud jde o zvedání Alexe, sice bych jeho tělo najednou uzdvihnout nedokázala, ale dobře jsem věděla, že mu mohu provléknout provaz pod tělem tolikrát, aby ho mohli bezpečně vytáhnout nahoru. Kdybych se domnívala, že k Alexově záchraně přispěje někdo ještě lip než já, vůbec bych neváhala. Vždycky se snažím dělat jen to, co je pro moje lidi nejlepší."

131

••Ksakru!" zaklel Steven a rozzuřeně a trhnutím ji postavil na nohy. -Od ženské

se moudrosti zvláště špatně poslouchají!"
 Zamžikala úlekem, ale pak se jeho poctivému přiznání pousmála. "A ty snad znáš dobré vůdce, kteří namísto hlavy používají jenom svaly?"
 Překvapeně se na ni podíval, ale potom si ji zachumlal do náruče a obličej ukryl v jejích kadeřích. -A já se tolik hněval," zašeptal. H když mi muži řekli, kde jsi, nechtěl jsem tomu ani věřit. Nejspíš jsem vůbec nedýchal, dokud jsem se nepřesvědčil, že jsi v úplném pořádku."
 Zdvihla hlavu a pozorně se na něj zahleděla. "Kdybych bývala zahynula, Tam by ti určitě daroval část mého panství."
 "Panství!" vyprskl a znovu si položil její hlavu na rameno. "Někdy mi připadáš jako hloupé děvče. Za tuhle urážku bys zasloužila potrestat." Zkusila se mu vyvinout, ale nepustil ji. ••Myslím, že tě donutím dát si na chvíli v tom jídle přestávku," zašeptal zastřeným hlasem. Pozdvihl její tvář a dychtivě se jí přisál na ústa, přičemž se pochechtával nad jejími umaštěnými rty. "Ty jsi opravdu z masa a kostí," řekl jí, ale když ho pažemi objala kolem krku, neměl už čas dál hovořit.

Trvalo jen pár vteřin, než se v něm opět probudila vášně. Jak se tak rozpomínal na události celého dne, na svůj strach, když visela přitisknutá ke zkosené skalní stěně, začal líbat Bronwyn přímo zoufale. Držel v rukou její tvář a jazykem z ní nasával ten sladký nektar.

Objal ji pažemi v podkolení a opatrně ji uložil vedle ohně. Dlouho a pomalu ji vysvlékal, rozepjal jí přezku na opasku a políbil ji na břicho. Stáhl pléd z jejích boků a začal jí líbat nohy po celé zlatavé délce.

••Pojď ke mně," zašeptala.

Ale teď byla na něm ráda, aby ji trochu potrápil. Odstrčil její žadonící ruce stranou a začal jí rozepínat halenu. Odhaloval ji a postupně zlíbal každíčký kousek kůže, který pod látkou vykoukl. Když se k němu vzpínala, jenom se usmíval.

Konečně ho popadla za vlasy a dožadovala se, aby do ní vstoupil. Rázně však zavrtěl hlavou a tvář přitom zaryl do jejích

132

ňader. Ruce jí opět klesly zpátky. Posadil se do podřepu a prohlížel si ji. Měla nesmírně krásné tělo.

Otevřela oči a spatřila, jak na ni zírá. Napadlo ji, na co tak asi myslí. Dívala se, jak ze sebe shazuje šaty a uléhá vedle ní. Až zalapala po dechu, když se jejich nahé kůže dotkly navzájem.

V místnosti bylo horko, ale dotek jejich rozpálených těl ji proměnil doslova v peklo. "Slevené," zašeptala, zaznělo to skoro milostně.

"Ano," zamumlal a přitáhl ji pod sebe.

Přesto, že oba pláli vášní, milovali se pomaloučku. Vychutnávali jeden druhého. Jednou Bronwyn položila Stevena na záda a sama řídila tempo jejich milování. Když jejich vášně dostupovala vrcholu, převrátil Steven Bronwyn na záda dřív, než do jejího těla učinil několik závěrečných prudkých a hlubokých nárazů. Vyčerpaný a s ústy přitisknutými k její šíji se jí zhroutil na tělo. Během chvíličky společně usnuli.

Po dvou týdnech se Stevenova předpověď o MacGregorově nenávisti vůči Bronwyn vyplnila.

Celé dva týdny strávil Steven tím, že se učil od jejích mužů. Ten hanebný neúspěch při zásahu proti zlodějům dobytka ho přesvědčil o nezbytnosti umět bojovat po skotském způsobu. Cvičil se v běhu a v zacházení s těžkým dvouručním mečem. Ve vteřince uměl vyklouznout ze svého plédu a zase si ho bleskově obléci. Nohy mu zhnědly a postupně se otužily, takže mu nevadil ani chlad, když napadl první sních.

Pokud jde o Bronwyn, ta všechno dál pozorovala značně podezřívavě a zábrany ztrácela pouze v noci, když mu ležela v náručí.

Steven se během těch týdnů změnil natolik, až jim připadalo, že od nájezdu na zloděje dobytka, při němž Bronwyn vyškřábala začáteční písmeno svého jména na nepřítelovo rameno, uplynula už celá věčnost. První známkou, jíž Lachlan MacGregor projevil svůj hněv, bylo vypálení tří kopaničářských příbytků v

133

severní části Bronwynina panství.

••Byl někdo zraněn? zeptala se Bronwyn zlomeně, když se tu novinu dozvěděla. Tam ukázal na mladíka, který postával uprostřed zbořeniště. Otočil se a oni spatřili, že na tváři má vypáleno písmeno L.

Bronwyn si hrůzou zakryla ústa.

••MacGregor prohlásil, že neskončí, dokud neocejchuje celý klan. Prý od té rány, kterou jsi mu způsobila, málem zemřel na otravu krve," pokračoval Tam.

Bronwyn se obrátila a zamířila ke svému koni. Steven ji zastoupil cestu.

»Neboj se, že tě chci poučovat," řekl jí zpřímá. "Ale třebas ses z této události poučila dost sama. Teď je tedy na mně, abych tu záležitost zase uvedl do pořádku."

"Co se chystáš udělat?" zeptala se.

"Chci se pokusit o setkání s tím MacGregorem a vyřídit to jednou provždy."

»O setkání!" vykřikla nevěřicně. "Vždyť tě zabije! Nenávidí Angličany ještě více než já!"

••Tak to je podle mne vyloučeno," odpověděl kousavě, vyskočil na koně a odjel od kourících rozvalin všech tří domů.

Po hodině však Chris dal za pravdu Bronwyn. Oba muži, kteří přijeli do Skotska tak si vzájemně podobní, se nyní výrazně odlišovali. Chris svůj anglický oděv neodložil – dál nosil kabátec ze silného sametu lemovaný norkovou kežešinou, atlasové jezdecké kalhoty a přiléhavé nohavice z kvalitní vlny. Zato Steven se proměnil k nepoznání, dokonce i pleť měl teď mnohem snědší. Vlasy mu sahaly pěkně pod uši a slušivě se mu kadeřily. A nohy měl ještě svalnatější, pokud to vůbec bylo ještě možno, od každodenního běhání s ostatními Skoty.

»Má úplnou pravdu," tvrdil Chris. »Těžko můžeš zaklepat na dveře a poprosit, že bys chtěl mluvit s MacGregorem. Slyšel jsem vyprávění o těch jeho kouscích. Když budeš mít opravdu z pekla štěstí, tak tě zabije rychle."

•<A co tedy mám podle tebe dělat? Sedět a přihlížet, jak mi tu cejchuje lidi a vypaluje obydlí?"

134

Chris se na něho nevěřicně zadíval. "Tvoje lidi?" zeptal se tiše. ..Odkdypak ty jsi skot?"

Steven se zazubil a prohrábl si rukou vlasy. "Nejsou to špatní lidé a já bych byl pyšný na to, aby bych se stal jedním z nich. Všechny ty potíže způsobila jenom ta Bronwynina horkokrev-nost. Nepochybuji, že se mi podaří dát všechno do pořádku."

"Jeslípak víš, že tahle nenávisť trvá už celá staletí? Každý z těch klanů je na kordy s jedním z ostatních. Je to divošská země!"

Steven se na přítele pouze usmál. Ještě před pár měsíci by tvrdil to samé. "Pojď dovnitř a dej si něco k pití. Včera jsem dostal dopis od Gavina. Chce, abys přivezl Bronwyn na vánoce k nám domů."

»A bude chtít ona?"

Steven se rozesmál. "Pojede, ať už chce nebo nechce. A co ty? Pojedeš s námi?"

"Ani nevíš, jak rád! Už jsem si téhle studené země užil víc než dost! Nemůžu pochopit, jak tu můžeš pobíhat takhle polonahý!"

"Chrisi, vážně bys to měl také vyzkoušet. Člověku to dává obrovský pocit volnosti a svobody."

Chris si jen odfrkl. "Nechat si svobodně umrznout nejchoulostivější partie, to tak! Radši mi poraď, kam bych si mohl vyjet trochu si zalovit. Napadlo mne, že bych mohl vzít pár svých i tvých lidí a ohlédnout se někde po vysoké."

"Ovšem jen za podmínky, že si vezmeš i několik Bronwyniných mužů!"

Chris se výsměšně uchechl. "Tak tedy nevím, jestli se náhodou nemám urazit."

Když však uviděl Stevenův výraz, raději toho nechal. "No dobrá. Já tě tedy poslechnu. A pokud snad dojde k nějakým potížím, asi bude dobře mít kolem sebe pár těch tvých bosých chlapů." S úsměvem položil Stevenovi ruku na rameno.

"Uvidím tě tedy zítra a přinesu ti čerstvou zvěřinu."

Steven však chrise už nikdy nespařil živého.

Zimní slunko se zrovna začínalo chýlit k západu, když branou

135

vedoucí na poloostrov projeli čtyři z Bronwyniných mužů. Oděv měli potrháný a zakrvácený. Jeden muž měl na tváři dlouhou reznou ránu.

Steven byl zrovna na cvičišti a naslouchal Tamovým radám ohledně užívání sekery v boji. Vedle stála Bronwyn a pozorovala je.

Zraněné a otřesené muže uviděl jako první Tam. Upustil sekeru a rozběhl se k nim se Stevenem a Bronwyn v patách. »Co se přihodilo, Francisi?" vydechl a stáhl mladíka dolů z koně.

"MacGregor." zněla odpověď. •| Napadl loveckou výpravu."

Francis ještě nestačil sesednout a Steven už seděl na koni. Chlapec k němu zdvihl hlavu. "Dvě míle za jezerem na Východní stezce." Steven jen přikývl a odcválal rychle pryč. Zřejmě si ani neuvědomoval, že se s ním Bronwyn a Tam snaží udržet tempo.

Zapadající slunce se oslnivě odráželo od Chrisovy zbroje, zatímco jeho majitel ležel nepřírozeně klidně na studené skotské hlině. Steven ze svého koně přímo sletěl a poklekl vedle přítele. Něžně odsunul hledi.

Za sebou zaslechl hlas jednoho z Chrisových mužů, ale neohlédl se. "Můj pán Chris chtěl skotům předvést, jak dokážou Angličani bojovat," vysvětloval muž.

"Navlékl si proto brnění a zamýšlel utkat se s MacGregorem v boji muže proti muži."

Steven pozoroval Chrisovu nehybnou postavu. Dobře věděl, že těžké brnění znemožnilo jeho příteli volný pohyb a že MacGregor mohl svou sekeru užívat po libosti. Zbroj rozhodně nechránila celé tělo a teď byl ocelový plech celý pomačkaný na několika místech skrz naskrz protatý.

•<A tihle se ho pokoušeli zachránit."

Teprve teď si Steven povšiml tří skotů ležících poblíž Chrise. Jejich silná mladá těla byla zakrvácená a zohavená.

Steven ucítil, jak se v něm zdvihá hněv. Jeho přítel! Jeho přítel byl mrtev! Vyskočil, popadl Bronwyn a natočil ji tváří k těm čtyřem mrtvolám.

"Tak tohle všechno jsi způsobila tou svojí nerozvážností! Tak

136

teď se na ně dobře podívej! Poznáváš je?"

t-Ano," podařilo se jí zašeptat při tom hrozném pohledu. Ty mladé muže znala celý život, celý jejich krátký život. Odvrátila se.

Steven jí ale zajel prsty do kštiny a násilím jí stočil obličej nazpátek k nim.

"Pamatuješ si na zvuk jejich hlasů? Jestlipak slyšíš jejich smích? A mají nějakou rodinu?" Pak Bronwyn nasměroval tváří k Chrisovu tělu. «Já a Chris jsme spolu vyrůstali. Celé dětství jsme strávili společně!"

»Nech mě být!" vykřikla zoufale.

Steven ji prudce odstrčil. -Takže tys mne uspala, abys vedla svoje muže do útoku na zloděje dobytka a vyryla jsi svou značku na samotného MacGregora! Taková pošetilst! Taková hloupost a dětinskost! A teď tady máme za ty tvé činy odplatu, je to tak?"

Ze všech sil se snažila udržet hlavu zpříma. Nepřipustila si, že by mohl mít pravdu.

Douglas přijel na místo činu až po Bronwyn a po svém otci. Dvouruční meč třímal vysoko nad hlavou. »Tohle musíme pomstít!" vykřikl hlasitě. "Ihned vyrazíme a napadneme MacGregora!"

"Ano!" zvolala i Bronwyn. "Odplata ho musí stihnout hned teď!"

Steven udělal jeden krok dopředu a vrazil Douglasovi svou pěst do obličeje.

Zachytil meč ve chvíli, kdy se Douglas začal kácet k zemi.

"A teď mě poslouvejte a poslouvejte dobře!" oznámil Steven klidně a tak hlasitě, aby ho slyšeli všichni okolní muži. "Tohle se musí urovnat, ale ne proléváním další krve! Vaše nepřátelství nikam nevede a já odmítám splácet krev krví. Cizí smrt těmto mužům už život nevrátí!" ukázal na čtyři zkrvavělé mrtvolky u svých nohou.

"Ty jsi zbabělec!" prohlásil tiše Douglas, který se zdvihl a třel si pohmožděnou čelist.

Než však na to Steven stačil cokoliv říci, přiskočil ke svému synovi Tam a v ruce držel dýku. Mířil jí dolů mezi synova žeb-

137

tí

ra. -Třeba s tím mužem nesouhlasíš, ale zbabělcem ho nazývat nebudeš!" zašeptal chrčivě.

Douglas pohlédl otci do očí, přikývl na znamení poslušnosti a opět se obrátil ke Stevenovi. -Jsme ochotni tě následovat," souhlasil po chvílce mlčení.

••Následovat jeho!" To už Bronwyn doslova křičela. »Já jsem přece MacArranová!

Cožpak zapomínáte, že je to Angličan?"

Tam jí odpověděl místo svého syna. "Nemyslím, že bychom zapoměli cokoliv z toho, co jsme se naučili," řekl jí důrazně.

Bronwyn se nezeptala, co že se to vlastně naučil. Pohlížela do jedné té mužské tváře po druhé a viděla, že se k ní muži teď staví jinak. Proběhla ta změna postupně, nebo ji skutečně viní ze smrti těch zavražděných? Ucouvla před nimi a přitom se jí zachtělo zdvihnout v sebeobraně obě paže. »Ach ne!" zašeptala a otočila se, aby utekla ke svému koni.

Nevšímalá si, kam a jak daleko to vlastně jede. Slzy jí zastřely výhled tak dokonale, že sotva viděla na cestu. Urazila už vzdálenost mnoha mil, přejela spoustu kopců a minula mnoho jezer. Docela jí uniklo, kdy opustila pozemky MacArranů.

"Bronwyn!" vykřikl někdo hlasitě za jejími zády.

Při zaslechnutí toho známého hlasu pobídl koně k ještě rychlejšímu trysku, aby mu ujela co nejdál. Až ve chvíli, kdy se ten člověk ocitl po jejím boku, si uvědomila, že na ni volal její vlastní bratr.

»Davey," zašeptala a prudce přitáhla koni uzdu.

Davey se na ni zazubil. Byl stejně vysoký jako Bronwyn a stejně jako ona měl otcovy černé vlasy, oči však zdědil hnědé po matce. Byl vyhublejší, než si ho

Bronwyn pamatovala, a v očích jako by mu žhnul nezkrotný vnitřní žár. »Tys plakala,« řekl. –•To kvůli těm mužům, které zabil MacGregor?"

"Ty to víš? užasla a hřbetem ruky si otřela slzy.

"Ať už otec prohlásil cokoli, ještě pořád je to můj klan." Na okamžik se mu v očích mihl chladný a zarputilý výraz, ale hned zmizel. "Už jsem tě dlouho neviděl. Pojď se chvilku posadit a nech koně odpočinout."

Najednou jí bratr připadal jako její dávný přítel a ona zahna-

138

la vzpomínku na okamžik, kdy ho spatřila naposledy – toho večera, kdy ji Jamie MacArran jmenoval zemankou. Jeho prohlášení bylo neočekávané a o to bolestnější. Shromáždil se celý klan a očekával, že jejich příštím zemanem bude Davey. James MacArran býval však čestný k sobě a nic si nenalhával ani o svých dětech. A právě o nich hovořil před celým klanem. Prohlásil, že Davey má příliš rád války, že dává přednost boji před ochranou svého klanu.

Prohlásil, že Bronwyn je příliš horkokrevná a někdy jedná bez rozmyšlení. Obě děti byly otcovými výtkami nesmírně pokořené. Jamie pokračoval, že Bronwyn by se dokázala udržet na uzdě, kdyby měla vedle sebe rozvážného manžela, jako například je Ian, Ramsey nebo Ennis. Dokonce ani po tomto oznámení ještě nikdo netušil, kam Jamie vlastně míří. Když označil Bronwyn za svoji nástupkyni, ovšem za předpokladu, že se za jednoho z těch mladíků provdá, v celé síni zavládlo hluboké ticho. Potom jí jeden po druhém začali členové klanu připíjet. Daveymu to chvíli trvalo, než si plně uvědomil, co se tu odehrálo. Když se tak stalo, povstal, proklel svého otce, nazval ho zrádce a oznámil, že nadále se přestává považovat za jeho syna. Vyzval muže, aby jej následovali v jeho nenávratném odtržení se od klanu. Té noci s Daveyem z hradu odešlo dvanáct mladých mužů. Od onoho večera už Bronwyn bratra nikdy nespátřila. Mezitím zahynulo několik mužů včetně jejího otce a ona byla provdána za Angličana. Najednou všechno, co Davey tehdy prohlásil, ztratilo svůj tehdejší význam.

Seskočila z koně a vrhla se mu kolem krku. «Ach Davey, všechno se obrátilo k horšímu,» zaplakala.

»Ten Angličan?"

Přikývla s bradou na jeho kostnatém rameni. "Všechno převrátil vzrhu nohama. Dneska na mne muži pohlízejí, jako bych já byla vetřelec. Dobře jsem si v jejich pohledech přečetla, že dávají za pravdu jemu a ne mně."

»Tím chceš říci, že štvě muže proti tobě?" vybuchl Davey a odtáhl se z jejího objetí. »Jak jen mohou být tak zaslepení? To

139

tedy musí být opravdu dobrý herec, že zapoměli na tu hrůzu, jak zahynul náš otec. Jak jenom ti muži mohou pustit z hlavy, že to Angličani zabili MacArrana? A co Ian? To i Tam zapoměl na synovo zavraždění?"

»Já nevím,« přiznala se Bronwyn, když usedli na povalený kmen. "Zřejmě mu všichni důvěřují. Obléká se jako skot. Cvičí společně s mými muži. Dokonce navštěvuje kopaničáře. Viděla jsem je kolikrát, jak se společně smějí, a podle všeho se jim zamlouvá.

»Ale udělal někdy něco, aby si tu důvěru skutečně zasloužil? Myslím tím kromě líbání malých dětí?"

Přitiskla si ruce na spánky. Před očima měla pořád ty čtyři mrtvé muže. Opravdu jejich smrt zavinila ona? «Jenže on neudělal nic, čím by si mohl vysloužit jejich nedůvěru."

Davey si jenom odfrkl. »Na to on bude opatrný. Počká si pěkně, až si všechny omotá kolem prstu a potom sem přivede Angličany."

••Angličany? O čem to mluvíš?"

"Cožpak to nechápeš?" vysvětloval jí Davey s nekonečnou trpělivostí. «-Pověz, nechystá se vbrzku navštívit Anglii?"

••Ale ano,« přisvědčila překvapeně. "Mám důvod se domnívat, že se chystá odjet už za několik týdnů."

"No, a pak sem přivede ty svoje Angličany. Naučí je, co sám pochytil ze skotského způsobu boje, a tak se setká jen s malým odporem."

•<Ne!" vykřikla a vyskočila. "Davey, to nemyslíš vážně! Takový on není! Dokáže být laskavý a já vím nejlíp, že se o mé lidi doopravdy zajímá!"

Znechuceně se na ni podíval. "Už jsem se doslechl, jak tě nutí ječet v posteli. Máš strach, že bys ho ztratila. Obětuješ svůj klan pro Angličanovy doteky na svém těle!"

"To není pravda! Na klan já myslím vždycky nejdřív!"

Prudce se zarazila. "Asi jsem zapomněla, jak moc jsme se my dva dřív hádali. A teď se musím zas vrátit."

"Ne,« zaprosil Davey a uchopil ji za paži. "Odpusť mi, že jsem tě tolik rozhněval. Posad se tu se mnou ještě chvilku. Velice

jsem tě postrádal. Vyprávěj, jak je v Larenstonu. Už jste spravili tu zatékající střechu? A kolik synů zas Tamovi přibylo?"

S úsměvem se znovu posadila. Stmívalo se a oni ještě chvilku probírali každodenní starosti klanu, běh všedního života. Zjistila, že Davey žije někde v horách, ale o svém životě se vyjadřoval vyhýbavě a ona jeho soukromé záležitosti respektovala.

<>A jak se ti líbí dělat zemanku?" zeptal se přátelsky. ••Poslouchají tě muži?"

Usmála se. "Ano. Chovají se ke mně s velkou úctou."

"Až do dnešního rána, kdy se přiklonili k tvému manželovi."

"Nezačínej s tím zas."

Davey se opřel zády o strom. "Když mně to připadá jako ostuda, že po těch staletích má MacArranům najednou vládnout Angličan. Kdyby jsi měla čas, vybuduješ si neotřesitelné postavení. Nemůžeš však čekat, že muži budou následovat ženu, když ji za sebe pořád odstrkuje nějaký muž."

"Nemám tušení, co tím vlastně myslíš."

-Jen tak jsem snil s očima dokořán. Co když je ten Steven pouhý špeh vyslaný králem Jindřichem? Až si získá důvěru tvých mužů, tak bude moci Skotsku značně uškodit. Samozřejmě jsi tu ještě ty a budeš se snažit získat muže na svoji stranu, ale zatím si natolik zvyknou neposlouchat tvých rozkazů, že si tvého úsilí prostě ani nepovšimnou."

Na to mu opravdu nemohla říci vůbec nic. Připomněla si, kolikrát v poslední době šli její muži za Stevenem, zatímco po jejich návratu z Anglie vyhledávali výhradně její názor.

A Davey pokračoval. "Je to opravdu velká škoda, že na svůj klan nemůžeš působit ty samotná. Kdyby tomu tak totiž bylo, jistě by si uvědomili, že k tomu, abys je vedla, máš dost vlastního rozumu. Až tě - jestli k tomu tedy dojde - ten Montgomery zradí, mohla bys svůj klan dovést do bezpečí."

Moc se jí nad těmi jeho úvahami přemýšlet nechtělo. Dnes zapříčinila smrt několika mužů. Svoji hloupostí a namyšleností způsobila čtyři úmrtí a Steven ji obvinil docela právem. Její lidé udělali jen dobře, že ho v tom podpořili. Ale co když je

Steven doopravdy jen špeh? Co když se rozhodl zneužít důvěry jejích mužů proti nim samotným? Po celé generace Skotové Angličany smrtelně nenáviděli. Tato nenávist jistě nebyla bezdůvodná. Jak může vědět, že se ve Stevenově životě neodehrá-la stovka tragedií, která by v něm probudila zášť ke Skotům? Třeba má Davey skutečně pravdu a Steven je všechny hodlá utopit v krveprolití.

Podepřela si hlavu rukama. "Pořád se nemohu rozhodnout," zašeptala. -Nemohu se rozhodnout, co je vlastně zač a zda mu lze důvěřovat."

"Bronwyn," řekl Davey a uchopil ji za ruce. »Třeba tomu nebudeš věřit, ale i já chci jen to, co je pro náš klan nejlepší. Měl jsem celé měsíce na to, abych se smířil jak se sebou tak i s tebou. Uznávám, že ty ses měla stát zemanem, ne já." Přiložil si prst přes ústa. "Ne, jen mne nech domluvit. Chtěl bych ti pomoci. Chtěl bych se ujistit, že nejde o špeha, že se neobrátil proti našemu klanu."

••Ujistit? A jak si to představuješ?"

"Odvezu ho do svého tábora, nic víc a nic míň. Nikdo mu neublíží. A po dobu jeho nepřítomnosti pak můžeš upevnit svoje postavení jako jediný pravý vůdce klanu MacArranů."

••Zajmout ho!" vyskočila a dokonce v té tmě bylo vidět, jak jí z očí šlehají blesky.

»Nic se mu nestane. Byl bych bláhový, kdybych mu nějak ublížil. Král Jindřich by potom klanu MacArranů vyhlásil válku. Jediné, čeho chci dosáhnout, je získat pro tebe trochu času."

Odstrčila ho od sebe. "A co z toho všeho budeš mít ty?" zeptala se ho chladně.

<Já bych se rád vrátil domů," přiznal neochotně. "Kdybych si takhle pomohl, věřím, že bych se pak směl vrátit zpět se ctí. Já i mí muži hladovíme, Bronwyn. Nejsme žádní rolníci a taky nemáme žádné kopaničáře, kteří by na poli pracovali za nás."

••My vás doma přivítáme vždycky rádi, to bys měl snad vědět. " řekla mu vlídně. Trhl sebou. "A nechat se vysmívat, že jsem přilezl s prosí-

kem? Nikdy!" Trochu se uklidnil. "Kdybych se mohl vrátit jako vítěz, zachovám si svoji důstojnost. Přijedeme do Larestonu s tvým anglickým manželem a každý, králem Jindřichem počínaje, nám bude nesmírně vděčný."

-Já ... to opravdu není možné. Steven je -"

•-Alešpoň o tom přemýšlej. Ty bys zas ovládla svůj lid. Já bych se mohl hrdě vrátit domů. Ale tobě třeba záleží více na tom Angličanovi než na tvém vlastním

bratrovi," ušklíbl se.

••Ne! Pochopitelně, že ne. Ale kdyby se mu něco stalo -"

••Neurážej mě! Cožpak si vážně myslíš, že nemám ani kouska rozumu? Kdybych mu nějak ublížil, tak si jen představ, jak by se král Jindřich s námi vypořádal! Ach, Bronwyn, promysli si to ještě! Klanu by to přece tolik prospělo. Nesmíš jim zamotávat hlavu ještě víc, než ji mají teď. Nečekej, až se budou na bitevním poli muset rozhodnout mezi Anglií a Skotskem! Dej jim znát, že jsou Skoti! Nedopust, aby půlili svoji oddanost!"

"Davey, nezlob se, ale já musím jít."

•-Měla bys jít, ale přemýšlej o tom všem. Za tři dny se s tebou setkám na stezce nad útesy. Tam, co spadl Alex."

Překvapeně vzhlédla.

"O svém klanu toho vím spoustu," řekl jí, přehoupł nohu přes sedlo a odcválal.

Bronwyn se za ním několik minut dívala, dokud jí zcela nepohltila temnota.

Hrozila se návratu do Larenstonu, hrozila se, že bude muset čelit úmrtí těch mužů stejně jako Stevenově hněvu. Ale žádný MacArran si nemohl dovolit chovat se zbaběle. Napřímila ramena a skočila na koně.

9. kapitola

Bronwyn pozvolna přecházela přes nádvoří. Od smrti těch mužů měla tři dny na rozmyšlenou. Daveyho návrh jí nepřestával pronásledovat. Každíčkou chvílí si stále více uvědomovala, jak se její muži stále zřetelněji přiklánějí ke Stevenovi. Bylo to přirozené, že vyhledávali jako vůdce muže, neboť od doby, kdy podléhali Jamiemu MacArranovi, uplynulo jen několik měsíců.

143

Ale Bronwyn žádnému Angličanovi nevěřila. Dobře poznala, jak zlá, bezohledná a chamtivá sebranka vlastně ti Angličani jsou. Cožpak jich během svého zajetí u sira Thomase Crichtona nepoznala až dost?

A pokud jde o Stevena, smrt jeho přítele jej hluboce zasáhla. Stal se málomluvným a Bronwyn jej často přistihla, jak zírá do prázdna. Okamžitě po těch vraždách vydal příkaz, aby se začalo s přípravami na cestu do Anglie. Prohlásil, že chce Christo tělo dopravit zpátky k jeho rodině.

A v noci, když spolu osaměli, leželi vedle sebe bez dotyku a mlčky. Bronwyn ta představa zabitých mužů pořád nesmírně trápila. Říkala si, jak asi se její otec vyrovnával s tím, když jeho omyly stály životy mužů, které miloval. Cítila, že se jí zadrhává hrdlo. Zemanka klanu by ale plakat neměla. Musí být silná a nesmí se bát, že zůstane sama.

A k tomu svému těžkému provinění měla ještě plnou hlavu Daveyho prosby. Dobře věděla, jak je její bratr hrdý, jak pro něj bylo obtížné ji o cokoli požádat. A přes to všechno, cožpak by mu mohla Stevena vydat jen tak?

Přitiskla si dlaně k uším. Chtěla udělat jen to, co by prospělo úplně všem, ale připadala si tak osamělá a bezmocná! Co je správné?

Sama si osedlala koně a odjela z poloostrova na domluvenou schůzku s Daveym. Davey se na ni chvíli díval planoucím a pronikavým očima. Když Bronwyn ve snaze vyjádřit přesně své myšlenky pohlédla rozpačitě na svoje ruce, bylo mu její rozhodnutí jasné.

"Tak je to!" vykřikl a vrhl na ni neodpouštějící pohled. "Takže ty kladeš svého milence nad zájmy klanu!"

Pevně se na něj zadívala. "Víš sám, že to není pravda."

Jen si odfrkl. "Potom tedy musím předpokládat, že to jsem já, komu nedůvěřuješ. Doufal jsem, že mi poskytneš příležitost se ospravedlnit, dokázat ti, že už dávno nejsem ten nesnesitelný kluk, který proklel vlastního otce."

"To já přece chci, Davey," odpověděla rozvážně. "Chci udělat právě to, co by prospělo úplně všem."

144

"K čertu s tebou! Nechceš!" vykřikl vášnivě. "Máš starost jenom sama o sebe! Bojíš se mého návratu! Bojíš se, že by muži následovali mne, pravého zemana MacArrana!" Skočil ke svému koni.

"Davey, prosím tě! Nechci, abychom se takhle rozešli. Vrať se domů, alespoň na čas!"

"A tam mám stát stranou a pozorovat svoji sestru," vysmál se jí. "Dívat se, jak zabrala mé právoplatné postavení! Kdepak, děkuju pěkně. To radši budu králem ve svém ubohém království, než sluhou v nějakém cizím." Doslova vlétl do sedla a řítit se pryč.

Bronwyn neměla ani ponětí, jak dlouho tu stála, osamělá, zahleděná do země, s pocitem bezmoci a vlastní hlouposti.

«Kdo to byl?» ozval se vlídně Steven.

Pohlédla na něj. Vůbec ji nepřekvapilo, že ho tady vidí. Připadalo jí, že je vždycky někde poblíž ní, i když si jeho přítomnost ani neuvědomovala. "Můj

bratr," odpověděla mu tiše.

"David?" ujistil se se zájmem a hleděl za pádícím koněm.

Neodpověděla.

"Požádala jsi ho, aby se vrátil do Larenstonu?" pokračoval. "Řekla jsi mu, že dveře jsou pro něho stále otevřené?"

"Nepotřebuji žádné rady, co mám říkat svému vlastnímu bratrovi!" Obrátila se se slzami v očích.

Popadl ji za paži. "Promiň. Takhle jsem to nemyslel."

Vyskubla se mu, ale on si ji přitáhl zpátky k sobě a vzal ji do náruče.

"Udělal jsem chybu, že jsem tě proklínal nad Chrisovým mrtvým tělem," šeptal jí.

"Byl jsem strašně rozzlobený, že bych nejradši někoho zbičoval. Ale byla to chyba."

Tiskla si tvářičku na jeho prsa. Tolik toužila po jeho objetí! ••Ne! Měl jsi úplnou pravdu! To já jsem zabila své muže i tvého přítele!"

Přitiskl ji ještě pevněji. Cítil, jak se celá třese. Ramínka měla tak útlá a křehounká. "Ne, ty to se svou zodpovědností přeháníš." Zdvihl jí bradičku. "No tak, podívej se na mne. Ať už mi věříš nebo ne, jedeme v tom společně a já to břemeno jejích

145

smrti sdílím s tebou."

»Ale zavinila jsem to já," řekla plná zoufalství.

Položil jí přes rty ukazováček a pozorně se na ni zadíval. "Vždyť jsi tak mladičká, ještě ti není ani dvacet a už se snažíš postarat o stovky lidí, chránit je dokonce i přede mnou, před člověkem, kterého považuješ za možného špeha!"

Zasmál se, když uviděl, jak se na to zatvářila. "Pomalu ti začínám rozumět. Právě teď říkáš, že pro tyto řeči musím mít nějaký tajný důvod. Myslíš si, že chystám nějakou zradu a těmi sladkými řečičkami že tě chci jenom ukolébat."

Odtáhla se od něho. "Pusť mě!" Její myšlenky skutečně vystihl tak přesně, až ji to skoro polekalo.

Vyrazil ze sebe hrdelní smích. "Že bych se skutečně strefil? Ty si přeješ, abych dál zůstal cizím člověkem, viď? Někým, koho můžeš nenávidět bez problémů. Ale já nehodlám opustit tě na tak dlouhou dobu, abys zapoměla, že jsem daleko více mužem než Angličanem."

••To - nedává to žádný smysl. Musím se vrátit do Larestonu."

Nebral její protesty vůbec na vědomí. Posadil se do trávy a přitáhl ji vedle sebe. "Zítřka se vydáme na cestu do Anglie. Jak si představuješ setkání s mojí rodinou?"

Zůstala na něho koukat. "Ještě jsem o tom nepřemýšlela." Z očí jí vyšlehly modré blesky, když si připomněla dobu prožitou v domě sira Thomase Crichtona. »Já nemám Angličany ráda."

»Vůbec je neznáš!" opáčil Steven. "Setkala ses jenom s chátrou! Sám jsem se za své rodáky hanbil, když s tebou u sira Thomase tak nehezky zacházeli!"

"Žádný z nich mne ale nenechal stát u oltáře ve svatebních šatech úplně samotnou!"

Uchechtl se. "Tohle mi nezapomeneš, viď? Jen počkej, až se seznámíš s mojí švagrovou Juditou, třeba mi potom odpustíš."

"A jaká ... jaká tedy je?" zkusila Bronwyn vyzvědět.

"Nádherná! Milá a příjemná a velice chytrá. Řídí Gavinovo panství s jednou rukou za zády. Král Jindřich z ní byl celý pryč a už několikrát ji požádal o radu."

Bronwyn si vzdychla tak hluboce, až se málem zajíkla. "Je

146

hezké slyšet o někom, kdo je schopný a dokáže dostát svým povinnostem. Chtěla bych, aby se mému otci bývala narodila dcera, jež by byla titulu zemanky hodná." Rozesmál se a přitulil si ji opět k sobě a položil na studenou vlhkou zem. »<Na to, že žena, plníš své zemanské úkoly docela dobře."

Zamrkala. »Na to, že jsem žena? To tedy znamená, že ženu nepovažuješ za dostatečně schopnou zastávat roli náčelníka klanu?"

Pokrčil rameny. "Ne, alespoň tedy pokud je tak mladičká a hezká a tak špatně vychovaná."

•-Špatně vychovaná! Cvičila a vzdělávala jsem se po celý život! Sám víš, že číst a počítat číslice umím mnohem líp než ty!"

Opět se jen zasmál. "Vládnout mužům obnáší víc, než jenom znalost počítání."

Chvilíčku ji pozoroval. »Ty jsi tak krásná," řekl pak tiše a sklonil se k jejím rtům s polibkem.

"Okamžitě mě pusť! Jsi nesnesitelný, omezený, hlou-" Zmlkla, protože jí oběma rukama sjel k nohám a začal je laskat.

"Ano," zašeptal jí do otevřených úst. »Cože jsem?"

••Nevím a je mi to jedno," odpověděla jakoby z velké dálky. Prohnula šíjí dozadu a on po ní přejížděl hledajícími rty.

Přes zdánlivé soukromí však Steven a Bronwyn nebyli sami. Na kopci nad jejich hlavami stál David MacArran a pozoroval je. «Ta děvka!" zašeptal. Svou chlíplost staví výš než potřeby svého bratra! A to si představte, že ji Jamie MacArran považoval za vhodnějšího nástupce, než svého syna!

Zahrozil na dvojici pod sebou zatatou pěstí. Však on jim ukáže! On ukáže celému Skotsku, kde je tady nejmocnější, kdo je pravý zeman MacArran!

Prudce škubl uzdou a zamířil s koněm nazpátek k tajnému táboru schovanému kdesi v kopcích.

Slunce teprve začalo vycházet, když se vozy začaly valit stezkou směrem k pevnině. Stevenovi muži, nyní celí osmahlí, tak že byli od skutečných skotů téměř k nerozeznání, ujížděli ved-

147

le svého pána. Tvořili zamklou skupinku uvažující nad tím, co všechno je na jejich cestě vlastně potká. Vozy byly naloženy anglickými oděvy a Bronwynini muži zase mysleli na to, jestli budou schopni s Angličany slušně vycházet. Bronwyn zas měla 'hlavu plnou vlastních starostí. Morag jí po tom, co se dozvěděla o Daveyho plánu, udělila dlouhé kázání. -Jen mu radši moc nevěř," nabádala a namířila na Bronwyn kostnatý ukazováček. "Vždycky byl pěkně úskočný, to už odmala. Chce získat Larenston a nezastaví se před ničím, jen aby dosáhl svého."

Bronwyn bratra hájila, ale teď si na stařenino varování znovu vzpomněla. Už postě se rozhlédla kolem sebe.

•Jsi rozrušená?" vyzvídal Steven, jenž jí jel po boku. "Ale to není potřeba. Vůbec nepochybují o tom, že tě má rodina bude mít moc ráda."

Celou minutu jí trvalo, než pochopila, o čem to vlastně mluví. Zdvihla nos pyšně nahoru. »Měl by ses spíš starat o to, jestli je bude mít ráda příslušnice klanu MacArranů," usadila ho a pobodla koně k rychlejšímu klusu.

Slunce se chýlilo k západu, když Bronwyn kolem levého ucha prosvištěl první šíp. Mezitím se stačila uklidnit a trochu na své obavy pozapomněla. Zprvu si ani neuvědomila, co se to vůbec děje.

"Přepadení!" zaječel Steven a během vteřinky utvořili jeho muži obranný kruh a zbraně drželi pohotově. Bronwynini lidé sklouzli z koní, vysvlékli se z plédů a ztratili se v lese.

Seděla na koni celá otupělá a pozorovala, jak muži jeden za druhým klesají k zemi.

"Bronwyn!" křičel zoufale Steven. "Ujížděj!"

Instinktivně ho poslechla. Šípy se kolem ní jen míhaly. Jeden ji škrábl do stehna a její kůň zařičel bolestí, když se mu hrot vnořil do kůže. Najednou pochopila, co jí tak ochromilo. Ty šípy mířily přímo na ni! A jeden z těch lučištníků, jehož zahlédla na stromě, patřil k mužům, kteří opustili klan společně s Daveym. To ji chtěl zavraždit její vlastní bratr!

Sklonila hlavu a pobídla koně vpřed. Nebylo zapotřebí, aby

148

se ohlížela, slyšela, jak za ní duní koňská kopyta. Mířila za Stevenovým koněm, který ji odváděl z dostřelu létajících šípů. Pro jednu ani nepomyslela na to, jestli mu důvěruje nebo ne.

Vykřikla až ve chvíli, kdy byl kůň pod ní zasažen střelou, ale ještě dřív, než zvíře padlo na kolena, Steven zabočil nazpátek a chytil ji kolem pasu. vytáhl ji do sedla před sebe. Přehoupla nohu a usadila se rozkročmo. Potom se naklonila těsně ke koňské šíjí.

Bez oddechu se řítili neznámou divočinou. Bronwyn vycítila, jak se Stevenova obrovského hřebce začíná zmocňovat únava.

Najednou Steven prudce přepadl na Bronwynina záda. Naprosto bez rozmyšlení popadla uzdu a prudce za ní škubla. Kůň uhnul zcesty a zabočil do lesa. Věděla, že musí dostat Stevena na zem, nežli z koně spadne sám. V lese se mohli pohybovat jen pomalu, ale třeba za chvíli najdou chráněné místo.

Najednou zastavila koně tak prudce, až mu poranila tlamu. Stevenovo nehybné tělo se zřítilo k zemi dřív, než sama stačila sesednout. Přiskočila k němu hrůzou celá bez dechu. Vzadu na hlavě se mu v místě, kde jej poranil šíp, šířila krvavá skvrna. Mnoho času na rozmyšlení jí nezbývalo, už slyšela blížící se pronásledovatele. Lesní půda byla pokryta suchým listím a ona dostala nápad. Tiše, aby ji nezaslechli, odvedla koně pryč od Stevena. Nemohla riskovat prásknutí biče, proto si odepjala brož a ostrý konec vrazila koni do stehna. Zmizel téměř okamžitě. Příběhla nazpátek ke Stevenovi, vrhla se na všechny čtyři a odstrčila ho k povalenému kmeni. Zaházela ho náručemi suchého listí, s nímž Stevenův vřesově zbarvený pléd dokonale splýval. Potom si lehla těsně k němu a

nahrnula na sebe další hromadu listí.

Pár vteřina nato byli obklopeni rozvzteklými pobíhajícími muži. Přitiskla Stevena těsně k sobě a rukou mu zacpala ústa pro případ, že by se náhodou probral a zasténal.

»Zatracená ženská.«

Zadržela dech. Daveyho hlas by rozeznela za všech okolností.

149

•Jako by měla sedm životů! Ale já ji zbavím všech,« pokračoval výhruzně. »A ten její anglický manžel! Však já králi Jindřichovi předvedu, že ve Skotsku zase vládnou jenom Skotové!«

"Támhle běží její kůň!" ozval se další hlas.

-•Tak at'!" mávl rukou Davey. "Ona nám daleko neuteče."

Trvalo dlouho, než se Bronwyn pohnula. Byla příliš ohromená, zprvu spíše otřesená, než aby se toho opovážila. Když se jí v hlavě trochu vyjasnilo, chovala se nesmírně opatrně. Chtěla se ujistit, že tady poblíž Davey nenechal žádného ze svým mužů. Doufala, že v dálce zaslechne bližící se koně svých vlastních lidí, ale když se po hodině nikdo neukázal, vzdala se naděje.

Už byla úplná tma, když Steven konečně zasténal a trochu se pohnul.

»Tiše!" zašeptala a přejela mu prsty po tváři. Pravou paží ležící pod jeho ochablým tělem měla celou zdřevěnělou.

Pomaloučku a s ušima nastraženými začala odhrnovat listí. Bystře se rozhlížela temnotou. Protože měla předtím dost času naslouchat okolním zvukům, věděla, že poblíž teče potůček. Našla ho pod příkrým srázem. Doběhla k vodě, poklekla, utrhla si z košile veliký čtverec plátna a namočila jej.

Přiklekla ke Stevenovi, několika kapkami mu zvlhčila rty, načež mu vymyla šrám na zátylku. Rána na čele nevyhlížela tak vážně, ale ona věděla, že podobná zranění mohou mít ty nejvážnější následky. Steven bude mít pravděpodobně otřes mozku.

Otevřel oči a upřel je na její tvář. V měsíčním světle se mu oči stříbrně

leskly. Starostlivě se nad něj vyklonila. "Víš, kdo jsem?"

Zatvářil se nesmírně vážně, jako kdyby ho její otázka zmátla. "Modrooký anděl, který mi ze života dělá ráj i peklo současně."

Znechuceně zasténala a hodila mu zakrvácený klůcek přímo do obličeje.

"Naneštěstí jsi pořád stejný."

Steven se pokusil o úsměv, ale dopadlo to žalostně. Potom se zkusil posadit.

Když jej Bronwyn beze všech cavyků objala a snažila se mu pomoci, nadzdvihl udíveně obočí. -To máš tak

150

špatné zprávy?" zeptal se a třel si spánky.

»Jak to myslíš?" zjišťovala Bronwyn podezřívavě.

"No, když mi takhle pomáháš, tak to muselo dopadnout hůř, než jsem si myslel."

Napřímila se. "Neměla jsem tě zakrývat. Měla jsem tě nechat ležet jen tak, aby tě našli."

"Hlava se mi může rozskočit a na hádání nemám náladu. A cos mi to, zatraceně, provedla se zády? Napíchalas mi tam ocelové špendlíky, či co?"

"Spadl jsi z koně," oznámila mu s jistým zadostiučiněním. Dokonce i v té tmě rozeznela jeho výhruzný výraz. -Myslím, že bych měla začít od začátku."

"To kdybys udělala, tak ti budu nesmírně vděčen," zasténal s hlavou v jedné ruce a druhou rukou si masíroval záda.

Co nejstručněji mu vylicila Daveyho plán ohledně Stevenova únosu.

"A ty jsi samozřejmě souhlasila," prohlásil beze vší pochybnosti.

"Samozřejmě, že ne!"

"Ale kdyby ses mne zbavila, ubyla by ti spousta starostí. Proč jsi tedy s jeho plánem nesouhlasila?"

•Já nevím," přiznala se tiše.

"Zdůvodnil ti všechno nesmírně logicky a rozhodně jde o nejlepší způsob, jak mne odstranit."

"Já nevím," opakovala. "Myslím, že jsem mu nevěřila. Tady, když jsme leželi schovaní pod listím, jsem zaslechla, jak říká ... že nás chce zabít oba dva."

•Já si to myslel."

"A kdes to sebral, prosím tě?"

Pohlídl ji po černé kudrně. "Prostě jsem to odhadl podle počtu šípů namířených přímo na tebe. A podle toho, jak se nás snažili odříznout od ostatních.

Roztrpčilo tě to, víd?"

Prudce zdvihla hlavu. "Jen si představ, kdybys ty slyšel vlastního bratra

vykládat, že se tě zrovna pokusil zavraždit!"

Dokonce i v té tmě se dalo rozeznat, jak Steven zbledl. Zadíval se na ni celý zhrožený. >«To je naprosto šílená předsta-

151

va!" řekl a důrazně tím ten rozhovor uzavřel. Rozhlédl se kolem sebe. "Kde to jsme?"

••Nemám zdání."

"A co naši lidé? Jsou někde poblíž?"

-Nezapomínej, že jsem pouhá žena! Cožpak já něco vím o válečné taktice?"

"Bronwyn!" napomenul ji.

"Nemám ponětí, kde vlastně jsme. Jestli nás muži brzy nenajdou, vrátí se nazpátek do Larestonu. Měli bychom se tam dostat co možná nejdříve." Naklonila hlavu k rameni. "Tiše!" zašeptala naléhavě. "Někdo sem jde! Musíme se schovat!" Stevenova první myšlenka byla postavit se přichozímu, až už jde o kohokoliv, tváří v tvář, ale kromě malé dýky u pasu byl úplně beze zbraně a navíc neměl tušení, kolik lidí se k nim vlastně blíží.

Bronwyn ho vzala za ruku a táhla ho za sebou. Vedla ho za hřeben prudkého srázu. Kus pod ním se zachumlali do vysoké podestýlky z listí a sledovali, jak k nim přicházejí dva muži. Podle všeho šlo o lovce pátrající po úlovku a ne po uprchlé zemance a jejím choti.

Steven se pohnul, jako kdyby je chtěl oslovit, ale Bronwyn ho zarazila.

Překvapeně se na ni zadíval, ale nevydal ani hlásek.

Sotva se muži dostali z doslechu, obrátil se k ní. "Vždyť to nebyli Davidovi lidé!"

"Horší," odpověděla mu. "Patřili k MacGregorovi."

"Nepovídej, že znáš osobně každického MacGregora!"

Potrásla hlavou na znamení, že se diví jeho hlouposti. «Na kloboucích měli kokardy v barvách MacGregorů."

Obdivně na ni pohlédl. I v té tmě měla vynikající zrak!

"Myslím, že už jsem poznala, kde to jsme."

Obrátil se, zády se opřel o svah a povzdychl si. "Nic mi neříkej," pronesl kousavě. "Já to zkusím uhodnout. Jsme uprostřed pozemků klanu MacGregorů. Jsme neozbrojení, opěšalí, bez potravin a bez peněz. Tvůj bratr po nás slídí a MacGregor netouží po ničem jiném, než aby mu naše hlavy donesli na talíři." Bronwyn se obrátila, aby na něho dobře viděla, a najednou se

152

zahihňala.

Steven se po ní koukl nejprve překvapeně, ale pak se k jejímu smíchu připojil.

"Beznadějné, což?"

»Ano," souhlasila a v očích jí to jen hrálo.

"Samožřejmě, ke smíchu mi to moc nepripadá."

-To tedy rozhodně."

"Ale je to vlastně skoro k popukání, co říkáš?" rozesmál se.

Připojila se k němu. || Ať tak nebo tak, do zítřka budeme patrně po smrti."

••Tak jak si představuješ strávit svou poslední pozemskou noc?" usmál se a v modrých očích se mu odráželo světlo měsíce.

"Každou chvíli by o nás mohl někdo zakopnout," upozornila ho vážně.

«<Hm, že bychom jim dopřáli nějakou podívanou?"

"Například?"

"Například na párek nepřestavitelně šťastných a úplně nahých lesních duchů."

Přitáhla si pléd újeji k tělu. "Je hrozná zima, nezdá se ti?" ze- t ptala se upejpavě.

J

••Sázím se, že najdeme způsob, jak tě rozehrát. Ve skutečnosti by bylo jenom rozumné, kdybychom své teplo dali vzájemně dohromady."

"V tom případě tedy -" Odrazila se od země a skočila přímo na něho.

Steven jen úžasem lapí po dechu a potom se rozesmál. "Tak si myslím, že jsem tě měl na pozemky MacGregorů přivést už dávno."

"Ticho, Angličane!" přikázala, sehnula hlavu a začala ho líbat.

Podle všeho si ani jeden z nich nevzpomně, že leží na okraji velice prudkého srázu. Ve své vášni vybičované nebezpečím té situace byli slepí dokonce i k ohrožení daleko bezprostřednějšímu.

Půdu pod nohama ztratila první Bronwyn. Právě si u Steve-nova boku svlékala sukni, zatímco on si rovněž odkládal svůj oděv, a v příštím okamžiku se už kutálela po svahu dolů.

153

Steven po ní hrábl, ale smysly měl vášní celé omámené a tak sáhl do prázdna.

Předklonil se však příliš hluboko a skulil se rovnou za ní.

Propletenec nahých, měsícem ozářených těl přistál ve spršce spadaného listí.

»Jsi v pořádku?" staral se Steven.

»V pořádku budu, jakmile ze mne slezeš. Lámeš mi nohu."

Místo, aby se z jejího těla zvedl, přitiskl se k ní ještě víc. •Ještě nikdy sis nestěžovala, že bych byl na tebe příliš těžký," zavycítal a začal jí okusovat ušní lalůček.

S úsměvem přivřela oči. -Jsou chvíle, kdy nevážíš skoro nic."

Sklouzl ústy k jejímu hrdlu.

Najednou se Stevenovi rozpláclo na zádech cosi obrovitého a těžkého. Na vteřinku padl celou vahou na Bronwyn, ale okamžitě se rukama vzepřel, aby ji ochránil.

»Co je to, ksakru?"

»Rab! zajásala Bronwyn a potom se vysmekla zpod Stevenova těla. "Ach Rabe!" vykřikla nesmírně rozradostněně. "Rabe, ty hodný Rabíčku!" Přitiskla obličej do hrubé psí srsti.

Steven přidřepł. "Přesně tohle jsem potřeboval," prohlásil jedovatě. "Jako kdybych neměl záda už takhle zřízená dost a dost."

Rab se odtrhl od Bronwyn a vyskočil na Stevena. Přes svoje brumlání Steven psisko objal a strpěl, když mu Rab olízl tvář a snažil se ho samou láskou udusit.

"Tak vidíš, styď se," smála se mu Bronwyn. "Miluje tě a je nadšený, že se s tebou zase vidí."

"Já bych dal přednost tomu, kdyby bral trochu ohledů na moje milování. Rabe, už dost! Vždyť mne udusíš! Tumaš, přines! " Steven naznačil, že odhazuje klacík, a pes za ním radostně odběhl.

••To ale bylo ošklivé! Víš sám, že teď ho bude hledat celé hodiny. Tolik touží se zavděčit."

Steven se natáhl a uchopil ji za zápěstí. "Doufám, že mu to zabere celou noc. Jestlipak víš, že v měsíčním světle vypadáš prostě nádherně?"

154

Prohlédla si jeho široký hrudník a rozložitá ramena. «Ani ty neskýtáš zrovna odpudivou podívanou."

Přitáhl si ji těsně k sobě. "Zůstaň taková, jako jsi nyní, a třeba tě nazpátek do Larenstonu ani nepustím. Tak kde jsme přestali?"

••Žáda tě bolela k zbláznění a -"

Ucpal jí ústa polibkem.

"Tak pojď, ty potvůrko," zašeptal jí a strhl ji na zem do listí.

Byla citelná zima, ale oni ji necítili. Listí kolem nich se rozvířilo a zase se sneslo zpátky na jejich těla, zakrylo je a hrálo. Bronwyn cítila Stevenova stehna tisknouce se na její nohy a přitahovala ho k sobě blíž a těsněji. Zápasili spolu celí rozesmátí. Kůži jim drásaly větévky a kamení, jim to ale vůbec nevadilo. Jednu chvíli začal Steven Bronwyn lechtat a zvuk jejího smíchu, pro něj tak neznámý, rozpálil jeho vášeň doběla.

"Ach, Bronwyn," zašeptal, když si ji přitulil pod sebe a konečně zvážněł.

Společně dosáhli vyvrcholení a oba cítili, jak je to odlišné od jejich dřívějších milování. Přes veškeré rozdíly, které mezi nimi stály, přes tu absurdní situaci, v níž se ocitli, se nyní milovali poprvé vlastně svobodně. Nebyla v tom pouze vášeň, ale současně i pocit radosti a veselí.

"To jsem nevěděl, žeš tolik lechtivá," pošeptal Steven Bronwyn ospale, když ji k sobě nepřestával tisknout.

Z druhé strany se vedle ní uvelebil Rab. »Já také ne. Neměli bychom se obléknout?"

<>za chvíličku," zamumlal Steven. "Za chvi -"

Brzy je však probudilo Rabovo zavrčení. Steven reagoval okamžitě. Sedl si a strhl Bronwyn za svoje záda. Hleděl na muže, který od nich stál tak dvacet stop. Byl to pomešší šlachovitý člověk, hnědovlasý a hnědooký. A měl kokardu klanu MacGregorů.

"Dobré ráno!" zahalekal srdečně. "Já vás nechtěl vyrušovat. Přišel jsem si pro trochu vody, ale váš pes mne nenechal projít."

Steven uslyšel, jak Bronwyn nabírá dech k odpovědi. S varovným pohledem se na ni otočil. Byla skoro celá zahrabaná v

155

listí, jen hlava a obnažená ramena jí vyčnívaly ven.

!•Dobrytro!" odpověděl Steven stejně srdečně se silným skotským přízvukem.

»Rabe, jedeš pryč! Nech toho hodného pána projít!"

•<Děkuju, pane," řekl muž a poodešel k potůčku.

•-Rabe, dones nám oblečení," poručil Steven a sledoval, jak pes plní příkaz. Potom se ohlédl po muži u potoka, který po nahé dvojici zvědavě pokukoval.

"Trochu jako Adam a Eva, co?" zasmál se Steven.

Muž se na něj usmál. "Přesně tohle mi napadlo taky." Zdvihl se. "Nikde jsem neviděl váš vůz ani koně, takže jsem tu s vámi nepočítal."

Steven si oblékl košili, hbitě přes sebe přehodil pléd a zapnul si široký

opasek. Když se oblékala Bronwyn, oba muži se diskrétně pootočili na opačnou stranu. Mlčela, ale nový Stevenův přízvuk ji okouznil.
"Abych se přiznal," řekl mu Steven, "nezbylo nám nic, než co máme na těle."
Bronwyn zahlédla, jak strčil klobouk za záda a strhl z něj ko-kardu MacArranů.
••Padli jsme do rukou zlodějům."

-Cože, zloději!" užasl muž. "A na panství MacGregorů? To se náčelníkovi zamlouvat nebude."

"To určitě ne," souhlasil Steven. "Zvláště, když šlo o houf těch nenechavých MacArranů. Ach! Promiň druhá, nechtěl jsem tě zatahat za vlasy," omluvil se, když Bronwyn hrůzou zalapala po dechu.

"No ano, ti MacArranové," přikývl muž. «Na celém světě nenajdete nečestější, zlotřilejší a zbabělejší sebranku. Jestlipak víte, že před nedávným málem zavraždili samotného MacGregora, čistě jen proto, že té ženské vjel na její pozemky? Ta čarodějnice na něj vytáhla nůž a chybělo maličko, aby ho zmrzčila. Slyšel jsem, že mu chtěla odříznout jeho mužství. To asi ze závisti." Steven si prudce otočil Bronwyn tváří k sobě, aby jí muž neviděl do obličeje.

"Ukaž, pomohu ti zapnout tu sponu." nabídl

156

se mile s tím svým výrazným přízvukem.

•-vždyť jsem ho sotva škrábala," zasyčela znechuceně.

"Cože?" zajímal se muž.

Steven se jen usmál. "Moje žena mne napomíná, ať ji ne-škrábnu, jako když jsem jí sponu zapínal minule."

Muž se uchechtl. «Já jsem Donald Farquhar z MacGregorova klanu."

Steven mu věnoval přátelský úsměv. "A já jsem Steven Graham a tohle je moje žena Bronwyn."

"Bronwyn!" opakoval Donald. "To není šťastné jméno. Víte, že se tak jmenuje ta ježibaba MacArranová?"

Steven pevně držel Bronwyn za ramena. "Za svoje jméno přece člověk nemůže."

"No, to ne." Muž pohlédl na Bronwyninu dlouhou bujnou a po celé délce zad splývající hřívu, v níž ještě zůstalo několik zapletených lístečků. -Ostatně je každému hned jasné, že tvoje Bronwyn je úplně jiná, než ta druhá."

Bronwyn sklonila hlavu a tvářila se, že líbá Stevenovi ruku. Ve skutečnosti však do jejího hřbetu zaťala své ostré zoubky. Steven ruku vysvobodil a ona se s úsměvem obrátila k Donaldovi. "Jistě jsi tu MacArranovou mockrát viděl, že?" zeptala se sladce.

"Ne zblízka, ale zdálky ano."

"A je hodně šeredná?"

"Aby ne! Ramena široká jako chlap a je vyšší než většina jejích mužů. A v obličeji je odpudivá natolik, že si jej musí zakrývat."

Stevenovy prsty jí sevřením ramene vyslaly výstrahu. Přikývla. "Přesně tohle jsem o ní slyšela taky. Abych řekla pravdu, je hezké potkat někoho, kdo ji doopravdy zná," prohlásila se vši vážností.

Steven se naklonil, aby jí vtiskl polibek na ucho. "Trochu se ovládej, nebo nás přivedeš do záhuby." šeptl jí.

Donald se na ně rozzářeně zadíval. |< Jste zřejmě novomanželé," usoudil dobrsrdčně. "Těžko se dá přehlédnout, jak pořád jeden druhého hladíte."

157

"Ty nepřehlédneš nic, viď, Donalde?" ubezpečovala se Bronwyn.

«S oblibou se považuji za všímavého člověka. Nahoře na hřebenu kopce stojí náš vůz. Nechtěli byste s námi něco pojíst a seznámit se s mojí ženou Kirsty?"

»Ne -" spustila Bronwyn, ale Steven si honem před ní stoupl.

••Nesmírně bychom to uvítali," souhlasil. »Od včerejšího poledne jsme neměli v ústech. Možná nám potom ukážete kudy dál. Po tom přepadení jsme bohužel nějakou dobu bloudili a sešli jsme z cesty."

••Rozhodně jste ale nemámili čas," zasmál se Donald a významně se rozhlédl po zvaleném listí.

-Na to vemte jed," přitakal bodře Steven a objal Bronwyn pevně kolem ramenou.

"Tak tedy pojďme. MacGregor je u MacGregora vždycky vítaným hostem." Obrátil se a vyrazil nahoru do kopce.

"Nedělej nic, čím bys nás ohrozila," napomenul Steven, když se pustili za mužem.

"MacGregor!" zahučela vztekle.

"A Angličan!" dodal úplně stejným tónem.

••Sama nevím, který z vás dvou je menší zlo."

Steven se zazubil. "Klidně můžeš nenávidět mne, ale jeho vy-nech. Má totiž jídlo."

Na vršku kopce se všichni tři zastavili a pohlédli na maličkou ženušku skloněnou nad ohněm. Byla křehoučká, o nic větší než dítě, a z profilu mohli rozeznat

nepatrný nosík a něžná ústa. Co se k ní ale vůbec nehodilo, bylo její obrovské, neuvěřitelné břicho. Vyčnívalo jí dopředu jako mohutný balvan. Skutečnost, že dokázala stát a nepřepadnout pod tou tíhou na kolena, odporovala zdravému rozumu.

Ale ona se opravdu a bez zjevné námahy postavila a otočila se, aby si prohlédla nové příchozí. Na vteřinku měla oči pouze pro Donalda a tvářičku jí zalil úsměv vyjadřující jednoznačné zbožňování. Potom si všimla Bronwyn a tvář se jí změnila. Jakoby se na ní v rychlém sledu vystřídala spousta různých pocitů: zmatek, strach, nedůvěra, ale nakonec se přece jenom

158

I

usmála.

Steven a Bronwyn stáli celí strnulí a bez dechu čekali, kdy dívka prokoukne, co jsou zač.

"Kirsty!" rozběhl se Donald ke své ženušce. "Nebolí tě nic?"

Přitiskla si dlaň ke svému obrovskému břichu a zatvářila se omluvně. "Promiňte, že vás vítám takhle, ale právě jsem ucítila pořádný kopanec."

Donald se pyšně rozzářil. "To bude ale chlapík!" rozesmál se. ••Pojďte si sednout blíž k ohni."

Steven se uklidnil jako první a zamířil k ohništi. Bronwyn ho zvolna následovala. Ještě pořád si nebyla jistá, jestli se na Kirstině tváři neukázala známka toho, že je poznává. Třeba je zamýšlí prozradit Donaldovi až později, aby je MacGregorovi mohli napadnout až za tmy.

Donald je manželce představil, ale ona se usmívala, i když uslyšela Bronwynino jméno. Nebylo skotského, nýbrž velšské-ho původu, a správně by si nějaký ten komentář zasloužilo.

--Myslíš, že jídla bude dost?" staral se Donald.

Kirsty se opět usmála. Měla temně plavé vlasy a nevinné hnědé oči. Bylo nemožné jí nedůvěřovat. "Vždycky máme dost, když je třeba, abychom se mohli podělit," odpověděla mírně.

Usadili se k ovesným plackám pečeným na roštu a ke šťavnatému dušenému králíkoví. Na kopci vanul ledový vítr. Na kraji cesty stál Donaldův vůz, malý, s dřevěnou stříškou. Byl to pohodlný kouteček, ale na dlouhé cestování se nehodil. Po snídani Steven navrhl, že by mohl zajít s Donaldem na lov.

V mžiku Bronwyn vyskočila, oprášila si ze sukně drobečky a podle všeho hodlala jít na lov spolu s nimi.

Steven se k ní obrátil. "Možná bys tu měla zůstat s Kirsty," řekl jí rozvážně, ale důrazně. "Ženy mají své místo u ohniště."

Bronwyn zalila vlna vzteku. Cožpak se ona vyzná ve vaření? Na lovu by mohla být platná. Teprve když spatřila Donaldův souhlasný výraz, pochopila, proč to Steven dělá. Donald by mohl pojmout podezření, kdyby viděl ženu, jež umí lovit, ale nedokáže vařit. Odevzdaně si povzdechla. "Tak si tu alespoň necháme Raba, aby nás ochránil."

159

"Kdepak," odporoval jí Steven. "Řekl bych, že se nám na lovu bude hodit."

-Rabe!" zavelěla. «Tady zůstaň!"

"Poběž, Rabe," vyzval ho Steven trpělivě. "Jdeme na lov."

Psisko však zřejmě ani nezvažovalo možnost opustit svoji Bronwyn.

Donald se uchechl. "Máš toho psa pěkně vycepaného, jen co je pravda!"

-Dostala jsem ho od svého otce," prozradila pyšně.

"Od tvého otce?" divil se Donald.

"Raději abychom šli." přerušil je rychle Steven a vrhl na Bronwyn varovný pohled.

Odvrátila se a šla se posadit k ohni po boku Kirsty - svého nepřítele.

10. kapitola

Bronwyn kroutila v prstech kusem stébla. Stevenovo varování jí ukázalo, jak snadno by se mohla prozradit. O roli manželky toho věděla velice málo a o tom, jaké chování se od ní očekává, netušila už vůbec nic. Celý svůj dosavadní život prožila mezi muži. Uměla jezdit na koni, střílet, ale vaření byla pro ni jedna velká záhada. Zrovna takovou neznámou představoval i běžný hovor mezi obyčejnými ženami.

•Jsi vdaná dlouho?" zeptala se Kirsty.

••Ne," odpověděla Bronwyn. "A ty?"

••Asi devět měsíců," pohladila si Kirsty rozzářeně svoje velikánské břicho.

Najednou si Bronwyn uvědomila, že jednou může mít břicho zrovna tak obrovské.

Zatím jí nenapadlo, že také jednou otěhotní.

"Bolí tě to dítě hodně?" vyzvíдалa tiše.

•Jen tu a tam." Najednou bolestivě zkřivila obličejík. "Dneska mi to však

připadá horší než obvykle," dodala celá bez dechu.

-Mohla bych ti něco podat? Trochu vody? Polštář? Nebo ně-

160

co jiného?"

Kirsty se na ni podívala a jenom rychle mrkala. "Ne, stačí, když si se mnou budeš povídat. Už strašně dlouho jsem nemluvila se žádnou ženou. Pověz, jaký je tvůj manžel?"

"Steven?" zeptala se Bronwyn hluše.

Kirsty se zasmála. »Na mne žárlit nemusíš. Jsem jenom zvědavá. Myslím, že dokud s ním nezačneš žít, tak muže nikdy ne-prokoukneš."

Bronwyn se zmocnila ostražitost. »A ty ses v Donaldovi zklamala?"

»Ale vůbec ne. Než jsme se vzali, byl nesmírně stydlivý, teď je však z něj laskavý a starostivý manžel. Tvůj Steven mi připadá jako moc hodný člověk."

Bronwyn si najednou uvědomila, že ještě nikdy o něm nepřemýšlela jinak, než jako o Angličanovi. "On ... každou chvíli mě rozesměje," řekla konečně. "Musím se smát sama sobě, i když se snažím být sebe vážnější."

Kirsty se usmála, ale pak si přitiskla dlaň na břicho a předklonila se.

"Copak je?" vykřikla Bronwyn a vrhla se k ní.

Kirsty se pomalu posadila. Dýchala zhluboka a trhaně.

"Ukaž, já ti pomohu," nabídla se Bronwyn a uchopila Kirsty za paži. Ta pohlédla Bronwyn do očí. "Ty jsi velice laskavá, víš to?" Bronwyn se pousmála. "Ale já nejsem ani trochu laskavá. Já jsem přece -," zarazila se na poslední chvíli, aby neprozradila, že je MacArranová. Co ale znamenala bez svého klanu?

Kirsty ji pohládila po ruce. "Řekla bych, že se to snažíš skrývat. Povídej mi trochu o sobě. Nebudu pak myslet na to, jak mi je zle."

"Asi bych měla někoho zavolat. Řekla bych, že začínáš rodit."

"Prosím tě, ne," zašeptala Kirsty zoufale. "Nesmíš polekat Donalda. Dítě má ještě dost času. Teď ještě rodit nemohu. Jedeme s Donaldem do domu mých rodičů. S porodem mi pomůže moje matka. Asi jsem něco špatného snědla. Tyhle bolesti jsem měla už dřív."

161

Bronwyn si sedla nazpátek velice zachmuřeně.

••Vyprávěj mi o sobě," naléhala opět Kirsty. v očích jí utkvěl skelný pohled.

"Jaké to je, když se žena provdá za -"

Bronwyn prudce zvedla hlavu, ale Kirsty už větu nedokončila. Přelomila se v pase bolestí a v následujícím okamžiku držela Bronwyn křehoučkou ženušku v náruči.

"To je dítě," šeptala Kirsty. "Už přichází na svět. Jsi jediná, kdo mi tady může pomoci."

Bronwyn zůstala hrůzou celá bez sebe. Byli uprostřed kdovíjaké divočiny, kde by tady sehnala porodní bábu? Když Kirsty zachvátila další vlna bolesti, Bronwyn ji pohládila. "Rabe," zavolala tiše. "Utíkej pro Stevena! Najdi okamžité Stevena a přiveď ho!" Ještě ani nedomluvila a po Rabovi jako když se země slehne.

••Pojď do vozu, Kirsty," řekla něžně. Bronwyn byla silná a dostat tu postavičku do vozu byla pro ni hračka. Kirsty se položila a vzápětí se schoulila nápořem další bolesti. Bronwyn vyhlížela směrem k lesu. Po mužích ani stopy. Vrátila se ke Kirsty a dala jí napít trochu vody. Pořád myslela na to, že Steven by si věděl rady. Ani jí nedošlo, že poprvé spoléhá výhradně na něho. Když zaslechla Stevenův hněvivý křik, jen se usmála.

"Bronwyn!"

Vystoupila z vozu.

"Můžeš mi vysvětlit, který čas posedl toho tvého psa?" rozčiloval se. "Skočila na mne přesně v okamžiku, kdy jsem mířil na srnu. Táhl mne sem tak zuřivě, že mi málem utrhl nohu."

Nepřestávala se na něj usmívat. »Kirsty začíná rodit."

»Ach, panebože!" vydechl Donald a honem se řítíl k vozu.

"A kdy to bude?" vyzvídal Steven.

"Řekla bych, že co nevidět."

"Řekla bych!" zuřil Steven. "Cožpak to nepoznáš?"

"Odkud bych to měla vědět?"

"U žen se předpokládá, že se v takových věcech vyznají."

<>A to jím vykládají při hodinách čtení nebo při cvičení s dýkou? " zeptala se kousavě.

•Jestli chceš vědět, tak čtení ani výcvik ve zbrani neodpoví-

162

dají vzdělání vhodnému pro dívku. Přece tvá rodina netrávila odjakživa čas jenom krádežemi dobytka!"

•<K čertu s tebou!" vybuchla, ale zarazila se, když se z vozu vynořil Donald.

Nikterak nezakrýval, jak je ustaraný.

"Chce tě," řekl a čelo měl samou vrásku. Po obou stranách úst se mu táhla bílá čárka. Natahl se, aby přihodil dřevo na oheň, ale ruce se mu tráslly tak, že klacek pustil.

»Mě?" spustila Bronwyn, ale Steven ji prudce postrčil dopředu.

"Nikdo jiný tu není," napomenul ji.

Tvář jí smrtelně zbledla. <• Stevene, o rození dětí nevím ani to nejmenší."

Přitiskl jí dlaň ke tváři. "Jsi vyděšená, viď?"

Sklonila hlavu a dívala se na ruce.

"Přece to nemůže být moc jiné než u kobyly nebo krávy," řekl jí povzbudivě.

"U krávy!" z očí jí vylétly blesky, ale pak zase zkrotla.

"Zůstaň se mnou," zaprosila tiše. "Pomoz mi."

Steven ji ještě nikdy nespatriil s tak bezmocným pohledem, tak žadonící o jeho přispění. "Cožpak to jde? Muž přece nemůže pomáhat u porodu. Ještě tak kdyby šlo o moji příbuznou..."

"Podívej se na něho!" kývla Bronwyn směrem k Donaldovi. "Toho teď zajímá jenom to, aby jeho manželka zvládla všechno ve zdraví. Ničím jiným si hlavu lámat nebude."

"Bronwyn!" zaječela najednou z vozu Kirsty.

"Prosím tě," škemrala a hladila ho po hrudníku, "Ještě nikdy jsem tě o nic nepožádala."

•Jenom abych zapřel svůj původ, svoje jméno, svůj -" začala se odvracet, ale Steven ji chytil za paži. "Společně," zašeptal. "Aspoň jedinkrát pojďme udělat něco společně."

Porod byl těžký. Kirsty byla droboučká a dítě veliké. Ani jeden z nich nevěděl o rození dětí, co by se za nehet vešlo, ale všichni se shodovali v tom, že jde o úžasný zážitek. Bronwyn a Steven byli zalití potem navlas stejně jako Kirsty. Když se ukázala hlavička, pyšně se po sobě podívali. Steven podepřel Kirsty, aby mohla sledovat, jak Bronwyn přidržuje hlavičku a

163

něžně vyprošťuje ven ramínka. Zbytek tělíčka vyskočil už sám od sebe a Bronwyn uchopila dítě do náruče.

••Dokázali jsme to!" zašeptala.

Steven se na ni zazubil a potom vlepil Kirsty mlaskavou pusou.

"Děkuji," zářila Kirsty opřená o Stevenovo ramě, k smrti vyčerpaná, ale nekonečně šťastná.

Chvilku jim trvalo, než děcko i Kirsty očistili. Pak se Steven s Bronwyn zadívali na matku a dítě, které už nosíkem šmejdilo po Kirstině prsu.

"Pojďme říci Donaldovi, že má syna," zašeptal Steven.

Donald postával přímo u vozu a čekal s tváří vystrašenou.

"Raduj se!" zasmál se Steven. "Běž se honem podívat na svého chlapce!"

"Na chlapce," opakoval rozechvěle Donald a rychle vyšplhal do vozu. Co byli ve voze, stačilo se sešerit. Jasný a chladný den se změnil v temnou a ještě chladnější noc. Bronwyn se protáhla a zhluboka lokala svěží a čistý vzduch.

Kdovíproč prožívala pocit absolutní svobody. Najednou zaklonila hlavu, rozpráhla paže a točila a točila se kolem dokola. Steven se rozesmál a zachytil ji do náruče, načež ji vyhodil do vzduchu. "Byla jsi báječná," prohlásil uchváceně.

«Tak vyrovnaná a klidná, tolik jsi Kirsty všechno ulehčila."

Samotného jej potěšilo, že dal Bronwyn příležitost mu znovu připomenout, že jí to umožnila její výchova coby budoucí hlavy klanu MacArranů. Bronwyn se na něj usmála, objala ho kolem krku a přitulila se mu tváří k rameni.

••Děkuju. Ale nejvíc jsi byl platný ty, protože tys věděl, co dělat. Kdybych tam byla bez tebe, myslím, že bych jen stála a koukala, jak se hlavička sama klube ven."

Steven jí sice nevěřil ani slovo, ale poslouchat její přiznání, že uznává míru jeho spolupráce, mu udělalo velice dobře.

•Jsi unavená?" zeptal se tiše, když ji tak k sobě tiskl a hladil jí dlaní kadeře.

"Neuvěřitelně," přikývla s pocitem pohody a uvolnění.

Sehnul se a popadl ji pod koleno. "Tak si najdeme nějaké místo na spaní."

Odnesl ji kousek po hřebeni dolů, obratně

164

shodil pléd a rozprostřel ho na zemi, než ji na něj něžně uložil. Za chvíli už leželi přichumlaní těsně u sebe, aby se zahřáli. Zezadu hřál Bronwyn Rab.

..Stevene?" zeptala se Bronwyn potichoučku. -.Co teď budeme dělat? Nemáme

možnost dostat se do Anglie a samotné nás můžou snadno rozpoznat."

Steven ležel klidně, ale v hlavě se mu divoce honily myšlenky. Ještě nikdy se nestalo, aby se ho Bronwyn tázala na jeho názor, ještě nikdy vedle něj takhle neležela, takhle - důvěřivě. Usmál se, políbil ji na vrcholek hlavy a přitáhl si

ji ještě blíž. Cítil, jak se mu hrud šíří hrdostí. -Ještě jsem o tom příliš nepřemýšlel, ale pokud to jen trochu půjde, měli bychom se držet Kirsty a Donalda." Na minutku se odmlčel. "A co si o tom myslíš ty?" Sotva ta slova vypustil z úst, uvědomil si, že i on se velice změnil. Ještě před pár měsíci by své ženě pouze nařizoval, cože se má podniknout. A teď se zajímal o její úsudek. Bronwyn s bradou na jeho rameni jen přikývla. "Míří na jih, kde žijí její rodiče. Kdybychom mohli dále cestovat s nimi, třeba by se nám tam podařilo koupit si nějaké koně."

••Koupit? Za naše krásné oči?" zeptal se Steven. "Nemáme dohromady ani měďák. Dokonce ani Donaldovi nemůžeme za jeho pohostinnost zaplatit."

»Skot za tohle nepotřebuje odměnu."

"Ani když je to MacGregor?" škádlil ji Steven.

Tiše se zasmála. "Alespoň do té doby, dokud nám věří, že nepatříme k MacArranům. A pokud jde o potravu, jsi dobrý lovec, lepší než Donald. Teď jenom musíme vymyslet, jakým způsobem zaplatíme za koně." Vzdychla si. "Skoda, velká škoda, že nás Davey nepřepadl blíž u hranic."

"A proč?"

"Měla bych na sobě jedny z těch anglických šatů. Ty zatracené hadry jsou doslova pokryty drahokamy. Mohly jsme je prodat."

"Kdybys byla oblečená jako Angličanka, tak bys už pravděpodobně nebyla naživu. Kromě toho bys neměla žádný teplý pléd, do něhož bychom se mohli spolu zabalit."

165

Zvedla k němu oči. «Ale já myslela, že máš našeho skotského oděvu plné zuby!

Povídal jsi, pokud mne paměť neklame, že spodní část těla máš úplně nahou!"

»Nebuď drzá! napomenul ji s hranou vážností. "Zase vidím jistý přínos v tom, jak snadno se s ním dá zacházet. Člověk vyklouzne z plédu za kratší dobu, než si Angličan stačí na svléknutí jen pomyslet."

Usmála se. "Slyším špatně nebo ti z hlasu zní doopravdy hrdost?" popichovala ho.

»A kdes, propána, přišel k tomu při-zvuku?"

"Nemám zdání, na co narážíš," tvářil se nevinně. "Ale pokud už musíš znát celou pravdu, myslím, že jsem k němu přišel současně s plédem."

"Líbí se mi," přiznala roznězněle a jela mu kolenem po nahé noze až vysoko pod sukni, kterou si ještě nestačil sundat.

»Co bys říkal pomilování s porodní babičkou? Nebo že bys trval na tom, že se miluješ zásadně se zemankami skotských klanů?"

Pohládl ji po vlasech. "Teď si tě vezmu, ať už jsi cokoliv. Jsi Bronwyn, moje sladká a rozkošná holčička, která umí jezdit na koni jako čert, zachránit život manželovi a pomáhat při porodu, a to všechno zvládne během několika málo hodin."

»Měla jsem k tomu pomocníčka," zašeptala a zdvihla svá ústa k jeho rtům v očekávání polibku.

I na Bronwyn dolehla cizota prostředí. Správně by si měla dělat starosti kvůli svému klanu, ale v jeho čele ji teď zastupoval Tam. Dost možná, že jejím lidem jenom prospěje, když nebudou nechtěnými svědky těch nekonečných pútek, které celou tu dobu vřely mezi ní a Stevenem. Ještě nikdy podobný pocit nezažila. Připadala si nesmírně křehce a žensky. Nečekalo ji žádné rozhodování, žádné hádky, žádný strach, že Steven stojí proti ní. V této chvíli byli stejnými psanci.

"Máš nepřítomný pohled," všiml si. "Nesvěříš se mi se svými myšlenkami?"

"Jenom jsem tak napadlo, jak moc se cítím šťastná. Štěstí a dokonce ani pocit klidu jsem nezažila od doby, co zemřel můj

166

otec."

Steven se usmál, protože to bylo poprvé, co ho neobvinila z vraždy. -Tak pojď blíž, miláčku, uvidíme, jestli tě nemůžeme udělat ještě o trochu šťastnější." S jejím odstrojováním nijak nespíchal. Mrskali se pod plédem a chichotali se, kdykoliv druhého štouchli loktem do nějakého citlivého místa. Láskyplně spolu zápasili, převalovali se, smáli a vychutnávali jeden druhého i pocit společné nespou-tanosti a svobody.

Když se jí Stevenovy dlaně položily na nahou kůži, Bronwyn se ztišila. v rozkoších milování už začínala být značně zkušená. Líbala ho po obličeji i po krku a pozorovala, jak mu po pleti klouže měsíční zář.

Přešel jí ústy přes rameno a sklouzl níž k jejímu prsu. Cítila příjemné mrazení.

t.Stevene," zašeptala. Pohládila ho po bocích a po hrudníku. Jeho síla ji vzrušovala, připadala si nepatrná, zcela v jeho moci.

»Jsi neuvěřitelně nádherná," šeptl.

S úsměvem si pomyslela, že právě jeho přičiněním se zase ona cítí neuvěřitelně nádherně. Polaskal ji po vnitřní straně stehna a když rozeznal její rozechvění, zaplavil ho stejný pocit.

Deveraux, Jude - Horský samet

Pozvolna se přesunul na její tělo. Dala se mu ochotně a nedočkavě, dravě si přitáhla jeho rty ke svým, a když hlasitě zasténala rozkoší, Steven jí vnikl hluboko do úst. Její povzdechy i povolnost a přístupnost jeho milování, to všechno ho velice vzrušovalo. Milovali se nesmírně pomaloučku, ale potom se Bronwyn do Stevena zaklesla a dožadovala se větší dravosti. Vzepjala boky a vyšla mu vstříc, načež on jediným mohutným pohybem vyvrcholil. Vpíjela se do něho celým tělem, odmítala ho pustit, toužila vyssát jej naprosto beze zbytku. S těly navzájem propletenými si usnuli nakonec v náručí. První se probudila Bronwyn. Steven ji svíral tak pevně, že sotva dechu popadala. Na chvíličku se na něj zadívala. Přes ucho mu spadla dlouhá kadeř. Všimla si, jak velkou proměnu za těch pár měsíců prodělal. Kde byl konec té bledé anglické pleti

167

Zvi
ho od spodj
nNl
jistý i
klou2 nutí j
Us dost? zvuki
..N
už mi časně
..li noze j
-cd
trval l klanů
Polj Bron^ koni j du, ai
..Mi ta k je
lni dělat i val Ta budoí loutu cit nes žádné proti i
"Mí mysle
«Jei dokon
166

a uhlazeným a krátce ostříhaným vlasům! Ano, myslela si, teď by ho málokdo mohl považovat za Angličana. Natáhla se, aby mu vtiskla polibek na ten pramínek vlasů. Vzpomněla si, že tentýž projev náklonnosti ji kdysi vyděsil. Dnes ráno jí však připadalo přirozené, že ho budí polibky. Usmál se ještě dřív, než stačil otevřít oči.

"Dobré ráno," zašeptala.

"Bojím se podívat," řekl jí zasněně. "Že by mou Bronwyn někdo vyměnil za lesní vílu?"

Hryzla ho do ucha.

••Au!" prudce otevřel oči a zachechtal se. "Mám pocit, že bych tě za žádnou vílu vyměnit ani nemohl," popíchl ji a přisunul se těsně k jejímu tělu.

"Kdepak, necháš toho!" odstrkovala ho od sebe. "Chci se jít podívat na naše miminko."

"Naše miminko? To já bych radši zůstal tady a udělal si nějaké vlastní."

Odkulila se o kus dál. "Pochybuju, že by se mi chtělo projít tímtež, co podstoupila včera malá Kirsty. Honem, že budu na kopci první já!"

Steven se spěšně pustil do oblékání, ale otočil se až ve chvíli, kdy k němu z vrcholu hřebene dolétl její smích. Ukradla mu boty. Křikl na Raba, aby mu je donesl, a tahanice mezi psem a psí velitelkou mu poskytla dost času na to, aby vyběhl nahoru za nimi. Vybojoval si na Bronwyn svoje boty a v krátkých vlněných punčochách se pustil k vozu. Než přišla za ním, dávno pokojně seděl a zdravil ji tak srdečně, jako kdyby se s ní neviděl celou věčnost. "Dobré ráno! Vyspala ses dobře?"

Zasmála se na něho a šla se do vozu podívat na Kirsty.

Po zbytek dne jim na smích a hrátky moc času nezbývalo. Muži šli na lov a Bronwyn dostala za úkol postarat se o Kirsty a o tábor. Velice ji překvapilo, jak málo potravin má ta mladá dvojice ve voze. Nebylo to nic než dva pytlíky ovesné mouky. Nechtěla se Kirsty dotknout tím, že by se vyptávala po dalších zásobách, ale doufala, že snad mají ještě něco jiného.

Se západem slunce se muži vrátili se dvěma ulovenými králí-

168

ky. To stačilo tak stěží na jedno jídlo.

..Stevene," spustila Bronwyn, když si ho odtáhla kousek stranou. -My si od nich nemůžeme nic brát. Už takhle nezbývá skoro nic."

Opřel se zády o kmen stromu. "To já vím, ale nerad bych je tu nechal samotné.

Donald málem ani nepozná, kterou stranou luku se střelí. A zvěř v této krajině

je před lovci obzvlášť ostražitá. Nechce se mi dál zůstat, ale současně se mi nechce je opustit jen tak."

••Kdybychom jim mohli nějak pomoci. Tumaš, napij se." Podávala mu džbán.

"Co jeto?"

"S přípravou mi radila Kirsty. Vývar z nějakých lišejníků smíchaný s troškou piva. Tvrdí, že se tím vyléčí všechny nemoci. Celý den si dělala o tebe a Donalda starosti, že jste venku v takové zimě."

Steven si usrkl z horkého nápoje. "A ty sis starosti nedělala?"

Jen se usmála. "O Donalda možná ano, ale věděla jsem, že ty se dokážeš postarat o vás oba."

Chtěl jí na to něco odpovědět, ale jeho pozornost upoutal nápoj. "Tohle je vážně dobrota. Řekl bych, že mě po tom dokonce přestává bolet hlava."

Zamračila se. -To jsem netušila, že tě bolí hlava."

"Po tom, co jí tvůj bratr strefil šípem, ještě ani na chvíli nepřestala."

Změnil téma. "Teď jsem dostal nápad. Ty lišejníky jsou k nalezení snadno?"

"Ale jistě," odpověděla a hořela zvědavostí.

Stevenovi zaplálo ve zraku. "Dneska mi Donald povídal, že do města je jenom kousek cesty. Chtěl by tam odvést svého synáčka ke křtu. Kdybychom my dva vyrobili sud toho nápoje, třeba by se nám podařilo všechno dobře prodat."

"To je ocl tebe chytré!" uznala a začala hned plánovat.

Celý večer strávili sbíráním lišejníků. Donald sebral všechny svoje peníze a s jedním ze svých tažných koní dojel do města pro zásobu piva.

169

111

Bylo už hodně pozdě, když se konečně zabalili do plédů a uložili se ke spánku poblíž skomírajícího ohně. Bronwyn ležela těsně vedle Stevena. Ke štěstí jí tentokrát stačila pouhá jeho přítomnost, ani netoužila po milování. Ten pocit sepětí a sprízněnosti byl pro ni objevem a sám o sobě ji hrál a přispíval k její spokojenosti.

Časně zrána zapřáhli do vozu a sjeli do hradbami obehnaného městečka přímo pod kopce. Připadalo jim, že tu jsou celé stovky malých krámků a domečků. Vzduch byl těžký a téměř nedýchatelný. V takovém prostředí Bronwyn nesmírně toužila po návratu do volné přírody.

Za celý svůj život navštívila jen několik měst. Do Larenstonu obchodníci sami přijížděli nabízet svoje zboží.

Donald zabočil s vozem vedle úzké hlavní ulice přímo ke vstupu do postranní uličky a vypráhl koně. Vložili sud s vyrobeným nápojem a začali svolávat lidi ke koupi. Kirsty s Bronwyn seděly ve voze a poslouchaly. Stevenův hluboký hlas přehlušil zvuky městského shonu. Přisuzoval nápoji poněkud nadnesené účinky a přeháněl své vlastní nepatrné zkušenosti v tomto ohledu, jako kdyby se uzdravil z malomocenství.

Ale nikdo z kolemjdoucích se nadal pohnout ke koupi. Lidé se sice zastavili a poslouchali, ale přesto za zázračný nápoj nenabízeli jediný měďáček.

••Možná by pomohlo, kdybys předvedl podobný kotrmelec, jako tenkrát Tamovi." popichovala ho Bronwyn.

Steven si jejich narážek nevšímal, neboť se snažil přemluvit nějakého mladíka. Namlouval mu, že nápoj přispěje k vylepšení jeho milostného života.

••To možná potřebuješ ty, ale já jsem spokojený," odmítal mladý muž.

Dav se rozřehtal a pohnul se k odchodu.

••Myslím, že je načase, abych to zkusila i já," prohlásila Bronwyn a začala si rozepínat košili.

••Ale Bronwyn! začala Kirsty s námitkami. -Cožpak chceš Stevena pohněvat?"

Dívka se jen usmála. -Třeba ano. Takhle hluboko to stačí?"

170

Mrkla na otvor v rozepjaté košili, který odhaloval štědrou křivku jejích ňader.

"Víc než dost. Kdybys si tohle dovolila já, Donald by mi vjel do vlasů."

-To Angličanky nosí výstřihy vykrojené tak hluboko, jak jen to je vůbec možné," bránila se Bronwyn.

••Jenže ty nejsi Angličanka!"

Místo odpovědi se Bronwyn opět jen pousmála a slezla vpředu z vozu ven. Stoupla si kus dál od Stevena.

Když poprvé zaslechl její vyvolávání, Steven se jen překvapeně zazubil.

"Tohle vám vyhojí všecičko od vředů až po horkou nemoc!" vykládala. Sledoval, jak se dav přesouvá ke druhé straně vozu.

•Je vaše žena naštěstí?" vykřikovala Bronwyn. "Třeba je to jen a jen vaše vina. Tento nápoj vás učiní nejsilnějším ze všech mužů! A jako nápoj lásky je naprosto nepřekonatelný!"

"Myslíš, že mi obstará někoho jako jsi ty?" zavolal jedn muž.

•Jedině pokud vypiješ celý soudek," odvětila Bronwyn pohotově. Zástup se rozesmál.

"Hádám, že to zkusím," zavolał jiný z mužů.

"A já bych koupila trochu pro svého muže," vykřikla nějaká žena a už se řítila k vozu, kde čekal Steven s Donaldem.

Nějakou dobu měl Steven příliš práce s naléváním nádob a přebíráním penízků, než aby mohl Bronwyn pořádně poslouchat. Nad jejím obchodním úspěchem cítil hrdost a dělalo mu dobře, že se jeho žena lidem zamlouvá. Jednou se dokonce uchechtl, když si představil, která z anglických dam by mohl s tak výrazným úspěchem vystupovat jako vyvolávačka.

Teprve když zaslechl hluboký a významný mužský smích, začal si jí trochu všímat. Jeden z mužů se s korbelem v hrsti obrátil ke svému společníkovi. "Tak napůl mi slíbila, že se se mnou setká u městské kašny."

Steven zbledl. "A nezapomněla ti říct, že já tam přijdu s ní?" vyjel výhruzně.

171

Muž pohlédl na Stevena a na jeho vyzývavou hezkou tvář. Začal couvat.

•Já za nic nemohu, to ona sama mi to nabídla."

•• K čertu s ní!" zaklel Steven divoce a hodil naběračku do sudu. -Zatraceně, jak si to ta holka představuje?"

Obešel vůz a zastavil se. Rozhalená košile ukazovala značnou část zdvižených mladých ňader. Odhodila pléd, do něhož se předtím halila a sukně jí přilnula k tělu. Přecházela sem a tam před stále rostoucím davem lidí. Ale jak přecházela! Ruce měla v bok a svůdně kroutila kyčlemi.

Na chvíli zůstal stát jako zasažený bleskem, nedokázal se ani hnout, ale potom k ní dvěma dlouhými skoky přiskočil a odtáhl ji do uličky za vozem.

"Co si to dovoluješ?" procedil skrze zaťaté zuby.

"Prodávám lektvar, no," odpověděla naprosto nevzrušeně. -Připadalo mi, že se tobě a Donaldovi obchody zrovna moc nehýbou, tak jsem vám chtěla pomoci."

Pustil její paži a začal jí vztekle zapínat košili. "A moc pěkně se při tom bavíš, co? Předvádíš se tu jako poběhlice!"

Podívala se na něj s nezakrytým šťastným úsměvem. "Ty žárlíš, viď?"

"Samozřejmě, že ne!" vyštěkl, ale hned se zarazil. "Ale ano, sakra, žárlím! Ti špinaví dědci nemají sebemenší právo okukovat, co patří jenom mně!"

"Ach, Stevene, to je ... toje, já nevím, jak bych to řekl, ale z té tvé žárlivosti mám docela radost."

"Radost?" nechápal. Doufám, že pro příště si to zapamatuješ a nebudeš mne znovu takhle dráždit!" Popadl ji do náruče a divoce, vyhladověle a majetnický ji políbil.

Bronwyn mu polibek oplácela a tiskla se k němu, poddávala se jeho nadvládě nad svým tělem.

Najednou jejich políbení přerušil řev, při čemž se okolní domky doslova otrásaly. "Tak kde je ta holka, co tady prodává topiti?"

Bronwyn se jen neochotně odtáhla a zmateně vzhledla ke Stevenovi.

172

..No tak, co je s ní?" zahřměl znovu hlas.

..To je samotný MacGregor," zašeptala. «Už jsem ho kdysi slyšela."

Obrátila se směrem po hlase, ale Steven ji zadržel. "Přece nemůžeš jít MacGregorovi na oči!"

..A proč ne? V životě mne nespátril. Neví, co jsem zač, a kromě toho, cožpak to mohu odmítnout? Nezapomínej, že jsme na jeho panství!"

Steven se zachmuřil, ale pak ji pustil. Odmítnutí by jistě vypadalo podezřele.

»Už jdu!" zavolala, když se Stevenem v patách vybíhala z uličky. MacGregor seděl na koni a pobaveně si ji prohlížel. Byl to rozložitý, urostlý muž s prošedivělými spánky a nezvykle mohutnými čelistmi. Nad výrazným nosem hleděly zelené pronikavé oči. -Kdo se tu po mně shání?" zeptala se pyšně.

MacGregor zvrátil hlavu dozadu a zařval smíchy. «Netvař se, že neznáš svého vlastního zemana," řekl a oči mu zasvítily jako smaragdy.

Mile se na něj usmála. "Myslíš toho samého, který ani nezná všechny členy svého klanu?"

Muž zatím neztrácel dobrou náladu. "Tys tedy děvče k nakousnutí! Jak ti říkají?"

"Bronwyn," odpověděla hrdě, jako by už samotné jméno představovalo výzvu.

-Stejně jako zemance klanu MacArranů."

Stevenova ruka jí varovně stiskla rameno.

MacGregorovy oči ztvrdly. "O té ženské se přede mnou ani nezmiňuj!"

Bronwyn si dala ruce v bok. "To jako proto, že ještě pořád na sobě nosíš její cejch?"

Náhle se kolem nich rozhostilo naprosté ticho. Dav tu stál nehybně a bez dechu.

Bronwyn," zavycítal Steven celý vyděšený vývojem událostí.

MacGregor zdvihl ruku. "Ty nejsi jenom k nakousnutí, ty máš dokonce i spoustu kuráže! Ještě nikdo se přede mnou ne-

173

odvážil o té noci se zmínit!"

Pověz, co tě na tom nepatrném škrábnutí tak zlobí?" MacGregor se todmlčel, jako kdyby se zamyslel nad děvčetem i jeho otázkou. Tak se mi zdá, že toho dost víš." Napětí jako by z něho opadlo a on se dokonce pousmál. Řekl bych, že ta ženská samotná. Kdyby se jenom trochu podobala tobě, hádám, že bych se tím znamením dokonce pyšnil, ale žádná šeredná čarodějnice nemá sebemenší právo cejchovat zemana MacGregora!"

Bronwyn začala mluvit, ale Steven ji oběma rukama stiskl v pase tak pevně, že ani nemohla popadnout dech. -Omluvte moji manželku," požádal. -Občas má sklony k prostorekosti."

-To tedy má," souhlasil MacGregor rozjařeně. -Doufám, že jí velíš pevnou rukou!"

••Pokud se mi netřeše," zasmál se Steven. •Já si na kurážná děvčata potpím," řekl MacGregor. "A tahle je krásná a dokonce má i něco v hlavě."

••Právě proto bych dal přednost tomu, kdyby si občas své myšlenky nechala pro sebe."

"Tohle moc ženských nedokáže. Přejí vám oběma dobrý den," dodal MacGregor a pobídl koně k další cestě.

"Ty jeden zatracený -" spustila Bronwyn, která se okamžitě obrátila ke Stevenovi.

Než však stačila dopovědět, zalomcoval s ní tak prudce, až jí zuby zacvakaly.

-Mohlas nás dostat do pěkné šlamastyky!" okřikl ji, ale pak se rozhlédl po davu, který je stále ještě mlčky pozoroval. Chňapl ji za ruku a odvěkl stranou za vůz. "Bronwyn," začal trpělivě. "Chápeš vůbec, co jsi mohla způsobit? Už jsem tě málem slyšel, jak se mu představuješ coby zemanka klanu MacArranů!"

"No a i kdyby?" stála na svém. -Přece jsi slyšel, jak říkal -" Skočil jí do řeči. -Je rozdíl mezi tím, když se mužský kasá před pěkným děvčetem a mezi tím, co udělá, když ho pozoruje zástup lidí. A pomyslelas vůbec na Kirsty a Donalda? Poskytli nám přece útočiště." K jeho nesmírnému úžasu ztratila Bronwyn svoji bojovnou

174

pózu, najednou byla doslova poddajná. Všechnen vzdor byl tatam. Spočinula mu v náruči. ..Máš skutečně pravdu, Stevene. Jeslipak se už konečně poučím?"

Pevně ji k sobě přitiskl a začal ji hladit po vlasech. Velice se mu zamlouvalo, když v něm takhle vyhledávala oporu, ať už duševní nebo fyzickou.

..Myslíš, že budu někdy natolik chytrá, abych si zasloužila stát v čele MacArranů?"

..To víš, že ano, lásko," šeptal jí. "Toužíš toho dosáhnout a taky toho dosáhneš co nevidět."

"Bronwyn?"

Oba zvedli hlavu. Donald stál těsně u nich. "Kirsty mne poslala, abych se zeptal, jestli jste připraveni zajít za knězem. Mysleli jsme, že by se křest dal stihnout ještě před setměním. Žádný z nás není nadšený z vyhlídky, že bychom strávili noc mezi hradbami."

Steven se usmál. -Samozřejmě, že jsme připraveni." Při pohledu na Donalda si však uvědomil, že toho tichého mladíka trápí nějaké starosti. A proč vůbec oslovil Bronwyn jako první? Stevenovi napadlo, že pokud byl Donald ve voze, docela dobře mohl zaslechnout Bronwynino prohlášení, že je MacArranová. Ale jestli to opravdu uslyšel, mohl si být Steven jist, že je Donald nehodlá MacGregorovi prozradit.

Kostel byl největší budovou v tomto městě, vysoký, až se tajil dech. Stáli uvnitř celí zamkli. Dítě spalo Kirsty v náruči.

"Smím se vás na něco zeptat?" řekla tiše, když došli k oltáři. -Mohli byste našemu synkovi jít za kmotry?"

Bronwyn zůstala překvapeně zírat. "Vždyť nás skoro neznáte," zašeptala.

"Víme o vás víc než dost. A také víme, že svoje kmotrovství budete brát velice zodpovědně a vážně."

Steven uchopil Bronwyn za ruku. »Ano, půjdeme za kmotry a splníme všechno, co s tím souvisí. Dokud budeme naživu, nebude chlapec nikdy strádat," sliboval.

Kirsty se na oba usmála a zamířila k čekajícímu knězi. Dítě dostalo jméno Rory Steven. Steven nejprve vypadal vyděšeně,

175

ale hned na to se radostně zazubil. A Bronwyn neprotestovala jediným slovíčkem, když knězi uvedl rodové jméno Montgomery.

Po odchodu z kostela sám nesl dítě až k jejich vozu. Mrkl po straně na Bronwyn.

-Co takhle pořídit si taky takového? Modrooký červovlasý chlapeček s důlečkem na

bradě by se mi docela zamlouval."

••Chceš tím snad naznačit, že by se můj vzhled lépe hodil k muži?" pošádila ho.

Rozesmál se. "Abys věděla, když teď v jednom kuse nela-mentuješ, že jsem Angličan, tak se mi vážně začínáš líbit."

Pohlédla na jeho dlouhé kadeře a všimla si, jak přirozeně se pohybuje ve svém plédu. "Moc se Angličanovi nepodobáš. Co asi řeknou tvoji bratři, až zjistí, že je z tebe poloviční Skot?"

Jenom si odfrkl. "Budou mne brát takového, jaký jsem, a jestli nemají v hlavě piliny, tak se od nás Skotů i leccos naučí." "Od nás?" zeptala se zvýšeným hlasem a zůstala stát. "Pojď a přestaň na mne koukat, jako kdebych měl dvě hlavy," vybídl ji. Poslechla s očima na něj stále upřenými a najednou si uvědomila, že Steven mluví skotským přízvukem pořád, dokonce i když jsou úplně sami. Pléd mu splýval ke kolenům přesně v tom správném úhlu a on se nesl, jako by byl doopravdy rodilý Skot. Usmála se a zrychlila. Moc mu to slušelo, když tak na paži nesl děcko, a ji potěšilo, že ji volnou rukou uchopil kolem ramen.

Mířili společně k vozu, upovídání a rozesmátí.

11. kapitola

Následující dva dny cestovali velice pomalu. Bronwyn se snažila udržet Kirsty ve voze, ale ta se jen smála. Steven tvrdil, že Kirsty vylezla v sebeobraně poté, co okusila výplody Bronwynina kuchařského umění.

"V životě jsem nejedl horšího dušeného králíka," prohlásil Steven jednou večer znechuceně. »Je úplně bez chuti."

••Králíka?" zeptala se Bronwyn roztržitě. Chovala právě mi-

176

mínko a sledovala, jak se mu očka pohybují za její broží, lesknoucí se v zapadajícím slunci. "-kdepak králík," odpověděla, když si konečně uvědomila, co Steven vlastně povídá. Trošku se začervenala. "Králíci ještě pořád visí vzadu na voze. Já -"

Steven jí vpadl do řeči a řičel přitom smíchy. "Kam se poděla tak chytrá dívka, kterou jsem si vzal?"

Bronwyn se na něj sebestě usmála. "Ale ta je pořád tady. Vařit dovede každý, ale já zase umím -" Zarazila se a rozpačitě se rozhlédla.

"My čekáme," popíchl ji Steven.

"Přestaň si z ní utahovat," napomenula ho Kirsty vlídně. "Bronwyn, ty s tou svojí krásou vařit nepotřebuješ. A kromě toho jsi odvážná, nebojácná, máš spoustu zdravého rozumu a -"

Teď se zas zasmála Bronwyn. "Vidíš?" oplatila Stevenovi. "To jsem ráda, že mě ocení aspoň někdo."

"Ale jdi, Steven tě přece oceňuje," usmívala se Kirsty. "Abych řekla pravdu, ještě nikdy jsem neviděla tak hluboce zamilované lidičky, jako jste vy dva."

Bronwyn zdvihla polekaně hlavu od miminka. Steven se na ni díval podivně přihloupě, skoro jako při jejich prvním setkání.

<>Ale je vážně moc hezká, vidíte?" ujišťoval se. "Jen kdyby ještě uměla trochu vařit."

Pronešl to tak smrtelně vážně, že se Bronwyn neubránila smíchu a hodila mu kus suchého bláta na hlavu.

Rozesmál se a zřejmě se zase probral ze svého chvilkového okouzlení. "A teď mi půjčíš mého kmotřence, budeš tak hodná? Řekl bych, že tráví se ženskými nezdravě moc času. Následující Bronwynina odpověď u něj vyvolala jen další výbuch smíchu.

K večeru téhož dne dorazili na dohled domku, v němž žili rodiče malé Kirsty. Byla to obyčejná kopaničářská chalupa z do-běla opršelého kamene a s doškovou střechou. Poblíž bylo pár políček s ječmenem a hrstka ovcí a krav. Nedaleko za chalupou se po celém obzoru táhl pás strmých skalnatých srázů.

Kirstinini rodiče je vyšli uvítat před dům. Její otec Harben

177

byl pomenší sukovitý chlapík, jemuž chyběla pravá ruka hned od ramene. Šedivá kštice a hustý plnovous mu zakrývaly skoro celou tvář, a pokud se z obličeje dalo něco zahlédnout, pak pouze výraz neustálé pohněvanosti.

Nesta, Kirstinina maminka, byla droboučká a křehká, šedivé vlasy měla úhledně stažené dozadu. Jako byl Harbe odtažitý, tak ona byla vřelá a srdečná. Popadla do náruče Kirsty, miminko i Bronwyn současně. Vděčně děkovala Stevenovi a Bronwyn za to, že přiveleli na svět její jediné vnouče. Stevenovi vlepila stejně láskyplnou hubičku, jakou od ní dostal i Donald.

Steven se otázel, jestli by směli přespát a vyrazit na cestu až příští ráno. Harben se zatvářil, jako kdyby mu řekl tu největší urážku. •-Přespát jen jednu noc? zavrčel, zavrčel. »Co ty jsi vlastně za chlapa? Zenu máš kost a kůže a kdepak máte nějaké děti?" Nečekal však na Stevenovo vysvětlení a rozhodl: »Po

Deveraux, Jude - Horský samet
mém domácím pivu bude mít v tom svém hubeném břiše dítě natota-ta!"
Steven přikývl, jako kdyby se právě dozvěděl nekonečné moudro. »A vidíte, odjakživa jsem si myslíval, že do jiného stavu ji přivedu já, a ono to všechno závisí na domácím pivu!"
Harben ze sebe vyrazil zvuk, který vzdáleně připomínal smích. "Jen pojďte dál, jste vítáni!"

Po prosté večeři z mléka, sýra a ovesných placek seděli všichni v jediné místnosti kolem rašelinového ohničku. Steven na malé lavičce vyřezával hračku pro Roryho Stevena. Bronwyn se schoulila na hliněné podlaze a opírala se mu o kolena. Kirsty s matkou seděly naproti nim a Donald s Harbenem se natočili tváří k ohni.

Donald, jenž právě předvedl, že je vynikající vypravěč, dokončil rozverně vyličení příhody, jak Bronwyn prodávala léčivý nápoj a jak se Steven rozhněval nad jejím svůdnickým divadélkem, a skončil popisem Bronwynina střetu s MacGregorem.

Bronwyn se smála sama sobě dohromady se všemi ostatními.

Najednou Harben vyskočil tak prudce, až převhl svoji stoličku.

178

..Tatínku," zeptala se Kirsty tiše a s ustaraným výrazem, ..to tě zas tolik rozbolela ta ruka?"

..No ano," odpověděl jí hořce. ..Co mi ji MacArranové usekli, ještě nepřestala." Steven okamžitě položil Bronwyn na rameno varující dlaň.

..Teď se to nehodí," spustila Nesta.

..Nehodí?" zařval Harben. ..Cožpak se někdy nehodí nenávidět MacArrany?" Obrátil se k Bronwyn a ke Stevenovi. ..Vidíte?" dožadoval se a předváděl jim prázdný rukáv. ..Copak si chlap počne bez pravé ruky? Samotný MacArran mi ji usekl. Před šesti lety přijel krást můj dobytek a vzal s sebou i moji paži!"

..Před šesti lety," zeptala se Bronwyn. -Ale tenkrát Mac-Gregor jezdil krást zrovna tak a zabil přitom čtyři muže!"

Harben jen mávl rukou. "A dobře jim tak! Nemají k nám chodit krást!"

..Cožpak si MacArran mohl nechat líbit vraždění svých lidí? Neměl snad právo je pomstít?"

"Bronwyn -" napomínal ji Steven.

..Jen ji nech!" vyštěkl Harben. »Ty jsi nějaká chytrá! Copak ty můžeš vědět o MacArranovi?"

-On-"

Kirsty jí skočila do řeči. ..Bronwyn žije poblíž hranic s MacArranovými pozemky."

"Ach, to si s nimi asi pěkně užiješ," politoval ji Harben.

"Ve skutečnosti vůbec ne," usmála se Bronwyn.

"Tak to mi tedy musíš vysvětlit -" spustil Harben.

Kirsty se však zdvihla. ..Řekla bych, že bychom měli jít všichni na kutě. Ráno musíme dohlédnout na dojení."

»Tak, tak," přisvědčil Harben. "Každým rokem jako by ráno přicházelo dřív a dřív."

Později, když se Bronwyn se Stevenem zachumlali do plédů na slaměné rohoži, ozvala se ona jako první. "Ne, abys mi dělal nějaké kázání!" zašeptala, ale hlas měla odevzdáný.

Přítáhl si ji těsně k sobě. "Ani jsem to nezamýšlel. Docela se mi ta tvoje hádka se starým Harbenem zamlouvala. Myslím, žeš

179

konečně kápna na rovnocenného soupeře. Ani jeden z vás si o tom druhém klanu nemyslí pranic dobrého."

Chtěla něco odpovědět, ale on ji jen políbil a uvelebili se ke spánku.

Ráno však dorazil jezdec se zprávou, která úplně změnila Stevenův plán odejít z Harbenovy chatrče. Rozkřiklo se, že se za zdejšími území ztratila zemanka MacArranová a s tím svým anglickým manželem. MacGregor vyhlásil za jejich dopadení tučnou odměnu.

Steven se jen zubil, když Harben vykládal, jak rád by tu šerednou čarodějnici dovlekl k MacGregorovi osobně. Smích ho však přešel, když se Hareb zmínil o Angličanovi jako o bezectném nafoukanci, který si nezaslouží ani křesťanský pohřeb. Bronwyn Harbenovi v jeho hodnocení osoby zmíněného Angličana vřele přizvukovala a Steven se jenom kabonil. Popichovala ho tak dlouho, dokud Kirsty otci jeho kázání neza-razila.

..Tohle ti oplatím!" zašeptal Steven, sotva zamířili k přístavku, v němž byly ustájeny dojnice.

»A jak? Že popustíš uzdu své anglické chlíplosti?" dráždila ho, načež popoběhla a vábivě se zakomíhala v bocích.

Steven ji chtěl odseknout, ale najednou ho zaplavil skutečně velice chlípný pocit. Radši se jen usmál a přistoupil ke krávě. Bronwyn se celý svůj život ochomýkala kolem MacArranových kopaničářů, takže se vyznala alespoň v práci na statku. Steven však opravdu dokázal pouze velet houfu mužů. Posadil se vedle krávy na stoličku a bezmocně se rozhlížel.

„Takhle,“ řekla mu Kirsty nevzrušeně a předvedla, jak se dojí. Tvářila se, že si nevšímá jeho proklínání, když se mu podařilo vydojit mléka více na sebe nežli do vědra.

Ke konci mu ze svých věder dívky odlily, aby měl nadojené-ho mléka stejně jako ony. Nesta se sice tiše podivila nad neobvykle nízkou dojivostí krav, ale potom jim všem věnovala přívětivý úsměv a poslala je na pole.

Bylo potřeba sklidit zimní zeleninu a vyspravit zídky. Donald a Bronwyn se pořádně nasmáli, když spatřili Stevenův výraz, s

180

jakým si prohlížel kamennou zídku. Radoval se jako malé dítě, že konečně našel práci, kterou dokáže. Nanosil více kamenů, než všichni dohromady. Právě se shýbal k obrovskému balvanu, když Kirsty štouchla do Bronwyn loktem. Harben sledoval Stevena uchváceným pohledem. „Tak si myslím, že máte domov na tak dlouho, jak se vám jen bude chtít,“ řekla jí Kirsty šeptem.

„Děkuju,“ přikývla Bronwyn a najednou měla opět ten dojem, že Kirsty toho o ní ví více, než ona sama tuší.

Do vyhráté chalupy se večer vrátili všichni nesmírně unavení. Byli však šťastní. Harben pozoroval, jak se navzájem škádlí a smějí při probírání událostí, které jim přinesl dnešní den. Zapálil si dýmku, opřel si loket o koleno a poprvé po dlouhých letech nemyslel na ten den, kdy přišel o svou paži.

Dva dny nato se Kirsty s Bronwyn pustily za dlouhý pás skalnatých útesů, které se táhly vzadu za chalupou, aby nasbíraly nějaké lišejníky. Rory Steven zachumládý do teploučkého plédu podřimoval v košíku na břehu potoka. V noci trochu nasněžilo a ženám to ztěžovalo jejich práci. Smály se, povídaly si o hospodářství a o svých manželech. V životě se Bronwyn necítila takhle svobodně. Neležela na ní tíha žádné odpovědnosti, žádných starostí.

Najednou ztuhla uprostřed pohybu. Vlastně ani nic pořádně neslyšela, ale šestým smyslem vycítila, že nablízku je nebezpečí. Měla za sebou příliš mnoho let výcviku, než aby všechno naráz zapomněla.

„Kirsty,“ řekla tiše – a znělo to jako rozkaz.

Kirsty prudce zvedla hlavu.

„Buď úplně zticha. Rozumělas?“ Už to nebylo to rozesmáté děvče, ale zemanka MacArranová.

„Rory,“ zašeptala Kirsty s očima hrůzou rozšířenými.

„Poslouchej a udělej, co ti povídám,“ pokračovala Bronwyn rozhodně a bez zbytečných řečí. „Vlezeš si tamhle do toho křoví a schováš se tam,“

„Rory,“ opakovala Kirsty.

181

„Musíš mi věřit!“ přikázala Bronwyn pevně. Jejich oči se setkaly. „Ano,“ souhlasila Kirsty. Věděla, že se na tuto ženu, která se stala její přítelkyní, může spolehnout. Bronwyn byla silnější i rychlejší než ona sama a Rory pro ni znamenal příliš mnoho, než aby ho vystavila nebezpečí kvůli mateřské ješitnosti. Obrátila se a zmizela v křoví, kde se přikrčila v místech, odkud viděla na Roryho košík. Chápala, že Bronwyn má na útek s dítětem větší naději – slaboučkou Kirsty by muži dohonili během několika vteřin.

Bronwyn klidně stála a vyčkávala, aniž by sama tušila, co při-

v -t-i,*,ia Tvuk koňských ko-

L1JLU.ZJJ. »-:_____

Bronwyn klidně stála a vycpav ai«,_____

jde.

Proudící voda hlasitě zurčela a přehlušila zvuk koňských kopyt. Sotva se Kirsty ukryla, objevili se za jedním z útesů čtyři jezdcí. Byli to Angličani navlečení do teplých prošívaných oděvů. Kabátce však měli odrbané, nohavice samou záplatu a z očí

jim koukal hlad.

Okamžitě zpozorovali Bronwyn a ona si všimla, jak jim zasvítily oči. Rory se rozplakal. Bronwyn se k děcku vrhla a přitiskla ho na prsa.

„Kohopak to tady máme? divil se světlovlasý muž a zamířil s koněm přímo před ní.

„Krasavici ze skotských močálů,“ zasmál se druhý a postavil se jí s koněm za záda.

„Vidíte ty vlasy?“ upozornil první z mužů. „Všechny Skotky jsou dívky!“

prohlásil třetí muž. Společně se čtvrtým mužem kolem ní uzavřeli kruh.

Muž, který stál vpředu, navedl koně tak blízko k ní, že musela ucouvnout. "Moc vyplašeně podle mne nevypadá." prohlásil spíš. "Spíš bych řekl, že přímo žadoní, abychom jí pomohli tvářit se úplně jinak. Ženské by neměly mít hranatou bradu," zasmál se. "To se k nim nehodí."

"Černé vlasy a modré oči," přemýšlel druhý muž. "Kde já jsem ji jen viděl?"

"Kdybys ji někdy viděl já, tak bych si to určitě zapamatoval!" řehtal se třetí z mužů. Vytáhl meč a napráhl jej k I Bronwyn. Špičku jí položil těsně pod bradu.

vzhledla k němu vzdornýma neuhýbavýma očima, klidnýma stejně jako celý její přístup ke vzniklé situaci.

•.Bože na nebesích!" zvolal druhý muž. ..Já už si vzpomněl, o koho jde!"

1 »Copak snad záleží na tom, co je zač?" zeptal se první muž a seskočil z koně. ..Prostě mám na ni docela chuť a o víc se nezajímám. "

..Počkej!" vykřikl druhý muž. »To je přece zemanka MacArranová! Viděl jsem ji u sira Thomase Crichtona. Pamatuješ si přece, že si měla vzít jednoho z bratrů (Montgomeryů, ne?"

I Muž stojící vedle Bronwyn ucouvl. »«Je to pravda?" zeptal se
\\ jí trochu bázlivě.

| Upírala na něj dál nehybný pohled a snažila se houpáním uti-
l šit naříkající dítě.

i Jeden z mužů, kteří zůstali v sedle, se rozřehtal. .Jenom se
na

ni podívej! To víš, že je to MacArranová! Cožpak jsi někdy potkal jinou ženskou s takhle pyšným kukučem? Slyšel jsem, že přiměla Montgomeryho, aby kvůli ní bojoval, přestože mu ji král Jindřich už dávno předtím slíbil."

»To je pravda," potvrdil druhý muž. ..Ale taky je jasné, proč byl Montgomery ochotný ohánět se kvůli ní mečem."

..Lady Bronwyn," pravil první muž, protože její jméno bylo v lepších anglických kruzích dobře známo, .-kde je lord Steven?"

Bronwyn neodpovídala. Oči ji nenápadně zalétly směrem, kde se za skalami skrývala Harbenova chalupa. Děco zavrňelo a ona si přitiskla jeho tvářičku ke tváři.

»To je tedy úlovek!" ozval se čtvrtý muž, který do této chvíle mlčel. Mluvil potichu a zamyšleně. »<Tak co s ní provedeme?"

••Předáme ji Montgomeryům. Steven ji určitě hledá," navrhoval první muž.

"Nejspíš nám za její nalezení dá pěknou sumičku," radoval se další.

Čtvrtý muž přinutil Bronwyn znovu ustoupit. »A co ten její klan?" uvažoval vážně. "Přece je vám známo, že MacArranové jsou s MacGregory pořádně na kordy. A tohle je

183

MacGregorovo území, víte?"

"Charlesi," ozval se první muž rozvázně, -řekl bych, žes trefil hřebík na hlavičku. Podle všeho se tu schovává. Či je však tohle dítě'» •• zeptal se tentokrát přímo Bronwyn. -Po těch pár měsících Montgomeryho být nemůže. Nejspíš od něho utekla, protože čefcaia dítě s někým jiným."

Druhý muž se zachechtal. "Vsaďte se, že nám za vrácení řádně zaplatí? i kdyby jenom proto, aby ji mohl povařit ve vroucím oleji!"

"A cd takhle chtít výkupné od všech tří stran? Tedy od jejího klanu, ^ MacGregora a od Montgomeryho?"

"A cekání si zkrátíme tím, že si s ní užijeme," zasmál se třetí muž.

Kirsty přihlížela z houštiny poblíž potůčku. V očích jí stály slzy a spodní ret měla do krve rozkousány. Dobře věděla, že Bronwyn by mohla utéci. Skály za jejími zády byly pro koně příliš strmé a Bronwyn by pravděpodobně měla na jejich přeлезení dost času. Ovšem ne s dítětem. Ke šplhání by potřebovala obě ruce. Dokud bude mít dítě v náručí, nemá na útěk ani špetku nadáje

"To není špatný nápad!" prohlásil první muž. Přikročil k Bronwyn 0 kus blíž.

"když se nebudeš bránit, nic se ti nestane. A teď iftj dej to dítě." Mluvil k ní, jako by byla slabomyslná. Bronwyn však ucouvla a muž se zachmuřil. »<My přece víme, že to děclao není Montgomeryho. Nebylo by lepší zbavit se ho hned taAy? ••

y

Bronwyn se nezalekla. "Zkuste ublížit mně nebo mému dítěti a celý můj klan společně s Montgomerym vás roztrhají na kusy!" ozi\amjia jim nebojácně.

Mužle na ni chvíli zaraženě díval, ale pak se zase otřepal. "Zkoušg nAs

zastřašit, co?" Udělal krok dopředu. "Koukej mi dát to dítě!"

"Zustaň stát, kde jsi!" varovala ho Bronwyn důrazně.

Jederj z muzu se zachechtal. "Tak si myslím, že by sis měl dát na ni pěkný

pozor. Vypadá pořádně nebezpečně!"
Mž >a jejími zády sklouzl z koně. "Nemám ti s ní trochu po-

184

moci?" zeptal se ochotně.

Druzí dva muži zůstali na koních a přiblížili se o kus dopředu. Bronwyn však neztrácela rozvahu. Položit dítě a sáhnout po noži nemohla. Její jediná naděje spočívala v tom, že Angličanům navyklým výhradně jízdě na koni jednoduše uteče. Bez potíží oběhla muže, který stál před ní, přitiskla si dítě na prsa a rozlétla se jako o závod. Ale kůň je rychlejší dokonce i než Skotka.

Jeden z jezdců jí odřízl unikovou cestu. Jeho zákeřný smích se rozezněl celým údolím. Rory se rozplakal, protože Bronwyn ho svírala doslova křečovitě. Věděla, že kdyby děcko odložila, muž je okamžitě zabije.

Muži ji opět obklíčili. Jeden z nich ji drapl za rameno a hrubě ji pozpátku odstrčil k dalšímu muži, kterého měla za zády.

Zčistajasna se odnikud objevil šíp, který se zabořil prvnímu muži do prsou přesně v té vteřině, kdy se opět po Bronwyn natáhl.

Ostatní tři muži zkameněli. Užasle zírali na svého druha, který jim tiše a bez života ležel u nohou.

Bronwyn však neztrácela ani chvilíčku mudrováním nad záhadou, kdo že šíp vlastně vystřelil. Využila těch několika vteřin, aby se opět rozutíkala do skal.

Muži se rozhlíželi, kde by našli původce výstřelu. Než však stačili cokoliv podniknout, že skalisek se vynořil osamělý skot a vystřelil další šíp. Třetí z mužů, který předtím sesedl z koně, padl k zemi.

Oba muži na koních se prudce obrátili a vyrazili nazpátek stejnou cestou, kudy přijeli.

Steven mrštně a bleskově přeběhl přes skály. Rab se mu držel v patách. To právě pes ho vyburcoval. Rozběhl se za jezdcí a v běhu přikládal šíp k tětivě. Jeden z mužů spadl na zem, ale jeho kůň běžel dál a tělo svého mrtvého pána nohou zachycené ve třmeni táhl za sebou. Steven se pustil do pronásledování čtvrtého muže.

Kirsty se zvolna vynořila ze své skrýše. Byla hrůzou celá ochromená. Bronwyn jí přiběhla na půl cesty vstříc. Kirsty popadla miminko a něžně ho k sobě přitiskla. Vzhledla a spatřila,

185

že k ní dochází Donald. Podala děcko otci a objala Bronwyn. Celá se třásla. »Tys mohla utéci a neudělalas to! Nasadila jsi život, abys mi zachránila dítě!" Bronwyn však téměř neposlouchala. Hleděla do dálky za Stevenem. »On zabil Angličany!" opakovala si šeptem znovu a znovu. Cítila štěstí i úžas zároveň. Steven zastřelil Angličany, aby uchránil ji a skotské dítě!

Donald jí položil ruku na rameno. "Budete muset se Stevenem odejít," řekl smutně.

••Ale Donalde, to přece -" začala Kirsty.

"Ne, jinak nelze. Ti muži -" zarazil se, když zahlédl vracejícího se Stevena. Bronwyn k němu zamířila jako ve snách. Pozorně si ho prohlížela, ale nikde neviděla ani kapku krve. Po tom běhu se z něho pot jen lil a ona mu toužila otřít čelo. "Neudělali ti nic?" zeptala se tiše.

Chvilí na ni hleděl a potom ji prudce objal. »To bylo od tebe velice statečné, jak ses snažila zachránit to dítě."

Než stačila odpovědět, stál u nich Donald. "Steven? Co je s tím posledním mužem?"

"Podařilo se mu uniknout," odpověděl Steven a nepřestával Bronwyn hladit po zádech, jako by se chtěl ujistit, že je konečně v bezpečí.

Kirsty a Donald si vyměnili pohledy. "Určitě pojede rovnou k MacGregorovi," řekl Donald.

Bronwyn se vyprostila ze Stevenovy náruče. "Jak dlouho už víte, že jsem MacArranová?" zeptala se.

"Od chvíle, kdy jsem tě spatřila poprvé," odpověděla Kirsty. "Před rokem jsem tě zahlédla, jak jedeš se svým otcem. Sbíraly jsme s matkou jahody."

"Takže to ví i tvoje matka," zamyslela se Bronwyn. Ještě pořád svírala Stevenovu dlaň a byla za tu oporu vděčná. -A co tvůj otec?"

"Kirsty se zakabonila. "Přiliš se hněvá, než aby dokázal odpustit. Chtěla jsem mu dát možnost vás blíže poznat a prozradit mu to až po vašem odchodu. Věděli jsme, že by se nad svou ne-

186

návistí trápil."

..Ale teď nezbyvá ani chvilka času," upozornil Donald. "Ten Angličan to všude rozhlásí."

..Steven," vybídla Bronwyn. "Musíme odejít. Nesmíme ohrozit Kirsty a její

rodinu."

Prisvědčil. -Donalde, Kirsty -" začal.

..Ne!" skočila mu do řeči Kirsty. "Nemusíš říkat vůbec nic. Byli jste mému synkovi za kmotry a já se hodlám chovat podle toho."

Steven se pousmál. "Mohl by být vychováván se syny mých bratrů."

"Mezi Angličany!" vyprskla Bronwyn. "Kdepak, Kirsty, ten půjde k MacArranům!"

Donald se zazubil. »Nechtě toho oba dva! Naděláme chlapců dost pro oba. Teď si seberte koně těch Angličanů a honem jeďte domů. Ještě pořád máte dost času dostat se do vánoc ke Stevenovu bratrovi."

"Kirsty," řekla Bronwyn a ta ji prudce popadla do náruče. "Co asi lidé budou říkat, až jim prozradím, že mojí nejlepší přítelkyní je MacGregorová?" rozesmála se Bronwyn.

Kirsty však zůstala vážná. "Musíš se sem vrátit a promluvit s MacGregorem. Je to hodný člověk a pro pěkná děvčata má slabost. Musíš se pokusit vymýtit tohle nepřátelství. Nechci, aby naši synové museli bojovat proti sobě."

"Ani já si to nepřeji," přikývla Bronwyn a pustila Kirsty. "Dávám své slovo, že se k tobě vrátím."

Steven ji položil paži kolem ramen. >• Musíme se vrátit i proto, abych mohl vypít víc toho Harbenova domácího piva."

Donald se rozesmál. "A Bronwyn, myslím, že já ti něco dlužím za to, jak ses mi při našem prvním setkání smála. Když si jen vzpomenu, co jsem toho o zemance MacArranové napl-kal!"

"Nic než pravdu!" smál se Steven. "Je to ta nejtvrdohlavější a

nejneposlušnější-"

"A nejnádhernejší žena na světě," dopověděl Donald a Bronwyn objal. "Nikdy se ti nebudu moci dostatečně odvděčit

187

za život svého syna. Děkuji." Pustil ji a objal i Stevena. »A teď honem ujíždějte. Oba si vezměte ty anglické koně a zmizte!" Odtáhl se od Stevena a přiznal se: -Když mi Kirsty prozradila, že jsi Angličan, tak jsem jí nechtěl věřit. A nevěřím tomu dodneška."

Steven se usmíval. -Nepochybuji o tom, že to miníš jako poklonu! Kirsty, setkání s tebou si považuji za čest. Škoda, že se nemůžeme zdržet déle, aby má žena od tebe pochytila trochu ženštějších způsobů."

Než se stačila Bronwyn ozvat, vybuchl Donald smíchy.

••Tak vypadá jen na první pohled, příteli! Umí si prosadit svou přesně jako tvá Bronwyn, jenže jde na to jinudy."

Bronwyn se zúženýma očima podívala na Stevena. »Než od- povíš, tak si to pořádně promysli!" varovala ho.

Steven ji k sobě přitáhl. "Myslím, že máme nejvyšší čas vyrazit." Pohládl Roryho dlaníčku, drobounké prstíky se na oka- mžik sevřely kolem ukazováčku, potom popadl Bronwyn a zamířil s ní ke koním.

Odjížděli oba bez ohlednutí. Ten krátký čas v kopaničářově chalupě byl pro ně obdobím takové pohody, že při svém odchodu prožívali doslova bolestný pocit.

Několik hodin vytrvale jeli. Nechtěli na sebe upoutat pozornost rychlým cvałem.

Steven jednou zastavil, odstranil z postrojů anglické ozdůbky a odhodil je do rokle. Bronwyn si u nějaké kopaničářky vyprosila hrnek tmavé barvy a přetřela koním jejich bílé skvrny. Jen při bližším prozkoumání se dalo rozeznat, že

přední nohy jsou spíš do červena, zatímco ostatní srst je temně kaštanová.

Steven si dělal starosti ohledně potravy a rozhodl se, že utratí těch pár mincí, které našel v sedlovém vaku. Bronwyn se mu však vysmála a upozornila ho, že ještě pořád jsou ve Skotsku. Kamkoliv zavítali, všude se setkávali s pohostinnou štědrostí. Někdy se stávalo, že kopaničář měl zásob sotva pro svoji vlastní rodinu, ale pokaždé ochotně všechno sdílel s dalším Skotem - nebo s kýmkoli, pokud to nebyl Angličan. Jeden Skot po dru-

188

hém ukazoval Stevenovi políčka vypálená Angličany. Další muž mu předvedl své vnouče, což byl výsledek znásilnění jeho mladičké dcery. Steven naslouchal a odpovídal měkkým a táhlým přízvukem, který byl pro něj teď přirozený stejně jako dýchání.

V noci se společně zabalili do plédu a potom se milovali. Někdy se dokonce stávalo, že se při jízdě po sobě dívali a v následujícím okamžiku už byli na zemi a kolem se válely vysvlečené a odhozené části oděvu.

Stevenovi stačilo na Bronwyn jenom pohlédnout a ona hned věděla, co se mu honí hlavou. Oči jí zahořely a celé tělo jí počalo sátat. Usmála se na něho a on ji objal kolem pasu a přetáhl si ji k sobě do sedla.

-•Myslím, že se tě nikdy nenabažím," zašeptal jí, když ji něžně hryzal do ušního lalůčku.

Deveraux, Jude - Horský samet

••Ne že bys to pořád nezkoušel!" prohlásila přidržené, zavřela oči a zaklonila hlavu, aby jí lépe dosáhl na krk. -Stevene!" napomenula ho náhle a napřímila se, protože u cesty postávala skupinka lidí a zírала rovnou na ně.

"Brýtro," prohodil Steven a vrátil se zase k její šíji.

Odtáhla se od něho. "Cožpak v sobě nemáš kouska studu? Alespoň bychom se mohli -" zarazila se, když spatřila, jak mu zablýskaly oči, -kousek před námi je nějaký hájek," šeptla mu.

Steven s Bronwyn ulehli bok po boku do mlází a Rab zatím držel stráž. Bronwyn připadalo čím častěji se spolu milují, tím více ji Stevenovo tělo okouzluje. Stětelné skvrny pronikající korunami stromů si pohrávaly na jeho tmavé kůži, napínající se přes svaly. Byla okouzlena jeho mocnou silou, s níž ji dokázal jednou rukou zdvihnout celou. Škádli ho, snažila se odkulit co nejdál, a jemu přitom stačilo přidržet si ji jednou rukou v pase a lehce ji přitáhl nazpátek. Milovali se ve všech možných pozicích. Byli od jejího klanu tak dlouho, že z ní stačila spadnout tíha neustálé odpovědnosti a ona se cítila šťastná a svobodná. Vyhledávala Stevena stejně nenasytně, jako on vyhledával ji. Vyzkoušela všechno možné, nechala tělo, aby převládlo nad rozumem. Potom ulehla na zá-

189

da a nohy přehodila přes Stevena spočívajícího na boku. Tiskla se k němu, přitahovala si ho blíž a blíž a sténala, když jí rukama laskal nohy. Společně dospěli k vyvrcholení a ona se celá roztrásla.

Pak dlouho leželi jeden druhému v objetí a ani jeden z nich nebral na vědomí chladný zimní vítr a provlhlou, téměř umrzlou zem.

•Jaká je vlastně tvoje rodina?" vyzvíдалa Bronwyn chraptivě.

Steven se usmál a pohlédl na její tělo, které leželo napříč pod ním. Blažilo ho, že vyhlíží zesláble a vyčerpaně, úplně stejně, jako se cítil on sám. Lehce se otrásl, jak ho pod náhlým poryvem větru zamrazilo. -Pojď se obléci a upečem si ovesné placky."

Navlékli se do oděvu a Steven zašel ke svému koni. Ze sedlového vaku vyňal velký kovový tál a pytlík ovesné mouky. Ten plech na pečení byl jedinou věcí, kterou si museli zakoupit. Než se vrátil, stačila Bronwyn rozdělat ohníček. Tál se zahříval a oni mezitím smíchali mouku s troškou vody, načež těsto tence rozetřeli po tálu. Placky obracel Steven prsty.

»Ještě jsi mi neodpověděl," připomněla Bronwyn, když se zakousla do první placky. Steven sice věděl, co má na mysli, ale nerad by prozradil, jak ho její zájem o jeho vlastní rodinu potěšil. Najednou měl pocit, že snad ani netouží dojet na panství Montgomeryů, že ji chce navždycky mít takhle sám pro sebe. Oheň jí blikavě ozařoval vlasy a trpytivě rozsvítil její brož. Nechtěl se o ni dělit vůbec s nikým.

"Stevene? Ty si mne ale divně prohlížíš!"

Usmál se a obrátil svou pozornost zpátky ke placce na plechu. "Jenom jsem přemýšlel. Počkej. Ptala se na moji rodinu, víd?" Sroloval placku a pustil se do ní. "Nejstarší je Gavin, pak přijdu já, po mně Raine a Miles."

"A jací jsou? Jsou ti podobní?"

••Podle sebe není jednoduché soudit. Gavin je urostlý a nesmírně tvrdohlavý. On je také dědicem rodových pozemků,

190

proto na nich tráví většinu času."

••A je také jediný z vás ženatý."

••A mě snad nepočítáš?" zasmál se. «Gavin a Judita se vzali už málem před rokem."

»A ona je jaká?"

"Překrásná! Milá, něžná, odpouštějící." Uchechtl se. "Jiná být ani nemůže, když má vydržet s Gavinem. On se v ženách dvakrát nevyzná a následkem toho má s nimi pořád spoustu potíží."

-To jsem ale ráda, že z vás čtyř je to jenom on, kdo se nevyzná v ženách."

Steven nebral kousavost poznámky na vědomí. Začal se toužebně rozpomínat na svoji rodinu. «A potom Raine. To je ten, co se tak podobá Tamovi, silný a podsaditý, jako byl náš otec. Raine je... Nevím, jak bych ho mohl popsat. Je ušlechtilý, hluboce a opravdově ušlechtilý. Nesnese žádnou nespravedlnost.

Raději by nasadil vlastní život, než by ublížil nevolníkovi či dovolil komukoliv nějak mu uškodit."

"AMiles?"

"Miles," opakoval Steven s úsměvem. "Miles je zamlklý a nikdo se v něm moc nevyzná. Nikomu se nesvěruje, ale občas vybuchne s nepředstavitelnou zuřivostí. Jednou, to jsme byli ještě malí, se rozzlobil na jednoho z otcových panošů a tři jsme měli co dělat, abychom ho udrželi."

"A co ten panoš provedl?" zajímala se Bronwyn zvědavě a vzala si od Stevena

další placku.

Stevenovi při té vzpomínce oči šibalsky zahrály. "Ten hoch jenom škádlil malé děvčátko. Miles totiž ženy zbožňuje."

"Všechny ženy?"

"Všechny! souhlasil Steven. "A ony za ním táhnou, jako kdyby jenom on znal tajemství naprosté blaženosti. Ještě jsem nepotkal jedinou ženu, která by z něho nebyla celá pryč."

"To zní docela zajímavě," řekla a olízla si prsty.

"Jen se opovaž!" vybuchl, ale hned přestal, protože Bronwyn na něho hleděla se skutečným zájmem. Radši si zase začal všímat ovesných placek. "No a ještě zbývá Mary." "Mary?"

191

"Naše sestra."

Vyslovil to natolik zvláště, že na něj zůstala překvapeně koukat. "Nikdy ses mi o sestře nezmínil. Jaká tedy je? A bude u vás na vánoce?"

••Mary se podobá Madoně," prohlásil téměř s úctou. -Už jako děti jsme věděli, že je jiná. Byla z nás nejstarší a vždycky věděla, jak bratříčkům zabránit, aby se neplechou nedostali do potíží. Gavin a Raine si občas vyjeli po krku. Gavin odjakživa věděl, že pozemky budou patřit jemu, a proto nesnášel, když Raine odpustil nevolníkovi nějakou spáchanou škodu, i když k ní jasně došlo jenom nedopatřením. Tu pak nastoupila Mary a svým tichým hlasem je rozsoudila."

"Ale jak?" ptala se Bronwyn a přemýšlela o vlastní odpovědnosti ke svému klanu.

"Sám jsem nikdy nepochopil, jak to vlastně dokázala. Když se tenkrát Miles hotovil zabít toho panoše, byla to právě Mary, kdo ho přivedl k rozumu."

"A co je s ní teď? Má laskavého manžela?"

»Nemá žádného. Požádala, aby jí bylo umožněno zůstat neprovdanou, a jelikož jsme nikdy nepotkali člověka, o němž bychom nabyli přesvědčení, že se k ní bude chovat zaručeně dobře, vyhověli jsme jejímu přání. Žije teď v klášteře nedaleko od hranic našeho panství."

"To od vás bylo hezké, že jste jí nebránili. Doslechla jsem se, že Angličanky obvykle nemívají velký výběr, pokud jde o jejich vlastní budoucnost."

Steven v jejích slovech nehledal žádnou urážku. "Myslím, že máš pravdu. Možná by se měli Angličani učit od Skotů."

"Říkáš Angličani?" zeptala se nevinně.

Zasmál se její narážce. "Jestlipak víš, že už si pomalu začínám připadat jako opravdový Skot?" Postavil se a natáhl nahou nohu. "Řekla bys, že mě mí bratři ještě vůbec poznají?"

••To snad ano," připustila, "ale pochybuji, že ještě někdo kromě nich." Z jejích úst to znělo hrdě.

••To jsem zvědav, jestli máš pravdu."

"Copak to máš za lubem?" vyzvíдалa podezřívavě, protože se

192

v tom okamžiku tvářil jako nezbedný chlapec. "Steven, zatím máme v patách MacGregora, mého bratra se všemi jeho lidmi a nejspíš i Angličany, když jsi tři z nich zastřelil. Ráda bych k tvým bratrům dorazila celá."

•Jen se neboj," ujišťoval ji Steven s nepřítomným pohledem. "Můžeme však při cestě k někomu zajet na návštěvu."

Bronwyn se s povzdechem zdvihla a oprášila si sukni. Když zamířila ke koním, dokázala myslet jen na malé hochy, kteří v životě nedospějí.

12. kapitola

Sotva vstoupili na anglickou půdu, všiml si Steven obrovských rozdílů. Dokonce už na skotských hranicích, kde lidé nebyli zvyklí vídat Skoty z Vysočiny, si někteří nezakrytě prohlíželi jejich oděv, jiní zas hněvivě pokřikovali, protože na jejich pole či majetek Skoti podnikli nájezd. Bronwyn ujížděla se vzprímenými zády a s hlavou vysoko vzprímenou. Na řeči Angličanů odmítala jakkoli odpovídat. Pouze jedinkrát se nechala unést city. Steven zastavil u statkářovy studny, aby doplnil jejich vak s vodou a statkář se na ně rozběhl s vidlemi. Steven, ve kterém se vařila krev, se za mužíčkem zuřivě proklínajícím všechny Skoty, chtěl pustit, ale Bronwyn popadla manžela za paži a odtáhla ho nazpět ke koním. Ještě celé hodiny po této příhodě si Steven bručel něco o hloupých Angličanech. Nad jeho slovy se Bronwyn jenom usmívala. Nebylo mezi nimi jediné, které by už dříve nevyslovila sama.

Teď se však dohadovali kvůli něčemu jinému. Před dvěma dny jí prozradil Steven svůj plán, jak si vystřelí ze svého přítele z dětství.

"Ne, to vážně nechápu!" ohrazovala se Bronwyn podle vlastního přesvědčení už nejméně po sté.

"To je takové soupeření," vysvětloval jí Steven trpělivě. «kdo jiný než ty by se měl vyznat v nepřátelství?"

Mezi MacGregory a MacArrany panuje skutečné nepřátelství založené na vzájemné mnohaleté nenávisti a hněvu.

193

Zabíjejí mé lidi a kradou můj dobytek. Několik mých žen pečuje o jejich parchanty!" Vyslala k němu prosebný pohled. ..Stevene, buď tak hodný a uznej, že to je dětinské. Přinese nám to jenom potíže. Cožpak tolik sejde na tom, jestli tě ten člověk pozná nebo ne?"

Steven na to však neodpověděl, protože stejnou otázku mu položila již několikrát. Celou záležitost s Hughem jí totiž objasnit nemohl. A na dobu strávenou společně s ním nedokázal pomyslet dokonce bez rozpaků a trochu bolesti.

Právě společně hlídkovali na hranicích se skotskou Nížinou, když se jim doneslo, že král Jindřich si Stevena zvolil jako manžela pro zemanku klanu MacArranů. Hugh se sesypal smíchy. Celé dny neměl na práci nic jiného, než sprádat nechutné představy o Stevenově budoucí choti. Zanedlouho se už celý tábor bavil tím, jakou příšeru si to Steven vezme za ženu.

Královo rozhodnutí přišlo nevhod i z toho důvodu, že se Steven pokládal za zamilovaného. Jmenovala se Margaret, říkali jí Meg. Byla to baculatá růžovobílá zlatovláška, dcera jednoho kupce z Nížiny. Měla obrovské modré oči a drobounká ústa jakoby neustále našpulená k polibku. Chovala se plaše a zamlkle a Stevena zbožňovala – on si to alespoň myslel. V noci ji Steven svíral v náruči, hladil její měkké bílé tělo a představoval si, jaký děsivý osud ho čeká v manželství s ženskou, která dokáže stát v čele celého klanu.

Po několika probdělých nocích začal uvažovat o tom, že královu nabídku odmítne. Dokonce pomýšlel na sňatek s kupcovou dcerou. Bohatá nebyla, ale jejímu otci se špatně nevedlo. A Steven měl vlastní malý příjem ze svých pozemí. Čím více o tom přemýšlel, tím více se mu ten nápad zamlouval. Králův hněv, který by po Stevenově odmítnutí následoval, si raději ani nepředstavoval.

A byl to právě Hugh, kdo rozbil všechny Stevenem vysněné plány. Hugh totiž prozradil Meg chystaný Stevenův sňatek a to ubohé děvče se ve svém žalu a bezmoci vrhlo do Hughovy ochotné náruče. No a ten se podle Magina tvrzení dvakrát nerozmýšlel a dostal ji rovnou do postele.

194

Když Steven našel svého přítele a milovanou ženu společně v posteli, jako by do něho uhořel hrom. Ale jeho podivení se kupodivu na hněv neproměnilo, a proto si uvědomil, že Meg vlastně doopravdy nemiloval, nebo ona že nemilovala jeho, když ho tak snadno vyměnila za jiného. Zůstalo mu jediné přání a sice splatit Hughovi stejnou minci. Než však vymyslel nějakou odvetu, dojel posel se vzkazem, že Gevin potřebuje pomoci. Steven tedy zamířil za bratrem a Hugh už pustil úplně z hlavy.

Teď však Steven objevil nádherný způsob, jak může přítele tahat za nos. I nadále totiž Hugh za svého přítele považoval. Pokud by se jemu, Stevenovi, podařilo nepozorovaně vklouznout do Hughova záměčku a dostat se zase ven s tím, že po něm zůstane důkaz jeho přítomnosti, to už by něco znamenalo. Hugh cizí lidi nemohl ve své blízkosti ani vystát. Málokdy šel někam bez ozbrojeného doprovodu. Ano, usmíval se pro sebe Steven, takhle by příteli jeho zradu řádně osladil.

K záměčku náležejícímu rodu Lasců došli těsně před západem slunce. Byla to vysoká kamenná budova s okny zakrytými kovovými okenicemi. Vchod do nádvoří byl plný lidí, kteří tu procházeli sporádaně a cílevědomě, jako kdyby všichni spěchali splnit uložený úkol. Nebylo tu vidět žádné hloučky postávajícího a klábosícího služebnictva.

Sotva Steven a Bronwyn strážce zahlédly, okamžitě se zastavily. Steven se svým silným skotským přízvukem otázal, jestli by nemohl pánovi zahrát při večeři. Trpělivě pak vyčkávali, než jeden ze strážných doběhl do záměčku a získal od sira Hughova svolení.

Steven dobře věděl, že Hugh se považuje za vynikajícího loutnistu a proto nikdy neopomene žádnou příležitost k posouzení hry někoho jiného. S úsměvem naslouchal strážcovu vybidnutí, aby dali koně do stáje a potom zašli do kuchyně.

Teprve o hodně později, když spolu seděli v kuchyni před hromadou jídla u obrovského dubového stolu, se Bronwyn začala s jeho plánem pomalu smířovat. Ne snad, že by ji s ním nějak podrobně seznámil! Dokázala pouze zjistit, že Steven

na

195

přítele chystá nějakou chlapeckou neplechu.

.Jaký sir Hugh vlastně je?" vyzvídala s ústy plnými čerstvě upečeného chleba. Steven si posměšně odfrkl. "Řekl bych, že nevypadá špatně, pokud se tedy ptáš na tohle, ale je malý a hodně silný, s temně snědou pletí. Z cizích lidí ve své blízkosti dostává záchvaty zuřivosti. A navíc jsem v životě nepotkal tak

pomalého člověka. V nížině jsem se vždycky bál, že v případě útoku bude Hugh po smrti dřív, než stačí otevřít oči. Že by si stačil obléknout zbroj, to už vůbec nepřicházelo v úvahu."

"Je ženatý?"

Zkoumavě se na ni podíval. Chvilíčku ji pozoroval velice zamyšleně. Sám nikdy nezjistil proč, ale z nějakého důvodu se Hugh zdál ženám nesmírně přitažlivý. Stevena Hughovy rozvláčné a opatrnické způsoby přiváděly k šílenství. Ovšem ženy...

"Rád bych, kdybys celou tu dobu držela hlavu skloněnou," oznámil jí rozhodně.

"Alespoň pro tentokrát zkus vystupovat jako poslušná a ctihodná manželka."

Udiveně povytáhla jedno obočí. "Cožpak jsem se snad jindy chovala jinak?"

"Bronwyn, já tě varuji! Tohle je záležitost jen mezi mnou a Hughem a tebe do toho zatahovat odmítám!"

"To skoro vypadá, jak bys měl z něho strach!" popíchla ho. ••Cožpak má v sobě něco, co ženy vábí vrhat se mu k nohám?"

Myslela to samozřejmě nevázně, ale pohled na Stevenovu tvář jí ukázal, že je pravdě blíž, než si sama uvědomuje. Najednou se jí zachtělo ho ujistit, jak velice je nepravděpodobné, že právě ona by se vrhla k nohám jakéhokoliv muže, pokud se nepočítá těch pár příležitostí, kdy v jisté poloze se skutečně ocitla hlavou u Stevenových chodidel. Při té vzpomínce se blaženě usmála.

•Já tady nevidím vůbec nic k smíchu!" kázal jí Steven neústupně. "Jestli mne neposlechněš, tak ti -" musel zmlknout, jelikož se dostavil jeden z Hughových strážců s pobídkou, aby šel pána hned pobavit.

196

V hlavním sále už byly prostřeny stoly a večere zrovna začínala. Steven napůl násilím usadil Bronwyn na stoličku poblíž vzdálenější stěny. Uličnický se tomu usmála a zadusila zahihňá-ní, když na ni vrhl pohled plný výhružného vyrování. Doufala, že kvůli ní teď celé té dětinskosti lituje.

Steven uchopil loutnu, již mu donesli a usadil se několik stop od hlavního stolu. Hrát uměl docela obstojně, hlas měl melodický a plný a do zpěvu se mu nevloudil jediný falešný tón.

Po chvíli se Bronwyn začala kolem sebe rozhlížet. Tmavý muž v čele stolu se na zpěváka ani nepodíval. Bez zájmu sledovala, jak muž jí. Steven pravdivě vyličil, že je velice pomalý. Každíčký pohyb jako by byl předem naplánovaný a dlouze promyšlený,

Brzy ji pohled na to, jakým způsobem večerí Hugh Lasco, přestal zajímat. Opřela si tedy hlavu o kamennou zeď, přivřela oči a poddala se Stevenově hraní. Měla pocit, že hraje jenom pro ni samotnou. Jednou zdvihla víčka a skutečně zjistila, že ji pozoruje a ten jeho pohled byl stejně vzrušující jako jeho doteky. Pod tím pohledem jí po těle začalo přejíždět mrazení. Odpověděla mu s úsměvem a opět zavřela oči. Zpíval galskou píseň a Bronwyn potěšilo, že si dal tu práci, aby se naučil slova, podle všeho za Tamova přispění. Něžná hudba a slova milostné písně v jejím rodném jazyce jí pomohla zapomenout, že je v Anglii mezi samými Angličany a provdaná za Angličana. Místo toho se ocitla nazpátek v Larenstonu po boku muže, jehož milovala.

Zasněně se té představě usmívala, ale pak si uvědomila, že Steven už zpívá jinou píseň. Rychle otevřela oči. Nehleděl na ni, nýbrž na Hughu. Pomalu tím směrem otočila hlavu, ale ještě dřív, než se na něho podívala, věděla, že ji Hugh upřeně pozoruje.

Takovým zemitým způsobem byl docela pohledný, tmavovlá-sý, tmavooký, se rty na muže až příliš velkými, ale tím spíše upoutaly Bronwyninu pozornost. Sledovala, jak si svým typicky pomalým pohybem utírá ústa, a přitom jí hlavou bleskla zvědavá otázka, jestli je stejně rozvláčný a váhavý i v posteli.

197

Pak se svým myšlenkám musela usmát. Tak v tomhle tedy spočívala Hughova přitažlivost! Steven to samozřejmě poznat nemohl, ale jí jako ženě připadalo jeho vystupování docela zajímavé. Opět se usmála, tentokrát při představě, jak Stevenovi sděluje svůj objev.

Obrátila se ke svému manželovi a zjistila, že se na ni mračí celý zachmuřený a s modrýma očima ztemnělýma do barvy tmavých safírů. Na chvilíčku užasla, co ho tak pohněvalo, ale pak se málem nahlas rozesmála. On žárli, pomyslela si udiveně, a tohle zjištění ji vzrušilo mnohem více než veškeré Hughovy vášnivé pohledy. Sklopila oči ke své sukni a přejela prstem po lemování plédu. Samozřejmě by ji to těšit nemělo, ale Stevenova žárlivost jí doopravdy způsobila radost.

Neodvážila by se mu prozradit, že Hugh ji nezajímá více než ... třeba zahradník, protože ji blažilo vědomí, že Stevenovi za tu žárlivost stojí.

Hugh něco prohodil k jednomu ze dvou strážců, kteří mu stáli za zády. Strážce zamířil ke Stevenovi. Ten si muže vyposlechl, vrazil mu loutnu, rozzlobeně

přešel sálem, drapl Bronwyn za paži a ven ji za sebou téměř vyvlekl. Sotva se ocitli na měsíčním světlem zalitém nádvoří, škubnutím ji otočil čelem k sobě. "Bavila ses dobře, co?" zasyčel skrze zaťaté zuby.

••Ublížeš mi, pusť!" řekla mu naprosto klidně a pokoušela se uvolnit prsty, které se jí zatínaly do paže.

"Měl bych tě pořádně zbít!" Zůstala na něho koukat. To tedy zachází příliš daleko. -Takhle snad může uvažovat jenom mužský! To tys přece chtěl, abych sem s tebou šla! To tys trval na tom, že se budeš chovat jako malý chlapec! A nyní, abys odvedl pozornost od svojí vlastní hlouposti a dětinskosti, tak bys chtěl bít mne?"

Zaryl jí prsty hlouběji do masa. "Nařídil jsem ti, abys seděla nenápadně někde stranou, ale ne, tys musela na Hughu házet ty svoje svádivé úsměvy! Vždyť jsi ho tím ujišťovala, že mu poskytneš, čeho se mu zachce!" Samým překvapením až otevřela ústa. «V životě jsem nesly-

198

sela větší nesmysl!"

-Nelži! Přece jsem tě viděl!"

Brada jí poklesla ještě níž, ale když promluvila, pořád se ještě dokázala ovládat. "Stevene, pro boha živého, co se to s tebou stalo? Na toho muže jsem se dívala jako na kohokoliv jiného. Byla jsem zvědavá, když jsi mi vykládal, jak i přes svoji pomalost měl velké úspěchy u žen."

••Chceš se snad zařadit do té jeho stáje?"

"Jsi hrubý a urážíš mě," řekla mu důrazně. "A navíc mi pořád ještě děláš bolest."

On však svůj stisk neuvolnil. "Třeba si teď přeješ, aby ti král dal za manžela Hughu společně s Rogerem Chatworthem. Když jsem však porazil jednoho, vyřídím i toho druhého!"

Prohlášení vyznělo tak hloupoučce, že se Bronwyn neubránila smíchu. "Mluvíš nesmysly. Neprovedla jsem nic víc, než že jsem si toho člověka prohlížela. Pokud jsem se usmívala, pak jsem asi myslela na něco jiného. Znovu ti opakuji, že jsem si dokonce ani nepřála, abychom sem vůbec chodili."

Najednou všechny hněv ze Stevena vyprchal a on ji k sobě přitiskl v drtivém objetí. "Už to nikdy nedělej," poprosil naléhavě.

Snažila se odpovědět, že přece nic neudělala, ale způsob Stevenova objetí byl vlastně příjemný a uklidňující. Paže ji bolely a ona cítila stopy jeho svírajících prstů, ale docela se jí zamlouvalo, že Steven žárlí, když na ni pohlédne cizí muž.

Přidržel ji kousek od sebe. "Skoro bych si přál, abys nebyla tak zatraceně hezká," zašeptal a položil ji paži kolem ramen. »Zase jsem dostal hlad. Pojď se podívat, jestli v kuchyni něco nezbylo."

Vraceli se do kuchyně a Bronwyn se Stevenovi cítila velice blízká. Málem jako kdyby nebyli jenom milenci, spíš jako by se milovali doopravdy. Kuchaři hudrali, že už jsou zase zpátky, ale Steven po straně mrkl na kuchařku a Bronwyn si všimla, jak ta tlustá babizna pod jeho pohledem přímo taje. Sama zažila bodnutí žárlivosti a uvědomila si, že všechny Stevenovy pohledy si touží vyhradit sama pro sebe.

199

Chvíli tam postávali stranou a krmili se šťavnatými jablkovými koláči. "Hodně se tady plýtvá," poznamenala Bronwyn.

Steven chtěl anglickou kuchyni obhajovat, ale strávil ve Skotsku už příliš dlouhou dobu. Zil u Kirstiných rodičů a viděl jejich chudobu. Dokonce i v Larenstonu žili lidé střídme, neustále si uvědomovali hodnotu potravin i skutečnost, že přes noc mohou o všechno přijít. "Ano, je to tak," připustil bez okolků. -•Spoustu toho jídla bychom potřebovali tam u nás doma."

Bronwyn k němu rozzářeně vzhledla. Natáhla ruku a odhodila mu kadeř ze šíje. Dlouhé vlasy i opálená pleť mu moc slušely. Pohlédla přes místnost a spatřila prsatou kuchtičku, která si se zájmem prohlížela Stevenova obnažená svalnatá stehna, jež mu vykoukla, když si jednu nohu opřel o židli. Honem ho popadla za ruku. "Už toho mám tady plné zuby. Nechceš jít ven?"

Steven souhlasil a tak odešli ještě dřív, než si té kuchyňské pomocnice stačil povšimnout.

V odjezdu z Hughova příbytku jim však zabránila bouře. Udeřila bez varování zběsilými proudy deště. Jednu chvíli se obloha zdála jasná a v následující vteřině hrozila opakováním Noemovy potopy.

Bronwyn Stevena prosila, aby nezůstávali. Tvrdila, že žádné skotce trocha deště neublíží, ale on se nedal přesvědčit. Nechtěl riskovat, že by chytila plicní zápal, když se tomu dalo jednoduše zabránit. Přichystali se tedy, že stráví noc v Hughově domě.

Podlaha ve velké síni byla pokryta slaměnými rohožemi přichystaná tak pro množství služebnictva i návštěvníků. Steven se pokusil najít nějaký koutek stranou, ale bez úspěchu. Když se vedle Bronwyn uvelebil, vklouzl jí rukou pod sukni a pohladil po koleně. Ta však na něj naprosto jednoznačně sykla, že na veřejnosti se předvádět nebude. Povzdechl si, ale nakonec souhlasil. Přitulila se k němu a za minutku spala.

Steven však usnout nemohl. Příliš dlouho nocoval ve volné přírodě a teď mu připadalo, jako by se okolní zdi kolem něj uzavíraly. Vrtěl se, ale sláma pořád zůstávala nezvykle měkká. Jednou na něho zavrčel i Rab, neboť ho svým neklidem neustá-

200

le rušil. Složil ruce pod hlavu a pozoroval trámový strop. Nešel mu z hlavy způsob, jakým Hugh hleděl na Bronwyn. K čertu s tím chlapem! Hugh si myslí, že dostane každou ženu, na kterou si umane. V tomhle přesvědčení ho ještě více utvrdila Meg, která se Hughovi oddala tak snadno.

Čím déle přemítal v hlavě ten podraz, jenž mu Hugh spískal, tím větší dostával vztek. Přes veškeré varování, jehož se mu od Bronwyn dostalo, utvrdil se v rozhodnutí nechat Hughovi nějaké znamení, že tady byl.

Potichoučku sklouzl z rohože, nařídil Rabovi, aby zůstal s Bronwyn, a po špičkách zamířil k východně položeným dveřím hlavní síně.

S bratry navštěvoval zámek rodu Lasců už jako dítě. Jednoho dne, když byli ještě docela maličcí, objevil s Hughem tajnou chodbu vedoucí někam nahoru. Vzrušením celí rozechvělí vyšplhali ke dveřím na konci schodiště a ke svému překvapení zjistili, že dveře mají panty řádně naolejované a tudíž nehlukné. Vklouzli do místnosti plné těžkých čalounů. Nejdřív neměli ani ponětí, kam se to vlastně dostali, ale pak jejich pozornost upoutaly zvuky vycházející z postele. Jenže to už bylo pozdě. V posteli byl totiž Hughův dědeček s mladičkou služtičkou a podle všeho si oba dva náramně užívali. Stařec však situaci, při níž spatřil dva sedmileté hochy, jak ho pozorují s očima navrch hlavy, příliš zábavnou neshledal. Steven i teď zamžikal, když si připomenul ten výprask, který tenkrát od Hughova dědečka schytali, i ten zatím příslibený v případě prozrazení existence té tajné chodby. Když po čtyřech letech starý muž zemřel, Steven na jeho pohřbu plakal. Doufal, že v tomhle věku bude rovněž schopen uspokojit mladá děvčata. Zasmál se a byl moc rád, že Bronwyn nemůže číst jeho myšlenky.

V předpokojí u hlavního sálu proklouzl za zástěnu. Zamířil k podokennímu sedátku a promáčkł polstrované obložení schované za polštáři. Tenkrát poprvé vyrazili ten panel při obzvlášť prudké polštářové bitvě. Než rozeznal obrys schodiště, musel rukou prorazit na palec tlustý závoj pavučin. Vstoupil a zasunul panel zpátky na místo.

201

Na schodišti byla černočerná tma a kolem pobíhaly droboučké tlapičky. Tvář mu omotaly další pavučiny a on zatoužil mít s sebou svůj meč, aby je mohl před sebou strhávat. Za života Hughova dědečka byla chodba neustále používána, a proto ji také udržovali v čistotě. Steven usoudil, že teď tu nikdo nemá zapotřebí skrývat se před někým se svými zálety.

Dveře na konci schodiště se otevřely jen s nepatrným zavrváním, ale Steven ani neměl čas se tomu podívat. Oči mu přivykly tmě na schodech, a proto mu místnost ozářená jedinou tlustou noční svící připadala jako zalitá oslnujícím světlem. Steven se usmál svému neuvěřitelnému štěstí, jelikož Hugh spal tiše v posteli. Steven se nad nehybnou postavou nic netušícího přítele zatvářil pobaveně a potom z pochvy u pasu vytáhl nůž.

Už jako děcko trpěl Hugh hrůzou z toho, že by mohl zůstat beze strážců. Když mu bylo pět, pokusili se ho unést. Ani tehdy ani nikdy později o tom příliš nehovořil, ale bez doprovodu se nikam nevydal. Až po probuzení najde ráno u hlavy cizí nůž, to bude Stevenova odplata za to, že mu odloudil tu dívku. Steven omotal kolem střenky kus plédu a připevnil k ní ko-kardu klanu MacArranů. Tiše nůž položil vedle svého přítele. Se širokým úsměvem pak zamířil k čalounu zakrývajícimu tajná dvířka.

-Chopte se ho!" zahřměl Hughův hluboký hlas.

Z temných koutů místnosti vyskočili čtyři muži a vrhli se na Stevena. Prvního odrazil a druhému zabořil pěst do obličejů. Muž vrávoravě ucouvl. Steven reagoval mnohem rychleji než ti zbylí dva muži. Stačil doběhnout ke dveřím a teprve tam ucítil na zátylku špičku Hughova meče.

-Výborně!" prohlásil obdivně Hugh. "Vidím, žeš ve Skotsku svůj výcvik rozhodně nezanedbal." Odtáhl meč, aby se Steven mohl otočit čelem k němu.

Hugh byl úplně oblečený. Přiložil Stevenovi meč až k hrdlu a kývl na strážce, aby je obestoupili. Potom zdvihl ze svého polštáře nůž. "Znamení MacArranů, je to tak?" Levou rukou si začal tím nožem pohazovat. "Jsem rád, že tě zas vidím,

Stevene!"

202

Steven se nahlas rozesmál. "Zatraceně! Jak ses to dozvěděl?"

..Před pár dny sem zajel Gavin a zmínil se, že tě čekají. Donesly se mu nějaké zvěsti, že prý ses ve Škotsku dostal do nesnází, proto si začal dělat starosti. Napadlo ho, že se nejdříve zastavíš tady."

Steven jen zakroutil hlavou. "Zrazen svým vlastním bratrem! " Potom však překvapeně zdvihl hlavu. «Ale když jsi mou návštěvu předpokládal, jak...?"

Věděl, že se tomu bývalému anglickému Stevenovi ani trochu nepodobá.

Hugh se jen usmál a oči se mu rozehrály vzpomínkou. «Jednu z těch písní, kteréš mi zpíval, jsme se společně učili v Nížině, to jsi zapomněl? Přece se pamatuješ, co času nám zabralo naučit se tu melodii!"

••Vlastně ano!" přiznal Steven, který pochopil, že příliš spoléhal na svoje přestrojení. "Však Bronwyn tvrdila, že se to nepovede a že se prozradím."

••Musím uznat, že ten přízvuk napodobuješ dokonale, ale teď už bys toho snad mohl nechat."

"Přízvuk?" užasl Steven naprosto vyvedený z míry. "Přízvuk jsem přestal používat, sotva jsme opustili pozemky MacGregorů!"

Hugh se hlučně rozchechtal. "Stevene, z tebe se vážně stal pravý Skot! Povídej, co se děje ve Škotsku? Oženil ses s tou příšernou babiznou? Co je zač, zemanka nějakého klanu? A copak si vezeš za křehotinku, které při tvé hře mohla na tobě oči nechat?"

Steven se zakabonil. «To je Bronwyn," prohlásil sverpě.

"Bronwyn? To je snad velšské jméno, ne? A jak se ti podařilo vzít roha tvé manželce?"

"Bronwyn je zemankou klanu MacArranů a je to moje manželka." Steven stál ve střehu a celý napjatý. Sotva při řeči pohyboval rty.

Hugh úžasem otevřel ústa. -Ty mi chceš namluvit, že ten modrooký anděl je náčelníkem nějakého klanu a ty žes měl to štěstí se s ním oženit?"

Steven neodpověděl, ale upřeně Hughu pozoroval. Proč tu

203

vlastně stojí obklopeni těmi strážemi? ><Co se děje?" zeptal se klidně.

Hugh se usmál a v očích se mu zajiskřilo. »vůbec nic. Jen taková malá schválnůstka, jakou jsi mi chtěl zahrát ty." Promnul čepel nože mezi prsty. "Tak Bronwyn, povídáš?" opakoval přátelsky. Spustil hrot meče, ale stále jej držel pohotově. "Vzpomínáš, když jsme se doslechli tu novinu úplně poprvé? Pořád jsi kňučel a opakoval, že si tak odpornou ženštinu v životě nevezmeš. Tenkrát jsi chtěl tu... no, jak se jmenovala? Alžběta?"

•-Margareta!" vyštěkl Steven. «Hughu, nevím sice, co zamýšlíš, ale-"

••Zamýšlím přesně totéž, co v předešlém případě."

Steven na něj jen zůstal civět. Před očima se mu přesně vybavilo, jak našel Hughu s Meg společně v posteli. Představa, že by se mohl vůbec někdy dotknout jeho Bronwyn... "Sáhni na ni a já tě zabiju!" prohlásil smrtelně vážně.

Hugh překvapeně zamžikal. "To zní, jako bys to myslel doopravdy. "

"Více než doopravdy!"

Hugh se usmál. -Ale vždyť jsme přátelé. O ženy jsme se přece dělivali."

"Bronwyn je ale moje manželka!" zavyl Steven a vrhl se na Hughu.

Naráz se na něj sesypali všichni čtyři strážci najednou, ale ani dohromady ho nedokázali zadržet. Hugh uskakoval nesmírně mrštně, ale Steven byl pořád za ním. Náhle se rozletěly dveře a jimi vtrhli další tři strážci, kteří Stevena konečně zdolali.

"Odveďte ho do té cely ve věži!" nařídil Hugh a s obdivem pozoroval svého přítele, kterého muselo držet sedm strážců.

"Jenom se opovaž!" vykřikl Steven poslední varování, když ho odvlékali ven z místnosti.

••Nutit ji nebudu, jestli myslíš tohle!" zasmál se Hugh. "Chci jenom mít celý den volnou ruku. Pokud ji během té doby nedostanu, můžeš vykládat, že máš opravdu věnou ženu."

"Proklínám tě!" řval Steven a pokusil se o další výpad, nežli

204

ho násilím vyvlekli ven.

Bronwyn stála před dlouhým zrcadlem a kriticky se pozorovala. Trvalo jí skoro hodinu, než se převlékla do anglických šatů. Sukně a rukávy byly z lesklého oranžového brokátu. Přes paže jí plýval pláštík z hranostaje, stužkami přivázaný na ramena. Vpředu se sukně rozevírala a odhalovala sametovou vsadku skořicové barvy. Čtverhranný výstřih byl vystřižený hodně hluboce.

Na zádech jí ležely těžké zvlněné kadeře, jež se jí nespoutané vlnily kolem uší.

••vyhlížíte nádherně, má paní," pípla ostýchavě služtička, která jí postávala za

zády. "Sir Hugh tu ještě nikdy neměl takovou krasavici."

Bronwyn se na dívku podívala a začala se vyptávat, ale pak toho raději nechala. Velice brzy pochopila, že klást v tomto domě jakékoliv otázky je marným plýtváním sil. Dnes ráno musela Rabovi zabránit, aby se Hughovi nevrhl po krku hned v tom okamžiku, kdy se v hlavní síni ukázal u její slaměné rohože. Z nějakého důvodu nemohl Rab toho člověka ani vystát.

Hugh se vytasil se zdlouhavým zdůvodněním Stevenovy nepřítomnosti ještě dřív, než mu Bronwyn mohla položit jednu otázku. Když se svou povídačkou skončil - prý Steven odjel dohlédnout na Hughovy pozemky, aby mu tím prokázal přátelskou službu - zůstal stát a sebejistě se na Bronwyn usmíval.

Začala ho zasypávat otázkami. Proč Steven odjel bez rozloučení? Jakou to záležitost nemohl vyřídit Hugh sám? Proč je k tomu Steven vhodnější? A jestli Hugh potřeboval pomoci, proč už dávno nepožádal Stevenovy bratry? Pozorovala, jak Hugh koktá a zaplétá se do vlastních výmyslů. Díval se na tak zvláštně, chvílemi nedokázal snést její přímý pohled do očí. Po chvíli se však usmál a ona měla dojem, že konečně dostal nápad. Začal s novou pohádkou o tom, jak pro ni Steven chystá překvapení, a proto že požádal Hugh, aby Bronwyn na celý den zabavil.

Bronwyn další otázky spolkla. Pro tuto chvíli bude lépe před-

205

stírat, že Hughově zcela zřejmě lži nakonec uvěřila. Věnovala tomu muži, který byl o palec či dva menší než ona, něžný úsměv. "Překvapení!" pronesla hlasem, o němž doufala, že zní dětsky a nevinně. »Co myslíte, že to tak asi může být?" Hugh se na ni shovívavě usmál. "Počkáme a uvidíme, co říkáte? Ale mezitím jsem pro vás připravil nějaké to rozptýlení. Přichystají nám představení ve velkém stanu a k tomu ohňostroj."

••Ach! To bude krása!" zatleskala radostí jako malé dítě a jedním dechem poručila Rabovi, ať toho člověka nezakusuje.

Hugh ji odvedl nahoru do čistounké a vyhráté komnaty, kde na ni čekaly brokátové šaty. Lem byl popuštěn, aby oděv vyhovoval její výšce. Bronwyn si vědomila, že na těch šatech musel někdo pracovat celou noc. Hugh k ní před odchodem vyslal jeden ze svých pomalých svůdnických úsměvů, a Bronwyn se musela hodně snažit, aby mu oplatila dívčím zaculením, které podle všeho od ní očekával.

Sotvaže osaměla, rozběhla se k oknu. Na nádvoří stavěli spěšně tesaři jakousi plošinu. Kolem hořelo šest ohňů a pod baldachýnem žhnulo v měděných pánvích dřevěné uhlí. Proč u všech všudy chystá v prosinci nějaký Angličan zábavu pod širým nebem? Včerejší déšť se postupně změnil na sněžení a na zemi ležel slabý poprašek. Jak Angličany poznala, byli to rozmazlení tvorové, kteří se nejraději ze všeho zdržovali pod střechou.

Přišla služtička a pomohla jí s oblékáním, ale Bronwyn se od ní nedozvěděla ani to nejmenší. Zjistila pouze to, že sir Hugh probděl celou noc nad přípravami dnešní slavnosti. Bronwyn si pomyslela, že třeba všechno jen zbytečně zveličuje. Možná byl Steven skutečně někam odvolán a Hugh chce pouze přítelovu manželku takto uctít. Ale mohl by Steven odejet jen proto, aby pro ni přichystal nějaké překvapení? Na to byl příliš veliký realista. To by ji spíš přinutil, aby mu s přípravou vlastního dárku ještě pomohla.

Než si však stačila všechno promyslet, Hugh se objevil ve dveřích. Prohlížel šiji přímo nábožně, pomalu po ní přejížděl očima

206

od hlavy až k patě. "Jste nádherná!" zašeptal. «Steven je velice šťastný muž." Poděkovala a přijala nabídnuté rámě. Začali sestupovat po schodech dolů.

..Musíte mi o tom svém klanu vypovědět úplně všechno," naléhal a nespouštěl pohled z jejích rtů. "Dokážu si představit, jak jste asi ráda, že jste dostala anglického manžela. Třeba se vám jednou poštěstí spatřit krále Jindřicha a vyjádřit mu svoji vděčnost."

Bronwyn měla co dělat, aby zadržela prudký výbuch. Domnívala se, že Stevenova ješitnost je nepřekonatelná, ale tento muž předčil její nejhorší očekávání. "Ach ano," prohlásila sladce. «Steven byl ke mně velice hodný a tolik jsme se toho od něj naučili!" Při pomyšlení, že to byl právě Steven a ne její lidé, kdo podstoupili tu nesmírnou proměnu, se málem začala dusit.

-Jak jinak," usmíval se Hugh. -«My Angličani jsme přece prvotřídní válečníci a vy Skoti se od nás opravdu máte čemu naučit." Zarazil se. "Musím se vám omluvit, takhle jsem to nemyslel. Nakonec, vy přece jste, jak se tomu říká? Zemanka celého klanu."

Vyslovil to takovým způsobem, jako by žebrákovi házel almužnu. Raději se ani nepokoušela odpovídat, protože kdyby pronesl ještě jedno takové slovo, nejspíš by toho bezectného nafoukance předhodila Rabovi. "Ach, hleďte!" vykřikla rozradostněna. "To je ale krása!" Měla tím na mysli pestře zbarvený velký stan.

Hugh se zastavil, zdvihl oči ke zdem svého domu a potom ji uchopil za ruku a přitiskl si ji ke rtům. "Pro vás není nic dost dobré, nic dost překrásné." Pozorovala ho s odtažitým zájmem. Když ho spatřila poprvé, tak ji jeho rozvláčné phyby i neobvykle tvarovaná ústa docela zaujaly, nyní jej však shledávala trochu nudným. Z nepochopitelného důvodu si navíc usmyslel či samozřejmě předpokládal, že se jí to líbání ruky zamlouvá.

Jen s největším sebezapřením se přiměla k tomu, aby se od

207

něho neodtáhla. Cožpak si všichni muži připadají před ženami tak neodolatelní? Najednou si uvědomila, jak málo zkušeností s nimi má. Muži z jejího klanu se na ni neodvážili ani sáhnout, pravděpodobně z obavy před hněvem jejího otce. A v Anglii se pak nějaký čas stýkala pouze s Rogerem Chatworthem, který si mluvil výhradě o svých plánech, jimiž by prospěl jejímu lidu. A Steven byl jediný muž, který se jí kdy dotkl a podle všeho i jediný muž, jehož dokázala přijímat. Alespoň teď takový pocit měla, protože dotyk Hugh a Lasca v ní probudil pouze sto chutí se mu honem vytrhnout.

Zdálo se však, že její reakce či vlastně její odhodlání ji nedat j najevo, Hugh a plně uspokojuje. Odvedl Bronwyn na pozlacené křeslo stojící pod přístřeškem, jednou tleskl do dlaní a na dře-j věnem jevištětku před nimi se v mžiku objevili tři kejklíři.

j Pouсмála se na Hugh a tvářila se, že sleduje účinkující. ve i skutečnosti ji mnohem více zajímalo její okolí. Každým oka-j mžikem v ní rostlo už tak silné podezření. Něco nebylo v pořádku. Proč se má tato zábava odehrávat mimo zdi budovy? i ke kejklířům se připojilo pár tanečnic a Bronwyn si všimla,

1 že mají ramena chladem celá promodralá. Syrový vítr jim dul rovnou do tváří. Jeden z Hughových dvořanů se zmínil o tom, že pavilónek měl být postaven zády k větru. Hugh však reagoval skoro až zuřivě a přísně zakázal s plátěnými stěnami cokoliv provádět.

"Jistě mne omluvíte, sire Hughu," zašeptala Bronwyn tím nejlíbeznějším hlasem. Musí si vyšetřit chvilku, aby prozkoumala budovu, a třeba pak najde klíč k celé té záhadě. Co když ve skutečnosti Steven vůbec nikam neodjel?

"Ale ne, přece byste ještě neodcházela. Podívejte, nechám oheň víc rozdmýchat. Nebo ať donesou další pánve s dřevěným uhlím."

"Mně ale zima není," přiznala poctivě a sotva se zdržela úsměvu nad Hughovým zmodralým nosem. »Já bych jen chtěla..."

V rozpacích se zadívala do dlaní. "Ach, pochopitelně!" zabrebtal rozpačitě.

"Pošlu s vámi

208

stráž -"

"Ne! Mám Raba a nepochybuji, že cestu najdu sama."

..Vaše přání je mým rozkazem," usmál se a opět jí políbil hřbet ruky.

Bronwyn se musela přinutit k pomalé chůzi, protože nechtěla ničím probudit Hughovo podezření. Sotva však vstoupila do budovy věděla, že spěch je teď nanejvýš důležitý. -Tak, Rabe!" přikázala, -hledej Stevena!"

Rab se radostným úprkem vyřítit nahoru po schodišti. Celé dopoledne se musel krotit, neboť Bronwyn ho neustále napomínala. Zastavil se u dveří, o nichž předpokládala, že vedou do Hughovy ložnice. Chvilí čenichal a pobíhal kolem, načež se pustil po nějakém schodišti dále nahoru. Bronwyn si nadzvedla sukně a utíkala za ním. Nad třetím křídlem schodiště narazili na těžké dubové dveře se zamřížovaným okénkem. Rab vyskočil a předními tlapami se opřel o okénko. Dvakrát zaštěkal na znamení úspěchu.

••Rabe!" ozval se Stevenův hlas.

-Dolů!" nařídila Bronwyn. "Steven, jsi v pořádku? Proč tě tam uvěznili?"

Natáhla ruku a skrze mříže popadla jeho dlaň.

Uchopil její ruku a zadíval se Bronwyn do tváře. ..Tohle je ta ruka, kterou pořád dovoluješ Hughovi olíbat?" zeptal se mrazivě.

"Teď není čas na tvoje žárlivé výstupy. Proč tě tady drží? A k čemu je ta nesmyslná slavnost?"

"Nesmyslná?" začal se vztekat Steven a odmrštíil její ruku mřížemi nazpátek.

-Rozhodně nevypadáš na to, že by ses dobře nebavila. Tak pověz, připadá ti Hugh vážně tak přitažlivý? Spousta žen se v tom shoduje."

Udiveně na něho zírала a přitom hladila Raba rozčileného pánovým uvězněním.

Myšlenky se jí řitily rychlostí blesku. "Tohle nemyslíte vážně, viď?" zeptala se. "To si s tím svým přítelem zas na něco hrajete."

"Když se to týká mojí manželky, já v tom žádnou hru nevidím!" prohlásil zuřivě.

"K čertu s tebou, Steven Montgomery!" zasyčela na něho.

209

"Přece jsem tě prosila, abychom sem vůbec nechodili! Ale to ne, to sis prosadil svou! Teď chci vědět, co se to děje a jak tě mám odtud dostat, ačkoliv sama nemám ponětí, proč bych to vlastně měla dělat!"

Steven se na ni podíval přivřenýma očima. -Jestli se Hughovi vzdáš a necháš ho tím tak vyhrát, přetřhnu tě na dva kusy!"

Začínala tomu rozumět. »To mi chceš naznačit, že jsem se stala předmětem sázky? Copak je vlastně v sázce?"

Když Steven neodpovídal, učinila to za něho. "Myslím, že jsem to uhodla. Hugh věří tomu, že mne svým dvořením dostane do postele, a ty o tom vůbec nepochybuješ. Jestlipak někdy tomu tvému ubohému vrabčímu mozečku dojde, že do takové záležitosti mám co mluvit taky já? To mě považuješ za takovou husu, že vlezu do postele každému za úsměv a políbenou ruku? Zrovna tobě by mělo být jasné, že na takové nafoukance já беру nůž! Kdykoliv na mě Hugh jen sáhne, Rab se může uvrčet!"

-Což se děje skoro pořád, alespoň podle toho, co jsem zahlédla."

Bronwyn si povšimla, že na opačném konci cely je okno. Tak proto tedy Hugh odmítl otočit vchod do pavilónu na odvrácenou stranu! Chtěl, aby je Steven mohl společně pozorovat. Pohlédla do Stevenovy trucovité a nahněvané tváře a sama začala cítit hněv. Tihle dva muži ji zneužívají ke svým dětinským žertům, jež by se lépe hodily k desetiletým chlapcům. Hugh prohlásil, že vláká Bronwyn k sobě do postele a Steven má o jejím charakteru a sebevědomí tak nízké mínění, že opravdu věří, že se jeho žena stane kořistí každého, kdo si zamane. A ten Hugh! Urážel ji, zacházel s ní jako se slaboduchou, a přesto neměl ani stín pochybností, že by snad mohla jeho kouzlu odolat.

"Táhněte k čertu oba dva!" zašeptala a otočila se k odchodu.

"Bronwyn! Vrať se!" poručel jí Steven. "Řekni Hughovi, že o tom spiknutí víš a sežeň od něho klíče!"

Ohlédla se a věnovala mu zářivý úsměv. "Abych tak přišla o zábavu, kterou pro mne sir Hugh uchystal?" zeptala se s povytaženým obočím. Pustila se pak po schodech dolů a na nepřetržité proklínání, kterým ji Steven zasypal, odpověděla jenom

210

stisknutím rtů. "Ať oba táhnou k čertu!" opakovala si potichu. 13 kapitola
Když Bronwyn dorazila do přízemí, všechno se v ní ještě vařilo. Dole už na ni s netrpělivým výrazem v tváři čekal sir Hugh. Tvářil se, že se ji za to dlouhé zdržení chystá potrestat. Ze všeho nejdřív mu chtěla udělat kázání, co si to vlastně dovoluje, ale ten nápad zmizel stejně rychle, jako se objevil. Ti Angličani! pomyslela si. Při jejím prvním setkání se Stevenem se i on domníval, že neexistuje lepší přístup ke skutečnosti než anglický. Vysmál se jí, když ho požádala, aby nosil skotský oděv namísto těžké anglické zbroje. Teď měla vážné pochybnosti, jestli by ho přesvědčila, aby si oblékl některý z těžkých prošívaných kabátů, jimiž se honosil sir Hugh. Jenže Steven musel podstoupit těžký zápas, nežli byl ochoten začít se změnami.

Třeba teď ona může rozehrát svou vlastní hru a oba ti Angličani pochopí, co ví každý Skot - že žena je docela dobře schopná myslet sama za sebe.

••Už jsem si o vás začal dělat starosti," uvítal ji sir Hugh a napráhl vstříc ruku.

Bronwyn nevinně vykulila oči. "Doufám, že se nebudete zlobit, ale rozhlédla jsem se trochu po tom vašem domě. Je úžasný! Povězte, to celé patří jenom vám?"

Sir Hugh uchopil její ruku a zasunul si ji do podpaží. Hruď se mu viditelně nadmula. «Všecičko a k tomu asi sedm stovek akrů pozemků. A samozřejmě, na jihu mám ještě jedno panství."

Zhluboka si vzdechla. «To Steven," začala ostýchavě, "Steven takového nic nemá, že?"

Hugh se zachmuřil. "No, to opravdu ne. Pravda, někde kus pozemků vlastní, myslím, že k tomu patří taková stará věž, ale sídlo žádné. To jistě vaše vlastní panství..."

Opět si povzdechla. "Když to je až ve Skotsku."

"Ach ano, rozumím. Je to chladný a deštivý kraj, vidíte? Není divu, že byste ráda žila tady. No, možná že Steven -" Zarazil se.

V duchu se zasmála. Bylo to přesně tak, jak tušila. Hugh se o

211

ni doopravdy vlastně nezajímal, či přinejmenším nezamýšlel svého přítele znectit. Prostě se nudil a zachtělo se mu Stevena rozzuřit. Zmiňoval se o svém příteli příliš často, což o nějaké skutečné nenávisti nesvědčilo. Steven se domníval, že se Bronwyn dá nalákat do postele každého přitažlivého muže, zatímco Hugh ji využíval čistě jen k pozlobení svého přítele. Ani jeden z těch mužů však nevzal do úvahy její vlastní vůli a představy.

Rozesmála se při pomyslení, jak by to asi dopadlo, kdyby jim jejich plány nějak překazila. Jak by se ani sir Hugh tvářil na její oznámení, že se necítí se Stevenem spokojena, a proto tedy touží zůstat tady v Anglii s tak milým a pohledným mužem, ja- ko je sir Hugh?

Přiblížili se k pavilónu a ona vzhledla k nebi. -Myslím, že slunko začne zářit co nevidět. Třeba bychom si mohli vyndat židle zpod toho baldachýnu."

Sir Hugh se jejímu návrhu usmál a nařídil, aby jim židle vynesli ven.

Bronwyn přikázala, aby je postavili blíže k sobě, a nad Hughovým zachmuřeným obličejem se zatvářila pobaveně. Sotva se usadili, neztrácela čas. Hudebníci hráli sladkou milost-nt>u píseň, ale ona se na ně ani nepodívala. Oči měla jenom pro Hughu. "Vy nemáte ženu, můj pane?" otázala se potichu.

••Ne ... zatím ne. Nebyl jsem tak šťastný jako můj přítel Steven."

"A on je opravdu vaším přítelem? Mohl byste být přítelem i mně?"

Hugh se jí oddaně zadíval do očí a lekl se, že se v nich utopí. Ten Steven měl

vážně štěstí. "Samozřejmě, že vás považuji za přítelkyni," pronesl otcovsky.

Vzdychla, navlhčila si rty a lehce je pootevřela. <• Já hned poznala, že jste

citlivý a inteligentní muž. Škoda, že nemám takového manžela, jako jste vy."

Líbezně se pousmála, když mu z té lichotky poklesla čelist. "Měla bych vám o svém sňatku něco prozradit. Neměla jsem v té záležitosti na vybranou. Pokoušela jsem se vyvolit si někoho jiného, ale ...lord Steven ..."

212

Hugh se napřímil. "Doneslo se mi něco o tom, že Steven musel kvůli vám bojovat a že v tomhle ohledu odvedl řádnou práci. Prý ho Chatworth napadl zezadu."

..Ach ano, Steven je dobrý bojovník, ale není ...Jak jen to říci? Prostě mne neuspokojuje."

Hugh vyvalil nevěřicně oči. "Chcete snad říci, že Stevenu Montgomerymu se něčeho nedostává? Dovolte, abych vám sdělil, že se přátelíme celý život! A pokud jde o ženy -" to už se začínal rozhňovat -«když jsme ještě byli spolu ve Skotsku, tak se Steven napůl zamiloval do takové kurvičky a odmítal si přiznat, že se mu tahá s polovinou naší posádky. Zaplatil jsem jí za to, že mi hupla do postele ve chvíli, kdy nás Steven mohl spolu nachytat."

-A proto se na vás tolik zlobí?" zeptala se a na okamžik zapomněla užívat svůj medově sladký hlas.

-Kdybich mu řekl, co je to děvče zač, nikdy by mi to neuvěřil. Neviděl dál, než za její libivá líčka."

Bronwyn se na chvíli odmlčela, aby tu novinu mohla strávit. Tak je to tedy!

Steven ji zneužil při odplatě člověku, který mu kdysi přebral dívku. Ženu, do

níž byl napůl zamilovaný! V prsou pocítila rezavou bolest a oči jí naběhly palčivými slzami. Nechtěl si ji vzít, protože miloval nějakou hezkou běhnu.

"Lady Bronwyn, není vám špatně?"

Lehce si přetřela oči kotníky zatáté ruky. "Jen něco v oku, nic víc."

"Ukažte, já se podívám." Uchopil její obličej do svých velkých dlaní a Bronwyn k němu vzhledla.

Věděla, že Steven se na ně dívá a hlavou jí blesklo, že snad při tom myslí na tu ženu, po níž toužil, než poznal ji.

"Nic tam nevidím," pravil sir Hugh, ale ruce jí od tváří neodtáhl. .Jste

neuvěřitelně krásná žena," zašeptal. "Steven je -"

Vykroutila se mu. "Tohle jméno už nechci ani slyšet," prohlásila rozzlobeně. "Na dnešek jsem se ho zbavila a chci si to užít! Třeba by nám hudebníci mohli udělat trochu místa a já bych vás naučila pár skotských tanců."

Neklidně zamžoural nahoru k věži a potom se nechal odtáh-

213

nout k prkennému pódiu.

Sir Hugh si ani nevzpomínal, kdy naposledy se tak dobře pobavil. Nebyl zvyklý vídat ženské kadeře volně poletovat kolem pružného útlého těla. Bronwyn blýskala očima a smála se, jak se neobratně pokoušel napodobit její zdobné krůčky.

Chladný den najednou docela hřál a ona úplně zapomněla, že shora ji pozoruje její manžel.

"Bronwyn," řehtal se Hugh, který už před hodinou vypustil z oslovení obřadnou

"lady", "musím toho okamžitě nechat! Strašně mě píchá v boku."

Vysmívala se mu. "Z vás by tedy nebyl moc dobrý Skot, když nesnesete ani trošku námahy!"

Vzal ji za paži. "Nenadřel jsem se tolik od té doby, co jsem s bratry

Montgomeryovými strávil celý týden výcvikem.

"Ano," připustila, když se posadili. "Steven skutečně cvičí velice tvrdě."

Zvážněla.

"Je to hodný chlapec," souhlasil Hugh, když si bral kousek sýra z podnosu, který mu přidržel sloužící.

-Snad ano," přikývla a zhluboka se napila teplého kořeněného vína.
"Velice mu závidím."

••Skutečně?" zeptala se a zachytila jeho pohled. "Třeba byste ho mohl zastoupit... v jistém ohledu." Se zájmem sledovala, jak Hughovi začíná docházet význam jejího návrhu. Ten marnivý domýšlivec! pomyslela se. V životě mu nenapadlo - to ostatně žádnému muži - že není pro ženy tím jediným možným požehnáním.

"Lady Bronwyn," začal zdvořile. "Musím si s vámi vážně promluvit. O Stevenovi -"
-Jaký byl, když byl ještě malý?" skočila mu rázně do řeči.

Hugha to očividně zarazilo. "Přemýšlivý, stejně jako Gavin. Všichni ti bratři vyrůstali mezi samými muži. Steven je možná neohrabaný, ale to jenom proto, že se v ženách příliš nevyzná."

"Zatímco s vámi je to přesně naopak," zavrňela.

Hugh se na ni sebejistě usmál. "Mám jisté zkušenosti a nepochybuji, že právě to je důvodem, proč jste... proč se vám jeví 214
přitažlivým. Jste za Stevena provdána teprve krátký čas. Jistě v průběhu následujících let začnete... mít jeden druhého rádi."

..Cožpak tohle vy chcete od života? Vám stačí mít jen rád?

..Já jsem jiný než Steven," prohlásil samolibě.

Bronwyn se usmála, když v duchu začínala osnovat svůj plán. ..Nedávno, než jsme se Stevenem opustili Skotsko, žili jsme u sedláků. Jedna z žen tam vyráběla vynikající nápoj z jistých lišejníků. Při cestě přes vaše panství jsem si povšimla, že na skalách tu roste stejný druh. Třeba bychom tam mohli zajít a trochu jich nasbírat. Ráda bych vám ten nápoj připravila."

Hugh se na chvíličku zatvářil ustaraně, ale potom přikývl na souhlas. Vůbec se mu nezamlouvalo, jak se ta událost celá vyvíjí. Skoro mu připadalo, že Stevenova manželka přímo touží být svému muži nevěrná. Hugh by rád ohlásil, že Bronwyn se jiným mužem získat nedá, ale Bronwyn v něm podle všeho našla zalíbení. Při chůzi jí Hugh začal vyprávět o Stevenovi, jaký čestný muž to je, jak si zaslouží ženu v Bronwynině postavení. Vykládal, že od Stevena je ušlechtilé, když nosí ty směšné skotské šaty.

Bronwyn sbírala lišejníky a suché paličky květů, kladla je do košíčku, jenž jí sir Hugh obstaral, a jenom tu a tam něco prohodila. Pečlivě naslouchala, ale své myšlenky si ponechávala pro sebe.

Když se vrátili do záměčku, znovu se pustilo do deště. Sir Hugh ji zavedl do svých soukromých komnat, ale choval se přitom nesmírně formálně. Služka donesla horké víno a poháry, aby Bronwyn mohla připravit svůj nápoj. Pečlivě mísila a přilévala různé přísady a přitom sledovala sira Hugha, který svým vypjatým hrudníkem a samolibě našpulenými ústy dával najevo vědomí vlastní ušlechtilosti nad tím, že odolal Bronwyniným návrhům.

••Můj pane," pravila tiše a podala mu číši s horkou tekutinou. Na chvíličku se nedbale dotkla jeho ruky. S úsměvem vyslechla jeho prohlášení, že nápoj je vskutku nesmírně lahodný. Poté sir Hugh číši dopil a požádal, aby mu ji znovu naplnila.

••Potřebuji s vámi mluvit," oznámil jí velice vážně a přitom

215

upíjel z čerstvě dolité číše. "Nemohu vás zde nechat s těmi domněnkami, k nimž jste podle všeho dospěla."

••Jaké domněnky myslíte?" otázala se líbezně.

»Steven je můj přítel a vždycky byl mým přítelem. Jenom bych chtěl věřit, že po tomhle všem mým přítelem zůstane i nadále."

»A proč by nezůstal?"

"Řekl bych, že to záleží jenom na vás. Nikdy byste se před ním neměla zmínit o tom, jak... jak vás přitahuji."

••Jak mne přitahujete?" divila se nevinně a sedla si proti němu na židli. "Co tím vlastně myslíte?"

••Ach, jen se nedělejte, má paní! My oba víme, co se mezi námi dneska odehrálo. Všechny ženy se vyznají v záležitostech srdce naprosto dokonale."

Povytáhla obočí. "Všechny ženy? Prosím, poraďte mi, co ještě vědí všechny ženy."

"Nehraje si tady na stydlivku!" utrl se na ni. "Ohledně žen nejsem zas takový prostáček, jakým je Steven Montgomery! Možná se vám ho podaří přesvědčit, že se neohlížíte po jiných mužích, a protože ho považují za svého přítele, tak vaši povídačku podpořím, ale přede mnou se netvařte jako nevinátka!" "Vzdávám se!" řekla mu s úsměvem. •• O ženách i o svém příteli víte podle všeho tolik, že nemám naději zapírat i nadále."

Hugh jí začal odpovídat, ale najednou mu útroby projela ostrá bolest a uzamkla mu ústa. "Ukažte, já vám znovu doplním číši. Nějak jste zbledl." Hugh pohár popadl a naráz jej vyprázdnil. Když se trochu zotavil, sotva lapał po dechu. "Ta

ryba musela být zkažená," řekl a potom si připomněl, že se o něčem dohadovali.

•< U čeho jsem skončil?"

"Vykládal jste mi, že jsem připravena opustit kvůli vám svého manžela."

••Vysvětlujete si tu pozornost přehnaně," zavyčítal. "Já -" Bronwyn třískla prázdným džbánem do stolu. Glazura na nádobě popraskala. »Ne! Teď budu mluvit já!" postavila se nad něho s rukama v bok. »Tak vy se prohlašujete za Stevenova pří-

216 tele, a přesto mu provedete takový dětinský podraz a zamknete ho ve věži, odkud může sledovat, jak chcete pobláznit jeho ženu!"

"Pobláznit? Řekl bych, že to nejsem já, kdo dneska zkoušel pobláznit toho druhého!"

••Cožpak můžete číst moje myšlenky? Cožpak vás vážně ta vaše ješitnost opravňuje k domněnce, že v případě neuspokojení bych vydržela v posteli Stevena Montgomeryho celé ty dlouhé měsíce?"

••Vždytjste říkala-

»Vy jste vážně schopný věřit jen tomu, čemu chcete sám! Chováte se jako byste provedl kdovíco ušlechtilého, když jste za ni musel platit v táboře jako každý - každý kromě mého Stevena!"

"Vašeho Stevena!" zablekotal Hugh a začal vstávat, ale naráz jím projel další záchvat bolesti. vyděšeně k ní zvedl oči. "Vy jste mne otráвила."

Usmála se. "Neřekla bych, že by šlo přímo o otravu, ale pár dní vám bude pořádně nevolno. Chtěla bych, abyste si ten dnešek zapamatoval na hodně dlouhou dobu!"

"Ale proč?" zašeptal a popadl se za žaludek, "Co jsem vám vlastně provedl?"

"Nic," odpověděla mu se vši vážností. »Vůbec nic. Byla jsem Angličany zneužívána už příliš dlouhou dobu, než abych to znovu dokázala snést. Zneužil jste mne ve svém podrazu vůči Stevenovi. Nikdy vám nepřišlo na mysl, že bych do celé záležitosti mohla mluvit taky já. Dobře jsem si toho všimla už včera večer, zatímco Steven hrál na loutnu. Byl jste si naprosto jistý, že po vás musí zatoužit úplně každý žena!"

Hugh se bolestí přelomil v pase. "Ty mrcho!" vydechl. "Jen si běž ke svému Stevenovi."

"Tak já jsem mrcha jenom proto, že jsem se rozhodla nebýt ve vašich rukách jen pouhou figurkou? Pamatujte si, sire Hughu, na šachovnici je vždycky jen jedna královna a ta je v každé hře nejohravnějším a nejmocnějším hráčem." Předklonila se a z kapsy jeho kabátce vylovila klíč, načež se ob-

217

rátíla k odchodu.

"Steven vás viděl. v životě neuvěří, že do mne nejste celá pryč."

Napřímila se. "Přestože máte zřejmě jiný názor, je Steven Montgomery tím nejrozumnějším a nejinteligentnějším mužem, jakého jsem kdy poznala." U dveří se na chvíli zastavila. ••Ach ano, sire Hughu, a až příště budete potřebovat se ženami trochu pomoci, radím vám, abyste se obrátil na Stevena. Pokud já mohu soudit, co o nich neví on, nestojí ani za řeč." Poté komnatu opustila.

Před Hughovými dveřmi na ni čekal Rab. Společně vyběhli po schodech do místnosti, kde seděl uvězněný Steven. Pohlédla skrze zamřížované okénko a spatřila Stevena rozběsněného do nepřítelů. Z jeho vzteklého a nenávistného pohledu ji až zamrazilo. Vrazila klíč do zámku a odemkla dveře.

"Tak a teď jsi volný," oznámila mu tiše. Ještě pořád je světlo, a tak můžeme vyrazit na panství tvého bratra."

Steven však seděl mlčky dál a strašlivě se mračil.

Přistoupila až k němu, vztáhla ruku a pohládila ho po kadeři spočívající na jeho límci. "Snad bys mi příčinu svého hněvu mohl prozradit."

Odstrčil jí ruku. "Ty se opovažuješ přijít za mnou přímo od něho? v tom oděvu, který ti dal on a v němž jsi se před ním tak natrásala? Jestlipak se mu to líbilo? zamlouvalo se mu, když ses mu předváděla nahore celá holá?"

Povzdechla si a usedla na sedátko pod okny, »Hugh tvrdil, že po tom, cos uviděl, v moji nevinu neuvěříš."

"Hugh, říkáš?" zavrčel Steven a zdvihl k ní zaťaté pěsti, ale hned je bezmocně spustil podél těla. Tys mi tedy rádně oplatila, že jsem tě donutil ke sňatku. Dlouho jsi čekala, ale konečně ses mi pomstila!" Ztěžka se posadil a nevšímal si ani Raba, který se k němu lísal. »Ten nůž o naší svatební noci měl raději zasáhnout moje srdce!"

Bronwyn vyskočila tak rychle, že ji nepostřehl ani Rab. Udeřila Stevena do tváře natolik zprudka, až mu hlava poskočila dozadu. "Táhni už jednou k čertu, Steveno Montgomery!"

218

vykřikla. »Už mám dost těch tvých neustálých urážek! Nejdřív se mnou ten tvůj takzvaný přítel zachází, jako bych byla kusem hadru, který mu náleží, a když ho

odmítnu a ještě se mu za tu jeho ješitnost pomstím, začne mi říkat, že jsem mrcha. A teď zase musím poslouchat tvoje obviňování, že jsem děvka. Nebudeš si mne plést s tou svojí baculatou holkou z vojenského tábora!" Steven si okamžitě přestal třít pohmožděnou čelist. »O čem to mluvíš? O jaké holce?"

»To tady nehraje roli," pokračovala vášnivě. "Co jsem provedla, abych si zasloužila nařčení, že jsem děvka? Kdy bylo moje jednání nečestné či kdy jsem nedodržela složený slib?"

"Mluvíš nesmysly. Jaký?"

Unaveně si povzdechla. »Náš manželský slib, ty tupce! Přece jsem s ním souhlasila. Nikdy bych se proti němu neprovinila."

"Taký jsi souhlasila, že budeš manžela poslouchat," prohlásil zachmuřeně.

Odvrátila se od něho. "Pojď, Rabe. Pojedeme domů."

Steven byl naráz na nohou. Popadl ji prudce za paži. »Co to zamýšlíš udělat? Chceš se snad vrátit zase k Hughovi?"

Rozmáchla se nohou dozadu, aby ho nakopla, ale on ji prudce otočil a přitiskl si ji na hrud' zády k sobě.

"Málem jsem zešlel," pošeptal jí. "Jak jsi mi to jen mohla provést? Přece jsi věděla, že se na vás dívám."

Cítila, jak jí po těch slovech začíná pokožka sálat žárem. Měla pocit, jako by uplynula už celá věčnost od chvíle, kdy ji naposledy držel v náruči. Přitiskla si líčko k jeho paži. ••Rozhněval jsi mne. Oba dva jste se mnou zacházeli tak, jako bych neměla právo o sobě rozhodovat.

Obrátil jí tvář k sobě a uchopil ji za ramena. »Zapomněli jsme, že s

MacArranová, víd? Bronwyn, já -"

••Drž mne," zašeptala, "jenom mne takhle drž."

Téměř ji v náruči rozdrtil. "Nedokázal jsem snést, že se tě dotýká. Pokaždé, když na tebe sáhl... a když uchopil tvoji tvář do dlaní!"

••Přestaň!" poručila. "Okamžitě s tím přestaň!" odtáhla se od

219

něho. »Mezi Hughem Lascem a mnou nedošlo vůbec k ničemu. Myslel si, že dokáže pobláznit každíčkou ženskou na světě, a já mu chtěla předvést, že je na omylu."

Stevena se znovu zmocnil hněv. "Ale jistě ses při tom nenudila. Odtud to vypadalo, jako byste byli milenci už po celé roky."

••Tohle si vážně myslíš? Ty opravdu věříš tomu, že bych se nechala bezdůvodně osahávat od cizího muže?"

Stevenovy oči ztemněly skoro až do černého odstínu. ••Bездůvodně! Cha! Přece vím, jaká jsi v posteli! Možná se ti zachtělo si ověřit, jestli tě ke křiku přiměje i někdo jiný než já. Pověz mi, prokoukl ta tvoje kolena hned napoprvé?" Zůstala jako zkamenělá. "Ty tedy nepochybuješ o tom, že jsem s ním strávila celé odpoledne v posteli?"

••Ne," přiznal poraženě. »Na to jste neměli dost času a Hugh..."

••Nech mě, ať to za tebe dopovím," přerušila ho rázně. "Hugh je přece tvůj přítel a ty ho znáš jako čestného člověka, který by ve skutečnosti nic tak podlého neprovedl. Na druhou stranu já jsem žena, a proto se čestné jednání ode mne neočekává. Jsem jako pampeliškové chmýří, které si vítr zafouká, kam chce. Takhle jsi to myslel?"

"Ty moje slova překrucuješ!"

••O tom pochybuji. Dneska ráno, kdy jsem tě tady prvně uviděla, byl jsi pevně přesvědčený, že Hugh mne dostane, kdy se mu zachce. Stačí, aby mne omámil sladkými řečičkami. Kdybys mne jen trochu znal, seděl bys tady v cele naprosto klidně a čekal, až si pro tebe přijdu. A potom bychom se společně pobavili nad tím, jak jsem si ze sira Hughy vystřelila."

"A jak jsi to provedla?" zeptal se Steven ostře.

Bronwyn měla pocit, jako by jí někdo vyrazil dech. Během těch posledních několika měsíců se toho o Stevenovi dozvěděla tolik, začala mu tak důvěřovat, že si dokonce chvílemi myslela, že ho miluje. On však o ní neví vůbec nic! Pořád ji považuje za slaboduchou loutku bez vlastní vůle!

Pokračovala jako tělo bez duše. "Udělal jsem mu nápoj s

220

bylinkami, o kterých Kirsty tvrdila, že způsobují silné žaludeční křeče. Pár dní bude těžce nemocen."

Steven na ni chvíli hleděl. Jak rád by jí důvěřoval! Připadalo mu, že za tu dobu, co ji sledoval naklánět se k Hughovi a švitořit s ním, zestárl na dvojnásobek. Když spolu tančili, lomcoval mřížemi v okně. Pod sukni Bronwyn vykukovaly kotníky a od šatů se jí odrážely sluneční paprsky. Jak na něm může chtít, aby se choval rozumně, když z něho málem udělá zvíře? Kdyby se mu podařilo nějakým způsobem osvobodit, byl by Hughy zabil, byl by svého přítele

roztrhal holýma rukama na kusy.

Přejel si dlaní přes oči. Jak po něm může vyžadovat rozumné uvažování, když myslet vůbec nedokáže! Zůstal na ni koukat celý udivený. Co to s ním jenom provedla? Od okamžiku, kdy ji před sebou spatřil klečet v mokré košilce, jako by přišel o rozum. Bojoval kvůli ní, málem nepřežil, když nasadila život při slézání útesů kvůli jednomu ze svých mužů, málem ji zabil, když Chris na její ješitnost doplatil životem. Co mu teď bude vykládat o rozumu? Už z její blízkosti byl doslova nepřičetný.

»Měli bychom vyrazit,« pronesla odměřeně a obrátila se ke dveřím.

Pozoroval ji, jak s Rabem v patách vychází z místnosti. Chtěl za ní jít a říci, že jí věří, že ví, jaká je čestná, ale prostě to nedokázal. Hugh už jednou předvedl, že umí Stevenovi odloudit ženu. Něžná Meg Stevena milovala, a Hugh ji přesto získal pro sebe. Bronwyn se naopak nijak netajila s tím, že Stevena považuje za svého nepřítele. Pro ni jeden Angličan jako druhý. Možná jí Hugh něco nasliboval ohledně jejího klanu. A jakmile se do toho zamíchal její klan... Zdvihl hlavu, až když na něho prudce vyštěkl Rab. Vzpamatoval se a seběhl po schodech do Hughovy ložnice.

Hugh ležel v posteli stočený do klubíčka a kolem něho se schumelili čtyři strážci a tři sloužící. ..Vypadni odtud,« zasípěl v návalu bolesti. ..Už mi s tou tvou mrchou nikdy nechoď na oči!"

Steven vycouval, ale už v pokoji se začal usmívat. Tak ona mu doopravdy nelhala! "Vypadni, povídám!" přikázal znovu Hugh. Opět se popadl

221

za břicho a zhroutil se nazpátek na lože.

•-Ženská tě přechytračila?" smál se mu Steven při odchodu z ložnice. Seběhl dolů do hlavní síně. Tam už na něho v plédové sukni a bílé košili čekala Bronwyn. Zase to bylo to jeho děvče z Vysočiny. Zamířil k ní, polaskal ji po paži a usmál se.

Odmítavě se obrátila na druhou stranu.

•i Bronwyn,« začal.

•Jestli jsi tady hotový, myslím, že bychom se měli vydat na cestu. Pánem jsi ovšem ty, čili na tvůj příkaz tady můžeme zůstat i nadále."

Chvilíčku hleděl do ledové modře v jejích očích. -Ne, nechci tady zůstat,« řekl po chvilce. Otočil se a vyrazil k východu.

Bronwyn ho zvolna následovala. Celá ta událost začala jako žert, dětinský žert, hra mezi muži o to, kdo z nich dvou je lepší, a nakonec se o svém manželovi dozvěděla nesmírně znepokojivou pravdu. Kdysi se domnívala, že to ona se musí naučit důvěře vůči němu. Během posledních měsíců ho pozorovala a strážlivě hodnotila všechny jeho proměny. Sledovala, jak se ze zpupného Angličana stává téměř pravý Skot. Viděla, jak se k němu její lidé přestávají chovat cize, jak jeho vlastní muži, Angličani jako on, podstupují dobrovolně téměř stejnou proměnu. Jeden po druhém se oblékali do plédu a přestali trávit nekonečné hodiny leštěním své zbroje. A sotva před pár dny Steven dokonce zastřelil tři Angličany, aby zachránil Bronwyn a Kirstino děcko. Tento čin znamenal pro Bronwyn to vrcholné gesto, které jí chybělo k tomu, aby mu začala důvěřovat už beze zbytku.

Co se však Steven dozvěděl o ní samotné? Nesouhlasil s ní, ať dělala cokoli. Proklínal ji, když velela svým mužům. Hněval se, když riskovala život pro někoho jiného. Existoval vůbec způsob, jak se mu zavděčit? Má se snad raději stát někým úplně jiným? Miloval by ji víc, kdyby byla jako... jako jeho krásná švagrová? Uměla si Juditu docela jasně představit: poddajná, pořád mluví tichým pokorným hlasem, neustále se na manžela nežnounce usmívá, nikdy mu neoponuje, vždycky je milá a příjemná.

»Tak tohle muži ve skutečnosti chtějí!« řekla si pro sebe.

222

Steven od ní nechtěl nic víc, než aby seděla na jednom místě, mlčela a v žádném případě mu neodporovala. Aby se chovala jako Angličanka! K čertu s ním! zaklela. Ona rozhodně mezi nanicovaté bledničkové Angličanky nepatří! Ona je MacArranová a čím dříve si to Steven uvědomí, tím lépe pro všechny. S bradičkou hrdě zvednutou zamířila ke stájím.

Po něm, ale přesto vzájemně dohodě se nezastavili na noc a pokračovali ve vytrvalé rovnoměrné jízdě, přičemž se každý sám zaobíral myšlenkami ohledně událostí posledních dvou dnů. Steven však nemohl myslet téměř na nic jiného, než na Hughovy ruce, které se dotýkaly Bronwyn. Dobře věděl, že to Hughovi splatila, ale přesto si nemohl pomoci, aby si nepřál vidět její poněkud ráznější vystupování, nejlépe s vytaseným nožem v hrsti.

Pokud jde o Bronwyn, ta na Huga už málem zapomněla. Trápila se pouze, že jí Steven nedůvěřuje, že ji obvinil ze lži.

Deveraux, Jude - Horský samet

Když začalo svítat, vyrostly před nimi zdi starého hradu rodu Montgomeryů. Vůbec takovou ponurou a mohutnou pevnost neočekávala, spíše počítala se zámečkem na způsob Lascova sídla. Podívala se na Stevena a všimla si, jak se mu tvář celá rozzářila, stejně jako asi ta její při každém pohledu na Larenston.

"Vjedeme dovnitř branou od řeky," navrhl a pobídl koně do klusu. Vysoké hradby byly vpředu osazeny dvěma mohutnými věžemi, které střežily vstupní bránu.

Bronwyn zamířila za Stevenem k nízkým hradbám, vytvářejícím nezastřešený příjezdový tunel k menší bráně na vzdálenější straně hradeb.

Steven zpomalil a opatrně se přibližoval ke vjezdu mezi příjezdové zdi. Vmžiku se vzduchem snesl šíp, který přistál Stevenovu koni rovnou u kopyt.

-Kdo to přichází?" vyzvídal hlas skrývající se tváře z vrcholku hradeb nad jejich hlavami.

«Steven Montgomery!" ohlásil hlasitě.

Bronwyn se pousmála, protože Stevenův hlas si uchoval svůj skotský přízvuk.

223

"Ty nejsi žádný lord Steven, toho já dobře znám! Koukejte obrátit svoje herky a rychle zmizte! Mezi tyto zdi nesmí vkročit nikdo jiný než přítel. Vrať se za hodinu k přední bráně a vypros si tam vstup u strážce."

••Tys Matthew Greene!" zařval Steven. "Cožpak jsi zapomněl na svého vlastního pána?"

Muž se naklonil přes hradby a zadíval se dolů. "Jste to vy!" vykřikl po chvílce.

"Otevřte honem bránu!" halekal rozradostněné. "Lord Steven se vrátil ve zdraví! Vítejte domů, můj pane!"

Steven muži jen zamával a pokračoval v jízdě. Než projel na konec hradbami obehnané cesty, sklídl nesčíslné pozdravy od mužů nahoře. Na konci hradeb jej čekala otevřená brána a tak spolu vjeli na nádvoří. Nad nimi se tyčila obytná budova.

»Můj pane, jsem rád, že se opět shledáváme," prohlásil stařec, který převzal od Stevena ohlávku. "Kdyby mi muži neprozradili, že jste to vy, v životě bych vás nepoznal."

"Jsem rád, že jsem zase doma, Jamesi. Moji bratři jsou tady?"

••Lord Gavin se vrátil právě před hodinou."

"Vrátil?"

-•Nu ano, můj pane, všichni vaši bratři vás hledali. Doslechli jsme se, že jste byl zavražděn tou svojí pohanskou manželkou."

"Pozor na jazyk, Jamesi!" napomenul ho Steven. Mimoděk o krok couvl a uchopil Bronwyn za ruku. "Toto je má manželka, lady Bronwyn."

-Ach, moje paní?" zalapal stařec po dechu. "Odpusťte. Myslel jsem, že jste jedna z těch, které lord Steven... chci říci, že často si domů přivázel..."

"Už jsi toho řekl víc než dost. Pojď, Bronwyn," zkrátil mu Steven řeč.

Neposkytl jí sebemenší chvíli, aby se trochu upravila. Měla se představit jeho rodině rozcuchaná jako děvečka. Dokonce i jeho sloužící ji za služebnou považovali. Dobře věděla, jak Angličani soudí podle oblečení, a toužebně vzpomínala na nádherné šaty, které nosila u sira Thomase Crichtona. Teď jí nezbývá než držet hlavu nahoru a hrdě snášet urážky od těch

224

Angličanů. Pouze dokonalá Judita se jich vystříhá. Nepochybně bude laskavá a starostlivá, prostě něžná opora.

-•Tváříš se, jako bys byla vyděšená k smrti," sykl na ni Steven. "Mohu tě ujistit, že Gavin tluče ženy jen velice zřídka a Judita -"

Zdvihla ruku. "Ušetři mne. O té tvoji Juditě jsem si toho vyposlechla už víc než dost." Rázně se napřímila. »To se dřív Skotové vzdají svých plédů, nežli se dočkáš pohledu na MacArranovou vyděšenou z pouhých Angličanů."

Usmál se na ni a rozevřel dveře do místnosti zalité zářivým ranním sluncem. Bronwyn se ještě ani pořádně nerozhledla po celé té dubovým ostěním nádherně obložené síni, když její pozornost upoutala dvojice lidí, stojící přímo uprostřed.

"Tak ksakru, Judito!" křičel urostlý muž. Byl tmavovlasý, še-dooký a lícni kosti mu ostře vystupovaly. Nepochybně šlo o výjimečně pohledného muže, ale teď měl tvář rozpálenou hněvem. "Zanechal jsem tu přesné příkazy, jak si přeji tu mléčnici přebudovat! Dokonce jsem udělal nákresy. A jako bych neměl dost starostí se ztraceným Stevenem a tou jeho novomanželkou, najdu tu po příjezdu hotové základy, které se mým nákresům nepodobají ani za mák!"

Judita na něho hleděla naprosto klidně a nevzrušeně. Husté kaštanové vlasy měla čepcem zakryté jen asi zpoloviny. Oči jí plály tekutým zlatem. "Ty tvoje plány a nákresy byly naprosto k ničemu. Vyráběl jsi už někdy máslo nebo sýr? A krávu jsi kvůli tomu taky dojíl?"

Muž se nad ní vysoko vztyčil, ale ta drobná ženuška neustoupila ani o píď. "Co

na tom, k čertu, záleží, jestli jsem někdy dojel nějakou zatracenou krávu?"
Zuřil tak strašně, že mu lícní kosti málem prořezávaly pokožku. "Teď se bavíme o tom, že jsi jednala proti mým příkazům. Jak potom budu před mlékaři vypadat?"
Judita na něj pohlédla přivřenými očima. "Budou ti jenom vděční, že nemusíš pracovat v těch králičích kotcích, které jsi pro ně chystal původně."
"Judito!" vrčel vztekale. "Kdybych věděl, že to bude co plat

225

ně, tak tě za tuhle drzost ztluču domodra!"

"To je zajímavé, jak tě rozčiluje, když mám pravdu." Muž zaskřípal zuby a udělal krok kupředu. "Gavine!" zařval Steven, který ze zdi vedle Bronwyn strhl sekeru, jež tam visela společně s ostatními vystavenými zbraněmi.

Gavin, jemuž vojenský výcvik zbystřil smysly, Stevenův výkřik zaslechl a bleskově se otočil, aby zachytil sekeru, kterou mu Steven právě hodil. Na okamžik se Gavin zadíval stejně překvapeně na bratra v nezvyklém odění i na sekeru, jež se mu ocitla v hrsti.

-Aby ses měl čím před Juditou bránit," vysvětloval Steven.

Než však na to stačil Gavin cokoli říci, přeběhla Judita místnost a vrhla se Stevenovi do náruče. "Kde jsi byl? Celé dny jsme po tobě pátrali! Byli jsme starostmi celí pryč."

Steven přitiskl tvář k útlé šíji své švagrové. -Už jsi v pořádku? Ta horečka...?"

Přerušilo ho Gavinovo odfrknutí. »Je jí už natolik dobře, že strká nos do všech mých záležitostí."

"Do všech?" zasmál se Steven. -Že bys po tom všem ještě nedal pokoj?"

"Tak dost, a oba dva!" nařídila Judita a vyprostila se ze Stevenova objetí.

Gavin si bratra k sobě přitiskl. "Kde ses toulal? Doneslo se nám, že tě zabili, a za čas přišla zpráva o tvé druhé smrti. Bylo to pro nás..." Ani nemohl dopovědět a popsat tak Stevenovi tu trýzeň, již podstoupili při svém marném pátrání.

"Jak ale vidíš, jsem úplně v pořádku," smál se Steven a ucouvl z bratrovy náruče.

»A jak vidím, dokonce jsi ještě zkrásněl," prohlásila Judita, jež naprosto otevřeně obdivovala švagrovy svalnaté a osmahlé nohy.

Gavin majetnický Juditu objal. -Okamžitě přestaň koketovat s mým vlastním bratrem, abych ti mohl oznámit, že podobný ústroj obleci rozhodně nehodlám."

Judita se tiše zasmála a přitulila se k manželovi.

226

1

Bronwyn postávala ve stínu vysokého křesla jako úplný cizinec a pozorovala tu rodinu. Tak tohle je tedy ta něžná Judita! Byla menší než Bronwyn, droboučká a krásná jako drahokam. Přesto se však svému manželovi postavila beze strachu. Jistě nepatří k ženám, jež tráví veškerý čas jen nad šitím!

Judita si Bronwynina pohledu všimla jako první. Nejdřív jí napadlo, že Steven splnil svou dřívější hrozbu, čili že manželku zamkl někde do věže a našel si krásnou neurozenou dívku, aby ho obšťastňovala. Když si však Bronwyn chvilíčku pozorovala, vycítila, že nikdo z nešlechtického rodu by neměl tak vznosné držení těla. Nešlo jen o pýchu nad oslnivou krásou, ale ta záda musela napřímít hrdość vrozená. Toto byla žena, jež znala svou vlastní hodnotu.

Judita se odtáhla od manžela a zamířila k Bronwyn. -Lady Bronwyn?" otázala se s napřaženou rukou.

Bronwyniny oči se zabořily do Juditiných a v jejich vzájemném pohledu problesklo porozumění a sprízněnost. Jedna v druhé rozeznaly sobě rovnou.

»Jak jsi to poznala?" zasmál se Steven. »James ji považoval za jednu z mých... no, zkrátka manželku v ní nepoznal."

"James je hlupák," prohlásila Judita s přesvědčením. Kousek od Bronwyn odstoupila a pozorně zkoumala, jak je ta vysoká žena oblečena. "V té sukni máš mnohem více volnosti, že? A nejspíš ani zdaleka neváží tolik, jako tyhle mé šaty, je to tak?"

Bronwyn se vřele usmála. "Sukně je sice nádherně lehoučká, ale tvoje šaty jsou zase krásné."

"Pojď do mé komnaty, trochu si popovídáme," navrhla Judita.

Muži jejich odchod sledovali s ústy překvapením dokořán.

"V životě jsem neviděl, aby Judita k někomu přilnula tak rychle," řekl Gavin. "A jak jenom mohla vědět, že je to tvoje manželka? Podle jejího oděvu bych se přiklonil k Jamesově názoru."

»A ta Bronwyn!" divil se Steven. "Ona přece anglickou módu nenávidí! Nemáš ponětí, kolik kázání jsem musel vyslechnout ohledně těsných a nepohodlných šatů,

v nichž Angličani

227

vězní svoje ženy."

Gavin se začal usmívat. »Černé vlasy a modré oči! Viděl jsem ji opravdu nebo to byl nějaký přelud? Já myslel, že podle tebe měla být šeredná a tlustá. Přece nemůže být zemankou celého klanu, nebo snad ano?"

Steven se uchechtl. "Pojď se posadit a nejdřív mi pověz, jestli bych nemohl dostat něco k jídlu?" V očích mu nezbedně zahrálo, m či snad sloužící teď poslouchají už jenom Juditu?"

"Kdybych neměl takovou radost, že ses v pořádku vrátil, tak bych ti ty vtípky nedaroval," prohodil Gavin a odešel z místnosti, aby objednal jídlo a poslal lidi za Rainem a Milesem.

"A jak je tedy Juditě doopravdy?" vyzvídal Steven nad přineseným jídlem. "Sice jsem v tvém dopise četl, že se po potratu naprosto zotavila, ale..."

Gavin si ze Stevenova talíře sebral vajíčko uvařené natvrdo. "Sám jsi to viděl," odbyl ho ponuře. "Musím bojovat o každý ždíbek vlády nad svými vlastními lidmi."

Steven prudce zdvihl hlavu. "Ale tobě se to zamlouvá," poznamenal zamyšleně.

Gavin se široce zazubil. »S Juditou se člověk rozhodně nenudí. Při každém pohledu na ty upjaté, ružovobílé paničky jiných mužů jsem za Juditu ze srdce vděčný. Myslím, že bych se pominul, kdybychom se jednou týdně pořádně a šťavnatě nepohádali. Teď už se přestaňme bavit o mých záležitostech! Jaká ta tvoje Bronwyn vlastně je? Vypadá vždycky tak něžně a pokorně, jako se zdála před chvílkou?"

Steven nevěděl, jestli se má smát nebo plakat. "Pokorná? Bronwyn? Ta nemá ani tušení, co takové slovo vůbec znamená! Stranou se držela nejspíš z toho důvodu, že zvažovala, jestli vytáhne nůž nebo na nás poštvě toho svého proklatého psa!"

"A proč by to dělala?"

"Člověče, je to skotka! A skotové přece Angličany nenávidí za to, že jim pálí úrodu, znásilňují ženy! Angličani jsou totiž zatracení, nesnesitelní a zpupní parchanti, kteří se považují za něco lepšího, než jsou ti štědrí a poctiví Skoti, a -"

"Zadrž, proboha zadrž!" smál se Gavin. "Když jsem tě slyšel

228

naposledy, tos byl ještě Angličan."

Steven se opět vrátil k jídlu a ze všech sil přinutil se ke klidu. ..Asi jsem na chvílku zapomněl."

Gavin se opřel pohodlně o opěradlo židle a pozorně si bratra prohlížel. "Podle délky tvých vlasů bych soudil, žeš zapomněl už před hezkými pár měsíci."

•>Na tvém místě bych skotský způsob odívání nehaněl, dokud bych si ho sám nevyzkoušel." utrl se Steven. »Co se děje? Trápí tě snad něco?"

Steven povstal a zamířil ke krbu.

Gavin položil bratrovi ruku na rameno. »Někdy už ani nevím, kdo vlastně jsem.

Když jsem jel do Skotska, věděl jsem, že jsem Montgomery a ke svému poslání jsem se stavěl nesmírně ušlechtilé. Měl jsem ty nevzdělané Skoty naučit našim civilizovaným způsobům."

Prohrábl si hřívu. "Jenže oni nejsou hloupí a nevzdělaní, Gavine. Právě naopak.

Panebože, kolik bychom se toho od nich mohli naučit! Vždyť my ani pořádně nevíme, co je to věrnost! Ten Bronwynin klan by za ni položil život, a ať jsem proklet, jestli ho ona kvůli nim už kolikrát nedala v sázku. Na jejich poradách sedávají i ženy a na vlastní uši jsem slyšel, jak pronášejí proklatě moudrá rozhodnutí!"

•Jako Judita," řekl Gavin tiše.

"Ano!" zařval Steven. "Jenže ona si musí každický kousek svého práva na tobě nejdřív vybojovat!"

"Samozřejmě," prohlásil Gavin pevně. "Ženy by měly -"

Zarazil ho však Stevenův smích. "Já jsem cestou už dávno přestal říkat 'ženy by měly'."

"Pověz mi ještě něco o Skotsku," vyzval ho Gavin, který si přál změnit téma rozhovoru.

Steven se znovu posadil a pustil se do jídla. Mluvil jako duchem nepřítomný. "Je tam doopravdy nádherně."

••Slyšel jsem, že ve Skotsku jen málokdy neprší."

Steven jen mávl rukou. "Co je pro Skota trocha toho deště?"

Gavin bratra zamyšleně pozoroval a četl mezi slovy. "Před nějakým časem tudy projížděl Christopher Audley. Zastihl tě

229

"Chrise ve Skotsku zabili."

ještě před svatbou?"

Steven odsunul talíř.

„Jak k tomu došlo?“

Steven nevěděl, jestli dokáže vysvětlit, že Chris zahynul v půtce, jež by Gavinovu rytířskému duchu musela připadat jednoznačně nečestná. „Vystoupil proti zlodějům dobytka. Několik Bronwyniných mužů, kteří se jej pokoušeli bránit, bylo zabito spolu s ním.“

••Bránit Chrise? Ale vždyť on byl vynikající bojovník! Jeho brnění -“

»K čertu s jeho brněním!“ vybuchl Steven.»V tom člověk utíkat nemůže. Byl, jak to vyjádřil Donald, lapen uvnitř ocelové rakve.“

»Pořád to nechápu. Jak?“

Steven však zůstal odpovědi ušetřen, neboť se prudce rozlétly dveře.

Do místnosti vpadl Raine s Milesem. Raine dušal přímo ke Stevenovi, až okna drnčela. Vyzdvihl svého staršího ale štihlejšího bratra v drtivém objetí do vzduchu. »Steven! Slyšeli jsme, žeš zahynul!“

„Zahyne, pokud ho okamžitě nepustíš,“ poukázal Miles klidně.

Raine trochu povolil svoje těsné sevření. ••Pořád jsi ještě takový hubeňoučký,“ hodnotil trochu nadřazeně.

Steven se na bratra zazubil a zahákl si ruku do Rainovy paže. Když cítil, že Rainova ruka povoluje, zabral ještě víc a přes zesílený Rainův odpor jasně zvítězil.

Steven se na bratra usmíval radostí celý pryč. Neznal mnoho mužů, kteří by svedli zdolat Rainovu býčí sílu bez použití zbraně. V duchu poděkoval Tamovi. Raine ucouvl a prohlížel si bratra s pyšným úsměvem. -Zdá se, že ti Skotsko svědčí.“

••Nebo tys zanedbal svičení,“ popíchl ho Steven samolibě.

Rainův úsměv se prohloubil. „Nechtěl by sis to vyzkoušet?“

„No tak!“ Miles se postavil mezi své bratry. „Nenech se od Raina oddělat dřív, než jsem tě stačil doma uvítat i já.“ Popadl

230

Stevena do náruče.

•iTys vyrostl, Milesi,“ povšiml si Steven. »A taky jsi pořádně přibral.“

Gavin si jenom odfrkl. „To ty ženské. Naše dvě kuchtičky se snaží ve vaření přetrumfnout jedna druhou.“

»Ach tak,“ zasmál se Steven. „A první cenu představuje náš bratříček?“

Raine si přisadil. „Jenom to, co z něj zbude, až si ho ostatní ženské vezmou do práce.“

Miles si žádného z bratrů nevšímal. Jen zřídka se zasmál tak od srdce, jako to dělávali oni. Byl to vážný muž a všechno cit, který nyní pociťoval, se soustředil v jeho pronikavých šedých očích. Teď se začal rozhlížet po místnosti. »James povídal, že s tebou přijela tvoje žena.“

„Nechtě to na Milesovi,“ zachechtal se Gavin. „Alespoň teď budu nwt Juditu chvíli taky sám pro sebe. Pokaždé, když zvednu hlavu, je u některého z těch mých bezectných bratříčků.“

„Gavin s ní zachází jako s nevolnicí,“ zavýčítal Raine napůl vážně.

Steven se usmíval. Byl rád, že je opět doma, že slyší, jak se Gavin a Raine popichují, jak spolu škádlí Milese. Za těch pár posledních měsíců se jeho bratři příliš nezměnili. Raine teď vyhlížel ještě silněji a zdravěji, pokud to tedy ještě vůbec šlo, a naprosto otevřeně se přiznával ke své všeobjímající lásce ke světu. Miles ještě pořád postával trochu stranou, i jako člen rodiny přesto zůstával sám pro sebe. A Gavin, který mezi nimi vytvářel vzájemné pouto, Gavin byl z nich ten usedlý, jenž miloval půdu. Kde je Gavin, tam najdou domov všichni Montgomeryové.

••Dost pochybuji o tom, že snesu, aby ses s Bronwyn vůbec setkal,“ spustil Steven.

•Je ostýchavá, co?“ zaujalo to Raina. „Doufám, žeš ji za sebou netáhl přes celou Anglii jen tak na koni. A proč nikde nevidím tvé vozy s nákladem? A kde jsou tvoji lidé?“

Steven nabral zhluboka vzduch do plic a pak se rozesmál. Kdyby jim řekl pravdu, v životě by mu neuvěřili. „Ne, z ostý-

231

chavosti bych Bronwyn zrovna nepodezříval.“ 14. kapitola

Bronwyn seděla po bradu ponořená v kádi s horkou mydlinkovou voudou. ve velkém krbu hořel vysoký oheň, jenž celý pokoj proteplal a provoněl. Hověla si v kádi a rozhlížela se kolem sebe. Ložnice byla opravdu nádherná, klenutým stropem počínaje a vykládanou podlahou konče. Zdi byly obloženy bíle natřenými dřevěnými deskami, jejichž spojovací lišty byly ovinuty drobkými růžovými poupátky. Obrovská sloupková postel měla nebesa a závěsy ze sytě růžového sametu. Židle, sedátka i skříňky, jež tvořily ostatní vybavení místnosti, byly ozdobeny smělymi

a zašpičatělými oblouky pokrytými umnými řezbami. Bronwyn se v kádi s úsměvem pohodlně opřela. Docela se jí zamlouvalo, že je obklopena takovým přepychem, přestože si současně uvědomovala, že ty peníze mohly být vynaloženy na něco jiného. Cestou na panství Montgomeryů viděli se Stevenem spoustu bídy. Pokud jde o ni samu, vynaložila by peníze na potřeby svých lidí, ale dávno poznala, že v tomto směru jsou Angličani odlišní.

Přivřela oči a znovu si vybavila těch několik posledních chvil. Při pomyšlení na Juditu, kterou očekávala a na Juditu, s níž se setkala ve skutečnosti, se musela pousmát. Očekávala poddajnou a něžnou ženušku, jenže na Juditě nebylo poddajného zholu nic. Bronwyn si ani nestačila uvědomit, co se to vlastně děje a už seděla vysvlečená v téhle kádi. Sice to předtím netušila, ale horká voda bylo přesně to, co potřebovala ze všeho nejvíc.

Dveře se otevřely a vešla Judita. -Cítíš se lip?" zeptala se. ••Mnohem lip.

Úplně jsem zapomněla, jaké to je, když člověka takhle hýčkají."

Judita se zazubila a podala Bronwyn obrovský nahřátý ručník.

"Obávám se, že muži z rodu Montgomeryů nejsou na hýčkání svých manželek stavěni.

Gavin se vůbec nerozpakuje mne

232

1

požádat, abych se s ním projela za té největší bouře."

Bronwyn si omotala ručník kolem těla a pozorně se na Juditu zadívala. »A co bys udělala, kdyby ti nařídil zůstat doma?" vyzvíдалa mile.

Judita se srdečně rozesmála. "Tak bych doma nezůstala. Gavin příliš často přehlédne to, co nazývá malichernostmi, třeba že mu správce krade obilí ze sýpky."

Bronwyn se usadila před krbem a povzdechla si. "Kdyby ses tak mohla podívat do mých účetních knih. Bohužel je zanedbávám až příliš často."

Judita sebrala hřeben ze slonoviny a začala své švagrové rozčesat at umyté vlasy. »Jenže ty toho máš na starosti mnohem víc, než počítat fazole ve stodole. Pověz, jaké to je, když jsi zemankou celého klanu a všichni ti krásní mladíci musejí vyhovět každému tvému přání?"

Bronwyn vyprskla smíchy jak nad Juditiným toužebným hlasem, tak nad nesmyslností celé té představy. Postavila se, vyklouzla do Juditina župánu a začala hřebenem rvát za zcuha-né kadeře. »Je to velká zodpovědnost," řekla vážně. "A pokud jde o poslušnost mých lidí vůči mně..." S povzdechem vytáhla z hřebene chumáč vlasů. "Ve Skotsku se chováme jinak než tady v Anglii. Tady se se ženami zachází, jako by se od mužů zásadně odlišovaly."

"A jako bychom neměly vlastní rozum!" rozčílila se Judita.

"Ano, je to skutečně tak, ale když muži uvěří v ženskou inteligenci, chtějí pak od ní o to víc."

"Tomu nerozumím," přiznala se Judita.

"Moji lidé mne neposlouchají jen tak slepě. Ptají se mne na důvod každého mého příkazu. Ve Skotsku se každý člověk považuje za rovného ostatním, Steven nakáže svým lidem, aby osedlali koně a byli do hodiny připraveni vyrazit a oni se ho nezeptají vůbec na nic."

"Začínám tomu rozumět," zamyslela se Judita. "Tvoji lidé by vyzvíдали, kam že se jede a proč. Pokud je to takhle, občas to může být..."

"Občas doslova k zesílení," dořekla za ni Bronwyn. "Žije u

233

nás jeden muž, už starší člověk, jmenuje se Tam. A ten sleduje každický můj krok a komentuje každické mé rozhodnutí. A k tomu ještě ta hromada Tamových synů, kteří mi odporují při každé příležitosti! Ale ve skutečnosti já provádím jenom ta míň důležitá rozhodnutí. Všechno, na čem doopravdy záleží, rozhoduje společná rada."

»Ale co když ty něco chceš a oni s tím nesouhlasí? Co uděláš pak?"

Bronwyn se rozvážně usmála. "Existují cestičky, jak muže obejít, dokonce i ty, kteří létají jak orli."

Teď se zas zasmála Judita. "Jako u nás ta mlékárna! Přece jsem nemohla Gavinovi dovolit vystavět tu příšernost, kterou původně navrhl! Přinutila jsem lidi pracovat celou noc, aby postavili základy dřív než se vrátí. Dobře jsem věděla, že je příliš šetrný, než aby je dal strhnout, ovšem na druhou stranu zase příliš ješitný, než aby přiznal, že pravdu mám já."

Bronwyn se posadila na sedátko ke svojí švagrové. "A když si vzpomenu, jak jsem se setkání s tebou děsila! Steven vyprávěl... no, líčil tě takovým způsobem, že jsem tě považovala za sice krásnou, ale nudnou a slaboduchou ženu."

»Ach ten Steven!" zasmála se Judita a uchopila Bronwyn za ruku. "To já jsem způsobila, že se na vaši svatbu tolik opozdil. Úplně jsem se zhrozila, když jsem zjistila, že ti dokonce neposlal zprávu na vysvětlenou." Na chvíličku zaváhala.

"Doslechla jsem se, že jsem zapříčinila nějaké potíže."

»Steven Montgomery si svoje potíže zapříčinil sám," prohlásila Bronwyn rázně.

"Jsou chvíle, kdy ho lze považovat za nejzpuštěnějšího, nejnesnesitelnějšího a k šílenství dohánějícího -"

••A nejokouzlivějšího muže na světě," doložila Judita s přesvědčením. "Nic mi nevykládej. Tohle všechno znám víc než dobře, však jsem se za navlas stejného provdala. Přesto bych Gavina nevyměnila za žádného navoněného a rytířského flout-ka! Ty máš o Stevenovi zřejmě stejné mínění."

Bronwyn věděla, že musí odpovědět, ale neměla sebemenší zdání, co vlastně sama chce říci.

Najednou Rab vyskočil, začal vrtět ocasem a vzrušeně zaště-234

I

kal na dveře vedoucí z ložnice na chodbu.

Vešel Steven a přiklekl, aby Raba podrbal za ušima. «Vy dvě vypadáte kdovíproč velice šťastně," prohodil.

..Ta chvilka klidu a pokoje nám přinesla nebývalé potěšení," pravila Bronwyn.

Steven se usmál na Juditu. "Snad bys jí během našeho pobytu mohla ten jazyček poněkud zjemnit. Mimochodem, dole je nějaký člověk a zuří kvůli jakýmsi oděvům."

..Náhdera!" vykřikla Judita a z místnosti se doslova vyřítla.

..Co se to tu vlastně dělo?" zeptal se Steven a zdvihl se. Zamířil ke své ženě a zdvihají z prsou vlhkou kučeru. "Vypadáš lákavě jako časné jarní ráno."

Odtáhla se a opět se zahleděla do plamenů.

••Bronwyn, ty se ještě pořád hněváš kvůli tomu, co se přihodilo u Hugha, je to tak?"

Obrátila se tváří k němu. -Hněvat se?" podivila se lhostejně. ••Ne, já se nehněvám. Jenom jsem byla trochu bláhová, to je celé."

"Bláhová?" vyzvídala a položil jí dlaň na rameno. Její výbuchy zuřivosti a dokonce i útok s nožem v hrsti snášel daleko lépe, než tohle zoufalství, jež ho přepadalo z její odtažitosti a chladu. "V jakém směru blánová?"

Opět se k němu otočila. "Začínala jsem věřit tomu, že mezi námi se může cosi vytvořit."

••Láska?" zeptal se s očima rozzářenýma a ústa se mu zvlnila náznakem úsměvu.

-Na přiznání, že mě miluješ, není přece nic špatného."

Zkrivila rty a prudce setrásla jeho ruku. »Láska!" vykřikla rozhněvaně. "Já mluvím o mnohem důležitějších věcech než je láska mezi mužem a ženou! Já mluvím o důvěře a vzájemné věrnosti, o víře, již musí člověk chovat v toho druhého!" Zachmuřil se. -Nemám ponětí, o čem to vlastně mluvíš. Myslel jsem, že většina žen touží po lásce."

Rozhořčeně si povzdechla, ale pokračovala hlasem naprosto varovným. -Kdy už jednou pochopíš, že já nepatřím k ..většině"? Já jsem Bronwyn, jsem MacArranová, jsem výjimečná. Je

235

možné, že většina žen považuje lásku za hlavní cíl svého života, ale já už lásku mám. Mne milují moji lidé, miluje mne Tam. Prátelím se s ženami svého klanu a teď dokonce i s Kirsty z klanu MacGregora."

•-A kde v tom všem mám své místo já?" procedil Steven skrze zaťaté čelisti.

•Já nepochybuji, že svým způsobem se skutečně milujeme. Měla jsem starost, když tě zranil Davidův šíp, a ty jsi svou starostlivost o mne ukázal už vícekrát."

"Děkuji ti, že máš alespoň nějaké uznání," pravil ponuře. "Třeba by tě právě v tuto chvíli mohlo zajímat, že tě miluji."

Pronikavě na něho pohlédla a cítila, jak jí při těch slovech srdce poskočilo, ale nepřiznala se mu. -Já ale chci víc než lásku. Chci něco, co přečká i mou hladkou plet a útlý pas." Na okamžik se odmlčela. "Chci úctu. Chci poctivost a důvěru. Nechci být obviňována ze lži, ani netoužím po projevech tvé žárlivosti. Jakožto MacArranová musím žít ve světě mužů a netoužím po manželovi, jež mne obviní ze spousty nečestných činů, sotva mne ztratí z dohledu."

Stevenovi se na čelistech napínaly svaly. "Cože? To tedy mám stát vedle tebe a sledovat, jak se tě dotýká jeden muž za druhým a pouze mlčet?"

••Nemyslím, že by šlo o více než o toho jednoho muže. Měl jsi pochopit, že za tím vším se skrývá úmysl."

"Pochopit! K čertu s tebou, Bronwyn! Cožpak mohu něco chápat, když tě někdo jiný osahává?" v odpovědi jí zabránilo Rabovo zaštěkáání. Dveře se na škvírku pootevřely. "Není nebezpečný?" zjišťovala Judita s pohledem upřeným na Raba.

"K noze, Rabe," poručila Bronwyn. "Neubliží ti, pokud na ,mne nevezmeš nějakou zbraň."

"Budu si to pamatovat," rozesmála se Judita. Napřáhla paže. Přes ně měla přehozeny šaty z hustého, tmavě hnědého sametu, celé vyšíváné silnou zlatou nití. "Pro tebe," pravila. "Ukaž, jestli ti padnou."

•Jak jen...? spustila Bronwyn, když k sobě ty úžasné šaty při-236
ložila.

Judita se tajuplně usmála. »Máme tu takového hrozného človíčka, který šije pro Gavina, a ten ho pořád zamyká do sklepa kvůli jeho... nevymáchané puse. Usoudila jsem, že by bylo hříchem nechat jeho talent takto zahálet. Dostal tedy měšec stříbra, řekla jsem mu, kolik máš na výšku a požádala, aby vytvořil oděv, jenž by byl hoden dámy."

->To je ale krása," zašeptala užaslá Bronwyn a hladila samet dlaněmi. »Jsi ke mně tak milá, připadám si vskutku jako vítaný host."

Judita pohlédla na Stevena, který tu stál zády k nim. Položila mu ruku na rameno. "Steveně, není ti něco? Vypadáš unaveně."

Pokusil se o úsměv a roztržitě jí políbil ruku. "Asi unavený jsem." Obrátil se k Bronwyn a upjatě pronesl: -Moji bratři by se s tebou rádi setkali. Bude nám potěšením, pokud nás poctíš svojí přítomností." Otočil se k odchodu.

Judita se nevyptávala, co že se mezi novomanželi přihodilo. Přála si pouze, aby setkání proběhlo bez jakýchkoliv třenic.

»Honem, já ti pomohu s oblékáním. Zítra si vyzkoušíš zase další šaty, které jsem pro tebe objednala."

"Další...? To bys ale dělat neměla."

»Už jsem to ale udělala, takže ti nezbyvá nic jiného, nežli z nich mít řádnou radost. Tak ukaž, jak ti padnou tyhle."

Trvalo několik hodin, než byla Bronwyn vyšňořená a upravená k Juditině spokojenosti. Judita prozradila, že u královského dvora, kam se rozhodně netoužila vrátit, odkoukala v tomto směru spoustu drobných dovedností. Skotský obyčej, podle něhož si Bronwyn nechala vlasy volně splývat, se jí zalíbil natolik, že si šňala vlastní čepec a zlatohnědé vlasy si rozpustila po zádech. Judita měla šaty z fialového atlasu, jež měly rukávy i okraj sukně lemované tmavě hnědou norkovou kožešinou. V pase ji obepínal zlatý pásek se zasazeným nachovým ametystem.

Bronwyn si uhladila samet na bocích. Šaty byly těžké a ne-

237

pohodlné, ale dnes jí to vůbec nevadilo. Hluboký čtverhranný výstřih štědře odhaloval její plná nadra. V nabraných rukávech byl rozporek vypodložený zlatou látkou jemnou jak hedvábí. Napřímila se v ramenou a sestoupila po schodech, aby podstoupila uvítání se svými švagry.

Před kamenným krbem v přijímacím pokoji stála čtveřice mužů, a jak Bronwyn, tak i Judita se na chvíli zastavily a s pýchou si je prohlížely.

Steven si své dlouhé kadeře zastříhl a zbavil se svého skotského ošacení.

Zmizení toho hochy z Vysočiny Bronwyn až zabořilo. Na těle měl kabátec z tmavě modrého sametu, na němž byl přišit límec z husté soboliny. Silné, svalnaté nohy vězely v tmavě modrých vlněných nohavících.

Gavin se převlékl do šedého, kabátec měl lemovaný šedi-voučkou veverčí kožešinou. Raine byl v černém sametu s límečkem umně vyšívaným stříbrnými nitěmi po španělském způsobu. Milesův kabátec byl střižen ze sametu v barvě smaragdové zeleně, jehož rozparky probleskovala stříbřitá látka. Rukávy košile měl posíté perlami.

Miles se otočil jako první a spatřil obě ženy. Postavil svůj stříbrný vinný pohár na desku sekretáře a popošel jim vstříc. Zastavil se před Bronwyn a oči mu téměř zčernaly - tekutý temný žár. Poklekl před ní na jedno koleno. »Jsem poctěn," zašeptal se zjevnou úctou a sklonil hlavu. Bronwyn se v rozpacích ohlédla po ostatních. Judita se svou švagrovou nezakrytě pyšnila. ••Smím ti představit Milese?"

Bronwyn napřáhla ruku, již Miles uchopil a dlouze políbil. ••To sis tedy našplhal, milý Milesi," poznamenal Steven kousavě.

Gavin se rozesmál a plácl Stevena do zad tak mocně, až mu z poháru vyšpláchno víno. »Teď mám konečně někoho, kdo mi s naším bratříčkem trochu pomůže!" Potom oslovil Bronwyn, ••Směl bych se vám představit poněkud zdvořileji? Jsem Gavin Montgomery."

Bronwyn vyprostila dlaň z Milesovy ruky, ale pohled z mla-238

díka odtrhla jen velice neochotně. Ten chlapec měl v sobě cosi pozoruhodně přitažlivého. Podala Gavinovi ruku a potom se obrátila k posledními z bratrů. »A vy musíte být Raine. O vás jsem už toho hodně slyšela."

»A bylo z toho alespoň něco lichotivého?" vyzvídal Raine a uchopil její dlaň s tak širokým úsměvem, až se mu dolíčky ve tvářích ještě více prohloubily.

••Většinou ne," přiznala poctivě. "Jeden z mých mužů, Tam, pořádný silák, Stevena ve Skotsku cvičil. Celé týdny až do odjezdu jsem slyšela vaše jméno užívané jako vnadidlo, kdykoliv se Stevenovi zachtělo vzdorovat Tamovým poněkud vyčerpávajícím nárokům."

Raine se hlasitě rozřehtal. «Zřejmě to splnilo svůj účel, neboť mne dneska ráno při krátké potyčce zdolal.» Mrkl po Stevenovi. "Ačkoliv ho samozřejmě ještě čeká výzva k poněkud delšímu zápasu."

Bronwyn udiveně rozevřela oči a pozorně si prohlédla mohutné rozměry Rainových širokých ramen a mocného hrudníku. "Mám dojem, že délka zápasu bude vyměřena jen tím nejkratším časem nutným k porážce kohokoliv."

Raine ji popadl za ramena a rozjařeně ji políbil na tvář.

"Steven, tuhle by sis měl vážně nechat," řekl se smíchem.

"Snažím se," pravil Steven a vzal ji za ruku vteřinku před tím, než se jí zmocnil opět Miles. "Oběd je na stole. Nepůjdeme?" zeptal se a snažil se zachytit její pohled.

Věnovala mu sladký úsměv, jako kdyby se v životě nepohádali.

»Ano, prosím," vzdychla upejpavě.

V průběhu oběda, zatímco jim přinášeli jeden chod za druhým, si Bronwyn uvědomila, jak nesmírně se tito lidé liší od Angličanů, s nimiž se setkala už dřív. Tato šťastná a věčně rozesmátá rodinka jí v ničem nepřipomínala ty muže, s nimiž měla tu čest u sira Thomase Crichtona. Judita vynaložila mnoho peněz i námahy, aby jí dodala pocitu vítaného hosta. Stevenovi bratři ji přijali bez jakýchkoliv úsklebků a výsměšných poznámek ohledně jejího titulu zemanky skotského klanu.

239

Najednou jí svět připadal vzhůru nohama. Vyrostla v nenávisti k MacGregorům i k Angličanům. Nyní byla kmotrou děcku z MacGregorova klanu a zjistila, že tuhle vřelou a láskyplnou anglickou rodinu miluje. A přece MacGregorové zabíjejí MacArrany už celá staletí. A Angličani jí zavraždili otce. Jak může milovat lidi, které by měla nenávidět?

••Lady Bronwyn?" polekal ji Gavin. -Není to víno navás příliš silné?"

"Kdepak," usmála se. "Všechno je v nejlepší pořádku. A to je, bohužel, zřejmě všechna ta potíže."

Chvilí na ni pozorně hleděl. "Chtěl bych vám říct, že i my jsme vaše rodina.

Pokud budete kteréhokoliv z nás kdykoliv potřebovat, jsme vám k službám."

"Děkuji," odvětila vážně. Věděla, že on svá slova míní doopravdy.

Po obědě vzala Judita Bronwyn na procházku po pozemcích uvnitř hradeb.

Hrad měl celkem dvě části, v té vnější žili a pracovali poddaní se služebnictvem, vnitřní, více chráněný okruh byl určen pro členy rodiny. Bronwyn naslouchala a sama kladla tisíce otázek ohledně neuvěřitelně výnosného a výborně zorganizovaného hradního hospodářství. Políčka uvnitř vysokých a silných hradeb činila hrad téměř soběstačným.

Steven se u nich na okamžik zastavil, když si povídaly s kovářem. Judita právě Bronwyn seznamovala s novou technikou tavení kovů.

"Bronwyn," oslovil ji Steven. "Mohl bych s tebou chvíli mluvit?"

Poznala, že jí chce sdělit cosi závažného. Vyšla s ním tedy ven, aby měli soukromí.

"Gavin a já se vrátíme do Larenstonu a přivezeme sem Chrisovo tělo."

"Tam určitě nechal zařídit pohřeb."

Steven přikývl. "Já vím, ale mám pocit, že jsme tím Chrisově rodině povinováni. Vždyť oni o jeho smrti ještě ani nevědí. Trochu je utěší, když si ho pohrbí do jeho vlastní země." 240

Prisvědčila. "Chrisovi se ve Skotsku nelíbilo," řekla zachmuřeně.

Pohlídl ji po tváři. »Poprvé od naší svatby se musíme os sebe odloučit. Rád bych odjížděl s vědomím -" Zarazil se a odtáhl ruku.

.. Steven -" začala.

Najednou ji uchopil do náruče a pevně ji k sobě přitiskl. ••Přál bych si vrátit se zpátky k těm chvílím, kdy jsme žili s Kirsty a s Donaldem. Tenkrát se zdálo, že jsi šťastná."

Přimkla se k němu. Přes všechna nebezpečí, která je ohrožovala, tam šťastná skutečně byla.

"Začalas pro mne tolik znamenat," šeptal jí. "Nechce se mi odjet, když jsi ke mně ... tak chladná."

Když se zasmála, zachmuřeně ji pustil. "Připadám ti hodně zábavný?" zeptal se rozhněvaně.

•Jenom jsem myslel na to, že teď žádný chlad rozhodně nepociťuji. Pověz, kolik máš před odjezdem ještě času?"

"Minuty," pronesl tak lítostivě, že se musela znovu rozesmát.

"A za jak dlouho se vrátíš?"

Uchopil ji prsty za bradu. "Za tři předlouhé dny. Jak znám Gavina, pojedeme až do úpadu." Pousmál se. "Nebudeme se každou chvíli zastavovat, jako jsme to dělali my dva."

Objala ho pažemi kolem krku. "Nezapomeneš na mne, až budeš pryč?" zašeptala s ústy přitisknutými k jeho rtům.

"Asi tak snadno, jako se dá zapomenout na vichřici," prohlásil rozjařeně a pochechtával se, když se pokoušela odtáhnout. »Jen u mne zůstaň, děvče," přikázal jí.

Jeho ústa se jí zmocnila takovým způsobem, že vmžiku zapomněla na veškerá kázání o cudnosti a slušnosti. Vybavila si pouze dovádění na vřesovištích tam na Vysočině. Rukou si její hlavu naklonil k ústům a ona pod jejich tlakem rozevřela rty a vsávala do sebe přesladkou chuť jeho jazyka. Tělem se vpíjela do jeho těla a objímala ho stále silněji.

"Steveně -" chtěla se svěřit.

Přitiskl ji přes ústa své prsty. "Až se vrátím, tak si spolu řádně popovídáme, chceš?"

241

Šťastně se usmála. "Ano, chci, moc to chci."

Vtiskl jí ještě jeden polibek plný touhy a příslibů, co bude po jeho návratu.

Když se otočil k odchodu, činil tak s nekrývanou nelibostí a neochotou.

Teprve v noci si Bronwyn uvědomila, jak moc Stevena postrádá. Obrovská postel v nádherně vykládané ložnici jí připadala chladná a nepohodlná. Myslela na Stevena, jak ujíždí do Skotska bez chvilky nočního odpočinku. Proklínala sebe samu, že netrvala na společném odjezdu po jeho boku.

Čím více přemýšlela, tím větší nepokoj se jí zmocňoval. Odhodila příkrývky a přes chladnou podlahu doběhla k truhlici, jež stála v rohu místnosti. Vylovila svůj skotský oděv a za minutku si už připevňovala pléd k rameni. Napadlo ji, že procházka po vymrzlém nádvoří jí třeba pomůže konečně přivolat spánek.

Sotvaže vyšla z budovy, zacvakaly na cihlovém dláždění podkovy a jejich ozvěna se rozlehla mezi domy. "Steven!" vydechla a rozběhla se. Dobře věděla, že v noci mají vstup povolen pouze členové rodiny.

»Lady Mary," pravil kdosi tiše, "jsem rád, že vás opět vidím. Měla jste příjemnou cestu?"

••Tak dobrou, jak jen si možno přát, Jamesi," odpověděl něžný, sladký hlas.

••Mám skočit pro lady Juditu?"

••Ne, raději ji nevyrušuj. Potřebuje si odpočinout. Však já se tu vyznám."

Bronwyn stála v přítmí a přihlížela, jak jeden z poddaných pomáhá lady Mary sestoupit z koně. Vzpomněla si, jak Steven přirovnal svoji sestru k Madoně, tvrdil o ní, že je vynikající mí-rotvorce. Měla žít v klášteře poblíž panství rodu Montgomeryů.

••Očekávali jsme váš příjezd dřív," řekl James. "Doufám, že se nic nestalo."

••Jedno z dětí onemocnělo. Zůstala jsem, abych ho ošetřovala."

••Jste příliš dobrosrdečná, lady Mary. Neměla byste si k sobě brát děti těch žebráků. Některé z nich mají otce vrahy. A kdyby

242

na to přišlo, matky určitě taky."

Mary začala odpovídat, ale náhle se prudce otočila tváří přímo k Bronwyn. Usmála se. »Měla jsem neodbytný pocit, že mne někdo pozoruje."

Zamířila blíž. "Vy jste určitě Stevenova Bronwyn."

Nádvoří bylo velice temné, ozářené pouze měsíčním světlem s jedinou lucernou.

Malá, baculatá Mary se svojí dokonale oválnou tvářičkou vzbuzovala v každém důvěru.

••Jak jste to poznala?" usmála se Bronwyn. "Nepodařilo se mi pomýlit ani jednoho z Montgomeryů."

"Doslechla jsem se, jak jsou Skotové otužilí. Aby člověk snášel tento vítr, když jej k tomu nic nenutí, to už vyžaduje značný díl zmužilosti."

Bronwyn se rozesmála. "Tak honem pojďte do přijímacího pokoje, za minutku vám rozdělám pořádně velký oheň na zahrátí."

"To zní božsky," pochvalovala si Mary a schovávala si ruce pod svůj prostý tmavý vlněný plášť.

Mary vešla za Bronwyn do rozsáhlé, dřevěným ostěním obložené místnosti a mlčky přihlížela, jak Bronwyn skutečně úplně sama prohrabuje oheň a přikládá. Usmívala se, neboť ji potěšilo zjištění, že dáma z Bronwyniny vrstvy se cítí společensky natolik sebevědomá, aby se neštítla takové obyčejné práce.

Bronwyn se otočila. "Musíte být unavená. Třeba byste byla raději, kdybych rozdělala oheň rovnou ve vašem pokoji."

Mary usedla do vypoštětávaného křesla a natáhla ruce směrem ke krbu. "Skutečně jsem unavená, než abych usnula. Ráda tu chvíli posedím, abych se nejdřív trochu zahrála."

Bronwyn po chvilce váhání vrátila pohrabáč na držák. Mary skutečně vyhlížela jako Madona. V jejím oválném obličejí nad něžnými a citlivými hnědými očima se

klenulo vysoké čisté čelo. Ústa měla drobná, jemná a rozkošná a v každé tváři sedělo po jednom důlku. Takové má Raine, pomyslela si Bronwyn.

•Je příjemné pobýt zase doma," povzdechla Mary a potom se opět zadívala na Bronwyn. «Jak to, že jste vzhůru?» zeptala se přísně. -Cožpak Steven...?"

243

r

s

ti

se la. bn 24:

Bronwyn se zasmála a posadila se na židli vedle Mary. "On a Gavin se vrátili do Skotska, aby... přivezli tělo svého přítele."

•i Christophera," přikývla Mary a se smutným povzdechem se opřela o křeslo.

••Vy o tom víte?" vyzvíдалa Bronwyn trochu polekaně.

"Ano, Steven mi o jeho smrti psal."

Bronwyn se velice tiše zeptala: -A prozradil vám také, že to já jsem zavinila Chrisovu smrt?"

"Ne! A takové myšlenky byste měla pustit z hlavy! Napsal, že za Chrisovu smrt může jeho vlastní namyšlenost. Tvrdil, že všichni Angličani spáchají sebevraždu už jenom tím, že na Vysočinu vůbec přijedou!"

"Angličani však zavraždili spoustu Skotů!" vykřikla Bronwyn vášnivě, ale pak se na Mary podívala a omluvila se. "Promiňte. Já zapomněla -"

"Že jsme Angličani? Pak to zcela nepochybně je poklona." v tlumené záři ohně si Bronwyn zkoumavě prohlížela. "Steven mi napsal, že jste krásná, ale vaši krásu nevylíčil ani napolovic."

Bronwyn se ušklíbala. "Přikládá ženskému vzhledu příliš velkou váhu."

Mary se zatvářila pobaveně. "Už jste tedy přišla na totéž, co Judita. Moji bratři se domnívají, že všechny ženy jsou stejné jako já, mdlé a bez ohně."

Bronwyn se na ni podívala. "Ale jistě -"

Mary ji zarazila zdviženou rukou. "Ale jistě žena, jež má tak vášnivé bratry jako já, musí mít v povaze něco podobného? Tohle jste chtěla říci?" Na odpověď však nečekala. "Ne, obávám se, že já se před životem spíše ukrývám. Ženy jako Judita -a soudě podle Stevenových dopisů i vy - nabírají ze života plnými hrstmi."

Bronwyn nevěděla, co na to říci. Napadlo ji, že spolu vedou velice divný rozhovor. Hovořily, jakoby se znaly po celá léta, ne jen několik minut. Ale ten poklid kolem, zář ohně, jež jakoby je chránila před temnými kouty, celé to prostředí vnukalo jejich slovům zdání přirozenosti a všednosti.

"Přiznejte se, vy se cítíte hodně osamělá!" řekla Mary. "Moc

244

tu postrádáte vaše skotské obyčeje? A co svou rodinu či přátele?"

Chvilí trvalo než Bronwyn odpověděla. -Ano, své přátele skutečně postrádám."

Vzpoměla si na Tama a Douglase a vůbec všechny své lidi. "Postrádám je nesmírně."

..A jak to vypadá, teď jste i bez Stevena. Třeba bychom si zítra mohly spolu vyjet. Ráda bych si o Skotsku leccos vypočetla."

Bronwyn se s úsměvem na svém křesle natáhla. Velice ráda stráví s touto ženou příští den. Měla v sobě cosi konejšivého a vlídného, přesně to, po čem teď Bronwyn bažila ze všeho nejvíce.

Následující dva dny strávila Bronwyn po boku lady Mary a zanedlouho si tu ženu zamilovala. Zatímco Judita se zabírala účetními knihami a starala se o chod svého rozlehlého panství stejně jako Gavinova, Mary a Bronwyn objevily svoji společnou lásku k lidem. Bronwyn se sice nikdy nepřiměla k zájmu o psané údaje, ale o stupni blahobytu v tom kterém místě se dokázala přesvědčit hovorem s lidmi daleko spíše, než kterýmko-liv jiným způsobem. Společně s Mary projela celé lány pozemků a promluvila si skoro s každým. Nevolníci byli nejdřív ostýchaví, ale brzo tváří v tvář Bronwynině srdečnosti roztáli. Byla navyklá hovořit i s níže postavenými jako se sobě rovnými a Mary viděla, jak muži i ženy jeden po druhém napřimují hrdě záda. Nemocné lidi poslala Bronwyn na lože. Požádala o zvláštní přiděly pro děti v některých rodinách a byla celá šťastná, když jí bylo vyhověno.

Ovšem takto velkomyslná nebyla pořád. Nevolníky považovala za lidi a z toho důvodu se k nim nechovala nijak soucitně a shovívavě. Zjistila, že několik mužů okrádá své pány a dohlédla, aby je za to stihl trest. A několik poslušných, pilně pracujících a věrných rodin bylo povýšeno do postavení, jež vyžadovalo zodpovědnost a přinášelo jim úctu ostatních.

Večer hned toho prvního dne strávila Bronwyn celé hodiny s Juditou a ta s obdivem naslouchala všemu, co jí Bronwyn chtě-

245

i\

la řící. Judita si okamžitě uvědomila moudrost své nové švagrové a všech jejích rad náležitě využila.

A naopak Bronwyn se zase poučila ohledně dobré organizace a efektivnosti hospodaření, kteréžto znalosti hodlala využít doma v Larenstonu. Prohlédla si Juditiny nákresy nových budov i její plány se zahradami. Judita slíbila, že na jaře jí pošle do Larenstonu vůz plný sazenic.

A k tomu měla Judita přímo zázračné výsledky v chovu zvířat. Bronwyn byla okouzlena způsobem, jímž Judita pěstovala a křížila své ovce a hovězí dobytek, aby tak dosáhla většího výnosu mléka, masa a vlny.

Večer po návratu byla Bronwyn tak unavená, že neudržela oči dokořán. Před očima se jí míhalo množství číslic a nákresů. Ve snech jí hlavou proplouly stovky tváří a jmen.

Ráno byla časně na nohou a seběhla do stájí dřív, než se probudila většina čeledínů. Na sobě měla opět svůj oděv z Vysočiny, protože zjistila, že lidé reagují na prostě oblečeného člověka mnohem bezprostředněji. Vyhodila lehké sedlo na hřbet hnědočerveně zbarvené klisny.

"Má paní," ozval se za ní zvučný mladý hlas. "Dovolte, pomohu vám."

Obrátila se a spatřila pomenšího, hezkého světlovlasého muže, který náležel k Milesově družině. Muž včera ji a Mary doprovázel.

•• Děkuji, Richarde."

Jeho tmavě zelené oči se při pohledu na ni srdečně usmály. "To jsem netušil, že si mne pamatujete jménem. Je to pro mne čest."

Zasmála se tomu. "Nesmysl! Ve Skotsku znám všechny své lidi podle jména a oni sami mne nazývají zase mým jménem."

Sehnul se, aby přitáhl řemen. "Mluvil jsem s některými z těch Stevenových lidí, kteří byli ve Skotsku. Tvrdili, že jste často vyrážela v noci úplně sama, jen se svými muži."

"Pravda," potvrdila mu. "Jsem zemanka MacArranová a stojím v čele svého klanu." Zvolna a dráždivě se usmál. "Smím vám přiznat, že vaším

246

Skotům skutečně závidím? Tady v Anglii nám ženy velí jen zřídka a nikdy nebývají tak krásné."

Zamračila se a sáhla po uzdě. -Děkuji," pronesla upjatě a vyvedla koně ze stáje. ..Co si to vůbec dovoluješ?" vyštěkl za Richardem nějaký muž.

Richard se nejprve podíval na dveře, jimiž Bronwyn vycházela, a teprve potom se ohlédl za sebe. "Do toho ti vůbec nic není, Georgi," řekl a protlačil se kolem rytíře.

George ho popadl za paži. "Viděl jsem, jak s ní mluvíš, a chci vědět, cos jí povídal."

"A proč?" utrl se Richard. "Abys ji mohl mít celou pro sebe? Já slyšel, co jsi ty a ostatní Stevenovi muži o ní povídali!"

"Pro tebe je to lord Steven?"

><Tys ale pěkný pokrytec! Říkáš jí Bronwyn a mluvíš s ní, jako kdyby šlo o tvoji mladší sestřičku, ale sotva s ní promluví někdo jiný, už vytahuješ meč. Tak já ti povím, že s ní budu zacházet jako se skotskou děvkou, neboť nic jiného ona není! Žádná dáma by se takhle nebavila se členy družiny ani s nevolníky, pokud by nejela po tom, co mají mezi nohama. A já -"

Georgova pěst udeřila Richarda do úst dřív, než stačil dokončit větu.

"Tak za tohle tě zabiju!" zařval George a vrhl se Richardovi po krku.

Richardovi se podařilo před další ranou uskočit. Sepjatýma rukama prudce udeřil George do zátylku. Geoge se rozplácl na zemi obličejem přímo do podestýlky.

"Co se to tady děje?" ozval se ode dveří Bronwynin přísný hlas.

George se posadil a ohmatával si krk. Richard krvácel z nosu a hřbetem ruky si otíral krev.

"Na něco jsem se vás ptala," opakovala Bronwyn klidně a nespouštěla z nich zrak.

"Neptám se po příčině vaší hádky, to je soukromá záležitost, chtěla bych však vědět, kdo z vás dvou udeřil jako první."

Richard se významně podíval po Georgovi.

247

•Já to byl, má paní," pravil George a začal se zdvihát.

»Ty, Georgi? Ale to -" zarazila se Bronwyn. Muselo se jednat o skutečně vážný důvod, aby člověk Georgovy klidné a rozvážné nатуry zasadil první ranu. Richard se jí nezamlouval a ani mu nedůvěřovala. Včera pomrkal po nevolnických dcerkách až příliš nápadně. Ale nemohla nechat George s Richardem tady o samotě a nemohla ani vzít George s sebou, neboť právě on to vyvolal tu pútku. Lepší bude přibrat do doprovodu Richarda a Stevenova člověka tak ochránit.

"Richarde," pravila klidně, "pojedeš dneska se mnou a lady Mary."

vrhla lítostivý pohled na George a odešla ze stájí.

»Je do mne celá pryč, tahle ženská!" zachechtal se Richard a zmizel dřív, nežli ho George stačil znovu napadnout.

15. kapitola

Mary se vyhoupla do sedla a rozespale se ohlédla po své švagrové. V duchu se ptala, jestli Bronwyn vůbec ví, co to je chlad a vyčerpání. Včera jezdily tak dlouho, že únavu začínali pocítovat dokonce i strážci, kteří je doprovázeli. A potom se Bronwyn ještě posadila s Juditou a mluvila a vyptávala se hluboko přes půlnoc.

Mary se protáhla a zívla, ale pak se usmála. Není divu, že jí Steven psal, co mu dá práce udržet se svou ženou krok. Náhle ji napadlo, jestli se Steven vůbec někdy Bronwyn přiznal, jak hluboce ji obdivuje. Stevenovy listy pěly samou chválu na jeho nové lidi, nový způsob života a obzvláště na jeho statečnou manželku.

Mary pobídla koně, aby Bronwyn dohonila. Skotka už zastavovala u nevolnické chatrče.

V pozdním odpoledni konečně stanuli na úbočí kopce, aby si dopřáli chvilkový odpočinek. Muži se natáhli do trávy, zhluboka oddechovali a hltavě pojídali chléb se sýrem a zapíjeli vínem.

Mary s Bronwyn se usadily až pod hřebenem kopce, odkud mohla Bronwyn přehlédnout celý kraj. Mary se úplně vyčerpa-

248

la snahou nezůstat za ní pozadu.

..Co je to tamhle?" vykřikla Bronwyn zčistajasna.

Mary se na okamžik zaposlouchala, ale neslyšela nic než něžné vzdychání větru a hlasy mužů z jejich doprovodu.

..A teď zase!" ohlédla se Bronwyn přes rameno a Rabdo ní štouchl čenichem. "No ano, kamaráde," zašeptala. Bleskově vyskočila. "Někdo je v nebezpečí!" křikla na Mary a rozběhla se výš do kopce. Rab jí následoval.

Strážci sice vzhledli, ale respektovali jejich soukromí. Domnívali se, že přes hřeben kopce žene obě ženy nutnost vykonání přirozené potřeby.

Mary napínala oči, ale nemohl rozeznat vůbec nic. Pod nimi ležel rybník, u břehů již zamrzal a na hladině pluly velké desky tenounkého ledu.

Bronwyn zaostřila zrak a náhle Rab prudce vyštěkl. "Tamhle!" zaječela a pustila se do běhu.

Mary sice neviděla vůbec nic, přesto si však nadzdvihla sukně a pelášila za ní. Teprve na půl cestě k rybníku rozeznala dětskou hlavičku a ramena. Děcko se zmítalo v ledové vodě.

Mary přeběhl mráz po zádech a rozběhla se ještě rychleji. Ani si nevšimla, kdy nechala Bronwyn za sebou. Vletěla přímo do vody a dítě popadla.

Chlapeček k ní vzhledl obrovskýmá, nevidoucímá očima. Zbývalo jen pár minut, než dítě dočista zmrzne.

-•Uvázl tam někde!" vykřikla Mary na Bronwyn. "Zřejmě se tam dole zachytil nohou. Hodila bys mi svůj nůž?"

Bronwyn horečně přemýšlela. Uvědomovala si, že děcko v té ledové vodě už dlouho nevydrží, hlavní je tedy rychlost. Pokud by hodila Mary svůj nůž a ta by ho nezachytila, zřejmě by dítě bylo ztraceno. Existoval pouze jediný způsob, jak zajistit, že Mary nůž dostane rovnou do ruky.

"Rabe!" zavelela Bronwyn a pes zpozorněl, když zaslechl v jejím hlase naléhavost. "Utíkej k mužům a sežeň pomoc. Někoho se přiveď! Potřebujeme pomoc, Rabe!"

Pes vystřelil jako šíp. Neběžel však k mužům, kteří odpočívali přímo za hřebenem kopce.

249

"Zatraceně!" zaklela Bronwyn, ale to už bylo pozdě, aby mohla psa přivolat nazpátek.

Vytáhla z opasku nůž a vrhla se do studené vody. Pohybovala se co nejrychleji, přestože se jí nohy zaplétaly do vodních rostlin. Mary už zimou celá zmodrala, ale chlíin^ ~-~ stoneDonštčiči* ns*~i~'- ----

v____- ^ Aw ncjrycnieji, přestože se jí nohy zaplétaly dc

vodních rostlin. Mary už zimou celá zmodrala, ale chlapec přesto nepouštěla.

Dětská tvářička začínala dostávat šedivý odstín. °-wyn poklekla. Voda ji udeřila do hrudi iatn t**i^ ~UI~

____« wuuui aia, aie chlapce pře-

10 nepouštěla. Dětská tvářička začínala dostávat šedivý odstín. Bronwyn poklekla. Voda ji udeřila do hrudi jako těžká cihlová zeď. Nahmatala chlapečkovy nožky i šlahouny, které je držely. Odřezávala pevné stonky a zuby jí začínaly drkotat.

»Už je volný,« zašeptala po chvílce. Všimla si, že Maryina tvář přechází z modři k nebezpečnějšímu šedavému zabarvení. Bronwyn se shýbla a vzala děcko do náruče. "Dokážeš jít sama?" křikla na Mary přes rameno.

Mary neplýtvala silou na odpověď. Veškerou svoji energii soustředila na pohyb nohou, na následování rychle se vzdalující Bronwyn.

Ta ještě ani nedorazila ke břehu rybníku, když jí vzal kdosi dítě z náruče a ona vzhledla do Rainovy vážné tváře. »Jak...« spustila Bronwyn.

•Jeli jsme s Milesem za vámi, když nás dohonil tvůj pes. Rab vyváděl jako čert.« Při řeči však Raine nezahálel. Strčil chlapečka do rukou jednoho ze svých lidí a honem přehodil přes Bronwynina zmrzlá a promočená ramena svůj plášť. "A Mary?" zeptala se Bronwyn už celá roztřesená. "Máji na starosti Miles," uklidňoval Raine svou švagrovou, když ji bleskově vysazoval do svého sedla a sám si sedal za ni. Co nejrychleji se rozjeli k hradu Montgomeryů. Raine jednou rukou řídil koně, zatímco tou druhou třel Bronwyn ramena a paže. Uvědomila si, že začíná omrzat, proto se snažila stočit do klubíčka a zachumlat se k Rainově mohutné teplé hrudi. Sotva vjeli do vrat, odnesl Raine Bronwyn nahoru do její ložnice. Postavil ji doprostřed místnosti, otevřel truhlu a vytáhl z ní župan z těžké zlatavé vlny. "Honem, vklouzni do toho!" nařídil jí. Obrátil se zády a začal prohrabovat oheň. Bronwyn se třesoucími prsty pokoušela rozepnout sukni. Silná látka se jí lepila na tělo. Strhla ji ze sebe a popadla župan, který Raine ho-250

dil na postel. Vlna byla teplá a těžká, ale nehřála ani v nejmenším.

Raine se k ní opět otočil a když si povšiml její zsinalé tváře, přitáhl si ji do náruče. Posadil se k ohni do velikého křesla a vzal ji k sobě na klín. Obalil kolem ní další veliký župan, jeden z těch, které patřily Stevenovi, a přitiskl ji na sebe. Bronwyn přitáhla kolena k bradě a opřela se hlavou o Rainův široký hrudník.

Trvalo to pěkných pár minut, než se přestala trást. "A co Mary?" šeptla po chvílce.

»Stará se o ni Miles. A teď už ji Judita určitě strčila do kádě s horkou vodou.« -A děcko?"

Raine se na ni zahleděl. Modré oči mu téměř zčernaly. "Tos věděla, že ten chlapec patří pouhým nevolníkům" zeptal se tiše.

Odtáhla se od něho. "Co na tom sejde? To dítě potřebovalo pomoci!"

Raine se na ni usmál a opět ji k sobě přitáhl. ••Nemyslel jsem to tak, že by to to mělo vadit. Bezpečně jsem však věděl, že to nevádí Mary. Přesto však čekej, že budeš mít trochu potíže s Gavinem. Kvůli všem nevolníkům na světě by neriskoval jediný vlas žádného příslušníka svého rodu."

••Když jsem si dokázala poradit se Stevenem celé měsíce, počítám, že pro jednu si poradím i s Gavinem." Zhluboka a odevzdaně si povzdychla.

Raine se rozchechtal tak upřímně, že nejdřív se smíchy celý až roztrásl a teprve potom rozjařeně vybuchl. »Tos tedy vystihla báječně. Zřejmě jsi mé starší bratříčky pěkně prokoukla!"

Usmála se s obličejem přitisknutým k jeho hrudi. "Raine, a proč ty ses vlastně ještě neoženil?"

••To je typicky ženská otázka," uchechtl se. "To ti nenapadlo, že o mne třeba žádná nestojí?"

Ta otázka byla tak nesmyslná, že ji nechala bez odpovědi.

••Ve skutečnosti jsem během posledních osmi měsíců odmítl celkem šest nabídek."

••Ale proč?" divila se. "Byly ty ženy snad příliš šeredné, nebo

251

vyzábělé nebo příliš tlusté? Nebo jsi je snad ani neviděl?"

- Setkal jsem se s nimi," odpověděl jí rozvážně. "Já nejsem jako moji bratři, kteří jsou ochotni setkat se s nevěstou teprve o svatebním dnu. Jejich otcové mi učinili nabídku a já s každou z těch dívek strávil celé tři dny." »A přesto jsi je odmítl všechny." ••Ano, to jsem skutečně udělal."

Povzdychla si. "Co ty vlastně od ženy vyžaduješ? Neříkej, že alespoň jedna z nich nebyla docela hezká."

"Hezká!" odfrkl si Raine. "Tři byly přímo krasavice! Jenže já vyžaduji víc, než jenom krásu! Chci ženu, která má v hlavě i něco jiného, než jaká výšivka se právě nosí!" Oči mu vesele zajiskřily. "Toužím totiž po ženě, která vběhne i do zamrzajícího rybníka a nasadí život, aby zachránila děcko nevolníků!"

"Přece je samozřejmé, že kdyby kterákoliv z těch žen to děcko uviděla -"

Raine se zadíval do ohně. "Ty a Mary jste výjimečné, ostatně stejně jako Judita. Jestlipak víš, že Judita jednou velela Gavinovým lidem, když nějaký šílenec vzal Gavina do zajetí? Riskovala život, aby ho zachránila." Usmál se na ni. »Čekám na někoho podobného tobě či Juditě."

Bronwyn se nad jeho přiznáním na chvílku zamyslela. "Ne, nemyslím, že bys chtěl

zrovna nás. Gavin je připoután k půdě a Judita zrovna tak. Oba se k sobě hodí. A já zas patřím do Skotska. Stevenovi nic nebrání, aby tam žil společně se mnou. Ale ty... Mám dojem, že nevydržíš příliš dlouho na jednom místě. Potřebuješ někoho stejně volného, jako jsi ty sám, někoho, kdo nemá kdovíky závazky k hromadě kamení a hlíny."

Raine na ni hleděl s ústy dokořán, potom je zavřel a usmál se. "Neptám se, jak jsi k tomuto názoru došla. Vůbec totiž nepochybuji o tom, že odpovědí by bylo přiznání, že jsi čarodějka. A teď, jelikož toho podle všeho víš o mně tolik, rád bych ti položil jednu osobní otázku."

Zarazil se a podíval se jí přímo do očí. »Co se to děje mezi tebou a Stevenem?" zeptal se tiše. "Proč jsi na něj pořád tolik nahněvaná?"

252

Bronwyn si chvíli promýšlela, co vlastně odpoví. Věděla, jak jsou si bratři blízcí, a neměla jistotu, že Raine bude přístupný jakékoliv kritice týkající se jeho staršího bratra. Ale cožpak mu mohla lhát?

Zhluboka se nadechla a odpověděla po pravdě. "Steven si myslí, že nemám žádnou hrdost ani čest. Komukoliv uvěří spíše než mně. Ve Skotsku bylo podle něho špatné všechno, co jsem tam udělala. Pokud mám říci pravdu, někdy tomu tak skutečně bylo, nicméně neměl právo jednat se mnou, jako kdybych se chyby dopustila úplně pokaždé."

Raine chápavě přikývl. Však i Gavinovi to nějaký čas trvalo, než si uvědomil, že Judita je něco víc, než jenom hezká tvářička.

Nežli však stačil odpovědět třeba jen jediným slovem, dveře se rozletěly a dovnitř vpadl vyčerpaný a špinavý Steven.

»Miles tvrdí, že Bronwyn skočila do zamrzlého rybníka!" za-burácel. "Kde je?"

Při té větě ji už spatřil v Rainově klíně. Dvěma kroky přelétl místnost a vytrhl mu ji z náruče.

"K čertu s tebou!" zařval. "Člověk nemůže odjet ani na hodinu, abys zas něco nevyvedla!"

••Pust mě!" požádala ho Bronwyn odměřeně. Byl celé dny pryč vůbec poprvé, co jsou spolu, a teď ji na uvítanou jenom proklíná.

Steven zřejmě něco z těch myšlenek vycítil. Postavil ji před sebe na podlahu.

"Bronwyn," řekl něžně a pohládl ji po tváři.

Nadzdvihla lem vlněného županu, který se vlácel po zemi a zamířila ke dveřím. Představovala jednu z těch několika málo žen, které dokážou vypadat důstojně i bosý a v županu, jehož cípy jim splývají z hrsti.

Položila dlaň na petlici a pravila, aniž by se otočila: "Třeba jednoho dne pochopíš, že nejsem ani dítě ani idiot." Otevřela dveře a vyšla ven.

Steven pokročil k zavřeným dveřím, ale Rainův hlas ho zarazil.

"Sedni si a nech ji na pokoji." poradil mu Raine odevzdaně.

Steven se ještě chvíli díval na dveře, ale potom se otočil a usedl na židli proti Rainovi. Unaveně si prohrábl blátem zastří-

253

kané vlasy. "Nestalo se jí nic? Bude v pořádku?"

••Samozřejmě," odvětil Raine s jistotou. »Je silná a zdravá a podle toho, cos tady vykládal o Skotech, prožila pod širým nebem celý svůj dosavadní život."

Steven upřeně hleděl do ohně. "Já vím," řekl zachmuřeně. "Tak co tě užíral" naléhal Raine. »Nejsi už ten Steven, jehož jsem znával."

"Bronwyn," zašeptal. "To děvče bude jednoho moje smrt. Jednoho večera ještě ve Skotsku se rozhodla velet svým mužům při útoku na zloděje dobytka ze znepráteného klanu. Aby si pojistila, že mne má z cesty, jednoduše mne něčím uspala."

»Cože udělala?" vyletěl Raine, který si uvědomil plný dosah nebezpečí, jež Bronwynin čin v sobě obsahoval.

Steven se zašklebil. "Jeden z jejích mužů zjistil, co provedla a postaral se o moje probuzení. Když jsem ji našel, visela na útesu a houpala se na laně uvázaném kolem svého pasu." "Dobrý bože!" vydechl Raine.

"Nevěděl jsem, jestli ji mám zabít, nebo někam zamknout, abych ji uchránil před ní samotnou." »A cos nakonec udělal?"

Steven se v křesle natáhl. Odpověděl velice zhnuseně. "Jako obvykle. Pomiloval jsem se s ní."

Raine se hrdelně zachechtal. -Tak se mi zdá, že starosti by sis měl dělat pouze v případě, kdyby byla sobecká a dbala výhradně o sebe."

Steven vstal a zamířil ke krbu. »O sebe si starosti žádné nedělá. Občas se vedle ní cítím zahanbeně. Když jde o ten její klan, udělá všecičko, co považuje za nejlepší řešení, aniž by se ohlížela na svoje vlastní bezpečí." "A ty o ni máš starosti?"

»To ti čert napískal, že mám! Proč nemůže zůstat doma, rodit děti a starat se o

ně - a o mne - jako každá správná manželka? Proč musí stát v čele zlodějů dobytka, vyřezávat nepřátelům na hrudník počáteční písmeno svého jména, proč spí na holé zemi zabalená jen do plédu, jako by byla v největším pohodlí? Proč nemůže být... být...?"

254

..Ufňukaná a bledničková holčička, která k sobě vzhlíží zbožňujícíma očima a vyšívá ti límečky u košile?" doplnil ho Raine.

Steven se ztěžka posadil. »Tohle si nepřejí, ale jistý kompromis bych uvítal."

..A ty ji vážně chceš tolik změnit?" zeptal se Raine. »Co to v ní vůbec je, že ses do ní tak zamiloval, pověz? A nevykládej mi, že je to jenom tou její krásou. Už jsi byl vícekrát v posteli s krásnou ženou, ale nikdy ses ještě do žádné nezamiloval."

-To je na mně tak znát?"

•Já to poznám a zřejmě i Gavin a Miles, ale Bronwyn podle všeho ne. Nejspíš se domnívá, že ti na ní vůbec nezáleží."

Steven si povzdech. •Jestě nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by se jí podobal, ať muže nebo ženu. Je tak silná a ušlechtilá, málem jako muž. Měl bys vidět, jak se k ní ten její klan chová. Skoti jsou úplně jiní než my. Děti nevolníků ji utíkají obejmout a ona líbá všechna batolata. Zná jménem každického člověka na svém území a všichni jí říkají jejím křestním jménem. Radši se zrekne jídla a oblečení, aby měl její klan o to víc. Jednou v noci, asi měsíc po našem sňatku, jsem si povšiml, jak do svého plédu balí chléb a sýr. Mne si nevšímala, ale dávala si pozor na Tama. To je muž, který často vystupuje v roli jejího otce. UVědomil jsem si, že se dopouští čehosi, co chce utajit před Tamem, proto jsem ji po večeri sledoval, když odcházela z poloostrova. Odnášela to jídlo dítěti jednoho ze svých kopaničářů, trucovitému chlapečkovi, který utekl z domova."

»A cos jí tenkrát řekl?" vyzvídal Raine.

"Já, ten moudřejší z nás dvou, jí poradil, že by měla poslat chlapce raději nazpátek k rodičům a ne ho ještě povzbuzovat v utíkání z domova."

»A co na to Bronwyn?"

"Prohlásila, že ten chlapec je pro ni stejně důležitý jako jeho rodiče a ona že nemá sebemenší právo zradit ho jen proto, že je ještě malý. Tvrdila, že po pár dnech se vrátí domů sám a přijme svůj trest, jak je jeho povinností."

Raine dlouze zahvízdal obdivem. »To vypadá, že by ses od ní mohl lecčemu přiučit."

255

m Myslíš snad, že jsem to neudělal? Změnila můj život od základu. Když jsem přijel do Skotska, byl jsem typický Angličan, a teď se na mne podívej. Tyhle anglické šaty skoro nesnesu. S ostříhanými vlasy si připadám jak Samson. Přistihl jsem se, jak při pohledu na anglickou krajinu si říkám, jak je tu teplo a vyprahlo ve srovnání s krajem tam doma. Doma! Přisahám, že se mi stýská po místě, které jsem poprvé spatřil teprve před několika měsíci!"

»Pověz, m ptal se Raine. »přiznals někdy Bronwyn, co vůbec cítíš? Řekls jí, že ji miluješ, a proto máš starost o její bezpečí?"

•-Pokoušel jsem se. Jednou jsem jí zkoušel sdělit, že ji miluji, ale ona mi odpověděla, že na tom nesejde, že pro ni má větší význam úcta a vzájemně čestné jednání."

"Ale podle toho, cos tu vykládal, tak k ní přece pociťuješ právě to!"

Steven se začal usmívat. "Bronwyn není snadné říci cokoliv. My jsme měli ... asi bys to nazval hádkou, zrovna před příjezdem sem." Stručně Rainovi vypověděl o podvůdku spáchaném na Hughu Lascovi.

"Pcha, Hugh!" odfrkl si Raine. "Já toho pomalého chlápka nemohl nikdy ani vystát!"

Bronwyn podle všeho moc nevadilo, že je tak pomalý," odporoval Steven znechuceně.

Raine se rozesmál. "Jenom mi neříkej, že ses nakazil od Gavina žárlivostí!"

Steven se k bratrovi prudce otočil. "Počkej, až ty se zblázníš do nějaké ženské! Sázím se s tebou, že pak si tuhle chladnou hlavu těžko zachováš!"

Raine zdvihl dlaň. "Doufám, že na lásku pohlížím spíše jako na radost a ne jako na nemoc, která tě podle všeho ničí."

Steven se odvrátil a zahleděl se do ohně. Někdy se mu jeho láska k Bronwyn skutečně jevila jako choroba. Měl pocit, že kromě srdce mu ukradla i duši. Po odchodu ze své vlastní ložnice zamířila Bronwyn do pokoje Mary. Ta ležela v posteli a nad ní se skláněla Judita, jež ko-

256

lem pokrývek kladla nahřáté cihly.

.-Ale Judito," namítala Mary klidně, «kvůli trošce studené vody se přece neumírá." Ohlédla se ke dveřím a usmála se na Bronwyn. "Pojď sem a pomoz mi

Juditu přesvědčit, že ten náš kousek nepatřil k těm, které člověka ohrozí na životě.

Bronwyn se na obě pousmála a potom si pečlivě Mary prohlédla. Bledou plet měla ještě bělejší a na tvářích jí vyskákaly jasné červené skvrny. "Nic to nebylo," potvrdila Bronwyn, "přesto ti ale závidím, že se dokážeš přimět k odpočinku." V očích jí to nezbedně zahrálo. «To já jsem tak rozčilená z vyhlídky na nové šaty, které mi Judita slíbila, že bych v posteli nevydržela. Nezajdeme se na ně podívat raději hned, co říkáš, Judito?» navrhla významně.

Judita vmžiku porozuměla obě ženy tiše vyšly z místnosti. "Myslíš, že bude v pořádku?" starala se Judita, sotva se ocitly v chodbě.

"Ano, řekla bych, že si potřebuje především odpočinout. Nevěřím, že naše Mary je tak úplně z tohoto pozemského světa, určitě si na ni činí nárok i nebesa. Zřejmě proto se cítí tak vyčerpaná."

"Máš pravdu," souhlasila Judita. "A teď k těm šatům -"

Bronwyn jen mávla rukou. "To byla jen výmluva, abychom Mary poskytly příležitost k odpočinku."

Judita se zamála. "Přestože je Stevenův župan tak slušivý, nenahrazuje ti oděv, který bys potřebovala. Teď půjdeš se mnou a žádné výmluvy!"

Za hodinu byla Bronwyn oblečena do šatů z hustého, hebkého, tmavě zeleného sametu. Barvou připomínaly les při západu slunce. Spodní ozdobné rukávy byly ze zářivě zeleného hedvábí a vrchní, volně splývající rukávy měly široký lem z rudé liščí kožešiny. K ramenům byly přišity těžké zlaté šňůry, jež visely až pod hluboký čtverhranný výstřih.

"To je ale nádhera, Judito," šeptala Bronwyn. "Nevím, jak bych ti mohla poděkovat. Všichni jste tady tak štědrí!"

Judita políbila přítelkyni na tvář. "Teď musím běžet po své každodenní práci. Třeba by tě v těch nových šatech rád uviděl

257

Steven," navrhla.

Bronwyn se odvrátila. Steven by si tak nanejvýš postěžoval, že je výstřih příliš hluboký, nebo by si vymyslel nějakou podobnou námitku.

Judita zmizela a Bronwyn sešla na spodní nádvoří. Přes ramena si přehodila plášť lemovaný liščí kožešinou a zamířila ke stájím.

"Bronwyn," ozval se za ní jakýsi nepovědomý hlas, sotvaže vkročila do té temnoty.

Zahledla se mezi stíny a spatřila muže, který toho rána zápasil se Stevenovým Georgem. "Ano," pravila stroze. »Co chceš?"

Mužovy oči ve tmě jenom svítily. "Ta anglická móda vám ale sluší." Než však stačila cokoli odpovědět, začal se chovat poněkud formálněji. "Slyšel jsem, že vy Skotové jste docela dobří v lukostřelbě. Třeba byste mne mohla -" zřejmě ho ta představa pobavila - "naučit zacházet s lukem trochu líp."

Nevšímal si rozverného podtónu v mužově hlase. Předpokládala, že tím si připravuje cestu k ústupu pro případ, že by ho odmítla. Bronwyn však strávila lukostřelbou celé dlouhé hodiny a byla zvyklá, že cvičí i muže. Bylo pěkné, že se tento Angličan chce naučit některé skotské zvyky. "Poradím ti s největší radostí," odpověděla, prošla kolem muže, načež narazila přímo do Stevenovy silné náruče. Muž se okamžitě vytratil. "Cos tomu člověku vykládala?" zjišťoval Steven naléhavě. Vykroutila se z jeho sevření. || Cožpak ke mně neumíš promluvit jinak než ve vzteku? Proč se nemůžeš chovat jako jiní manželé a přivítat svoji ženu mile a přátelsky? Neviděla jsem tě kolik dní a ty nedokážeš nic jiného, než mě proklínat!"

Popadl ji opět do náruče. "Ach, Bronwyn," zašeptal. «Ty jednou budeš moje smrt. Proč jsi jen proboha musela uprostřed takové třesuté zimy skákat do zamrzlého rybníka?"

Odtáhla se od něho. -Na takové otázky odmítám odpovídat!"

Přitáhl ji nazpátek k sobě, její ústa přitiskl na svá a bolestivě ji líbal se zuby zatátými do jejích rtů. Zdálo se, jako by od ní chtěl mnohem víc, než jenom pouhý polibek. "Stýskalo se mi po tobě," šeptal jí. "Nebylo minuty, abych si na tebe nevzpomněl."

Srdce jí na jeho hrudi prudce bušilo. V tom těsném objetí mu začínala odpouštět, ale jeho následující slova její okouzlení dočista zaplašila.

"To byl Milesův člověk, cos s ním při mém příchodu hovořila?"

Zkoušela se mu vyprostit z paží. "Už zase začínáš s tou žárlivostí? Poznám ti to už po hlase!"

"Ale ne, Bronwyn. Poslouchej mne chvilku. Chtěl bych tě jenom varovat. Angličani nejsou jako tvoji Skoti. Nemůžeš se s nimi bavit, jako by byli tvoji bratři. To smíš jen se svými lidmi. V Anglii dámy příliš často spí s manželovými zbrojnoši."

Bronwyn údivem rozevřela oči. "Ty mne obviňuješ z toho, že spím s tvými muži?" vydechla nevěřícně.

"Samozřejmě, že ne, ale přesto -"

••Ale z téže věci jsi mne obvinil u Hughu Lasca!"

"Hugho Lasco je šlechtic!" odsekl Steven.

Bronwyn od něho málem odskočila. "Cože!" zahřměla. "Takže mne nepochybně považuješ za děvku, ovšem výběrač-nou!" Obrátila se a rozběhla se ke dveřím.

Steven jí stiskl paži. «Já tě přece neobviňuji vůbec z ničeho! Jen se ti snažím vysvětlit, že v Anglii to chodí jinak než ve Skotsku."

"Aha! Takže teď jsem ještě navíc příliš hloupá, než abych sama rozeznala, co se v této zemi liší od skotských zvyklostí. Já se však odmítám přizpůsobit!"

Hleděl na ni celý udivený. "Co se to s tebou děje? Chováš se naprosto jinak než dřív!"

Odvrátila se od něho. >> A co ty o mně vlastně víš? Od chvíle, co jsme se setkali, mne neustále proklínáš! Mimo ložnici se ti nezavdčím vůbec ničím. Když velím svým mužům, hněváš se. Když se pokusím zachránit jednoho z nevolníků tvého bratra, hněváš se. Když jsem laskavá k tvým mužům, obviníš mne z nevěry. Pověz mi, čím se ti tedy mohu zalíbit?"

Steven na ni upíral chladný pohled. "Netušil jsem, že se ti je-

259

vím takhle nesnesitelně. Já jdu a ty se tu klidně bav sama." Otočil se a zmizel. Bronwyn se za ním dívala a v očích se jí začaly sbírat slzičky. Co se to s ní vlastně děje? Steven jí ve skutečnosti přece neobvinil, že s tím mužem spí, a navíc má plně právo ji varovat před tím, jaký dojem v jeho lidech vyvolává. Proč ho nedokáže přivítat doma, jak po tom sama touží? Vždyť ona chce jediné, aby ji držel v náručí, aby ji měl rád. Z jakého podivného důvodu vyvolává hádku, kdykoliv se k ní Steven přiblíží?

Najednou měla pocit, že jí rozbolelo celé tělo. Přitiskla si dlaň na čelo. Na nevolnost nebyla zvyklá a teď si uvědomila, že ji přemáhá už několik dní.

Pochopitelně jí nijak nepomohla ani noční vysedávání s Juditou ani ta ranní koupel v napůl zmrzlém rybníku. Proklela ten nemocemi prolezlý anglický venkov a vyšla ze stájí.

"Bronwyn!" křikla na ni Judita. -Nechceš ochutnat čerstvý chléb?"

Bronwyn se opřela o kamennou stěnu stájí. Z té hádky se jí zdvihal žaludek. Při pomyslení na jídlo se jí udělalo špatně. -Ne," zašeptala a popadla se za břicho.

"Co je ti, Bronwyn?" divila se Judita a postavila košík na zem. "Tobě není dobře?" Přiložila švagrově ruku na čelo. "No tak, pojď se posadit." Přiměla ji sednout si na sud přistavený u zdi. "Dýchej hodně zhluboka a ono to zas odejde."

"Co odejde?" zeptala se Bronwyn prudce. "Ta nevolnost."

"Cože?" vydechla Bronwyn. "O čem to proboha mluvíš?" Judita se zarazila. "Jestli se nepletu, budeš mít dítě." Při pohledu na Bronwynin úžas se usmála. "Když si to uvědomíš poprvé, trochu to člověka vyleká." Pohladila ji po břiše. "Porodíme téměř současně," prozradila pyšně. "Cože! Ty tedy také čekáš dítě?"

Judita se usmála trochu nepřítomně. "Ano. Já ... jsem o to první přišla, potratila jsem, proto jsem teď tolik opatrná, že jsem se se ještě nikomu ani nesvěřila. Kromě Gavina, pochopitelně."

260

..Pochopitelně," opakovala Bronwyn a odvrátila zrak, pak opět pohlédla na

Juditu. -Kdy se tvé dítě narodí?"

••Za sedm měsíců." Zasmála se.

"Čemu ses teď tak smála?" vyptávala se Bronwyn. -Potřebovala bych taky trochu zlepšit náladu."

"Jenom mě právě napadlo, že matka bude moci přijet, aby mi pomohla u mého porodu." Odmlčela se, ale potom se pustila do vysvětlování. "Myslela jsem původně, že to nepůjde, protože jsme měly porodit obě ve stejný čas."

•-Tvoje matka! Tys tedy šťastná, že máš rodiče ještě naživu!"

•«Ne," usmívala se Judita. »Můj otec zahynul už před několika měsíci."

"A to děcko není jeho?" zeptala se Bronwyn tiše.

"To opravdu není a já z toho mám radost. Můj otec matku často bil. Držel ji v zajetí jistý mladý muž a jejím strážcem byl Gavinův nejlepší rytíř, John Bassett. Obávám se, že s mou matkou objevili nezvyklý druh zábavy."

Bronwyn se rozesmála.

"Ano," pokračovala Judita. "Když se Gavin dozvěděl, že je dítě na cestě, dovolil Johnovi, aby se s matkou oženil."

«A ona bude rodit už nyní?"

"Za pár měsíců, proto se stačí zotavit natolik, aby snesla cestu, až budu rodit já. Ale teď zas musím jít po práci. Co kdybys tu chvíli poseděla a trochu si odpočala?"

•Judito, tys říkala, že tvoje matka byla v zajetí. Jak se jí podařilo uprchnout?"

Juditiny zlaté oči při té vzpomínce potemněly. "Jejího vězni-tele jsem sama zabila a hradby té staré tvrze potom dobyli Stevenovi muži."

Bronwyn spatřila v jejích očích náhlou bolest. Už se dál nevyptávala a Judita zamířila k bráně, která spojovala obě hradní části.

Bronwyn chvíličku seděla naprosto tiše. Dítě! myslela si. Něžný a sladký drobeček, jako bylo Kirstino miminko. Byla duchem naprosto nepřítomná. Zdvihla se a začala se procházet. Vzpomněla se na Tama a věděla, že na ni bude pyšný.

261

I i

Dokonce se zasněně pousmála nad představou, jak tu novinku asi přijme Steven. Ten ale bude štěstím bez sebe! Popadne ji a vyhodí vysoko do vzduchu a rozesměje se radostí. A potom se budou hádat, jestli se děcko bude jmenovat MacArran nebo Montgomery. Nebylo žádných pochyb, že musí nést jméno MacArranů.

Kráčela dál v tom nádherném polosněžení a vůbec si nevšimla, že vyšla otevřenou branou až za hradby. Muži, kteří strážili vchod, ji nezastavili a žádným způsobem jí v odchodu nebránili.

Jak děcko asi pojmenujeme? přemýšlela dál. Bude James po jejím otci a druhé jméno zřejmě dostane po předcích ze Stevenova rodu. Pak ji napadlo, že miminko může být také holčička, a blaženě se usmála. To by měl klan MacArranů dvě zemanky hned po sobě. Musí naučit svou dceru všemu, co bude jako zemanka potřebovat.

•<Má paní," oslovil ji kdosi.

Bronwyn ten hlas ani nevnímala. Byla duchem někde jinde a z jejího okouzlení ji jen tak něco nevytrhlo. Ve skutečnosti si ani neuvědomila, že jde už hodnou chvíli, takže se ztratila hradním strážcům z dohledu.

"Má paní," opakoval hlas. "Cítíte se dobře?"

Bronwyn k muži zdvihla zrak s andělsky vřelým úsměvem. "Cítím se dobře,"

přisvědčila roztržitě. "Dokonce víc než jenom to."

Muž seskočil z koně a zamířil k ní. »Však jsem to hned poznal, " pravil tlumeně s ústy těsně u jejího ucha.

Bronwyn si toho muže pořád ještě moc nevšimla. Nedokázala myslet na nic jiného, než na svoje dítě. Morag bude celá blažená, až dostane na starost další miminko, říkala si právě ve chvíli, když se mužovy rty dotkly jejího ucha. Ten dotek od ní vmžiku odehnal veškeré snové přeludy.

Odskočila od něho, jako by ji uštkl. »Jak se opovažuješ!" vydechla. Kromě Stevena se jí ještě žádný muž nedotkl bez dovolení. Rychle se rozhlédla a pochopila, že se od hradu značně

262

vzdálila.

Richard si její pohled vyložil po svém. "Nemusíte si dělat starosti. Jsme naprosto sami. Lord Gavin se právě vrátil ze Skotska, takže každý má plné ruce práce. Času máme dost."

Začala couvat a hlavou jí naráz prolétlo tisíc myšlenek. Nejzřetelněji mezi nimi čnělo Stevenovo varování. A ze všeho nejvíc jí na srdci ležela starost o její dítě. Ať si nikdo nedovoluje ublížit mému dítěti!

••Není důvodu mít ze mne strach," přesvědčoval ji Richard medovým hlasem. »Pěkně si spolu užijeme, my dva."

Bronwyn se napřímila v ramenou. "Jsem Bronwyn MacArranová a nařizuji vám, abyste se vrátil zpátky do hradu."

»MacArranová!" zachechtal se. "Muži mi sice vyprávěli, jaká jste nezávislá, ale neprozradili, že zacházíte až tak daleko, že zapíráte jméno svého muže."

"Chováte se urážlivě. Teď odejděte a nechtě mne tady samotnou! "

Richardovu tvář opustil úsměv. -Tak vy si vážně myslíte, že odejdu pryč po tom vašem vyzývavém laškování? Dneska ráno jste si mne vyvolila jako doprovod. Vsadil bych se, že jste litovala, když se nám nepodařilo pobýt o samotě."

zhrozila se. "Tak tohle jste si myslel? Že chci být o samotě jenom s vámi?"

Dotkl se jejích kadeří a malíčkem jí zavadil o ňadra.

Rozevřela vyděšeně oči a rozhlédla se po Rabovi. Pes ji nikdy jindy neopouštěl na krok.

"Předběžně jsem se postaral o to, aby pes zůstal zamčený ve stodole," usmíval se Richard. "A teď pojdte a přestaňte s tím okolkováním. Přiznejte si, že po mně toužíte stejně silně, jako já po vás." Objal Bronwyn, ruku jí zabořil do vlasů a svá ústa přirazil na její.

Bronwyn ucítila, jak jejím tělem zalomcoval záchvat vzteku. Poddala se jeho objetí, zaklonila se, a když se sehnul dopředu, aby se k ní přitiskl, vykopla kolenem prudce nahoru.

Richard zasténal a rázem ji pustil.

Bronwyn klopýtla a snažila se udržet rovnováhu, jenže se za-
263

pletla do těžké sametové sukně. Se zaklením popadla látku do obou hrstí a pustila se do běhu. Ale mohla sukni podebírat sebevíc, pořád ještě zbývalo dost látky na to, aby se jí omotávala I kolem nohou a brzdila jejich let.

Klopýtla podruhé a tentokrát si už vyhodila látku až do náruče, přesto však se do ní zamotala potřetí, a to už ji Richard dohonil. Popadl ji za kotník a ona upadla tváří na mrazem ztvrdlou zem. Sotva lapala po dechu. Richard jí dlaněmi přejel nahoru po nohou. "A teď se, ty jedna vznětlivá skotko, podíváme, jestli ten oheň můžeme nějak využít."

Bronwyn se pokoušela kopnout, ale přitiskl ji k zemi. Hrál po jejích šatech a trhnutím je serval, takže zůstala na chladném vzduchu s holými zády. -No tak," konejšil ji a přitiskl ústa k její šíji. V příštím okamžiku však Richard strašlivě vykřikl, neboť na něho zaútočilo mohutné tělo v šedém kožichu a s výhružně vy-ceněnými tesáky. Richard se pokoušel povstat a Rabovi se bránit Bronwyn se zatím odkulila stranou.

Čísí paže ji postavila na nohy. Miles ji k sobě přitiskl, jednou paží si ji přidržoval a v druhé ruce svíral obnažený meč. ••Zavolej na psa, ať ho nechá!" požádal ji klidně. »Rabe!" zavelela Bronwyn hlasem úplně roztřeseným. Pes

neochotně pustil svého soupeře a postavil se jí po boku. Richard se pokoušel zvednout. Na paži a stehně měl krvavé rány. Na několika místech mu ze šatů visely cáry. "Ten zatracený pes mne napadl jen tak, pro nic, ze nic! Lady Bronwyn upadla a já se jí snažil pomoci."

Miles odstoupil od své švagrové. Upíral na Richarda ocelový pohled. "Ty se nebudeš dotýkat ženy žádného z Montgomeryů!" prohlásil výhružně.

••Sama za mnou přišla!" hájil se muž. "Požádala mne-" To byla však poslední slova, která kdy vyslovil. Milesův meč zajel rovnou do Richardova srdce. Miles se na mrtvého ani nepodíval, ačkoliv náležel k jeho vlastní družině. Obrátil se k Bronwyn a zřejmě vycítil, jak si připadá - bezmocná a zneuctěná.

264

Něžně ji objal a přitiskl k sobě. "Teď už jsi v bezpečí," uklidňoval ji tiše. -Už se ti nikdo neopovází ublížit."

Najednou se celá roztrásla a Miles ji objal ještě pevněji. mTvrdil, že jsem se k němu chovala vyzývavě," žalovala šeptem.

..Pšt," konejšil ji Miles. "Však já ho dobře pozoroval. Nepochopil tvůj skotský způsob jednání."

Bronwyn se odtáhla, aby mu viděla do tváře. "Přesně to říká Steven taky. Varoval mne, abych se s těmi muži nebavila. Říkal, že Angličani nepochopí, že si s nimi jenom povídám."

Miles jí odhodil vlasy z čela. "Mezi anglickou dámou a zbrojnoši jejího manžela existuje odstup, který vaše tradice nezná. A teď se pojd' vrátit. Někdo si určitě povšiml, jak ujíždím z hradu za tím psem."

Pohlédla na mrtvého muže, který ležel před nimi. "Zamkl Raba a já to úplně přehlédla. Já jsem byla -" Ale přece nemůže nikomu povědět o dítěti dříve než Stevenovi!

"Slyšel jsem, jak pes vyje, a když jsem ho pustil, vyváděl úplně zběsile, štěkal na mne a očichával zem." S obdivem se na psisko zahleděl. "Dobře rozeznal, že ti hrozí nebezpečí."

Poklekla a třela si obličej o Rabovu drsnou kožešinu.

Když uslyšeli koně, oba se otočili. Gavin se Stevenem k nim cválali ze všech sil. Kůň ještě nezastavil a Steven už seskakoval ze sedla. -Co se tu stalo?" naléhal.

»Ten člověk se pokusil Bronwyn napadnout," vysvětlil Miles.

Steven se zadíval na svoji ženu, povšiml si její podrápané tváře i roztrhaných šatů. "Neříkal jsem ti to?" procedil mezi zuby. "Ale tys zkrátka neposlechla!"

"Stevene," pravil Gavin a položil ruku na bratrovu paži. "Teď není vhodná doba."

"Vhodná doba!" vybuchl Steven na svou manželku. "Ani ne před hodinou jsi mi vypočetla všechny moje chyby. Tos našla někoho, kdo jich měl míň? Tos ho povzbuzovala záměrně?"

Než stačil kdokoliv odpovědět, Steven vyskočil opět na koně. Bronwyn s Milesem a Gavinem jen bezmocně přihlíželi.

265

-Za tohle by si zasloužil zmrskat!" ušklíbl se Miles.

»Ticho!" nařídil Gavin. Otočil se k Bronwyn. »Je z toho celý zmatený a znechucený. Musíš mu odpustit."

"Je žárlivý," zašeptala vášnivě Bronwyn. "Ta zbytečná žárlivost z něj dělá úplného šílence!" Připadala si zesláblá a poražená. Vůbec se o ní nezajímal, měl

plnou hlavu jen té své vlastní žárlivosti.

Gavin ji ochrannitelsky položil paži přes ramena. -Pojed domů, Judita ti připraví něco horkého k pití. Umí vynikající jablečný mošt."

Bronwyn jen němě přikývla a nechala se vyzvednout na Milesova koně.

16. kapitola

Nápoj, který Judita dala Bronwyn vypít, ji téměř okamžitě uspal. Za jeden den toho na ni bylo přece jen příliš - záchrana tonoucího chlapečka i nebezpečí znásilnění. Zdálo se jí, že se ztratila a hledá Stevena, který však není k nalezení.

Najednou se probudila celá zalitá potem. Natáhla po něm paže, ale postel byla prázdná. Posadila se a rozhlížela se po matně osvětleném pokoji, kde vlastně Steven je.

Připadala si osamělá až k uzoufání. Proč se se Stevenem pořád jen hádá? Když ji na odlišnost skotských zvyků upozornil Miles, nijak se nepohněvala. Stačilo, aby totéž prohlásil Steven a ona vybuchla v záchvatu zuřivosti.

Odhodila přikrývky stranou a sáhla po županu, který jí půjčila Judita. Musí Stevena najít a přiznat svoji chybu. Musí mu povědět o dítěti a poprosit ho, aby jí ty nevlídné nálady odpustil.

Zamířila k truhle a vytáhla pléd. Rab ji sledoval. Pes se teď bál pustit ji na chvíli z očí.

Rychle se oblékla a vyšla na chodbu. Dům byl temný a tichý. Zamířila po schodišti dolů. Pootevřenými dveřmi salónu spatřila hořet osamělou tlustou svíčku. Oheň v krbu vyhasl.

Otevřela dveře dokořán a v tu chvíli zaslechla ženské chicho-266

I

tání. Bronwyn se zarazila, neboť si uvědomila, že zřejmě vyrušila Raina či Milese z hrátek s nějakou služtičkou. Obrátila se k odchodu, ale následující ženina slova ji v tom zabránila.

..Ach, Stevene," hihňala se dívka. -Tys mi moc scházel. Žádný mužský nemá takové dlaně jako ty."

Bronwyn uslyšela hluboký tón důvěrně známého smíchu.

Nepatřila k těm chudinkám, které s pláčem utečou zpátky do ložnice. Za ten jediný den musela spolknout už mnoho urážek. Rázně rozrazila dveře a přikráčela ke krbu.

Steven se rozvaloval v ohromném křesle, oblečený stejně, jako když se vrátil z venku, a na klíně držel macatou, od pasu nahoru úplně nahou dívku. Roztřáště ji hladil po nadru a v druhé ruce svíral láhev s vínem.

Rab na děvče vycenil zuby a ta z Bronwyn stočila pohled na psa, zaječela a skokem zmizela ze salónu.

Steven se na manželku stěží podíval. "Vítej," zadrmolil a napřáhl k ní svoji číši.

Bronwyn ucítila, jak se jí rozbušilo srdce. Viděla Stevena dotýkat se cizí ženy! Kůži na celém těle měla v jednom ohni a hlava jí doslova třeštila.

Steven ji pozoroval. "Tak jaké to je, má drahá manželko?" Oči měl celé zarudlé a pohyboval se jen ztěžka. Naprosto jasně byl opilý. "Musel jsem ustupovat a sledovat, jak si zahráváš s jedním mužem za druhým. Jeslipak víš, jak mi bylo, když tě Hugh osahával?"

••Tohle jsi udělal záměrně," zašeptala. "Udělals to, abys mne potrestal."

Vypjala hrud. Zatoužila mu ublížit, způsobit mu stejnou bolest, jako způsobil on jí. "Měla jsem pravdu, když jsem siru Thomasovi Crichtonovi tvrdila, že se za tebe nemohu provdat. Ty nejsi schopen být pro žádnou Skotku pořádným manželem. Já musela mlčet celé měsíce a pozorovat tvé hrubi-ánské způsoby. Ale jak vidím, selhal jsi úplně ve všem."

Přes svou těžkou opilost reagoval nesmírně rychle. Odhodil láhev na podlahu, vyskočil a popadl ji za šaty pod krkem. "A cos mi dala ty!" vyštěkl. "Dělal jsem první poslední, abych se od tebe něco naučil, ale kdy tys poslechla mne? Pořád ses cho-

267

vála jako nepřítel! Vysmívala ses mi před svými lidmi a dokonce jsi pohrdla mou radou i před mými vlastními bratry! A přesto jsem to všechno snášel, protože jsem natolik bláhový, že jsem tě miloval! Což ale může člověk milovat takového sobce jako jsi ty? Kdy už konečně vyrosteš a přestaneš se schovávat za ten svůj klan? Ty se o svůj klan totiž vůbec nezajímáš! Tebe zajímá pouze to, co sama chceš a co sama potřebuješ!"

Odstrčil ji od sebe, jako by jí měl náhle dost. -Už mám plné zuby těch věčných snah zalíbit se takové chladné ženské! Najdu si nějakou, která mi ráda dá, co potřebuji!" Obrátil se a opile vyvrávorál z místnosti ven. Bronwyn dlouho zůstala stát na jednom místě. Neměla tušení, že jí pohrdá tak moc. Kolikrát jí

užuž chtěl říci, že ji miluje, a ona ho nebrala na vědomí? Ach, jak byla vzteklá a namyšlená, když mu tenkrát tvrdila, že pochopitelně jí na tom druhém záleží, ale ona že touží po čemsi důležitějším, než je láska.

Co pro ni znamenalo víc, než Stevenova láska? Teď konečně pochopila, že pro ni představuje nejdůležitější věc na světě. Vložil jí svoji lásku do dlaní a ona mu ji vmetla nazpátek do tváře. Ve Skotsku na sobě tvrdě pracoval a upřímně se učil žít v její zemi. A co ona udělala pro to, aby se přizpůsobila jeho životnímu stylu? Její největší ústupek představovaly přepychové šaty podle anglické módy, a i na to si ještě stěžovala.

Zatála pěsti. Steven měl úplnou pravdu! Chovala se sobecky. Vyžadovala na něm, aby se stal Skotem, aby se změnil až do morku kostí, a přitom sama pro něho nehnula ani prstem. Od první chvíle, co se setkali, musel tvrdě splácet za výsadu, že se s ní směl oženit.

-•výsadu!" vydechla hlasitě. Přiměla ho, aby kvůli ní v jejich svatební den bojoval. O svatební noci na něho vytasila nůž. Co jí tenkrát Steven řekl? Jednou sama zjistíš, že jediná kapka krve je cennější, než všechna ta zášť, kterou v sobě nosíš!"

Jak jen mohla poranit to nádherné tělo, jež znala tak důvěrně? Jak jenom mohla prolít jeho krev?

Po tváři jí začaly stékat slzy. On už ji nemiluje. Řekl to přece. Vlastnila jeho lásku a zahodila ji jako bezcennou věc.

268

Zamrkala, aby zaplašila slzy, a rozhlédla se kolem sebe. Steven je báječný a jeho rodina je rovněž báječná. Nenáviděla ho, že je Angličan, stejně jako nenáviděla všechny MacGregory. Ale Steven ji přesvědčil, že existují dobří MacGregorové i vřelí a štědrí Angličani.

To jí dokázal Steven! Tolik ji toho naučil a ona se přesto k němu chovala tak necitelně. Jestlipak na něj byla vůbec někdy laskavá? Uspala ho, proklínala ho, vzdorovala mu - cokoli, aby tak projevila tu svou nevraživost.

Cokoli, jen abych se do něj nezamílovala, uvědomila si. Kdysi nechtěla milovat Angličana. Bála se, že její klan ji bude považovat za slabocha, za člověka nehodného titulu zemana. A přitom ho Tam měl nesmírně rád a většina jejích lidí ho začala doslova milovat.

Otočila se ke dveřím a tichoučce prošla hlavní síní až na nádvoří. Rozhlížela se po Stevenovi. Třeba ho ještě najde. Nějak vytušila, že nešel nahoru do patra.

"Steven odjel před několika minutami," ozval se za ní jemný Milesův hlas.

Zvolna se obrátila. I tento muž se k ní zachoval velice laskavě. Pomohl jí, když byla napadena.

Najednou kolem ní proletěl prudký závan ledového větru a ona v duchu uviděla Skotsko. Ze všeho nejvíc teď toužila po návratu domů. Třeba tam doma dokáže vymyslet, jak znovu získat Stevenovu lásku. Třeba přijde na to, jak mu dát najevo, že ho rovněž miluje a že je ochotna přizpůsobit se stejně, jako to udělal on.

Pohlédla na Milese, jako kdyby ho ve skutečnosti ani neviděla, načež zamířila na opačnou stranu ke stájím.

"Bronwyn," zvolal a chytil ji za paži. «Co se vlastně stalo?"

"Vracím se domů," odpověděla tiše.

"Do Skotska?" zeptal se překvapeně.

"Ano," zašeptala a vychutnávala ta slova. "Domů do Skotska." Usmála se. "Vyřídíš Juditě můj mluvu?"

Miles jí pátavě pohlížel do obličeje. "Judita porozumí i bez vyřizování. Tak tedy pojď, vyjedeme."

269

Bronwyn začala cosi namítat, ale potom zavřela ústa. Věděla, že Milesovi nedokáže zabránit, aby ji doprovázel, o nic víc, nežli on jí dokáže vymluvit její návrat domů.

Jeli celou tou dlouhou a nevlídnou nocí, aniž by prohodili jediné slůvko.

Bronwyn cítila pouze bolest nad ztrátou Stevena. Třeba bude šťastnější tadyv Anglii u své rodiny, kde nemusí zápasit, aby alespoň přežil. Častokrát si přitiskla ruku na břicho a říkala si, kdy se jí asi začne zvětšovat. Nemohla se už dočkat vnější známky svého blížícího se mateřství.

Časně zrána překročili skotské hranice a najednou jí došlo, jak je od ní sobecké, že se nechá Milesem doprovázet. Pořád tu ještě bylo příliš mnoho skotů podobných starému Harbenovi, kteří netoužili po ničem než zabít Angličana na potkání. Navrhla Milesovi, aby se pro vlastní bezpečí oblékl jako Skot, neboť nemají s sebou žádnou stráž. Miles však po ní vrhl zvláštní pohled, jemuž nerozuměla.

Později, čím se dostávali dále na sever, jí pomalu začalo svítat. Miles bude v bezpečí všude, kde jsou ženy. Krásná děvčata se zastavovala a nabízela jim žejdlíky mléka a očima toho Milesovi slibovala mnohem víc. Jedna žena, která tudy procházela se svojí čtyřletou dcerkou, se zastavila a dala se s nimi do řeči. Holčička se rozběhla a hupla Milesovi rovnou do náruče. Ten to bral podle všeho jako tu nejpřirozenější věc na světě. Vysadil si dítě na ramena a ušel s ním pěkný kus cesty.

Před západem slunce dorazili k chatrči starého kopaničáře a ven je vyšla přivítat šeredná a bezzubá babizna. Věnovala Milesovi okouzlený úsměv a uchopila ho za ruku. Něžně ji třela mezi svými dlaněmi a potom si ji ve slábnoucím světle pozvedla blíže k očím.

"Co tam vidíš?" otázal se jí Miles přátelsky. "Anděly," uchechtla se. »Dva anděly. Nádherného anděla a cherubína."

Miles se něžně pousmál a baba se rozchechtala ještě hlasitěji. "Jsou anděly pro všechny ostatní, ale pro tebe jsou hotovým ztělesněním ďábla." Nebe rozčísil blesk v podobě ohnivé klikaté čáry. -Jo, jo, to tu doopravdy vidím. Pro tebe budou anděly

270

děstě a blesku." Znovu se zasmála a obrátila se k Bronwyn. ..A teď mi tvou dlaň ukaž i ty."

Bronwyn ucouvla. "Radši ne!" prohlásila rázně.

Stařena jenom pokrčila rameny a pozvala je na noc k sobě.

Ráno popadla Bronwyninu ruku a tvář se jí zachmuřila. »Měj se na pozoru před světlovlasým mužem," varovala.

Bronwyn jí svou dlaň vyškubla. -Bojím se, že tvá rada přišla příliš pozdě,"

utrhlá se s myšlenkou na Stevenovy sluncem zlíbané kadeře a vyšla z chatrce.

Jeli celý den a na noc se zastavili v nezastřešené sutině starého hradu.

Byl to Miles, kdo si uvědomil, že je právě štědrý den. Pokusili se sice o malou oslavu, ale Miles brzy poznal, že Bronwyn tíží smutek, a ponechal ji jejím vlastním úvahám. Bronwyn napadlo, že tajemství Milesova kouzla spočívá v jeho schopnosti pochopit pocity té které ženy. Nic od ní ne vymáhal jako Steven ani jí nezkoušel pořádku cosi vykládat jako Raine. Nepochybovala, že pokud se bude potřebovat vypovídat, Miles se ukáže jako vynikající posluchač.

Usmála se a vzala si od něho ovesnou placku. "Bohužel jsem zapříčinila, že nestrávíš štědrý večer se svou rodinou."

»Moje rodina jsi ty," řekl významně. Potom se zadíval na černou oblohu visící nad rozvalinami, které je obklopovaly. "Přál bych si, aby alespoň jednu noc nepršelo."

Bronwyn se zasmála. <Jsi příliš zvyklý na ten váš vysušený kraj." Rozzářila se při vzpomínce. "Stevenovi déšť zřejmě nikdy nevadil. On-" zarazila se a odvrátila pohled stranou.

"Myslím, že Steven by ochotně žil i pod vodou, jen aby mohl být blízko tebe."

Vyplašeně vzhledla a vybavila si služtičku rozvalenou na manželově klíně. Rychle zamrkala, aby tu představu vypudila. ••Asi už budu spát."

Miles užasle sledoval, jak se zachumlala do tenkého plédu a vmžiku usnula. S povzdechem si přitáhl svůj kožešinový plášť blíž k tělu. Tušil, že z něj by nebyl dobrý skot.

Ještě dopoledne dorazili na pahorek vypínající se nad

271

Larenstonem. Miles překvapením celý ztrnulý obhlížel pevnost na poloostrově.

Bronwyn pobídla koně do cvalu a za okamžik skočila do náruče mohutného muže.

»Tame!" vykřikla a zabořila tvář na milovanou hruď. Tam ji od sebe odtáhl.

"Kvůli tobě jsem pořádně zešedivěl," zašeptal. -Jak se někdo tak maličký může

dostat do tak obrovských nesnází?" Ve své otázce pochopitelně opominul skutečnost, že Bronwyn jej o kousek převyšovala. Pravda, vedle jeho rozložitého těla vyhlížela nesmírně útle.

•Jestlipak víš, že MacGregor vzkázal, že se chce s tebou setkat? Zmiňoval se o nějakém nápoji a děvčeti k nakousnutí, které se mu vysmívalo. Bronwyn, cos to zase prováděla?"

Ta však na něj chvíli hleděla úžasem celá bez sebe. Tak MacGregor ji prosí o schůzku! Třeba zrovna teď se naskýtá příležitost Stevenovi dokázat, že není takový sobec.

Znovu objala Tama. "Bude dost času, abych ti všechno vypověděla. Teď chci jít rovnou domů. Tahle cesta mne bohužel trochu unavila."

••Unavila?" polekaně vyzvídal Tam. Nikdy dřív od ní takové slovo neslyšel.

Nekoukej na mne, jako bych zešílela," usmála se. "Však ono není nic

jednoduchého, když člověk s sebou pořád musí nosit ještě někoho."

Tam porozuměl okamžitě a ve smích roztáhl ústa od ucha k uchu. "Však já dobře

věděl, že ten Angličan dokáže něco pořádného i bez mého výcviku. A kdes ho vlastně nechal? A tohle je kdo?"

Celou cestu přes výběžek poloostrova a po stezce nahoru k Larenstonu odpovídala Bronwyn lidem na otázky. Muži se kolem ní schumelili a zasypali ji stovkami dotazů. Miles se držel kus vzadu a přihlížel všemu s trochou bázně. Bronwyniní sluhové a poddaní se chovali spíše jako členové jedné neuvěřitelně rozvětvené rodiny než jako příslušníci různých vrstev, jimiž byli ve skutečnosti. Muži se nadšeně s Milesem pozdravovali a jejich hovor byl samý Steven sem, Steven tam. Bronwyn se konečně od mužů odtrhla a zašla nahoru do své-272

řio pokoje. Tam se jí dostalo přivítání od Morag.

..Tos vyhandlovala jednoho bratra za druhého?" zavyčítala stařena.

i« A víc mi neřekneš?" zeptala se Bronwyn unaveně cestou k posteli. "Tady ti přináším nové děcko a ty pro mne nemáš laskavého slůvka na uvítanou?"

Stařenina scvrklá tvář se rozzářila úsměvem. "To je můj zlatý Steven. Však já odhadla, že je to skutečný muž."

Bronwyn si lehla a vůbec se nezdržovala nějakým dohadováním. "Běž přivítat toho druhého Angličana, kterého jsem ti přivedla. Bude se ti zamlouvat." Přetáhla přes sebe přikrývku. Teď už toužila jediné po spánku.

Týdny přicházely a odcházely a Bronwyn nedělala nic jiného, než že spala. Její tělo bylo vyčerpané předchozím sběhem událostí a změnami, jež mělo na svědomí očekávané dítě. Jednoho rána jí přišel Miles oznámit, že se vrací zpátky do Anglie. Poděkoval jí za pohostinnost a slíbil, že Juditě i Gavinovi vyřídí její omůlvy. O Stevenovi se nezmínil ani jeden z nich.

Bronwyn se snažila na manžela raději nemyslet, ale nebylo to zdaleka jednoduché. Každý se na něho vyptával. Tam se dožadoval vysvětlení, proč k čertu, odjela z Anglie tak náhle. Proč tam nezůstala a nepokusila se si ho vybojovat? Když Bronwyn náhle propukla v pláč a vyběhla z místnosti, údivem až otevřel ústa. Po této události jí lidé jen zřídkakdy kladli otázky, na které nedokázala odpovědět.

Tři neděle po jejím návratu domů jí jeden muž oznámil, že se k Larenstonu blíží Angličan s ozbrojeným doprovodem.

"Gavin!" vykřikla a letěla nahoru, aby se honem převlékla. Vzala si šaty ze stříbrné látky, které tehdy dostala od Stevena a přichystala se svého švagra uvítat. Neměla ani stín podezření, že by to nemusel být Gavin. Už kdysi ve Skotsku byl a navíc právě on jí bude schopen přinést zprávu o Stevenovi. Třeba jí Steven odpustil a teď se k ní chce vrátit. Ale ne, to by očekávala příliš mnoho.

Úsměv jí však v tváři pohasl, když do hlavního sálu vešel

273

Roger Chatworth. Zhrozila se toho, co vlastně provedla. Nařídila, aby do Larenstonu vpustili návštěvníka, ačkoliv neměla ani zdání, o koho jde. A její muži jí vyhověli naprosto bez odporu. Rozhlédla se po svých lidech a všimla si, jak mají ve tvářích vepsanou starost o svojí zemanku. Udělali by cokoli, jen aby se zase cítila ve své staré kůži.

Pokusila se tedy své zklamání zakrýt a napráhla pravici. "Lorde Rogere, je milé, že se opět shledáváme."

Roger poklekl na jedno koleno, uchopil její ruku a zdvihl si ji k ústům. Světlé vlasy měl tmavší, než si pamatovala, a jizva u oka byla ještě výraznější.

Přinesl s sebou vzpomínky na dobu strávenou v domě sira Thomase Crichtona. Tehdy se cítila nesmírně osaměle a Roger jí připadal jako laskavost a chápavost sama. Kvůli jejím přáním byl ochoten nasadit i vlastní život.

•Jste ještě krásnější, než jakou jsem vás choval ve vzpomínkách, " řekl jí tiše.

"Ale jděte, lorde Rogere, já si vás nepamatuji jako lichotní-ka! "Zdvihl se a přitom nespouštěl pohled z jejích očí. -A co si o mně tedy pamatujete?"

•Jen tolik, že jste byl ochoten mi pomoci v čase, kdy jsem pomoc vskutku potřebovala. Douglasi!" zavolala, "postarej se, aby měl lord Roger se svými muži všechno pohodlí!"

Roger přihlížel, jak ji muž okamžitě poslechl. Potom se rozhlédl po holých, nezdobených zdech Larenstonu. Cesta vedoucí na poloostrov byla lemována velice chudíčkými obydlími. Což tohle bylo veškeré bohatství, které MacArranům náleželo?

••Lorde Rogere, pojdte, prosím, do mé komnaty, pohovoříme spolu. Co vás do Skotska přivádí? Ach, já ale zapomínám, že tady máte příbuzné, že?"

Roger nadzdvihl jedno obočí. "To mám." Následoval ji po schodišti do další prostě zařízené místnosti, kde v krbu vesele plápolal malý oheň.

-Neposadíte se?" Bronwyn krátce kývla směrem k Morag a potom nesouhlasně se tvářící stařenu požádala o víno a nějaké občerstvení.

274

Když se konečně usadili a ocitli se o samotě, Roger se k ní naklonil. "Budu k vám upřímný. Přišel jsem se podívat, jestli snad nepotřebujete pomocnou ruku. Poté, co jsem Stevena zahlédl na dvoře krále Jindřicha a -"

•!Tak vy jste viděl Stevena u dvora!" vydechla překvapeně.

Pozorně ji zahleděl do tváře. "Napadlo mne, že o tom třeba nevíte. Kolem něj bylo pořád příliš mnoho žen a "Bronwyn vstala a zamířila ke krbu. "Raději bych neposlouchala tu zbývající část vašeho sdělení." prohlásila upjatě. Začala si vybavovat všechno, co se kolem Rogera Chatworthe udalo. Už jednou napadl Stevena zezadu.

••Lady Bronwyn," pronesl s nelíčeným zoufalstvím. "Nemyslel jsem to nijak zle. Domníval jsem se, že o všem už víte."

Prudce se k němu otočila. "Od našeho posledního setkání jsem stačila dospět a dozrát! Kdysi jsem lehce podlehla vašim líbivým způsobům a dětinsky jsem se hněvala, když se můj manžel k svatbě opozdil. Ale teď jsem zas o něco starší a mnohem, mnohem moudřejší. Nepochybně jste uhodl, že mezi mnou a mým manželem došlo k hádce. Jestli se naše neshody urovnají nebo ne, o tom nemám sebemenší tušení, ale neshoda sama je záležitostí týkající se pouze nás samotných!"

Rogerovy temné oči se zúžily. Měl ve zvyku zaklánět hlavu dozadu, takže se zdálo, že se dívá na svůj tenký orlí nos. "Což vy se domníváte, že jsem přijel, abych roznášel drby jako kdejaká vesnická tetka?"

"Zatím to tak vypadá. Už jste se stačil zmínit o ženách obklopujících Stevena."

Roger se zvolna začal usmívat. "Možná jsem něco takového řekl. Opuštěte. Mne jenom velice překvapilo, že ho vidím tak daleko od vás."

"Takže jste si pospíšil, abyste mne mohl zpravit o tom jeho ... hýření?"

Nespouštěl z ní oči a ve tváři mu seděl vřelý a citlivý výraz. -Pojďte se posadit, prosím. Nebyla jste ke mně vždycky tak nepřátelská. Kdysi jste dokonce žádala, abychom spolu směli uzavřít sňatek."

275

Posadila se na židli po jeho boku. »To už je velmi dávno. Alespoň tak dávno, aby se mezitím naše životy i city stačily změnit od základu." Hleděla do ohně a mlčela.

Takže vy vůbec nejste zvědavá, co mne k vám skutečně přivádí?" když se nedočkal odpovědi, pokračoval dál. "Mám pro vás vzkaz od ženy jménem Kirsty."

Bronwyn prudce zvedla hlavu, ale než mohla promluvit, vešla dovnitř Morag.

Přinesla podnos s občerstvením a trvalo snad celé věky, než zase zmizela.

Stařena stála tvrdohlavě na tom, že přihodí dříví na oheň a že se Rogera také na něco poptá.

Bronwyn však sama měla v hlavě plno otázek. Odkud zná Kirsty? Jakou zprávu od ní může mít? Má to co společného se vzkazem, který MacGregor zaslal Tamovi ohledně přání se setkat s Bronwyn?

•-To už by mohlo stačit, Morag!" přerušila stařenu a nevšímalá si jejího

pohledu, s nímž opouštěla komnatu. -Tak tedy! Co jste se od Kirsty doslechl?"

Roger se zády zapřel do křesla. Takovou Bronwyn skutečně neočekával. Třeba je to tím, že je ve své vlastní zemi, třeba to byl vliv toho Montgomeryho, ale už to nebyla ta snadno manipulovatelná dívenka, s jakou se setkal poprvé. Část Bronwynina a Stevenova příběhu se dozvěděl čistou náhodou na MacGregorově území, když jeden vyhladovělý a chudý člověk požádal, aby se mohl připojit k jeho družině. Jednoho večera pak zaslechl mužovo vyprávění o dobrodružství, které ve skotsku zažil s tou okouzlující zemankou klanu MacArranů. Roger si nechal skota přivést k sobě nahoru a příběh z něj postupně dostal. Pochopitelně šlo jen o jeho část a Roger musel během doby zaplatit slušný obnos, aby se dozvěděl úplně všechno.

Když se mu všechny útržky poskládaly dohromady, pochopil, že by jich mohl nějak využít. Smál se Stevenovi kvůli jeho hloupému chlubení, že se obléká a chová stejně jako ti skotští burani. Usrkával víno a s nenávistí si připomněl okamžik, kdy jej Steven ponížil na kolbišti. O té pútce se doslechlo příliš mnoho lidí a často se kolem něj šeptem ozývalo »to je ten bojovník se

276

soupeřovými zády!" Za tento nový přívlastek svázaný s jeho jménem mu Steven rádně zaplatí.

Plán spočíval ve svedení Stevenovy manželky, čímž získá zpět to, o co původně bojoval. Ale Bronwyn mu jeho plány zhatila. Rozhodně nepatřila mezi ženy, které jsou za mužem jako vrtohlavé. Možná, kdyby měl víc času... ale ne, přece nemá ani zdání, jak dlouho se Steven vlastně zdrží.

V tu chvíli mu v hlavě začala uzrávat nová lest. Ach ano, říkal si, Montgomery mi zaplatí beze zbytku.

••No prosím!" pravila Bronwyn. "Jaký je ten vzkaz? Kirsty mne potřebuje?"

••Ano, potřebuje vás," přisvědčil Roger s úsměvem. A já tě potřebuji ještě víc,

dodal v duchu.

17. kapitola

Bronwyn ležela a hleděla na nebesa splývající nad lůžkem. Tělo měla vzrušením celé napjaté. Poprvé po mnoha týdnech se do ní vlilo trochu života. Ospalost zmizela, nevolnost byla tatam a teď se navíc blížila událost, na kterou se těšila.

Když jí tenkrát po návratu domů pověděl Tam o MacGregorově vzkazu, dočista to pustila z hlavy. Byla příliš zahlcena svými vlastními starostmi, svým vlastním žalem, než aby se dokázala zajímat ještě o někoho jiného. Steven prohlásil, že je sobecká, ale ona ho buď neposlouchala, nebo si to stejně nebrala k srdci. Odjakživa přece toužil urovnat ty jejich neshody s klanem MacGregorů a teď jí k tomu Kirsty otevřela cestu.

Po Tamově sdělení týkajícího se MacGregorova vzkazu se Bronwyn zkusmo zmínila, že si s ním domluví setkání. Pod bouřlivými protesty jejich mužů se otráslaly zdi. Bronwyn tohle téma ochotně opustila a vnořila se nazpátek do své sebelítosti.

Ale tohle měla všechno za sebou. Našla způsob, jak si vybojovat Stevena zpět. Musí mu dokázat, že se od něho něco naučila, že není tak nepolepšitelný sobec. Roger Chatworth jí vyprávěl neuvěřitelnou historku o setkání s Kirsty, o tom, jak ho Kirsty požádala o vyřízení vzkazu, že set-

277

kání už je domluveno. Zeman MacGregor a zemanka MacArranová se mají setkat o samotě, jen oni dva, už zítra v noci. Kirsty tvrdila, že členové MacGregorova klanu s tím setkáním vůbec nesouhlasili a MacArranové se určitě chovali stejně. Proto vynaložila velké úsilí, aby zařídila jejich schůzku v naprostém soukromí. Srdečně Bronwyn i Stevena pozdravuje a prosí, aby jí vyhověli kvůli dosažení míru mezi oběma klany.

Bronwyn odhodila přikrývky a zamířila k oknu. Měsíc ještě nezapadl, zbývala tedy spousta času. Měla se s Rogerem Chatworthem setkat před Larenstonem poblíž ohrad pro dobytek a pak mu ukázat cestu z poloostrova na pevninu. Tam už na ně budou čekat koně a oni společně vyrazí za Kirsty a Donaldem.

Čekání nebylo vůbec snadné. Oblékla se, ačkoliv byl ještě čas. Na okamžik se zastavila u postele a natrásla polštář na té straně, kde obvykle spával Steven. -Už brzy, moje lásko, už brzy, " zašeptala. Jakmile bude mezi klany mír, opět mu může na oči s hlavou vztyčenou. Třeba si potom pomyslí, že se mu vyplatí stát o její lásku.

Vyklouznout z pokoje bylo víc než snadné. Jako děti se s Davidem mnohokrát vykrádali ke stájím, aby se setkali s Tamem či s některým z jeho synů. Po sešlapaných kamených schodech za ní běžel Rab, který vycítil, že jeho paní si přeje být co nejtišší.

Roger Chatworth se vynořil ze stínů nehluchně jako pravý Skot.

Bronwyn ho uvítala stručným přikývnutím. Mávnutím naznačila Rabovi, že nesmí vydat ani hlásku. Pes si na Rogera nikdy nepotrpěl a se svou nelibostí se také nikterak neskrýval. Roger ji následoval po strmé stezce utopené ve tmě. Cítila, jak má tělo celé ve střehu, a nejdnou se jí chytil za ruku, aby vůbec udržel rovnováhu. Přitiskl se k ní a tiše čekal, až se mu zase vrátí dech.

Bronwyn se snažila skrýt svoje znechucení. Teď byla velice ráda, že zná spoustu Angličanů, kteří se tomuto člověku vůbec nepodobají. Věděla, že i mezi nimi jsou stateční a nebojácní

278

muži jako její manžel a jeho bratři. To byli skuteční muži, k nimž se žena mohla přimknout, a ne naopak.

Sotva se dostali na pevninu ke koním, začal Roger dýchat zas klidně a vyrovnaně. Netroufl si však promluvit, dokud úplně nevyjeli z údolí MacArranů. Bronwyn s nimi objížděla údolí podél hráze na možském břehu. Postupovala jen zvolna, aby Roger mohl svého koně vést naprosto bezpečně. Noc byla černočerná a ona se řídila spíše instinktem a pamětí nežli zrakem.

Už se blížilo ráno, když konečně zastavili na hřebeni kopce, z něhož bylo možno přehlédnout všechny její pozemky. Snažila se poskytnout Rogerovi alespoň chvilkový oddech.

>>Jste unavena, lady Bronwyn?" zeptal se jí roztřeseným hlasem. Cesta, kterou právě podstoupil, byla pro něho zřejmým utrpením. Seskočil z koně.

"Neměli bychom jet raději dál?" naléhala. Zatím jsme se od Larenstonu ještě příliš nevzdálili. Až moji lidé -"

Zarazila se, jelikož nevěřila svým očím. Roger Chatworth totiž jediným pлавným pohybem vytáhl ze svého sedla těžkou válečnou sekeru a zasadil s ní Rabovi úder. Pes hleděl na svou paní a věnoval svou pozornost jí a ne Rogerovi, proto také reagoval příliš pomalu, než aby stačil uskočit před smrtící ranou.

Vmžiku vylétla Bronwyn ze sedla a padla vedle Raba na kolena. I v té tmě rozeznala obrovskou ránu zející v huňatém boku. "Rabe?" podařilo se jí vydechnout sevřeným hrdlem. Pes však pohnul hlavou téměř neznatelně.

•Je po něm!" oznámil jí Roger rázně. «A teď honem na nohy!"

Bronwyn se k němu otočila. "Ty!" Na další slova však neplýtvala energií. V jednom okamžiku stála na zemi a v následující vteřině už letěla vzduchem s nožem vytaseným a zaměřeným na Rogerovo hrdlo.

Její výpad ho zaskočil a když na něj dopadla, zavrával pod tíhou jejího těla.

Nůž mu těsně minul krk a zaříz se mu do ramene. Popadl Bronwyn za vlasy a zvrátil jí hlavu dozadu, zrovna když kolenem vykopla do jeho rozkroku. Roger se opět zapotácel, ale zůstával na ní viset, a když padl k zemi, strhl ji na

279

sebe. Škubla hlavou do strany a zaťala zuby do jeho ruky, takže ji nakonec

křtíci uvolnil. Sotva se osvobodila, znovu na něho zaútočila nožem.

Čepeř se však Rogera ani nedotkla, neboť Bronwyn popadly čtyři páry rukou a smýkly s ní stranou.

••To vám to tedy trvalo!" vyštěkl Roger na muže, kteří teď Bronwyn drželi.

"Ještě minutu a mohlo být pozdě!"

Bronwyn se podívala na Raba nehybně ležícího na zemi a potom upřela oči na

Rogera. "To znamená, že žádná zpráva od Kirsty neexistuje?"

Roger si ohmatával řeznou ránu, kterou mu zasadila do ramene. -Co je mi po nějaké zatracené skotce. Copak si vážně myslíš, že bych pobíhal se vzkazem jako nějaký posluha? To jsi už zapomněla, že jsem hrabě?"

"Zapomněla jsem," přiznala Bronwyn pomalu, -co ty jsi vlastně zač. Zapomněla jsem, jak umíš napadat lidi zezadu."

Tohle ovšem byla na dlouhou dobu poslední slova, která vyslovila, neboť ji do čelisti zasáhla tvrdá rána z Rogerovy pěsti. Podařilo se jí bleskově stočit tvář, proto ji udeřil jenom do tváře namísto toho, aby jí podle původního záměru rozdrtil nos. Zhroutila se na zem v bezvědomí.

Když se Bronwyn probírala, dalo jí práci pochopit, kde vlastně je. V hlavě jí řádila zběsilá bolest, jakou ještě nikdy nezažila, a myšlenky měla celé přeházené. Tělo ji bolelo a ústy nemohla ani hnout. Několikrát se pokusila se v té situaci zorientovat, ale pak znovu ztratila vědomí.

Při příštím probuzení se cítila o něco líp. Tiše ležela a uvědomovala si, že značný díl na její bolesti má roubík, který jí vězel v ústech. Rovněž i ruce a nohy měla pevně svázané. Slyšela a cítila, že leží ve voze hozená na hromadu slámy. Venku byla noc. Zřejmě prospala celý den.

Chvilími se jí bolesti z vlastní nehybnosti chtělo až plakat. Provazy se jí zařezávaly do těla a ústa měla od roubíku napuchlá a vyprahlá.

<• Už je vzhůru," pronesl mužský hlas.

Pak se vůz zastavil a nad Bronwyn se sklonil Roger

280

Chatworth. "Dám ti trochu vody, ale musíš se zapřísat, že nebudeš křičet. Jsme sice v lese, kde by tě stejně nikdo neslyšel, ale i tak chci tvoje slovo!"

Šíjí měla ztrnulou natolik že hlavou sotva pohnula, nicméně naznačila svůj souhlas.

Podepřel ji a uvolnil roubík.

Bronwyn věděla, že v životě nezažila tak božský pocit. Třela si čelist a snažila se zahlédnout zhmožděninu, která zůstala po Rogerově pěsti.

••Tady máš," pravil netrpělivě a vrazil jí do rukou šálek vody. "Nemáme na to celou noc."

Zhluboka se napila. "Kam mne to odvážíš?" vydechla.

Roger jí šálek vyškubl. "Možná, že Montgomery si ty tvé drzosti líbit nechal, ale já takový nejsem. Až ti budu chtít něco říct, tak se to dozvíš včas!" Ještě ani nespustila toužebný pohled ze šálku, který jí sebral, a už ji zase popadl za vlasy, odhodil nedopitou nádobku stranou a opět jí ucpal ústa. Potom s ní mrštil zpátky do slámy.

Následující den Bronwyn prodrímala. Roger přes ni hodil několik plátěných pytlů, aby ji nebylo vidět. Nedostatkem vzduchu a pohybu byla celá omámená. Smysly jí otupěly a ona trvale zůstávala v jakémsi polospánku.

Dvakrát ji vyvedli z vozu ven, dostala najíst a napít a umožnili jí jisté soukromí.

Třetí noci se vůz zastavil. Někdo z ní strhl přehozené pytle a hrubě jí vytáhl ze dna vozu. Chladný noční vzduch zalil Bronwyn tak prudce, jako by spadla do ledové vody.

"Odneste ji nahoru," kázal Roger, |• a zamkněte ji ve východním pokoji."

Muž zdvihl Bronwyn do náruče téměř něžně. "A mám jí sundat pouta?"

"Klidně to udělej. Jen ať si zakřičí po libosti. Tady ji neuslyší živá duše."

Bronwyn dál ležela s očima zavřenýma a s tělem bezvládným, ale silou vůle se snažila zůstat při vědomí. Zkoušela v duchu počítat, potom si přeříkala jména všech Tamových dětí a usilo-

281

vála se rozpomenout na jejich věk. Než ji muž v pokoji položil na postel, už dokázala rychle uvažovat. Musí jim uprchnout! A právě teď, než se na hradě zase všechno zaběhne do starých kolejí, teď je ta nejvhodnější doba! Muž jí opatrně uvolňoval pouta na nohou a pro Bronwyn bylo nesmírně obtížné vydržet tiše a bez hnutí. Prála si, aby se jí nohy co nejrychleji prokrvily, a snažila se toho dosáhnout silou vůle a nikoliv pohybem ztuhlých kotníků. Soustředila se jedině na chodidla a snažila se nevnímat tisíce žhavých jehliček, jež jí vystřelovaly zápěstím až k rameni.

Naposledy přišel na řadu roubík. Zavřela ústa a přejížděla si jazykem po vyprahlých ústech. Ležela dál naprosto nehybně, ale v hlavě se jí zběsile honily myšlenky. Muž jí začal osahávat vlasy a tvář. Sice ho proklínala, ale současně jí tím poskytl dostatek času, aby ztuhlé tělo zase přišlo k sobě.

»Někdo má zkrátka úplně všechno,« povzdechl si nakonec muž lítostivě a zdvihl se z postele.

Bronwyn počkala, dokud nezaslechla kroky. Zadoufala, že muž odchází. Štěrbinkou mezi víčky ho zahlédla otálet přede dveřmi. Bleskově se otočila a na stolku u postele uviděla džbán. Překulila se k němu, zdvihla ho a mrštila s ním přes celou místnost. Cínová nádoba třeskla hlučně o stěnu.

Opět zůstala nehybná, jen nepatrně zdvihla víčka, když se muž vrhl směrem po hluku. Ve zlomku vteřiny pak vylétla z postele a rozběhla se ke dveřím. Jednou se jí zvrtil kotník, ale letěla dál, aniž by ztrácela čas ohlížením se po muži. Popadla kliku a ty těžké dveře prudce přirazila a zajistila zvenčí závorou. Muž do nich začal okamžitě bušit, ale silný dub propuštěl jen nezřetelné a přidušené zvuky.

Uslyšela kročeje a měla zrovna tak čas uskočit do temného okenního výklenku, než se objevil sám Roger Chatworth. Zastavil se přede dveřmi a na chvíli se zaposlouchal do dřevem přitlumeného křiku a bouchání. Bronwyn zatajila dech. Roger se zatvářil uspokojeně a pokračoval na cestě ke schodišti.

Bronwyn svému bušícímu srdci mohla poskytnout na uklidnění pouze několik vteřin a vůbec poprvé si prohněta bolavé

282

kotníky a zápěstí. Tichoučce vyběhla ze stínu a následovala Rogera po schodech dolů, přičemž opakovaně zkoušela rozhybat svou pohmožděnou čelist.

Dole Roger zabočil doleva a vstoupil do jakési místnosti. Bronwyn se přitiskla do úkrytu za pootevřenými dveřmi. Nevelký pokoj odtud obhlédla docela pohodlně. Byl tu stůl se čtyřmi židlemi a uprostřed stolu hořela jediná silná voskovička. Profilem natočeným k Bronwyn tu seděla krásná žena v nádherném lesklém rouchu z nachově a zeleně pruhovaného atlasu. Její jemné rysy byly téměř dokonalé, drobnými rtíky počínaje a modráma, mandlově protaženými očima konče.

"Cos ji sem měl co vozit? Myslela jsem, že ji můžeš dostat, kdykoliv se ti zachce," pronesla žena rozzlobeným a výsměšným tónem, který se vůbec nehodil k té překrásné tvářičce.

Roger se posadil zády k Bronwyn a tváří k ženě. "Nic jiného mi nakonec nezbylo. Odmítla si poslechnout, co jsem jí chtěl napovídat o Stevenovi."

"Odmítla tě poslouchat?" pošklebovala se žena. «K čertu s tím rodem Montgomeryů! Ostatně co to Steven pohledává na dvoře krále Jindřicha?"

Roger jen mávl rukou. "Ale, přijel tam požádat krále, aby zastavil nájezdy do Skotska. Měla bys ho vidět! Celý dvůr tam doslova rozpakal historkami o ušlechtilých skotech a o nepravostech, které jsou na nich páchány!"

Bronwyn na okamžik přivřela oči a usmála se. Steven! pomyslela si. Její drahý, milovaný Steven! Rychle se však vrátila zpátky do skutečnosti a uvědomila si, že posloucháním rozhovoru těch dvou tady marně ztrácí čas. Musí jim uprchnout!

Rogerova další slova ji však zastavila. «Jak jsem měl, proboha vědět, že sis vybrala právě tuhle dobu k únosu Mary Mont-gomeryové?"

Bronwyn zůstala, jako by do ní udeřil hrom. Naslouchala doslova celým tělem. Žena ukázala v širokém úsměvu křivé zuby, ale ještě pořád neotočila tvář směrem k Bronwyn. "Původně jsem zamýšlela dostat jeho ženu," pravila.

283

vála na p práv lejř, i

M

lo n(noh) vůle na c vystř

Na jazyl^ ale v vlasy statej

muži Brd muž i dveřří Překij nost. <

muž vi stele i la dál, a ty tě do nic telné c

Uslyš okenn zastav přitlun se zatv

Bror není pí

282

•|Usuzuji, že máš na mysli Gavinovu manželku, Juditu."

»Ano! Tu děvku, která mi ukradla mého Gavina!"

••Netvrdil bych tak jistě, že ti vůbec kdy patřil, a pokud ano, bylas ho ty, kdo ho odmítl, jelikož jsi se rozhodla pro sňatek s mým drahým zesnulým starším bratříčkem." Žena si této poznámky nevšímal.

-Tak proč jsi místo toho zajala Mary?" nepřestával dotírat Roger. Rozhovor ho však zřejmě nezajímal o nic víc než povídání o počasí.

"Vracela se zrovna do toho kláštera, kde jinak žije a prostě se mi nachomýtl. Nejraději bych ty Montgomery zabila pěkně jednoho po druhém. Takže je nakonec jedno u koho začnu. Ale teď mi něco pověz o té své zajatkyni. Je to Stevenova manželka?" Žena stále zůstávala k Rogerovi i k Bronwyn natočená profilem.

"Ta ženská je docela jiná. V Anglii, než se provdala, jsem si s ní mohl dělat, co jsem chtěl. Pověsil jsem jí na nos příšernou povídačku o nějakých skotských příbuzných." Odmítl se, aby vybuchl výsměšným smíchem. "Jak mohla proboha uvěřit, že já jsem správně s nějakými špinavými skoty?"

"A díky tomu vás přece přiměla až k souboji," připomněla mu kráska.

••Nebylo nic jednoduššího, než jí do té prázdné palice naočkovat vlastní přání," povzdechl si Roger. "A Montgomery byl více než ochotný kvůli ní bojovat. Byl na ni tak žhavý, že mu při pohledu na ni málem vypadly oči z důlků."

"Doneslo se mi, že je moc krásná," pronesla žena s nesmírnou trpkostí.

"Žádná žena není krásnější nežli ty pozemky, které k ní nerozlučně patří. Kdyby si vzala mne, přivolal bych tam anglické rolníky a ta pole bych rád ně využil. Tihle skotové však zastávají názor, že se o své pozemky musí dělit se svými nevolníky."

"Ale prohrálš jak ji, tak i ten zápas," připomněla mu žena nevzrušeně.

Roger vyskočil a těžké křeslo málem odlétlo o kus dál. "Ten parchant!" začal proklínat. "Zesměšnil mne! Vysmál se mi - a

284

díky jemu se mi vysmívá celá Anglie!"

"Snad bys byl raději, kdyby tě zabil?" vyzvíдалa.

Roger se zastavil přímo před ní. "Cožpak ty bys bývala raději nezemřela?" zeptal se tiše.

Žena sklonila hlavu. "Ano, ach ano," přisvědčila šeptem, ale opět se napřímila.

"Ale za to nám zaplatí, víš? Teď máme Stevenovu manželku a Gavinovu sestru.

Pověz mi, copak pro ty dvě vlastně chystáš?"

Roger se jenom usmál. "Bronwyn patří mně. Když už nemohu vlastnit ty její pozemky, vypořádám se alespoň s tou ženskou samotnou. A Mary je pochopitelně zas tvoje."

Žena pohodila hlavou. «S tou by si nikdo moc velkou zábavu neužil. Je vyděšená z každého a ze všeho. Možná bych jí mohla poslat nazpátek podobně zřízenou," prohlásila nenávisně a obrátila tvář, do níž teď mohla Bronwyn zpřímá pohlédnout.

A právě ten pohled na ženin příšerně zjizvený obličej spolu s poznámkou týkající se Mary způsobil, že Bronwyn hrůzou prudce vydechla. Než však stačila udělat jediný krok, stál už Roger u dveří a pevně ji držel za paži. Vtáhl ji do pokoje. Bronwyn zamrkala bolestí, neboť Rogerovy prsty se jí zatínaly do kůže.

"Ale! Tak tohle je ta tvoje lapená zemanka!" ušklíbala se žena.

Bronwyn z ní nedokázala odtrhnout zrak. Kdysi nádherná tvář byla na jedné straně krutě znetvořena dlouhými vropy šeredných jizev, které jí stahovaly jedno oko dolů a koutek úst zas nahoru. Obličejí to propůjčovalo zlověstný a výsměšný výraz.

"Jenom se vynadívej dosyta!" zaskučela žena. -Měla by sis mne prohlédnout pořádně, protože pomůžeš splatit, cos kdysi způsobil!"

Roger pustil Bronwyn a popadl ženu za ruce. "Zůstaň sedět!" přikázal jí.

"Musíme se vypořádat s více záležitostmi, než pouze s tvou právě probuzenou nenávistí!"

Žena se posadila, ale nepřestala po Bronwyn vrhat zlé pohledy.

285

Kde je Mary?" zeptala se klidně. "Pokud ji propustíte, nepokusím se znovu o útěk. Můžete se dělat se mnou, co budete chtít."

Roger se jí však vysmál. -Jak je to od tebe ušlechtilé! Ale ty nám nemáš co nabídnout. Druhá příležitost k útěku se ti totiž nenaskytne."

-Ale k čemu vám bude Mary dobrá? V životě nikomu si neprovedla. "

"Ty snad tomuto říkáš nic?" zaječela žena a prsty si přejela po jizvách.

"Tak tohle Mary nezavinila," prohlásila Bronwyn s přesvědčením. Začínala pomalu

věřit, že ty jizvy odhalují skutečnou ženinu povahu.

"Buďte zticha obě dvě!" křikl Roger. Obrátil se k Bronwyn. "Tohle je moje švagrová. Lady Alice Chatworthová. My oba máme důvod nenávidět rod Montgomeryů a zapřísáhli jsme se, že zničíme všechny jeho členy!" "Zničíte!" vydechla Bronwyn. "Ale Mary přece -"

Roger ji chytil za ruku. » Cožpak ty nemáš dost strachu sama o sebe?"

"Já vím, po čem jdou muži, jako jsi ty," uplivla. "Což nedokážeš získat ženu a z tolika lží a zrad?"

Roger natáhl ruku k úderu, ale zarazilo ho Alicino pochech-távání. "Tak kvůli tomuhle jsi jel až do Skotska, Rogere?" smála se. "Pročpak jsi ji musel vézt celou cestu svázanou ve voze?" Roger se díval z jedné ženy na druhou, potom však popadl Bronwyn a vyvlekl ji z pokoje ven. Táhl ji za sebou po schodišti až nahoru, zarazil se přede dveřmi, které zajistila závorou, načež ji chodbou vlekl ještě o kus dál. Uprostřed přepychové komnaty ji srazil na široké lože, nad nímž se zvedala nebesa z tmavě hnědého sametu. Okna zakrývaly závěsy z hnědého sametu lemovaného elegantními zlatými šňůrami. "Svleč se!" přikázal.

Bronwyn se jenom usmála. "Nikdy!" odvětila docela přátelsky.

Oplatil jí úsměv. "Pokud si ceníš Maryina života, jistě mne 286

poslechněš. Každíčka vteřina tvého prodlévání bude stát Mary jeden prst."

Bronwyn na něj zůstala nevěřicně zírat, načež se pustila do rozepínání své spony. Roger se opřel o vysoký vyřezávaný prádelník a se zájmem přihlížel.

"Jestlipak víš, že jsem se o tvé svatební noci strašně opil?" zeptal se. "Kdepak, jak bys to mohla vědět. Vsadím se, že sis na mne ani nevzpomněla. Nelíbí se mi, když mne někdo zneužívá. A tys mne v těch svých hrátkách se Stevenem Montgomerym zneužívala pořádně."

Zarazila se s prsty na knoflících u košile. "Nezneužívala jsem tě. Kdybys zvítězil v tom klání, byla bych se za tebe provdala. Když jsi mi tvrdil, jak ti na mém klanu záleží, že srdce jsem ti věřila."

Pohrdavě si odfrkl. -Otáliš. Chci si konečně prohlédnout, kvůli čemu jsem podstoupil tolik bolesti a ponížení."

Bronwyn po těchto slovech jenom skousla rty. V životě se nesvlékala před žádným mužem kromě Stevena. Zamrkala, aby potlačila slzy. Steven ji už nikdy nebude milovat po tom, co si ji vezme jiný muž. Už teď je tak žárlivý, že nedůvěřuje žádnému z jejích počinů. Jak by se mohl vyrovnat s vědomím, že patřila Rogeru Chatworthovi?

Zdvihla se a rozepjala si opasek a suk^u, kterou nechala sklouznout k zemi. Jak vůbec bude reagovat na Rogerovy doteky? Stevenovi stačilo, aby se na ni jen podíval, a už byla celá vzrušená. Jeho jediný dotek ji rozechvěl zběsilou vášní. Jestlipak Roger dokáže to samé?

••Pospěš si!" nařizoval Roger. "Na tohle jsem čekal celé dlouhé měsíce!"

Bronwyn na okamžik zavřela oči a zhluboka se nadechla, než dovolila košili, aby jí sjela z těla až na podlahu. S hlavou zdviženou a zády vzpřímenými strpěla, aby k ní Roger přistoupil se svíčkou v ruce a začal si ji prohlížet.

Přilepil se k ní očima, těkal jimi po sametové kůži, po hrdě trčících nadrech.

Jemně se dotkl jejích boků a prstem objel měkký polštářek břicha kolem pupku.

"Neuvěřitelná nádhera," šeptal si. "Montgomery věděl, proč za tebe tak bojuje."

287

i-í-a.

yt-

)ří-1 jí

289

Náhlé zaklepání na dveře je vylekalo, až sebou oba trhli. "Tiše!" zasyčel Roger a ohlédl se ke dveřím.

••Rogere," ozval se za nimi hlas mladého muže. "Jsi ještě vzhůru?"

-Rychle vlez do postele," nařídil jí Roger šeptem. "Schovej se pod přikrývkami a ani muk! Nemusím ti snad vyhrožovat, či ano?"

Bronwyn ho bleskově poslechla, vděčná za každou příležitost schovat své nahé tělo před jeho pohledem. Zavrtala se do kožešin a přehozů, zatímco Roger kolem lože spěšně zatahoval těžké závěsy.

»Co se děje, Briane?" otázal se Roger naprosto odlišným, něžným hlasem, když otevřel dveře. "Zase tě trápily ty zlé sny?"

Bronwyn opatrně natáhla krk, takže viděla škvírkou mezi závěsy. Roger zapálil několik voskovic stojících na stolku poblíž postele. Teď ustoupil stranou a ona spatřila mladíka, jenž vstoupil do místnosti.

Brianovi mohlo být kolem dvaceti, ale jeho křehká tělesná stavba vytvářela dojem hochy sotva odrostlého. Pohyboval se podivně váhavě, jako kdyby měl jednu nohu nepohyblivou a naučil se chodit se sotva znatelným kulháním. Podle všech známek to byl Rogerův bratr, představoval mladší, slabší a křehčí protipól svého

silného, zdravého staršího bratra.

•«Měls být už dávno v posteli," za vyčítal mu Roger starostlivě, jak jej Bronwyn ještě nikdy neslyšela promluvit. V každickém Rogerově slově bylo možno rozeznat lásku, jíž k tomu chlapci choval.

Brian se uvelebil v křesle. •«Čekal jsem, až se vrátíš. Dokonce jsem ani nevěděl, kam jsi to vlastně jel. Alice říkala..." Zarazil se.

"Trápila tě snad?" vyptával se Roger starostlivě. "Jestli ano -"

••Samozřejmě, že ne," uklidnil ho Brian. "Alice je nešťastná žena. Trápí se nad Edmundovým úmrtím."

<• O tom nepochybuji," pravil Roger velice kousavě. Začal zas 288

o něčem jiném. •-Zajel jsem si na vzdálenější pozemky, abych se přesvědčil, že nám nevolníci neukradnou úplně všechno."

"Rogere, kdo je ta žena, co tu pořád pláče?"

Roger prudce zdvihl hlavu. "Já ... já nemám tušení, o čem to mluvíš. Tady nepláče žádná žena."

«Už třetí noc po sobě slyším něčí pláč. Dokonce jej zaslechnu občas i ve dne."

Roger se usmál. Třeba tu s námi přebývá duch. Nebo snad Edmund -" Odmlčel se.

"Já vím, co máš na mysli," řekl mu Brian důrazně. Víím o našem starším bratrovi víc než si myslíš.. Chtěl jsi říci, že tu snad pláče duch některé z Edmundových žen. Třeba právě té, která si sama vzala život právě tu noc, kdy byl Edmund zavražděn."

"Briane! Jak ses o takových věcech doslechl? A teď už je pozdě a ty bys měl dávno spát!"

Brian si povzdechl a potom dovolil, aby mu Roger pomohl vstát. "Asi si půjdu lehnout. Uvidím se s tebou ráno? Když jsi tady, chová se Alice o moc líp. A začíná se mi také stýskat po Elizabeth. Vánoce jsou příliš krátká doba."

••Samozřejmě, že tu zůstanu. Dobrou noc, bratříčku. Dobře se vyspi." Roger ještě chvíli postál u zavřených dveří.

Bronwyn ho bez hnutí pozorovala. Ten člověk je lhář, útočí lidem do zad, ale svého mladšího bratra vřele miluje.

Roger se otočil a roztáhl závěsy u postele. "Snad jsi nedoufala, že na tebe zapomenu?" ušklíbl se na ni opět výhružně.

Přitáhla si pokrývky až k bradě a přitiskla se ke vzdálenějšímu okraji postele.

"Kdo je ta Elizabeth?"

Roger po ní hodil strojený úsměv. "Elizabeth je moje setra. A teď pojď blíž!"

••A je starší nebo mladší než Brian?" drmolila překotně.

•<Ty snad chceš znát celý můj rodokmen?" Přitáhl si ji za paži k sobě.

"Elizabeth je o tři roky mladší než Brian."

"A je -" Zmlkla, neboť Roger ji uchopil do náruče a nenasytně ji počal líbat na rty.

Jeho polibek ji však vůbec nevzrušil. Ústa měl pevná a pří-icmná, dech velice svěží, ale chyběl tomu prostě oheň. Přejel jí

289

listy po hrdle a dlaněmi ji laskal na zádech. Prsty sjížděl podél páteře až dolů k hýždím, za které ji uchopil a přitiskl pevně na sebe. Pořád ještě byl úplně oblečený a prošívaný samet jeho obleku ji na nahé studené pokožce docela hezky hřál. Ale přes všechny ty příjemné pocity mezi nimi nepřeskočila ani jiskřička vášně. Připadala si trochu méněcenná, spíše jako divák než herec v tomto dramatu.

<>Ty se mi nebudeš bránit?" zašeptal Roger chraptivě a v hlase mu zaslechl náznak veselí.

••Ne," přiznala poctivě. »Já -"

Znovu ji umlčel svým polibkem. Něžně ji položil na postel a začal jí líbat po krku, zatímco jí hladil nadra. Laskání dlaněmi pak vystřídal rty.

-Ne, Rogere, bránit se ti nebudu," pokračovala s hlubokou upřímností. "Pokud mám říci pravdu, ona tady není proti čemu bojovat. Musím se přiznat, že jsem byla sama zvědavá, jak vlastně budu reagovat na doteky jiného muže. Steven tvrdí, že se po něm vrhám tak často, že se ani nestačí pořádně vzpamatovat." Uchichtla se, založila si ruce za hlavu a dívala se na sametový baldachýn. "Tedy ne, že by Steven vždycky říkal jenom pravdu," smála se, "-ale zjišťuju, že to prostě není ono. Dotýkáš se mne na úplně stejných místech jako Steven, ale s tebou necítím vůbec nic. Není to zvláštní, co myslíš?"

Vzhledla nevinnýma očima k Rogerovi, jenž se nad ní skláněl s rukama

znehybnělýma a s očima vyvalenýma údivem. -To je mi vážně líto. Nemínila jsem tě nijak urazit. Nepochybuji o tom, že se ženám většinou líbíš. Asi to bude tím, že patřím pouze jedinému muži."

Roger zdvihl ruku, aby ji udeřil, a Bronwynin pohled ochladí. "Nebudu se ti bránit a nijak reagovat na tvoje milování. To tě tak hněvá, že Stevenu

Montgomerymu nesaháš ani po kolena? Ať už v posteli nebo jinde?"

"Tak za tohle tě zabiju!" zachrčel Roger a vrhl se po ní.

Bronwyn se mu odkulila z dosahu a on přistál obličejem v měkké zíněnce.

Vyskočila z postele a začala se ohlížet po zbrani, nic vhodného však neviděla.

290

I

Roger chtěl za ní, ale pak se zarazil. Byl na ni totiž zatraceně pěkný pohled. Černé vlasy kolem ní vlály jako dým kolem ďábla. Její pyšné a silné tělo se mu vysmívalo. Ta krása mu vyrazila dech, připomínala starověkou královnu, zpupnou, vzdornou a hrozící mu ze všech svých žensky křehkých sil.

Každické slovo, které pronesla o svém manželovi, pro něj představovalo úder do tváře. Že se tak v mužích vyznala! Každickým slovem z něj odčerpávala jeho vášeň. Což se může nějaký muž zmocnit ženy, která se mu vysmívá? Kdyby z něj měla strach, tak by ji znásilnil, ale ten její výsměch jej naprosto odzbrojil.

"Strážel!" zahulákal.

Bronwyn pochopila, že ji chce zprostit povinností ve svém loži. Hrábla po šatech a než se dveře stačily otevřít, už byla zahalená v plédu a s uzlíčkem zbylých částí oděvu v podpaží.

••Odveďte ji do toho východního pokoje!" nařídil Roger unaveně. "Ten muž, který ji nechal uprchnout, mi zaplatí svou hlavou!"

Dokud Bronwyn nezjistila, že závora za ní pevně zapadla a že konečně osaměla, nemohla si volně vydechnout. Strážé nejdříve pustily ven toho muže, jehož tu uvěznila už před několika hodinami.

Padla na postel a celá se vmžiku roztrásla. Po třech dnech, které strávila pevně spoutaná ve voze, měla celé tělo bolavé. V srdci ji šířila starost o Mary a ta nedávná scéna s Rogerem ji oslabila ještě víc.

Jednou, ještě jako malé děvče, si vyjela s jedním zotcových mužů. Zastavili, aby dali odpočinout svým koním, a muž ji svalil na zem a začal z ní strhávat šaty. Bronwyn byla tehdy nesmírně nezkušená a velice se vyděsila. Muž se vysvlékl a když se nad ni postavil, vystrčil na ni své mužství, jako kdyby se jím obzvláště pyšnil. Bronwyn, která zatím viděla jen koně a býky, se zčistajasna rozesmála, a přímo před jejíma očima ztratil muž erekci. Tenkrát se naučila dvěma důležitým zásadám. Za prvé, nikdy nevyjíždět jen s jedním mužem, a za druhé, zatímco strach muže zřejmě vzrušuje, pak smích jej naprosto bezpečně

291

odradí.

Otcí se o té příhodě nikdy nezminila a o tři měsíce později ten muž stejně zahynul při krádeži dobytka.

Pohled na Rogera, jehož tak ponížila, by ji měl těšit, ale nebylo tomu tak.

Vrhla se na pokrývky složené na loži a zaryla se do nich tváří. Zoufale toužila po Stevenovi. Ještě nikdy nepotřebovala nic tolik jako jeho. Pro ni teď představoval smysl života. Zarazil jí uskutečňování hloupých a nerozvážných rozhodnutí. Kdyby byl u ní, nikdy by Larenston neopustila, Rab by byl naživu a ona by tu neležela jako zajatec Rogera Chat-worthe.

Steven však byl u krále a prosil jej, aby učinil přítrž těm nájezdům na její vlast. Její vlast! Cožpak Steven už dostatečně neprokázal, že se stal skotem? Zasloužil si to označení více, než kdokoliv jiný.

Bronwyn neměla ponětí, kdy se to vlastně rozplakala. Z očí jí nejprve začal vytékat tichý a klidný proud, který postupně přecházel v bolestné a křečovitě vzlyky. Zapřísáhla se, že pokud se někdy dostane z té kaše, kterou si navařila, bude už ke Stevenovi vždycky upřímná. Přizná mu, jak nesmírně ho miluje a jak ho potřebuje. Ach ano! Jak nepředstavitelně moc ho potřebuje!

Plakala pro Mary, pro Raba, pro Stevena, a nejvíc ze všeho pro sebe samu. Vždyť měla cosi tak krásného a ona to zahodila. -Ach, Steveně," zašeptala a znovu se bezútěšně rozplakala.

Až když jí slzami vyschlo celé tělo a vzlyky ji úplně vyčerpaly, konečně usnula.

18. kapitola

Brian nehlučně scházel po schodech do sklepení. Obytná budova rodu Chatworthů byla postavena na základech starého hradu, jenž jejich dědeček dobyl a srovnal se zemí. Někteří lidé vykládali, že vybudovat si dům nad bývalým domovem vlastního nepřitele přinese jedině smůlu.

Brian si vzpomněl na bratrovy povídačky o strašidlech a 292

usmál se. Roger vždycky vystupoval v roli ochránce svého mladšího bratra i sestřičky. Jako malí jeho ochranu skutečně potřebovali, ale po Edmundově smrti nebylo třeba žádných lží a výmluv. V domě plakala žena a Brian byl odhodlaný zjistit, o koho jde. Nejspíš to bude nějaká kuchtička, která se zamilovala do Rogera a nyní se může uplakat, když on jí nesplácí stejným citem. Brian si

uvědomil, že podle Rogera jeho mladší bratr nemá ani zdání o věcech, ke kterým dochází mezi mužem a ženou. Pro Rogera zůstával stále tím ustrašeným a v koutě zalezlým chlapečkem.

Pod schodištěm na okamžik zaváhal. Sklepení bylo temné, plné sudů s vínem a beček s nasolenými rybami. V tom tichu náhle zaslechl chřestění slonovinových kostek, řehot a proklínání strážců. Protáhl se mezi sudy a zamířil do kouta, kde věděl o zamčené kobce. Sám nevěděl, proč se pořád pohybuje tak plíží-vě, snad ho tak vycvičila Edmundova tyranie, dokud byl ještě naživu. A navíc by byl raději, kdyby Roger vůbec nezjistil, že bratříček mu ve skutečnosti nedůvěřuje. Jak se blížil ke dveřím kobky, zněl pláč stále hlasitěji. Bylo to tiché a křečovitě stkaní, které vycházelo z hloubi ženského srdce. Teď už pochopil, proč se strážci odklidili na druhý konec sklepení; prostě ten ustavičný nářek nechtěli poslouchat.

Brian pohlédl do cely. V jednom rohu ležela žena v rouchu jeptišky zhroucená v beztvarou hromádku.

Brian překvapeně lapí po dechu, ale okamžitě strhl ze hřebíku vedle dveří klíč a kobku odemkl. Dveře se tiše zhouply na dobře promazaných pantech.

„Sestro,“ zašeptal Brian, když poklekl vedle ženy. „Dovol, abych ti pomohl.“ Mary k němu zvedla vyděšený zrak. „Prosím, pusť mě ven.“ zašeptala. „Moji bratři by kvůli mně začali válku. Proboha tě prosím! Nesnesu pomyslení, že by se jim mohlo něco přihodit!“

Brian se na ni díval naprosto nechápavě. „Tvoji bratři? A kdo jsou tvoji bratři? A cos to Rogerovi provedla, že tě tu drží jako vězně?“

„Roger?“ divila se Mary. »To je jméno mého věznitele? Kde

293

vlastně jsem? A kdo jsi ty?“

Brian z ní nemohl spustit oči. Tvář měla celou opuchlou, něžné hnědé oči rudé a rozrušené. Najednou mu připomněla jeho vlastní sestru Elizabeth. Elizabeth byla rozkošná jak anděl a tato žena mu zas připomínala Madonu. „Jmenuji se Brian Chatworth a tady je můj domov, panství rodu Chatworthů. Sídlo náleží mému bratrovi Rogerovi.“

„Chatworth?“ posadila se Mary. »Můj bratr byl jednou zamilovaný do velice hezké dívky, ale ta se provdala za mužem jménem Chatworth.“

Brian si k ní přidřep. Už začínal chápat jisté souvislosti ohledně ženina uvěznění. »-Tak ty jsi Montgomeryová!“ vykřikl. „Věděl jsem, že v tom rodě jsou čtyři bratři. Netušil jsem, že mají i sestru.“

„Já jsem z nich nejstarší. Jmenuji se Mary Montgomeryová.“

Brian se na chvíli odmlčel.

„Pověz mi, co vlastně víš. Moji bratři se mne někdy snaží chránit až přesprílíš. Z jakého důvodu jsem byla zajata? Proč cítí tvůj bratr nenávist k mému rodu?“

Brian se naráz cítil s Mary spřízněný. „Můj bratr mne taky pořád jenom chrání.

Ale mám oči a uši. Povím ti, co jsem se dozvěděl. Mladá žena jménem Alice Valenceová se kdysi zamilovala do tvého bratra, toho nejstaršího. To je Gavin, že?“

Mary přikývla.

»Ale z jistých příčin, o nichž nevím, ke sňatku nakonec nedošlo a Alice se provdala za mého nejstaršího bratra Edmunda. A Gavin se oženil s -“

„Juditou,“ napověděla Mary.

„Ano, Juditou,“ pokračoval Brian. „Můj bratr byl jedné noci zavražděn.“ Na chvíličku se zarazil. Nezmínil se o kruté povaze svého nejstaršího bratra, před nímž všichni žili v hrůze a děsu. Nezmínil se o krásné mladičké dívce, která si stejné noci, kdy Edmund zahynul, podřezala zápěstí.

„A z Alice se stala vdova,“ doložila Mary tiše.

„Ano, máš pravdu. Myslím, že učinila jistý pokus přivábit Gavina k sobě nazpátek, ale došlo k nějakému neštěstí, při kte-

294

rém jí do tváře vystříkl vroucí olej. Po těch spáleninách jí zůstaly šeredné jizvy.“

»A podle tebe tedy existuje jistá souvislost mezi touto historií a mým zajetím? Kde vlastně žije ta Alice?“

„-Tady u nás. Nikoho jiného nemá.“ Znovu si připomněl, jak je Roger laskavý.

„Loni na podzim však Roger veřejně vyzval na souboj dalšího z tvých bratrů.

Klálí se kvůli nějaké ženě.“ 11

..To mohl být jedině Steven. Bronwyn

... se o tom nikdy ne-

zmínila.“ Mary si přejela dlaní po tváři. „Nemám nejmenší tušení, co se to vůbec děje. Ach, Briane, co si jen počneme? Nemůžeme nechat naše rody, aby mezi sebou začali válčit?“

Briana ta slova polekala. Co asi myslí tím "my"? Jak došla k názoru, že on stojí na její straně? Roger je přece jeho bratr. Samozřejmě, že podporuje Rogera. Ten má jistě velice vážný důvod, aby tuto tichou a něžnou ženu držel v zajetí. Nežli však stačil cokoliv říci, Mary se opět ozvala. "Proč vlastně kulháš?" zeptala se starostlivě.

Brian až povyskočil. Už dlouho si mu nikdo nedovolil položit takovou otázku.

"Kůň mi rozdrtil nohu," odpověděl pak rázně. Mary však na něj hleděla, jako by ji ta odpověď neuspokojila a Brian se proti své vůli vrátil v myšlenkách do času, na které nevzpomínal rád.

"Elizabeth byla tehdy pětiletá," vysvětloval duchem nepřítomný. "Už tehdy vyhlížela jako anděl. Jeden řezbář podle ní vyřezal andílky do celé kaple. A mně bylo osm. Hráli jsme si na písku na kolbišti. Náš bratr Edmund byl už dospělý, bylo mu jednadvacet."

Brian na okamžik zmlkl. "Nevzpomínám si úplně na všechno. Později se říkalo, že Edmund byl opilý. Nevšiml si mne ani Elizabeth a vrátil se rovnou na kolbiště." Mary hrůzou zatajila dech.

••Jistě bychom to nepřežili, kdyby nebylo Rogera. Bylo mu čtrnáct a byl urostlý a silný. Proletěl přímo před Edmundovým koněm a odnesl nás. Kůň ho však zasáhl podkovou do levé paže a on mne upustil." Brian odvrátil oči. "A kůň mi rozmačkal nohu od kolena až dolů." Pak se pousmál. "Měl jsem štěstí, že

295

jsem o ni nepřišel. Elizabeth tvrdí, že nohu mi zachránila Rogerova péče. Nehnul se ode mne kolik měsíců."

»Ty ho máš hodně rád, viď?"

»Ano," přiznal se Brian prostě. »On ... chránil mne i Elizabeth celé naše dětství. Když bylo Elizabeth šest let, poslal ji do kláštera."

••A je tam dodneška."

Brian se usmál. "Roger tvrdí, že pro ni vyhlíží manžela, ale na žádného vhodného ještě nenarazil. Cožpak lze najít muže pro anděla?" Zasmál se při vzpomínce na jedno Elizabethino prohlášení. Poradila totiž Rogerovi, aby jí za muže vybral ďábla. Roger ovšem v jejím návrhu neshledal pranic humorného. Příliš často se stávalo, že Roger se Elizabethiným bystrým poznámkám vůbec nesmál. Její ostrý jazyk se k tomu andělskému vzhledu příliš nehodil.

-Nemůžeme přece dovolit, aby naše rody spolu bojovaly," přesvědčovala ho Mary.

-Teď jsi mi dokazoval, že tvůj bratr je laskavý a milující muž. Zlobí se jedině na Stevena. A nepochybně se hněvá i tvoje švagrová."

Tomu se Brian musel usmát. Aliciny položené záchraty zuřivosti byly něčím víc, než pouhým hněvem. Někdy se chovala jako smyslů zbavená a museli jí dávat čaj z bylinek na spaní. Pořád jen něco ječela o Juditě a Gavinovi z rodu Montgomeryů.

"Tak málo mluvíš o sobě," připomněl jí tiše. "Drží tě tady ve vězení, proplakala jsi celé dny, a přitom se vyptáváš na moje trápení. Pověz, proč vlastně pláčeš. Kvůli sobě nebo kvůli svým bratrům?"

Mary se podívala na své ruce. "Jsem slabé a zbabělé stvoření. Přála bych si, abych se dokázala modlit, jak se moji povinností, ale moji bratři mne naučili strízlivému přístupu ke skutečnosti. Až se dozvědí, že jsem zmizela, budou se hrozně hněvat. Gavin se Ste věnem se na válku připraví rozvázně, ale Raine s Mílesem budou vzteky doslova bez sebe."

"A co udělají?"

••Těžko říct. Podniknou to, co jim v daném okamžiku bude

296

připadat jako nejlepší. Raine je nesmírně jemný, takový dobrácký medvěd, jenže nesnese žádnou nespravedlivost. A Miles je tak horkokrevný! Nikdo nemůže odhadnout, co vlastně udělá."

..To musí skončit," rozhodl Brian a zdvihl se. -Zajdu za Rogerem a budu trvat na tom, že tě musí propustit."

Mary se mu postavila po boku. Byla mnohem menší než on. ..Nemyslíš si, že takové naléhání ho jenom rozzlobí? Neměl bys raději poprosit?"

Brian na ni pohlédl, na její něžně zaoblené tvary, do těch obrovských vlahých očí. Připadal si vedle ní mohutný jako hora. Ještě nikdy Rogera o nic nepoprosil - pouze o svůj život. Měla pravdu. Jak může naléhat na člověka, kterého tak vroucně miluje?

Pohládl Mary po tváři. "Dostanu tě odtud. Slibuji."

«A já ti věřím," pronesla Mary s hlubokou důvěrou. "Teď však už musíš jít."

Brian se rozhlédl po těsné, vlhké kobce. Na zemi ležela hromada slámy a ani ta nebyla příliš čistá. Jediné vybavení představovalo tvrdé lůžko a kbelík v rohu.

"Tohle je ale smrdutá díra! Půjdeš se mnou hned teď!"

"Ne!" Ucouvla kousek od něho. "Musíme být opatrní. Nesmíme tvého bratra pohněvat. Jestli je jako ti moji bratři, mohl by říci ledacos, čeho by později

třeba litoval, ale své rozhodnutí by už nevzal zpátky. Musíš počkat do rána, to bude odpočatý. Pak si s ním zkus klidně promluvit."
"Jak si dokážeš dělat starosti o mého bratra, když to pro tebe znamená další noc v této krysí noře?"

Odpověděla mu pouze výmluvným pohledem přímo do očí. "A teď odejdi v pokoji. Se mnou si hlavu lámat nemusíš."

Brian ji chvíli pozoroval, potom uchopil její ruku a přitiskl si ji ke rtům.

-Jsi ušlechtilá žena, Mary Montgomeryová." Otočil se a odešel.

Když slyšela znovu zamykat dveřní zámek, odvrátila Mary tvář stranou. Doufala, že se jí před Brianem podařilo skrýt, jak je ve skutečnosti k smrti vyděšená. Něco přecupitalo po podla-

297

ze a ona nadskočila. Věděla, že by neměla plakat, ale když b\~la takový odporný zbabělec!

Roger hleděl na bratříčka celý užasný.

"Chci, aby nezůstávala v té cele," řekl Brian klidně. Poslechl Mary a vyčkal až do rána, nežli šel Rogera opět vyhledat. Ne snad, že by sám Brian spal, a podle těch temných kruhů pod očima toho moc nenaspal zřejmě ani Roger.

••Briane, prosím tě..." spustil Roger tím hlasem, který měl vyhrazený pouze pro své dva mladší sourozence.

Brian však nepovolil. "Sice jsi mi ještě pořád neprozradil, proč jsi ji vlastně uvěznil, nicméně ať už je důvod jakýkoliv, chci ji dostat z té kobky ven."

Roger se otočil, aby Brian nezahlédl bolest v jeho očích. Což může vysvětlit, jakého pokoření se mu z rukou Montgomeryů dostalo? Urazilo ho, když se jeho švagrová vnucovala Gavinovi a ten ji odmítl. Později si ho vybrala lady Bronwyn a on to cítil jako zadostiučinění. Jenže Stevenovi se poštěstil úder, který Rogera vyhodil ze sedla. Na zemi se Roger rozzuřil tak strašně, že bez rozmyšlení napadl Stevena zezadu. Teď chtěl těm Montgomeryům ukázat, že on všechny bitvy neprohrává.

••Nikdo jí neublíží," uklidňoval Briana. "Slibuji, že se jí nic nestane."

••Tak proč ji potom vězníš? Pusť ji dřív, než vypukne válka naplno."

"Na to už je teď pozdě."

"Co tím myslíš?"

Roger se podíval na svého malého bratra. "Raine Montgomery vedl několik stovek mužů do Walesu, když se doslechl, že jsem zajał Mary. Obrátil vojsko a zamířil sem, aby na nás zaútočil."

••Cože! Máme být napadeni? Vždyť nemáme žádné obránce! A to Raine neví, že dneska nás nemůže napadnout jen tak? Máme krále a zákony, aby nás chránili před útokem!"

"Král vyjel Rainovi naproti ještě předtím, než dorazil k nám. Hněval se na Raina, že zneužil královské vojsko ke svým osob-

298

ním záměrům, a postavil jej mimo zákon. Raine se stáhl do lesů."

"Dobry bože!" vydechl Brian a padl do křesla. "Vždyť my nemáme ani hradby jako ta pevnost Montgomeryů! Kdybychom však propustili Mary -"

Roger si bratra prohlížel skoro s úctou. "Nechtěl jsem tě do toho všeho vůbec zatahovat. Musíš hned odejet. Odjedeš na některé z našich dalších panství. Co nejdřív se tam k tobě připojím."

"To tedy ne!" prohlásil Brian rozhodně. "Tohle nedorozumění se musí urovnat!"

Pošleme zprávu králi i Montgomeryům. A do té doby budu na Mary dohlížet já osobně!"

Roger nevěřícně zíral na dveře, které se za bratrem zavřely. Vztekle zaskřípal zuby a strhl ze zdi válečnou sekeru. Mrštíł s ní přes celou místnost. Zbraň se zasekla do dubových dveří. «K čertu se všemi Montgomery!" zahromoval. Těšilo ho, že král se na ně rozzlobil. Neuměli nic jiného než brát. Jeho švagrové vzali krásu a napůl ji zbavili zdravého rozumu. Dostali se ve Skotsku k pozemkům, které mohly patřit jemu. A teď se snaží sebrat mu i bratříčkův obdiv. Ještě nikdy Brian Rogerovi neodporoval, v životě před ním nevyslovil názor odlišný od bratrova. A teď si Brian myslí, že tady bude rozhodovat on a že bude Rogerovi nařizovat, co má dál dělat.

Dveře se oteřely a vešla Alice. Měla smaragdově zelené atlasové šaty lemované králičinou nabarvenou nažluto. Pavučinkový závoj jí zakrýval tvář. -Právě jsem zahlédla Briana," začala svárlivě. "Pomáhal té Montgomerovic holce do schodů. Jak jen jsi ji mohl pustit z toho sklepa? Takovou ženskou by měli hodit psům!"

"Brian ji našel sám. A sám se také rozhodl, že se o ni postará."

-Postará se o ni!" ušklíbala se Alice. "To se hodláš chovat k ní jako k návštěvě, jako k té druhé, co už je nahoře?" Vysměšně se zasmála. "Nebo že bys v tomto domě už nerozhodoval ty? Vypadá to, jako by se hlavou této domácnosti stal

zčistajasna Brian."

299

»Ty se zkrátka vyznáš ve všech mužích, viď? Podle toho, co jsem slyšel, tak ses se všemi alespoň vyspala."

Alice se na něj usmála. "Že bys žárlil? Doslechla jsem se, že Stevenovu manželku jsi v noci vyhnal ze svého pokoje. Snad jsi před ní nezvadl?" popíchovala.

-Třeba bych měla poslat Briana, aby tu práci odvedl za tebe."

"Vypadni odtud!" pronesl Roger takovým tónem, že o jeho dalších úmyslech nebylo pochyb.

Bronwyn vyhlížela z okna na zasněžené nádvoří. Už měsíc byla zajatkyňí Rogera Chatworthe a během té doby nespátřila kromě jedné ze dvou služek živou duši.

Dostávala jídlo, dříví na oheň, čisté prádlo. Pokoj byl uklizený, nočník pravidelně vyléváný, ale s nikým nemohla promluvit jediné slovíčko. Pokoušela se vyzvědět něco u služebných, ale ty se po ní jen bázlívě podívaly a vyplížily se po špičkách z pokoje.

Neexistovala jediná možnost útěku, kterou by nevyzkoušela. Svázala prostěradla a spustila se po stěně domu na nádvoří, kde ji ovšem chytili Rogerovi strážci, sotva se nohou dotkla země. Následujícího dne se dostavil člověk, který dal do okna mříže. Dokonce se pokusila i založit oheň, aby vypukl poprask, ale strážce ji při hašení stačily stejně lapit. Z ucha cínového džbánu si vyrobila zbraň a napadla jednoho strážce. Místo dvou mužů ji nadále hlídali tři a Roger ji přišel upozornit, že v případě dalších potíží ji nechá svázat. Prosila Rogera, aby jí něco sdělil o Mary. A vědí Montgomeryové, že obě ženy jsou teď v zajetí? Roger však neodpověděl ani na jedinou z těch jejích otázek. Bronwyn se opět propadla do svého osamění. Jediné, čím se mohla zabývat, byly její vzpomínky na Stevena. Měla dost času, aby si probrala každickou chvíli jejich společného života a bezpečně poznala, v čem se nyní změnila. Měla si už dřív uvědomit, že přece celý národ nemůže být tak špatný, jako ti muži, kteří ji obtěžovali v domě sira Thomase Crichtona. Neměla se tolik zlobit na Stevena, když se zajímal více o ni než o celý její klan. Neměla tak bez výhrad uvěřit Rogerovým povídkám. Není divu, že ji Steven obvinil ze sobectví. Vždycky jako by

300

viděla jenom jednu stranu problému. Vzpomínala na Stevena a toho jeho krále a rozhodla se, že - pokud se tedy od Rogera Chatworthe dostane živá - vyhledá Kirsty a pokusí se s MacGregorem dojednat mír. Dlužila to Stevenovi.

••Briane, ty jsou rozkošné!" přijímala Mary s úsměvem kožené střevisky od Briana. "Ty mne ale rozmazluješ."

Brian na ni hleděl a oči měl přeplněné láskou. Skoro celý ten minulý měsíc trávili společně. Už nikdy Brian nežádal Rogera, aby Mary propustil, protože se s ní nechtěl rozloučit. Mary totiž zahнала z jeho života ten hluboký pocit osamění. Roger byl pořád na nějakých turnajích a Elizabeth byla věčně zavřená v tom svém klášteře. A pokud se jedná o jiné ženy, Brian se už dávno přesvědčil, že jejich přítomnost z něj dělá stydlivého nemotoru. Mary byla o deset let starší a přesto neznala světa stejně jako on. Mary se nikdy nehihňala a nevyzývala ho k tanci, ani neočekávala, že si s ní bude hrát v růžové zahradě na honičku. Mary byla tichá a prostá a nechtěla od něho naprosto nic. Celé dny trávili hrou na loutnu, někdy Brian vyprávěl příběhy, které sprádal ve vlastní hlavě, ale s nimiž se nesvěděl ještě vůbec nikomu. Mary byla vždy ochotná naslouchat a vnukala mu pocit silného ochránce, který se tolik lišil od jeho role mladšího bratra.

A právě tento dosud nepoznaný ochranný vztah mu zabránil Mary prozradit, že do zajetí padla rovněž Bronwyn. Nebyl už tak slepě důvěřivý, jako kdysi vůči svému bratru býval, začal se vyptávat služebnictva a snažil se zjistit co nejvíce o všem, co se to v domě vlastně děje. Okamžitě naléhal na Bronwynino propuštění a Roger mu bez průtahů vyhověl. V zajetí tedy zbývala už jenom sama Mary.

••Tebe rozmazlit nedokáže nikdo," usmál se na ni.

Mary se slušivě zarděla a sklopila řasy. "Pojď se vedle mne posadit. Dozvěděl ses něco nového?"

"Ne, vůbec nic," lhal Brian. Věděl, že Raine je pořád ještě psanec žijící kdoví kde v lesích v čele bandy zlotřilých zločinců, tedy pokud se dalo věřit Alici. Ale Brian se o Rainovu neutěšeném postavení před Mary nikdy neuřekl. "V noci se pořádně

301

ochladilo," poznamenal a nahříval si ruce u jejího krbu. Podle vzájemné úmluvy se o Rogerovi a Alici vůbec nezmiňovali. Byli to dva osamělí lidé, které spolu svedla potřeba vzájemnosti a účasti. Jejich svět představoval veliký, příjemný pokoj v horním patře obydlí Chatworthů. Měli hudbu a umění k zábavě a potěšení z

přítomnosti toho druhého. V životě nebyli šťastnější.

Brian se natáhl ve vypoštětovaném křesle u krbu a po tisíci zatoužil, aby to takhle pokračovalo donekonečna. Nechtěl, aby se Mary kdy vrátila k té své "druhé" rodině.

A právě toho večera se Brian se svým snem svěřil Rogerovi.

»Cože chceš?" zůstal Roger s ústy dokořán a s očima vyvalenýma.

»Chci se oženit s Mary Montgomeryovou."

••Oženit!" Roger se dopotácel k židli. Být spřízněn s rodinou, jíž považoval za své největší nepřátele? »Ta žena patří církvi, to nemůžeš -"

Brian se jen usmál. "Nesložila žádný slib. Žije s jeptiškami jako jedna z nich, to je všechno. Mary je tak ušlechtilá. Touží pomáhat celému světu."

V tu chvíli rozhovor obou mužů přerušil Alicin ječivý smích. "Tak, Rogere, tohle jsi provedl výborně. Tvůj malý bratříček se touží oženit se starší sestrou těch Montgomeryů. Pověz, Briane, kolik jí to vlastně je? Je dost stará na to, aby ti mohla dělat matku, po níž jsi odjakživa tesknil?"

Brian v životě nezažil důvod ke hněvu. Před všemi životními strastmi jej vždycky ochraňoval Roger, ale teď zachroptěl a vrhl se po Alici.

Roger však svého útlého bratra zadržel. "Tohle snad není nutné."

Brian pohlédl Rogerovi do očí a poprvé v životě si přiznal, že jeho bratr má k dokonalosti daleko.

"A tyjí dovolíš, aby pronášela takové řeči?" zeptal se tiše.

Roger se zamračil. Nelíbilo se mu, jak si ho Brian prohlíží, měl pohled ledově chladný, jako by ani nebyli těmi nejbližšími přáteli. "Jistě, Alice dělá chybu.

Ale já mám pocit, že sis svůj krok řádně nepromýšlel. Já vím, že jsi mladý a potřebuješ man-

302

želku, ale -"

Brian od Rogera až odskočil. "To mi chceš říct, že jsem tak hloupý, že sám nepoznám, co mi vlastně chybí?"

Alice zapištěla smíchy. »No tak mu odpověz, Rogere! To necháš svého bratra, aby se oženil s Montgomeryovou? To bude poprask po celé Anglii! Budou vykládat, že když jsi nemohl zaskočit Stevena zezadu jedním způsobem, tak žes šel na to jinudy. Budou vykládat, že Chatworthové dostávají po rodu Montgomeryů jenom zbytky. Já nezískala Gavina. Ty jsi nevyhrál Bronwyn, proto jsi předhodil svého zmrzačeného bratra té jejich staropanenské sestře!"

"Drž hubu!" zařval Roger.

"Pravda bolí, je to tak?" nepřestávala pošťovat Alice.

Roger pevně stiskl čelisti. "Můj bratr se s žádnou Montgomeryovou nikdy neožení!"

Brian vypnul hrud. Vedle Rogera vypadal jako dítě. "Já si Mary vezmu!" prohlásil skálopevně.

Alice se znovu rozesmála. "Měl bys ho poslat hlídat tu druhou. Třeba by si s ní taky zadovádel, ale nemluvil by alespoň o nějakém ženění."

••O čem to blábolíš, ty jedna ježibabo?" vybuchl Brian. "Jakou druhou máš na mysli?"

Alice na něj skrze svůj závoj upřela šířavý pohled. »Co si to dovoluješ?" zasyčela. »Já bývala taková krasavice, že kdysi bych se po takovém pajdavém chcípáčkovi, jako jsi ty, ani neohlédla!"

Roger se k ní přiblížil. "Vypadni odtud, nebo ti zjizvím i tu druhou tvář!"

Než se však Alice obrátila k odchodu, stačila ještě skrže stisknuté zuby zavrčít: "Jen se ho zeptej na Bronwyn tam nahoře!" a se smíchem se vyřítila z místnosti.

Roger se obrátil a pohlédl Brianovi do očí. Vůbec se mu jejich výraz nezamlouval. Vypadalo to, jako kdyby Brian svého bratra přestal zbožňovat.

-Mně jsi tvrdil, žes ji propustil," udeřil Brian bez okolků. "Kolik dalších lží jsi mi ještě pověsil na nos?"

303

"No tak, Briane," pronesl Roger tím svým hlasem vyhrazeným pro roli staršího bratra.

Brian však před ním ucouvl. "Nejsem žádné děcko a jako s dítětem se mnou jednat nebudeš! Jaký jsem to byl hlupák! Není divu, že na nás Montgomeryové zaútočili!"

Ty vězníš dvě z jejich žen, mám pravdu? Jak jen jsem mohl na ty tvé sliby skočit? Nikdy jsem ani v sebemenším nepochyboval, že všechny tvoje činy jsou správné. A s Mary jsem byl tak šťastný, že jsem přestal používat svůj vlastní rozum. Ale já ho vlastně nikdy sám používat nemusel, viď?"

"Briane, prosím tebe..."

"Ne!" vykřikl Brian. "Alespoň tentokrát ty budeš poslouchat mne! Zítra ráno odvezu Mary a Bronwyn nazpátek k jejich rodině!"

Roger cítil, jak se mu ježí vlasy v zátylku. |< Jsou to moje za-jatkyně a ty si nic podobného nesmíš dovolit!"

••A proč by měly být tvými zajatci?" divil se Brian. "Protože jsi napadl Stevena Montgomeryho zezadu? Protože tě porazil?"

Roger se zapotácel. "Briane, jak to se mnou mluvíš? Po tom všem, co jsem pro tebe udělal?"

"Už mám po krk těch nekonečných řečí, jak jsi mně i Elizabeth zachránil život! Mám po krk představy, že ti budu muset vyjadřovat vděčnost až do konce svého života! Už jsem ti dost splatil tím, že jsem ti tady hrál malého bratříčka. Teď jsem však dospělý a dokážu rozhodovat za sebe sám!"

"Briane," zašeptal Roger, "já přece od tebe žádnou vděčnost nevyžadoval. Ty a Elizabeth jste představovali smysl mého života. Nikoho jiného nemám. Nikoho jiného jsem ani nechtěl." Brian si povzdechl a hněv z něj vyprchal. "Já vím, že máš pravdu. Vždycky jsi na nás byl hodný, ale teď je načase, abych se od tebe odpoutal a postavil se na vlastní nohy. Chci se oženit s Mary a taky to udělám." Obrátil se k odchodu. "A zítra ty ženy zavezu do jejich domova."

Sotva se za Brianem zavřely dveře, Roger se celý roztrásl. Žádná bitva ani turnaj ho nevyčerpaly tolik, jako tahle hádka s

304

Brianem. Vyděšeně pozoroval, jak se mu jeho milovaný a něžný bratříček vteřinku po vteřince mění před očima. Viděl, jak Brianova slepá oddanost mizí někde v nenávratnu.

Roger se zhroutil do křesla a zadíval se na vykládanou podlahu. Brian a Elizabeth pro něj byli vším. Všichni tři drželi odjakživa pohromadě v pevném šiku proti Edmundovým krutostem. Elisabeth si však uchovala svou nezávislost. Pod její andělskou tvářičkou dřímala silná osobnost a kolikrát se Edmundovi postavila. Brian však odjakživa hledal lásku a ochranu výhradně u Rogera, právě Brian mu ochotně dovolil, aby za něho ve všem rozhodoval. A Roger ve své roli našel zálibení. Zamlouvalo se mu Brianovo zbožňování.

Dnes však viděl, jak tento obdiv vyprchává. Z něžného a láskyplného bratříčka se Brian změnil v nepřátelského, náročné a zpupného člověka.

A to všechno kvůli těm Montgomeryům!

Roger si nepamatoval, kdy se pustil do pití. Víno tu stálo rovnou po ruce, proto si začal bezmyšlenkovitě nalévat. Dokázal myslet pouze na Brianův nepřátelský pohled a na to, že Montgomeryové ho připravili o bratrovu lásku.

Čím více pil, tím více si připomínal všechna příkoří, která mu Montgomeryové způsobili. Alicina ztracená krása mu připadala jako těžká osobní urážka. Vždyť šlo o jeho příbuznou. Judita a Gavin si s Alicí nepěkně zahrávali a co horšího, vysmáli se jí -stejně jako se vysmáli i Rogerovi. Však on dobře slyšel u dvora ten výsměch, když se tam dostavil po prohraném zápase se Stevenem. "Tak se nám doneslo, žeš pokoušel štěstí ohledně té Stevenovy malé náčelnice! Jestli je taková, jako tu říkají, tak se ti člověk nemůže divit, ale tos byl z ní vážně zpitomělý natolik, žeš ji hledal i za Stevenovými zády?"

Znovu a znovu se mu ty nárážky vybavovaly. Syn krále Jindřicha se zrovna oženil se španělskou princeznou a král si své dobré rozpoložení nechtěl kazit rozebíráním Rogerova ne-rytířského chování.

Roger udeřil cínovým korbelem o postranní opěrku svého křesla tak prudce, až se z vyřezávaného dřeva kousek odštípl.

305

"Všechny je proklínám!" zaláteřil. Brian byl hotov zahodit celé roky lásky a oddanosti kvůli ženské, kterou sotva znal. Připomněl si Bronwynin zlomyslný kousek, když se mu vysmála při jeho pokusu pomilovat se s ní. Tohle dovede jenom děvka! Je to stejný podraz, jako když Mary tvrdí Brianovi, že se ne-upsala církvi! Brian považuje Mary za čistou bytost, jež si jej zaslouží za manžela, ale ta ženská má přitom dost protřelosti, aby svedla hochu mladšího o deset let!

Doufá, že se s jeho pomocí dostane na svobodu, nebo snad pase po bohatství Chatworthů? Montgomeryové mají ve zvyku přijít sňatkem k pěknému jmění!

Roger se nejistě postavil. Jeho povinností jakožto Brianova poručíka je předvést bratříčkovi, jaké jsou všechny ženské prolhané mrchy. Všechny jsou jako Alice či Bronwyn. Ani jediná z nich není milá a něžná a rozhodně žádná není hodná provdat se za jeho bratra Briana.

Vyvrávorál z místnosti a zamířil po schodišti nahoru. Neměl ponětí, kam vlastně jde, a zastavil se až u dveří Bronwynina pokoje. Před očima se mu zjevil obraz černých kadeří a modrých očí. Připomínal si každickou křivku jejího vábného těla. Položil ruku na závoru dveří, když si znovu vybavil, jak vzdorně na něj vystrkovala tu svoji hranatou bradičku. Zase od dveří ucouvl. Ne, nebyl opilý natolik, aby dokázal snést ten její výsměch. Nebylo v lidských silách se tak opít!

Vystoupil do posledního patra svého obydlí. Za všechny jeho potíže může ta coura převlečená za jeptišku, který mu svedla bratříčka, její zlomyslnost způsobila rozkol v Rogerově vlastní rodně. Brian přece zamýšlel odjet nazítří z jejich panství. Hodlal se oženit s tou Montgomeryovou a Rogera opustit. Jako kdyby Montgomeryové už neměli dost velkou rodinu, ještě budou krást z Rogerovy! Roger nadzvedl petlici u dveří do pokoje, kde spala Mary. Oknem se do místnosti lil měsíční jas a noční svíce blikala u postele.

••Kdo je to?" zašeptala Mary a posadila se na loži. V jejím hlase zazněl strach.

306

I

Roger narazil do židle a kopnutím ji roztráskal o zeď.

-Kdo je to?" opakovala Mary hlasitěji. Hlas se jí roztrásl.

"Chatworth!" zachrčel Roger. -Jeden z tvých žalárníků." Přistoupil k posteli a pohlédl dolů. Dlouhé hnědé vlasy měla spleteny do copu. Strachem rozšířené oči jí svítily.

»Lorde Rogere, já..."

"No pověz, co ty?" zařval "Cožpak mne nepozveš k sobě do postele? Není snad jeden Chatworth stejně dobrý jako ten druhý? Však tě mohu odtud dostat stejně dobře jako Brian. Tak honem, předveď mi, čím jsi mého bratra tolik pobláznila!" Roger popadl příkrývku, kterou si Mary přidržovala u krku, a strhl ji na zem. Skelným zrakem zůstal zírat na cudnou plátěnou košili, již měla na těle. Většina žen nenosila do postele nic, ale tahle ženská, coura ze všech největší, nosila prosím košili! Kdovíproč to Rogera rozzuřilo ještě víc, hrábl po límečku té košile a strhl jí oděv z těla. Ani se na ni nepodíval a jako by neslyšel, že spustila vyděšený křik. V uších mu zněl jen Brianův hlas, který mu oznamoval, že kvůli této ženě chce opustit svůj domov. Však on Brianovi ukáže, co je to za děvku, která si zdaleka nezaslouží náklonnost jeho milovaného bratříčka.

Napůl bez sebe padl na Maryino baculaté nevinné tělo. Odhalil se jen natolik, aby mohl uskutečnit svůj záměr. Křečovitě k sobě tiskla stehna a on jí je musel doslova vypáčit od sebe. Výkřiky přešly ve sténání způsobené čirým děsem. Tělo měla ztuhlé jako kus železa.

Znásilnit ji nebylo rozhodně žádným potěšením. Byla suchá a sevřená a Roger se do ní musel prodrat značně surově. Za pár vteřin pak bylo po všem. Víno a rozrušení, které před chvílí zažil, ho naprosto vyčerpaly. Svalil se z jejího těla a zhroutil se vedle ní. Teď mne Brian neopustí, prolétlo mu hlavou, když zavíral oči. A příští vánoce budou zase všichni pospolu, Brian, Elizabeth i on, tak jako to bývalo odjakživa.

Když se Roger odvalil, zůstala Mary ležet úplně bez hnutí. Připadalo jí, že má tělo znesvěcené a nečisté. První myšlenka patřila jejím bratrům. Což jim ještě může na oči, když se z ní

307

stalo to, co na ni Roger křičel znovu a znovu, tedy děvka? Brian by s ní už nikdy nesesádal, už by s ní neztratil jediné slovíčko.

Naprosto cílevědomě vstala z postele. Navšimla si bolesti v těle a krve na stehnech. S neskonanou péčí si přes hlavu navlékla své jediné šaty, prostý oděv z jednoduché modré vlněné látky, které jí ušily sestry. Naposledy se rozhlédla po pokoji a zamířila k oknu.

Chladný noční vzduch jí zavanul do obličeje a ona se zhluboka nadechla. Pak zdvihla oči k nebi. Věděla, že Bůh jí ten poklesek nikdy neodpustí, ale ostatně ani ona si nedokáže odpustit, k čemu tady právě došlo. "Sbohem, bratříčci moji," zašeptala do větru. -Sbohem, můj Briane."

Pokřížovala se, ruce složila na prsa a vrhla se z okna na dlážděné nádvoří. Zvířata v Chatworthových stájích vycítila neštěstí dříve, než se objevili lidé. Koně začali tlouci kopyty a psi se hlasitě rozštěkali. Brian, který rozrušením nemohl usnout, přes sebe přehodil šaty a zamířil ven. »Co se děje?" zeptal se pohůnka, který proběhl kolem něj.

"Z horního patra vyskočila nějaká žena," křikl chlapec přes rameno. "Utíkám najít lorda Rogera."

Při chlapcových slovech se Brianovi zastavilo srdce. Musí to být jedna z těch zajatých žen. Kéž by to byla ta žena, kterou neznám, ta Bronwyn, modlil se v duchu. Ale ve chvíli, kdy se své přání pomyslel, už nepochyboval, která z nich tam leží bez života.

Pomalu došel až k té straně domu, kam mířilo okno Maryina pokoje. Prorazil se cestu služebnictvem očumujícím tělo na zemi.

"Byla znásilněna," řekla jedna žena tiše. "Podívejte se na tu krev!"

•Je to úplně stejné, jako když ještě žil lord Edmund. A já si myslel, že ten mladší nebude tak zlý."

••Koukejte odtud všichni zmizet!" zařval Brian. Okouněli u jeho milované Mary a

jemu se z toho zvedal žaludek. "Copak
308

11

jste neslyšeli? Okamžitě zmizte!"

Služebnictvo nebylo zvyklé přijímat rozkazy právě od Briana, ale dokázalo rozeznat, kdy jim poroučí skutečná autorita. Bleskově se- všichni otočili a hbitě se poschovávali v temných zákoutích, odkud zírali na Briana a na tu ženu, kterou v životě neviděli.

Brian přenežně uhladil Maryiny šaty a narovnal jí krk do přirozenějšího úhlu. Chtěl ji odnést do domu a dokonce se o to i několikrát pokusil, ale ten úkol byl nad jeho síly. A i ta jeho slabost jako by v něm přikrmovala vzrůstající hněv. Služebnictvo sice soudilo, že ji znásilnil Roger, ale tomu Brian nevěřil. Musel to být jeden ze strážců! pomyslel si.

Napřímil se a začal si představovat, jak krutě toho muže potrestá, jako by tím snad mohl přivést Mary zpátky k životu.

Celý ještě otupělý vyšlapal schody vedoucí k Maryinu pokoji. Stráže mu chtěly ve vstupu zamezit, ale ustoupily, když spatřily jeho tvář. Rozrazil dveře do místnosti.

Chvilí nevěřičně pozoroval Rogera, který tu ležel v mrákot-ném spánku a hlasitě chrápal v posteli jeho milované Mary. Jako by se mu všechny myšlenky zastavily a zůstaly jenom pocity. Každou vteřinou Brian dospíval a sílil.

Rozvázně se otočil a ze stolu sebral džbán plný studené vody.

Vychrstl ji Rogerovi na hlavu.

Roger zasténal a otevřel oči. -Ach, Briane," zblekotal opile a pokusil se o úsměv. «• Zrovna se mi o tobě zdálo."

"Vstávej!" nařídil Brian výhružně.

Roger rázem vystřízlivěl. Byl vycvičený válkami a uměl se ovládat, když vycítil nebezpečí. "Co se stalo? Snad Elizabeth -" Zarazil se, když se posadil a uvědomil si, kde vlastně je. "Kde je ta Montgomeryová?"

Brianova tvář zůstávala dál jako z kamene. "Leží mrtvá na kamenech pod okny."

Rogerovi zacukalo v tváři. "Chtěl jsem ti jenom dokázat, co je to vlastně za ženskou. Chtěl jsem ti -"

Brianův temný hlas ho nenechal dopovědět. "Kde je manželka Stevena Montgomeryho?"

309

"Briane, nech si to vysvětlit," žadonil Roger.

-Vysvětlit!" nevěřičně vydechl Brian. "Jak sis tys vysvětloval, když Mary křičela? Vím, jaká to byla cudná žena a vsadil bych se, že křičela z plných plic. Těšilo tě to?"

"Briane..."

"Zmlkni! S tebou jsem už domluvil! Teď najdu tu ženu, kterou tady vězníš a odjedeme odtud společně." Přivřel oči. -Jestli se ještě někdy setkáme, zabiju tě!"

Roger klesl dozadu, jako by dostal ránu. Němě pozoroval, jak Brian odchází z místnosti. Pak pohlédl na krev vsáklou do prostěradla a pomyslel na ženu ležící bez života dole pod okny. Co to způsobila?

Brianovi trvalo jen chvíli než našel Bronwyn. Tušil, že bude ve stejném pokoji, kde svoje ženy věznil Edmund. Ani tentokrát ho stráže nezastavily. Až sem prosakovala zvenčí ta hrůza noční tragédie.

Bronwyn byla vzhůru a když Brian vešel do místnosti, stála tam úplně oblečená.

"Co se stalo?" zeptala se tiše mladíka, který na ni ode dveří upřel kamenný pohled.

•Jmenuji se Brian Chatworth," řekl mladý muž, «a odvezu vás k vaší rodině. Jste přichystaná?"

-Moje švagrová tu je také uvězněná. Bez ní odtud nepůjdu."

Brian zatail zuby. "Můj bratr ji znásilnil a ona si vzala život."

Pronesl to lhostejně, jako by ho ta záležitost nezajímala, ale

Bronwyn vycítila cosi navíc, než sdělovala pouhá slova. Mary,

pomyslela si, něžná, milovaná, ušlechtilá Mary! "Tady nemůže zůstat. Musím ji odvézt k jejím bratrům!"

•<S Mary si nemusíte dělat starosti. Já se o ni postarám." Způsob, jakým pronesl jméno "Mary", prozradil Bronwyn víc než dost. "Jsem přichystaná," pravila klidně a vyšla za ním z pokoje ven.

Sotva se ocitli na chladném nočním vzduchu, Brian se k ní otočil. "Seženu vám na cestu doprovod. Odvezou vás, kam si budete přát. Nebo se můžete vrátit na sídlo Montgomeryů."

Bronwyn se rozhodla velice rychle. Však také měla na přemýšlení celý měsíc, který strávila uvězněná v té jedné místnos-

310

ti. Než se znovu setká se Stevenem, musí dojednat s MacGregorem mír. Musí Stevenovi dokázat, že je jeho lásky hodná. -Potřebuji se vrátit do Skotska a žádné anglické strážce s sebou nechci. Sama budu cestovat mnohem rychleji." Brian jí neodporoval. Hlavu měl příliš přeplněnou myšlenkami na vlastní žal. Jen krátce přikývl. -Dostanete koně a veškeré vybavení, které si budete přát." Obrátil se k odchodu, ale chytla ho za paži.

..Ale o Mary se postaráte?"

..Za to vám ručím svým životem," pronesl z hloubi srdce. "A také pomstím její smrt." Zamířil pryč.

Bronwyn se zachmuřila při představě, jak by se Mary znelíbila jakákoliv zmínka o pomstě. Pak se však kolem sebe rozhlédla a poprvé si uvědomila, že je svobodná. Musí odtud vyrazit co nejdříve, než se v tomto domě rozpoutá vlna násilí. Má před sebou spoustu práce. Třeba záchrana lidských životů, třebaže životů skotských lidí, potěší Mary tam na nebesích. Rychle se rozběhla ke stájím.

19. kapitola

Bronwyn si při dojení opřela hlavu o teplý kravský bok. Byla ráda, že se rozhodla přijet ke Kirstiným rodičům namísto do Larenstonu. Kirsty a Donal sebrali malíčkého Rory Stevena a vrátili se domů na sever. Bronwyn se opět otočila ke svému koni a chystala se nasednout, když ji Harben chytil za paži. ..Zůstaň u nás, holka, dokud se nesetkáš s MacGregorem. Tedy pokud to ještě sama chceš."

Pohlédla z Herbena na Nestu a zase nazpátek. .Jak dlouho už o tom víte?"

..Donald nám to pověděl po vašem odjezdu. I když nějaké podezření jsem měl hned od začátku. Nemluvila jsi jako obyčejná ženská. Mělas v sobě více..."

..Sebevědomí?" zadoufala Bronwyn.

Herben si odfrkl. .Já bych tomu říkal drzost." Prohlížel si ji. ..MacGregorovi se budeš zamlouvat." Potom mu oči sjely na je-

311

ř

3<

jí vystupující bříško. "Koukám, že tvému mužskému moje domácí pivo zachutnalo." Rozesmál ji.

Herben ji vedl do své chaloupky. »Jednu věc v životě nepochopím. Klidně uvěřím, že jsi MacArranová, ale nemůžu uvěřit tomu, že ten tvůj mládenec je Angličan.

Podle mne vypadá spíš na MacArrana než na Angličana."

Vešli do chatrce celí rozjaření. Nesta se na ně usmívala. A právě Nesta dbala na to, aby se chod hospodářství nijak nezastavil a dohlížela, aby i při těch svých hádkách nepřestávali Bronwyn s Harbenem pracovat.

Sjednat schůzku s MacGregorem zabralo několik dní. Souhlasil, že se o ní nikomu nezminí a že se dostaví úplně sám stejně jako Bronwyn. Zítra ráno se měli setkat brzy za úsvitu skryti mlhami z blat.

Důrazněji potáhla za vemen a odhodila pramen vlasů, který jí spadl do čela.

Skončila s dojením, přihladila si roztržitě kadeře a odnesla dížku na druhý konec stodoly. Všimla si, že venku se pomalu začíná stmívat. Sotva do vědra vylila poslední kapky mléka, zaslechla zvuk, při němž zkameněla.

Ozvalo se štěknutí, velice vzdálené a ona si kdovíproč vzpomněla na Raba, což jí vehnalo slzy do očí. Pořád ještě nosila v hlavě obrázek Raba ležícího na zemi s velkou rozšklebenou ranou v boku.

Zaštěkání se ozvalo nanovo a ona se otočila. Ani nestačila postavit dížku na zem. A tady tiše a očima zářícíma vrtěl oho-nem její Rab.

Pustila dížku a v tu ránu se na ni těch stopadesát huňatých liber vrhlo, přitisklo ji zády ke žlabu a málem ji přerazilo v kříži.

••Rabe!" zašeptala a láskyplně objámala obrovského psa. "Ach, Rabe!" Zasmála se, když ji málem zadusil svou bouřlivou něhou. -Pejsku můj." rozplakala se, "kde ses tady vzal? A já už myslela, že tě zabili!" Zaryla se obličejem do psího kožichu.

Náhle se ozvalo dlouhé a pronikavé zahvízdnutí a Rab ztrnul v pozoru. V následujícím okamžiku už vedle ní stál docela klid-

312

ně. «Co se děje, pejsku?"

Zdvihla oči a před ní stál Steven. Vlasy ještě neměl úplně dlouhé, ale oblečený byl po skotském způsobu. Pomalu si ho prohlížela od hlavy až k patě. Zdálo se jí, že dočista zapomněla, jaký je urostlý, silný a svalnatý. Stevenovy modré oči ji zkoumavě pozorovaly.

"Dostane se mi stejného uvítání jako Rabovi?" zeptal se tiše.

Bez rozmyšlení se na něj pověsila, pažemi ho objala kolem krku a chodidly se přestala dotýkat země.

Steven neřekl jediné slovo, ale začal ji líbat se zoufalou vy-hládlostí, která ho dlouho stravovala. Už se jí nedotýkal celé věky. Popadl ji do náruče, ucouvl a skulil se do velké kupky sena. I při tom pádu jí nepřestával rozepínat knoflíčky u košile.

"To nejde," zašeptala mu Bronwyn přímo do úst. "Co kdyby Harbe..."

Steven jí kousl do ušního lalůčku. "Už jsem ho upozornil, že zbytek dne věnujeme orgiím."

"Tos neudělal!"

"Ale ano!" škádlil ji rozjařeně. Pak se výraz jeho tváře náhle změnil. Vyvalil oči a udiveně na ni zůstal koukat. V následujícím okamžiku z ní strhl šaty a celý užaslý zíral na její pevné zakulacené břicho.

Zdvihl k ní tázavé oči.

S úsměvem přikývla.

Stevenův šťastný výkřik vyplašil slepice hřadující na trámech. "Dítě!" smál se celý bez sebe. "Harben s tím pivem udeřil hřebíček na hlavičku!"

"Podle Morag jsem dítě nosila ještě dřív, než jsme sem přišli."

Lehl si vedle ní a přitáhl si její nahé tělo co nejbliž k sobě. "Tak je to přece jenom moje a ne Harbenova zásluha," vzdychl si, přemožen mírou svého štěstí. Bronwyn se k němu přitulila a zasunula stehno mezi jeho nohy. "Kdepak, já bych spíš věřila tomu pivu," řekla posmutněle, "Nevzpomínám si, že bych snad měla jinou příležitost se k tomu dítěti dostat."

313

Vyprskl smíchy a rychle ji otočil tváří do sena. Ve vteřince vyklouzl ze svého plédu a přitom ji na zadečku přidržel kolenem. Nahý se sklonil a políbil ji do důlku pod koleny. -Ještě jsem na tebe úplně nezapomněl," šeptl a zuby jí něžně přejížděl po šlachách. Mučil ji na nohou ústy a současně laskal rukama. Sténala a snažila se převalit na záda, ale on ji pevně svíral a prodlužoval to její slastné utrpení.

Dotek Stevenovy pokožky na jejím nahém těle ji celou roze-chvíval. Ústa mu docestovala až k její páteři a nohama přilehl k jejím. Jeho pevná, ochlupená stehna ji vzrušila až k nepřičet-nosti. Velkými dlaněmi Bronwyn hladil po hýždích a pohrával si s jejími oblémy tvary.

A přesně v tom okamžiku, kdy už nemohla tuto sladkou trýzeň dále snášet, si ji otočil a začal ji líbat, přičemž od laskání na břichu přešel k nadržům. Sotva se rty položil na její prsa, vypjala se mu vstříc v nedočkavém oblouku.

Naklonil se celým tělem nad ní a zuby jí slouzl po šíji. Vztáhla po něm paže a přitiskla si ho na tělo. "Roztoužená, moje zemanko!" zachraptěl jí do ucha. Kousla ho, možná až příliš silně a v následující chvíli už byla jeho. Od jejich posledního milování uplynulo už tolik času a navíc ji Stevenova ústa v jejím podkolení vybičovala do vášně až horečnaté. Stačilo několik prudkých pohybů, ale se oba začali svíjet v křečích milostné rozkoše.

••Ach, Stevene," zašeptala a tiskla ho k sobě. Ten pocit bezpečí byl tak nekonečně příjemný, i to vědomí, že už není sama. Ani si nevšimla, kdy jí začaly téct slzy.

Steven se odsunul z jejího těla a zachumlal ji do své pevné náruče. Přikryl je oba plédem a k zádům své milované paní se uvelebil Rab.

Vědomí bezpečí a jistoty ji však rozplakalo ještě víc.

"Bylo to hodně zlé?" zeptal se účastně. "Připadali jsme si nesmírně bezmocní, ale nemohli jsme podniknout vůbec nic."

Utřela si slzy a podívala se na něho. "Mary?"

Přitiskl si její tvář k hrudi. -Brian Chatwort ji k nám přivezl." Chvíli mlčel. Teď nebyla vhodná doba hovořit o vlastním zár-

314

mutku - a hněvu nad smrtí své sestry. Něžná a ušlechtilá Mary, která celý svůj život konala jen samé dobro, si tak krutou smrt opravdu nezasloužila. Než Gavin se Stevenem stačili něco podniknout, Miles Briana málem zabil. Když však Brian vypověděl celý ten příběh, vyšlo najevo, že i v zajetí Mary rozdávala lásku. Svědkem byl nelíčený Brianův žal, s jakým držel v náručí tělo ženy, kterou hluboce miloval.

"Brian se vypravil najít Raina, ať už je nyní kdekoliv," pokračoval Steven.

"Doslechli jsme se, že se schovává v lesích. Proč jsi se vlastně nevrátila do Larenstonu? Za ten poslední měsíc zestárl Tam o dvacet let. Neměl ani ponětí, co se tu přihodilo. Ráno našli Raba a Tam usoudil, že ty jsi určitě mrtvá."

•Já chtěla udělat něco pro Mary."

"Pro Mary? Tys jela k Harbenovi kvůli Mary?"

Bronwyn už vzlykala přímo zoufale. -Měl jsi pravdu, víš. Měla jsem spoustu času k přemýšlení. Jsem tak sobecká, že si tvoji lásku vůbec nezasloužím."

"O čem to, proboha, vůbec mluvíš?" naléhal nechápavě.

"No o tom, cos mi řekl. Když jsi držel tu ženskou na klíně," pofňukávala přerývaně.

Steven se až zamračil, jak se usilovně snažil vybavit, na co Bronwyn vlastně naráží. Od svatby se žádné jiné ženy ani nedotkl. Každá se vedle Bronwyniny krásy a moudrosti zdála mdlá a nezajímavá. Pak se s úsměvem upamatoval na tu poslední noc v Gavinově hradu. "Ty myslíš Aggii" zasmál se. "To je místní děvka. Posedával jsem tam, připadal jsem si uboze a utápěl jsem se v sebelítosti, když vešla do místnosti, rozepjala si halenu a posadila se mi na klín."

-Tys ji však rozhodně neodstrčil! Když jsem se objevila já, měl jsi z ní zjevné potěšení!"

"Potěšení?" opakoval, ale pak jen pokrčil rameny. "Jsem muž a ačkoliv mohu být rozžlobený a znechucený, mrtvý tedy nejsem v žádném případě."

Bronwyn hrábla po hrsti sena a hodila mu ho na hlavu.

Pevně jí přidržel ruce u těla. "Pověz mi, co jsem ti té noci

315

vlastně řekl," požádal.

..Tak ty si to nepamatuješ?" Jak jen mohl zapomenout na cosi, co ji tolik poznamenalo?

•Já si vzpomínám na to, jak jsme na sebe oba křičeli a potom jsem odjel na koni pryč. Ani si nepamatuji, kde jsem se to toulal. Někde na cestě jsem spadl na zem a spal až do rána. Po probuzení jsem si uvědomil, že jsem tě pravděpodobně ztratil vinou své vlastní tuposti, proto jsem se rozhodl podniknout kroky, které by mi umožnily získat tě zase nazpátek."

•Proto jsi odjel ke králi Jindřichovi? Abys mne získal zpět?"

"Z jiného důvodu jsem to neudělal," potvrdil. "Mám dvora plné zuby. Toho rozmařilého plýtvání!"

Chvilí zůstala koukat, ale pak se rozesmála. "Mluvíš jako Skot."

"Král Jindřich mi také řekl, že jsem přestal být Angličanem a že svým

vystupováním připomínám Skota."

Se smíchem ho začala líbat.

Odstrčil ji. -Ale tys mi ještě pořád neodpověděla. Celou tu dobu, kterou jsem strávil u dvora, jsem žil v přesvědčení, žeš u mých bratrů. Gavin se na mne hněval tak moc, že mi odmítl psát. Zřejmě předpokládal, že jsem se o tvém odchodu dozvěděl té noci ještě před svým odjezdem. Abys věděla, vyděsili jste je s Mílesem k smrti."

"A tebe snad ne?" zeptala se. "Co sis myslel, když ses dozvěděl, že jsem se vrátila do Skotska?"

•Já neměl čas si něco myslet!" prohlásil Steven otráveně. "Gavin, Raine i Miles a Judita mi celé dny dělali jenom kázání. A když s tím byli hotovi, přestali se mnou vůbec mluvit."

"A po celý čas, co jsem byla ve Skotsku, jsi mi neposlal jediný vzkaz!"

"Ale odešla jsi přece ty!" začal málem křičet. "To tys měla poslat zprávu mně!"

"Steven Montgomery!" vydechla Bronwyn nevěřičně. "Já tě přece neopustila! Právě jsi přiznal, žeš odjel ke dvoru krále Jindřicha. To jsem snad měla sedět a poslušně čekat na tvůj návrat? A jak bych asi oznámila tvé rodině, žeš dal té tlusté couré

316

přednost přede mnou? A co jsem si měla počít po tom všem, cos mi vmetl do tváře?" Odvrátila se od něho.

Podložil jí bradičku svými prsty a otočil ji obličejem k sobě nazpátek. -Chci vědět, co jsem tehdy řekl. Co tě přimělo k odjezdu? Přece tě znám, kdyby šlo jenom o tu děvku, tak bys mne neopustila. Nejspíš bys na ni vzala rozžhavený pohrabáč."

"Zasloužila by jít do mučírny!" rozhorlila se Bronwyn vášnivě.

Stevenův hlas však zůstal klidný a věčný. "Potřebuji se dozvědět, co mi skrýváš."

I když se tyčil přímo nad ní, opět se zahleděla jinam. Příliš snadno se jí teď oči zalévaly slzami. Znechuceně si pomyslela, že v životě toho nenaplakala tolik jako teď. "Prohlásil jsi, že jsem sobecká, že jsem příliš velký sobec, než abych dokázala milovat. Tvrdil jsi, že se schovávám za svůj klan, protože se bojím vystupovat jako dospělý člověk. Řekl jsi... že si jdeš najít ženu, která není tak chladná a která ti poskytne všechno, co jako muž potřebuješ."

Steven údivem otevřel ústa a pak se začal srdečně smát.

Vylekaně k němu zdvihla zrak. »Já na svých chybách neshle-dávám vůbec nic směšného," pravila upjatě.

"Chybách!" zalykal se smíchy. "Panebože, já musel být ale zřízený! To jsem netušil, že se člověk může takhle opít!"

Pokusila se odtáhnout o kus dál. "Vysmívat se mi nebudeš! Třeba mi právě moje

sobecká povaha brání najít v tvých slovech něco veselého."

Steven si ji přitáhl nazpátek. Začala ho odstrkovat a na okamžik se zdálo, že ji nechá v půtce zvítězit, pak si ji však se smíchem přitulil k hrudníku.

"Bronwyn," oslovil ji vážně. "Teď mne poslouvej. Jsi nejmíň sobecká ze všech lidí, které znám. Nikdy jsem se ještě nesetkal s člověkem, který by tak málo dbal o sobe a tolik o jiné, jako to děláš ty. Cožpak sis neuvědomila, že právě proto jsem se tolik rozhněval, když jsi sešpl.hala z toho útesu? Měla jsi v moci nařídit tohle komukoliv z přítomných, nebo ses mohla zařídit podle Douglasovy rady a považovat Alexe za mrtvého. Ale kdepak ty! Kdepak moje milovaná a

317

něžná zemanka! Ta má na mysli pouze životy členů svého klanu a ten svůj ani v nejmenším."

"Ale bála jsem se strašně," přiznala.

-•No to je přece samozřejmé! Tím svoji odvahu jenom podtrhuješ - i to, jaká jsi nesobecká." «Ale proč...» spustila «Proč jsem tě ze sobectví obvinil? Nejspíš proto, že jsem byl uražený, protože jsem tě tolik miloval a tys nemilovala mne. A mám-li se přiznat úplně, připadal jsem si vedle tebe občas ve značném nebezpečí. Zřejmě nemám ani půlku tvé odvahy a ne-bojácnosti."

"Ale ne, Stevene, to přece není pravdu. Ty jsi velice statečný. Jen s lukem jsi zvítězil nad čtyřmi Angličany, když jsme tu byli tenkrát s Kirsty. A vzdát se anglického oděvu a proměnit se na Skota vyžadovalo spoustu odvahy!"

"Proměnit se na Skota?" zeptal se s povytaženým obočím. Náhle se zatvářil velice vážně. -Jednou jsi mi řekla, že když se stanu Skotem, budeš mne milovat."

vyčkával, ale ona neodpovídala. "Bronwyn, já tě miluju a mým nejvroucnějším přáním je, abys i ty milovala mne." Položil jí na ústa ukazováček a vrhl na ni výhružný pohled. "A jestli teď začneš znovu omílat to svoje 'ovšem, že nám na tom druhém záležil, tak ti asi tím tvým roztomilým krčkem zakroutím."

••Pochopitelně tě miluju, ty jeden hlupáku! Proč bych si jinak připadala celá nemocná, proč by se mi tak točila hlava, když tě mám u sebe? A když jsi pryč, je to ještě horší. Jediný důvod, proč jsem se nechala vylákat Rogerem Chatworthem byl ten, že jsem ti chtěla dokázat své nesobecké úmysly! Udělala bych první poslední, aby ses do mne zamiloval."

»Útěk s mým nepřitelem není tím nejlepším důkazem lásky," pronesl mrazivě, ale hned se zas začal usmívat. »Cos to říkala, že mne miluješ, nebo že ti je ze mne špatně?"

»Ach, Stevene!" rozesmála se, když jí došlo, že jí uvěřil. Neobvinil ji z nevěry s Rogerem Chatworthem! Začal svou žárlivost ovládat!

Náhle se oba zarazili a naráz zmlkli. Oba ucítili prudký pohyb 318 v jejím břiše.

"Co to bylo?" užasl.

•To vypadalo jako kopnutí!" zasmála se okouzleně. "Řekla bych, že nás tvé dítě právě nakoplo." Steven se odkulil a skoro bázně ji pohladil po bříšku. "A když jsi ode mne utekla, tos už o dítěti věděla?"

"Já to nebyla, kdo utekl," upozornila ho důrazně. -Ano, už jsem o něm věděla."

Mlčky jí tiskl teplou dlaň na nahé přicho.

-•Máš z našeho dítěte radost?" zeptala se šeptem.

••Možná jsem trochu vystrašený. Judita o své první děcko přišla. Neraď bych, aby se ti cokoliv přihodilo."

Usmála se na něho. »Jak by se mi mohlo něco stát, když tu mám tebe, abys mne ochránil?"

"Ochránit tebe!" vybuchl. "Vždyť mne nikdy neposlechněš, nikdy neuděláš, co chci já! Uspáváš mne a o půlnoci si klidně odjedeš od mojí rodiny, která ti má poskytnout ochranu! Vždyť ty-"

Položila mu prst přes rty. "Ale miluju tě, nesmírně moc tě mi-luju a také tě potřebuju. Nedokážu se obejít bez tvé síly, tvé rozvahy, oddanosti a tvé touhy po míru. Zabránils mně i mému klanu, abychom nepříteli vyhlásili válku. A přesvědčil jsi nás, že ne všichni Angličani jsou tupí, chamtiví, prolhaní -"

Upokojil ji něžným polibkem. "Abys to nepokazila," řekl kousavě. "Já tě taky miluju. Jsem do tebe blázen od toho okamžiku, kdy jsem tě uviděl uprostřed tvého klanu. V životě jsem ještě neviděl tak krásnou ženu, když ovšem nepočítám Juditu, která by uměla být něčím víc než jenom ozdobou. Byl to pro mne otřes, když jsem zjistil, jak ti tví muži naslouchají a jak si tě váží. To bylo poprvé, kdy jsem si uvědomil, že nejsi jenom..."

Oči jí zajiskřily. "Pěkná holka do postele?"

Zasmál se. -Ano, přesně tak bych to vyjádřil." Začal ji opět vášnivě líbat a rukama laskal celé její tělo.

"Stevene," zašeptala, když jí tiskl ústa za ucho. -Zítra se mám setkat s MacGregorem"

"To je dobře," zamumlal a přejel jí rty až na krk. "To je moc

319

dobře."

Otočila hlavu, aby jí dosáhl na ústa.

Najednou se od ní prudce odtrhl. Rab polekaně vyštěkl. Steven zůstal na svoji ženu ohromeně zírat. "Ty si ze mne utahuješ!"

Sladce se pousmála. "Zítřka za úsvitu mám schůzku s MacGregorem." Zdvihla hlavu a opět ho začala líbat.

Odvalil se o kus dál a trhnutím ji vytáhl do sedu. »K čertu s tebou!" procedil skrz zatáté zuby. "Už zase začínáš? Samozřejmě jde o setkání o samotě a na tajném místě!"

"Jak jinak než o samotě. Těžko bych mohla požádat svůj klan o doprovod. Mám v úmyslu zamezit té válce dřív, než se může plně rozpoutat."

Steven zavřel oči a zkoušel se uklidnit. •< S tím člověkem se sama setkat nemůžeš. Zakazuji to!"

Bronwyn se objevil v tváři nevěřící úžas. »Cože? Zakazuješ to? Jak se opovažuješ? To snad zapomínáš, že já jsem hlavou MacArranů? To, že tě miluji ještě neznamená, že přebíráš má práva náčelníka!"

"Mohla bys chvíli mlčet?" odsekl. "Pořád si jenom myslíš, že stojím proti tobě. Teď poslouchej. Kdo ještě ví o tom setkání?"

"Jedině Harben. On to ujednal. Báli jsme se prozradit Neste, že už jsme si dohodli čas naší schůzky, aby si nedělala marné naděje."

-Marné naděje?" opakoval užasle. "Na nic jiného myslet nedokážeš? Pořád jen bereš ohledy na ty ostatní!"

"Říkáš to, jako by šlo o něco špatného."

"V tvém případě to vždycky správné není." Opět se přinutil ke klidu. "Bronwyn, ty si vážně neuvědomuješ, že alespoň občas musíš myslet také na sebe?"

"Vždyť myslím! Chci přece mír pro svůj vlastní klan!"

Steven se na ni podíval pohledem plným nekonečné lásky. "Tak dobrá, teď ti něco povím. Nejdřív si udělej obrázek podle vlastních představ. Ty a MacGregor se setkáte na nějakém osamělém místě, jak jinak než v mlze a jediný člověk, který o tom ví, je starý Harben. A co když MacGregor rozhodne ukončit

320

neprátele s MacArrany tím, že odpraví jejich zemanku?"

»Ty mě urážíš! zasyčela. "Je to přece mírové jednání! MacGregor by tohle neudělal!"

Zdvihl ruce k nebi na znamení, že se vzdává. "Já tě prostě nenaučím uvažovat střízlivě, víd? Ještě před šesti měsíci jsi k smrti nenáviděla všechno, co ti MacGregora třeba jen připomínalo a teď tomu člověku hodláš svěřit vlastní život!"

"Což ale mohu dělat něco jiného? Kdybych se s MacGregorem dohodla na nějakém mírovém řešení, můžeme přestat s tím vzájemným vražděním. Copak to není přesně to, co sis představoval? Cožpak jsi odjakživa netvrdil, že si přeješ nepřátelství ukončit? Ta naše válka stála život tvého blízkého přítele!"

Uchopil ji a pevně objal. "Ano, v tom s tebou souhlasím všechno tohle si skutečně přeji - ale když si pomyslím, jakou bych za to mohl zaplatit cenu!

Přece ti nemohu dovolit jít sama na schůzku s mužem dvakrát větším než ty. Zabil by tě jediným úderem."

Zdvihla hlavu, ale on si ji opět přitiskl na hrud. "Sama jít nemůžeš. Půjdu s tebou."

"To nejde!" vybuchla. "Je dohodnuto, že přijdu sama!"

"Už stejně s sebou nosíš další osobu, takže ještě na jedné snad tolik nesejde."

"Steveně," zažadonila.

"Ne!" pozorně se na ni zadíval. "Alespoň jedinkrát mne poslechněš, rozuměla jsi?"

Začala odmítovat, ale věděla, že odpor je zbytečný. Ve skutečnosti byla ráda, že s ní půjde. Natočila obličej, aby ji mohl políbit.

Dotkl se ústy jejích rtů a odtáhl se.

Překvapeně vzhledla.

Kývl směrem k oknu. "Jestli se nepletu, asi tak za hodinu vyjde slunce. Měli bychom vyrazit."

-Nemohli bychom si vyšetřit ani docela malou chvilíčku?" vyzvíдалa mazaně.

321

•<Ty jsi ale zlobivá holčička," škádlil ji. "Koukej se obléci a běž zvítězit nad MacGregorem stejně, jako jsi zvítězila nade mnou."

Hověla si v seně a pozorovala, jak se Steven obléká. Jeho silné tělo však zmizelo pod oděvem příliš brzy. Když si jen pomyslí, že kdysi ho považovala za svého nepřítele! "Z nás dvou jsi vítěz ty, můj pane," povzdechla si a neochotně

sebrala své šaty.

Sedlali koně a chystali se na tu krátkou cestu k místu setkání. Přitom trochu vystřízlivěli. Steven uvažoval, jestli nemá zamknout Bronwyn ve stodole a jet raději sám, ale ona, jako by mu četla myšlenky, odmítla prozradit, kde se má s MacGregorem vlastně setkat.

Místo schůzky vyhlíželo přesně tak, jak se Steven obával -odříznuté od světa, obklopené skalami, zavalené hustou mlhou, jež vyvolávala tísnivý pocit.

Sotva sesedli z koní, ucítil Steven na zátylku hrot dýky. -Kdo jsi?" zavrčel MacGregor.

••Přijel jsem ji chránit," odpověděl Steven. "Přestože je zemanka, nesetkává se s lidmi o samotě."

MacGregor pohlédl na urostlou, štíhlou a krásnou Bronwyn. Hlíkala obrovského psa, který se hotovil toho velkého muže napadnout. MacGregor se zachechtal a schoval dýku do pochvy. "Já se ti, chlapče, ani nedivím. Ačkoliv ji možná potřebyš ochránit z naprosto jiného důvodu, než jaký máš na mysli ty."

Steven se obrátil, aby tomu člověku mohl pohlédnout do očí. >Já ji dokážu ochránit před vším," pronesl významně.

MacGregor se opět rozesmál. "Tak pojdte sem a posaďte se. Trochu jsem nad vaší nabídkou na uzavření míru přemýšlel a myslím, že k dosažení jednoty mezi oběma klanů vede pouze jediná cesta."

Ohlédl se po Bronwyn, která si sedala na skálu. "Přišel jsem o ženu. Kdybych se s MacArranovou setkal trochu dřív, požádal bych ji o ruku."

322

Steven se postavil za svoji manželku a ochranně jí položil ruku na rameno.

"Je zadaná a já nedopustím -"

-Nechtě toho oba dva!" okřikla je Bronwyn a setřásla Stevenovu dlaň. -Chováte se jako jeleni v říji! Stevene, jestli se neumíš lépe chovat, snad by ses raději měl vrátit k Herbenovi."

MacGregor se zasmál.

«A ty, Lachlane! Měl by sis uvědomit, že MacArranová není jen hezká tvářička! Jestli se mnou neumíš jednat rozumně, snad by jsi měl poslat pro některého ze svých náčelníků!"

Teď byl se smíchem na řadě Steven.

Lachlan MacGregor jen povytáhl obočí. "Tak si myslím, chlapče, že ti zas tak moc nezávidím."

"Vynahrazuje to zase jiným způsobem," prozradil mu Steven přátelsky.

Bronwyn je však neposlouchala. "Davey," šeptla.

Když Steven pochopil, co má na mysli, zůstal na ni překvapeně koukat. "Přece se snažil nás zavraždit," připomněl jí tiše, ale Bronwyn ho zarazila pohledem.

Usoudil, že krev není voda.

Otočil se k MacGregorovi. "Má staršího bratra, skoro dvacetiletého. Chlapec se může žárlivostí pomínout. Než by zůstal u klanu, kde je zemankou jeho mladší sestra, raději se skrývá někde v horách. Nedávno nás ohrozil na životě."

MacGregor zachmuřeně přikývl. "Já toho chlapce plně chápu. Sám bych se zachoval podobně."

"Chápeš ho! rozzlobila se Bronwyn. "Já jsem jeho zemanka! Měl se smířit s otcovým rozhodnutím! Já osobně bych se podřídila."

"To je samozřejmě," mávl Lachlan rukou. "Ale když ty jsi žena." Její divoké protesty nebral vůbec na vědomí.

Steven věnoval MacGregorovi vřelý úsměv.

"Já mám zase dceru," pokračoval Lachlan. Je jí šestnáct a je tak hezoučká, mile poddajná, jak jen si člověk může u ženy přát."

Vrhl pohled na Bronwyn. "Třeba bychom mohli dojednat sňatek."

"A co jiného mu kromě své nanicovaté dcery nabízíš?" ze-

323

ptala se Bronwyn bez obalu.

Lachlan zamrkal, nežli jí odpověděl. "Zemanem být nemůže, ale stal by se náčelníkem. To je víc, než čím je teď. A navíc by byl zemanovým zetěm."

•Je to pořádně horkokrevný mládenec,11 upozornil ho Steven. -Právě z toho důvodu ho Jamie MacArran nejmenoval svým nástupcem!"

-Vždyť jsi ho v životě neviděl!" vybuchla Bronwyn. -Jak tedy víš, co je můj bratr zač?"

••Dobře, už mlčím," ustoupil Steven.

••Však já ho zvládnou," ujistil je Lachlan. "Nezemřu tak brzo jako Jamie, takže tu chlapec bez dohledu nezůstane. Nechám ho u sebe a trochu ho vycepuju.

Rozhodně dám přednost vášnivému mladíkovi před nějakým trumberou. Nesnesu muže ani ženu," usmál se na Bronwyn, "kteří v sobě nemají žádnou jiskru."

"Já mohu dosvědčit, že MacArranům oheň spíše přebývá," zasmál se Steven.

"Na to bych vzal jed, že můžeš," uchechtl se MacGregor. "Jestli se Davey trochu podobá své sestře, může s ním být to moje děvče docela šťastné."

Steven zvažněl. "Co ti poví klan, až jím přivedeš MacArrana?"

"Mně toho moc neřeknou, ale jistě si budou mít co povědět s mladým Davidem.

Doufejme, že to chlapec zvládne."

Bronwyn se nařímila. "Můj bratr si poradí s každým MacGregorem."

Lachlan se rozesmál a napráhl ruku ke Stevenovi. "Takže ujednáno."

Potom se obrátil k Bronwyn. -A tobě, holubičko, ještě něco dlužím za to písmeno, které pořád nosím na rameni." Popadl ji a vlepil jí na ústa srdečný polibek.

Bronwyn bleskově mrkla po manželovi, co na to jeho žárlivost, ale Steven je sledoval se zalíbením. Spolu se dívali, jak Lachlan odjíždí. Bronwyn se k němu otočila. -A pro příště by sis měl zapamatovat, že zemanka MacArranů jsem já! Už jsem ti to dokazovala kolikrát!"

324

Steven se nedbale usmál. "Tohle se chystám změnit."

"Co tím chceš naznačit?"

•Já jsem ti ještě neřekl, že jsem požádal krále o dovolení, abych si mohl změnit příjmení?"

Bronwyn na něho hleděla naprosto nechápavě.

"Teď se jmenuji Steven MacArran. Ty z toho nemáš radost?"

Bronwyn ho popadla kolem krku a začala ho zasypávat polibky. "Já tě miluji, miluji, miluji! Tak tys MacArran! Tohle bude mému klanu důkazem, že ti mohou věřit!"

Steven ji objal a rozesmál se. "Tví lidé o mně neměli nikdy pochybnosti. To jenom ty." Přitiskl ji k sobě. «• Bronwyn, my teď už nejsme nepřátelé. Pojď zkusit táhnout za jeden provaz."

"Ty jsi teď MacArran," opakovala si téměř s bázní.

Pohlídl ji po vlasech. "Všechno bude v nejlepším pořádku. Vyhledám Daveyho a-

"Ty?" Odtáhla se od něho. "Je to přece můj bratr!"

"Když ses s ním viděla posledně, tak tě chtěl zabít!"

Bronwyn však jeho poznámku odbyla. "Tenkrát byl rozhněvaný. Všichni z naší rodiny jsou velice temperamentní. Až uslyší můj návrh, tak ho ten vztek zas přejde."

"Tvůj návrh! Myslel jsem, že ta dohoda byla dosažena společně."

"To možná ano, ale Davey vyslechne stejně jenom mne."

Steven chtěl něco říci, ale potom jí zavřel ústa polibkem. "Nemohli bychom to odložit napozději? Mám pocit, jako by tím dohadováním něco vstupovalo mezi nás." Nevinně k němu zdvihla zrak. "Snad moje břicho?"

Hrábl Bronwyn do kštiny a zvrátil jí hlavu dozadu. "Tak jaké to je, líbat se s MacArranem?"

"Já jsem MacArranová!" dupla si. "Já..."

Dál však nedokázala říci ani slovo, protože Stevenova ruka jí vklouzla do důlku pod koleny.

325

Autorčina poznámka

Každý člověk, který četl tuto knihu ještě před jejím vydáním, mi položil následující otázku: "Proč zde není ani zmínka o skotské sukni - kiltu? Proč se nezmiňujete o barvách klanu MacArranů?"

Obyvatelé skotské Vysočiny dříve nosili velice prostý oděv - pléd. (Plaide je galské slovo označující přikrývku.) Ten rozprostřeli na zem, položili se na látku a její okraje si přetáhli přes boky a v pase stáhli opaskem. Horní část plédu čili přikrývky se na jednom rameni přichytila sponou.

O vzniku kiltu kolují různé zkazky. Jedna z nich vypráví o Angličanovi, který svým hutníkům přikázal přistříhnout pléd, aby jim nepřekážel v práci.

Pochopitelně, že Skotové pravdivost této historky popírají. Kilt v současné podobě však rozhodně vznikl až po roce 1700.

Pokud se jedná o barvy tartanu, členové klanu nosili tu barvu, kterou si nejvíc oblíbili, či která se dala získat z rostlin běžných v okolí jejich bydliště. Rozdíly mezi klany vyjadřovaly spíše různobarevné kokardy na kloboucích.

Původ klanových tartanů se opět vykládá nejrůznějšími způsoby. Podle jedné verze dávali kupci, kteří plédové látky vyváželi, určitým vzorům jména podle klanů, aby výrobce zboží mezi sebou odlišili. Další možný výklad uvádí, že britská armáda se svojí pověstnou láskou k uniformě trvala na tom, že každá skotská rota musí nosit tartan stejného vzoru i barvy. Ať už se přikloníme k jakékoli verzi, před rokem 1700 žádné klanové tartany rozhodně neexistovaly.

Mie,

Deveraux, Jude - Horský samet

(mé skvělé přítelkyni z Louisville)

oddaně

(1401) Anně McCaffrey: Na dračích křídlech

První díl trilogie Dračí jezdcí z Pernu od světové autorky č. 1 v žánru, který se nazývá fantasy. Napínavý příběh o lidech na planetě Pern, které hrozí zahubit tajemná stříbrná vlákna. Hrdinka Lessa se odvážným návratem do minulosti za téměř vyhynulými ochránci planety, telepatickými draky, pokusí zachránit starobylou civilizaci na Pernu. Asi 45 Kčs, brož.

(1402) Daphne du Maurier: Duch lásky

Oblíbená autorka napsala úžasný příběh vášně a dramatických zvratů, odehrávající se v jižní Anglii, v tajemném prostředí neutuchajícího větru, strmých útesů a bouřlivého moře. Hlavní hrdinka a její vnučka, nadaná duchem lásky, překonávají celé generace trvající nenávist a násilí. Asi 45 Kčs, brož.

(1408) Claire Robertson: Dopisy zamilované puberťačky

Půvabný příběh dívky na prahu dospívání, která se v dopisech svěruje své kamarádce se svými láskami, trampotami s rodiči a s dospělými vůbec, s názory na svět . . . Knížka, v níž nechybí humor a pochopení pro dospívající mládež. Asi 40 Kčs, brož.

(1341) David Seltzer. Omen (Děblovo znamení)

Strhující thriller o mocných nadpřirozených silách Zla. Americký diplomat podvrhne nevědomky namísto vlastního dítěte novorozeného sirotka. Po několika záhadných a tragických událostech začíná tušit pravdu, avšak běh událostí již nelze zastavit. Příběh se stal předlohou ke stejnojmennému americkému velkofilmu s Gregory Peckem v hlavní roli, který uvidíme i v našich kinech. 29,90 Kčs, brož.

(1403) William P. Blatty: Exorista (Souboj s ďáblem)

Archeologický průzkum hrobek v Iráku končí. Světlo světa spatřilo, vedle vzácných památek, i zlo od počátků ohrožující lidstvo - Ďábel. Strhující příběh plný napětí, mystiky, děsu a tajemství je považován za nejdramatičtější horor všech dob. Unikátní rituál exorcismu - vymítání ďábla, který pronikl do mladé dívky, je také ústředním motivem stejnojmenného úspěšného filmu. Asi 45 Kčs, brož.

(1404) Jude Deveraux: Sametový slib

Asi 45 Kčs, brož.

(1405) Jude Deveraux: Horský samet Asi 45 Kčs, brož.

(1406) Jude Deveraux: Sametová píseň

Asi 45 Kčs, brož.

(1407) Jude Deveraux: Sametový anděl

Asi 45 Kčs, brož.

Tetralogie jedné ze současných nejúspěšnějších světových autorek, která své knížky vydala v celkovém nákladu blížícím se k astronomickému číslu 20 miliónů výtisků. Dramatický příběh se odehrává na samém počátku 16. století za vlády Jindřicha VIL, zakladatele dynastie Tudorovců. Strhující tisícistránková sága o tradičním nepřátelství rodů Montgomery a Chatworth, o lásce a nenávisti, o skvělých mužích se smrtícími meči, o krásných a také chytrých ženách.

(1409) Emil Havelka: Horoskop na každý den 1993

Dvanáct sešitů, z nichž každý je věnován jednomu znamení zvěrokruhu a jeho horoskopu na každý den roku 1993.

EDICE STAR TREK

EDICE STAR TREK

Sedmdesát devět televizních epizod, šest celovečerních filmů, několik románových řad a literárních zpracování filmových scénářů, oslnivý úspěch v USA a neméně úspěšné dobývání diváků a čtenářů celého světa - to je bilance STAR TREKU.

Nejlepší američtí autoři science fiction vymýšleli úžasná dobrodružství kosmické lodi Enterprise a jejích 430 členů posádky na cestě vesmírem ve 23. století. V příbězích se setkáváme s typickými postupy a technikami science fiction - s cestováním v čase, s hyperprostorem, lety nadsvětelnou rychlostí, mimozemskými bytostmi nejrůznějších podob, charakterů a schopností, bytostmi z masa a krve i tvory ryze energetickými či dokonce božskými. Ale navíc i se zcela neobvyklými a překvapivými nápady a pointami.

Českým čtenářům jsme v loňském roce představili STAR TREK devíti typickými příběhy seriálu pod názvem Star Trek - Dobrodružství vesmírné lodi Enterprise. V roce 1992 vydáváme šest následujících děl ve dvou řadách - románové a literárních zpracování filmových scénářů.

ROMÁNOVÁ ŘADA

(1395) Gene De Weese:

Stát Trek 1 - Enterprise v ohrožení

(1396) A.C. Crispin:

Deveraux, Jude - Horský samet

Star Trek 2 - Syn včerejška

(1397) Carmen Carter:

Star Trek 3 - Sny o Havranech

FILMOVÁ ŘADA

(1398) Gene Roddenberry: Star Trek I. - Hrozba z vesmíru

(1399) Vonda McIntyre: Star Trek II. - Khanův hněv

(1400) Vonda McIntyre:

Star Trek III. - Pátrání po Spockovi

Knížky jsou brožované, mají klasický paperbackový formát.

Nakladatelství BONUS PRESS vydává strhující thriller

Alexe Scotta SPIKNUTÍ ČERNÉ KOBRY,

kteřý je aktuálním, autentickým příběhem

z nelitostného souboje mezinárodních rozvědek,

v tomto případě agenta americké CIA Pat Sharpa

s tajnou službou Saddáma Husajna.

SPIKNUTÍ ČERNÉ KOBRY je špionážním

románem s hlubokým politickým podtextem,

kteřý udrží čtenáře v napětí až do poslední

stránky.

Barevná obálka, rozsah 150 stran Cena 28 Kčs

Objednávky: BONUS PRESS, U Kanálky 5, 120 00 Praha 2

Paulině Réageová PŘÍBĚH O- aneb KRÁSNÁ Z ROISSY

• Pod tímto poněkud neobvyklým názvem se skrývá 160 stran příběhu, jaký se objevuje jen

jednou za desetiletí.

• Jeden z vůbec nejslavnějších erotických románů, které kdy vyšly. (Jen v USA se dočkal více než dvaceti vydání, mnohokrát román vyšel snad ve všech zemích západní Evropy). Kniha se stala rovněž předlohou k úspěšnému stejnojmennému filmu.

Dr. Jean Paulhan, člen Francouzské akademie v doslovu ke knize říká: "Příběh O. je dosud

nejvášnivější zpovědí ženy, milující až

k naprostému zotročení. Je to kniha, která

člověka hluboce poznamená. Po jejím přečtení již nikdy nebude tentýž, jakým býval před tím . . ."

Knihu provázejí ilustrace akad. malíře

J. Krejčího, má barevnou laminovanou obálku.

Cena 39 Kčs

Objednávky: BONUS PRESS, U Kanálky 5, 120 00 Praha 2